

Giới thiệu Hoa Nở Giữa Hè

Bạn đang đọc truyện Hoa Nở Giữa Hè của tác giả Cửu Dạ Hồi trên website đọc truyện online. Vụ án lớn dẫn tới bi kịch tỷ lệ huyền:"Rất nhiều năm sau đó, tôi một mình đi trên con đường kia. Trên dốc, tại ngã tư đèn xanh đèn đỏ thứ tư quẹo sang trái, phía sau cột điện gỗ, một cành cây nhàn nhạt mùi hương hoa hòe chìa ra ngoài bức tường xám xịt. Tôi đứng đó, ngẩng đầu nhìn ngọn đèn trong một gian phòng, sau đó rơi lệ. Lúc cánh hoa màu hồng nhạt chậm rãi rơi xuống, tôi yên lặng suy nghĩ, có ai biết chăng, ở nơi này, vào giữa mùa hè năm đó, đã từng có hai người cố gắng hết sức mong có được hạnh phúc, bất chấp tất cả để yêu nhau..."Xin kỉ niệm câu chuyện thời trẻ đã đánh rơi vào năm 1999.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 1: Ước Định

Nói về lý lịch của Diệp Hường Vinh, trước vụ trọng án 10-29 oanh oanh liệt liệt tại bến tàu Tây Nhai, thực ra anh đã sớm bộc lộ tài năng từ vụ chú Tường. Khi đó anh là trụ cột của đội hình cảnh, tuổi trẻ tài cao, theo tổ chuyên án điều tra không ít vụ án lớn. Khi làm việc anh cũng cực kì liêu lĩnh, cho dù là vụ lớn hay án nhỏ thì vẫn kiên trì bám trụ tiền tuyến, tự mình theo dõi từng chi tiết nhỏ. Trong lòng anh luôn luôn tồn tại một loại tín ngưỡng kiên định, anh đứng ở bên chính nghĩa, mà đối mặt với anh, không còn nghi ngờ gì nữa, chính là phe tà ác. Có thể nói, chắc hẳn là phe tà ác.

Năm đó, chú Tường lộng hành không tưởng tượng nổi, kết quả của sự ngao mạn đó là hết lần này đến lần khác phạm phải nhiều sơ suất nhỏ. Bộ ngựa bắt ve sâu nhưng ngờ đâu lại có chim sẻ rình sau lưng. Con người chỉ có một đôi mắt, chỉ có thể nhìn phía trước. Cho dù là làm chuyện gì, cho dù là đang hạ hê hay đang buồn bực thì cũng phải nhớ nhìn lại phía sau lưng. Dẫu trăm lần cẩn mật thì vẫn có chỗ sơ hở, mà chỗ sơ hở đó lại thường quyết định thắng thua. Giống đạo lý như vết thương nhỏ cũng có thể gây chết người, chú Tường cứ thế mà sa chân vào bước đường cùng. Tổng cục đã sắp xếp xong xuôi thời cơ giăng lưới, việc bắt quả tang ngay tại hiện trường cũng không thể thiếu được. Theo tin tức nhận được, cùng lắm là hai ngày nữa sẽ có động tĩnh. Thông thường những tin tức truyền về vẫn có điểm mập mờ, chú Tường đã lăn lộn lâu như vậy, gừng càng già càng cay, cái mũi hần là đánh hơi rất tốt, nhóm của Diệp Hường Vinh cũng chỉ hao tâm tốn khí mà chẳng thu hoạch được gì. Nhưng lần này người đưa tin lại khẳng định như đinh đóng cột cho nên tổng cục càng chú trọng hơn, mấy điểm nóng đều có ba người túc trực, Diệp Hường Vinh trực tiếp nhận nhiệm vụ quan sát nơi trọng yếu nhất, điểm A. Điểm A nằm ở vùng Lâm Hải thành phố Hải Bình, nơi đây hồi trước vốn chỉ là một làng chài nhỏ, sau này phát triển kinh tế theo thành phố Hải Bình, từ từ trở thành một địa phương sầm uất, nhưng vì nằm gần cạnh bến tàu Gia Loan lớn nhất Hải Bình nên người qua lại tốt xấu lẫn lộn. Thế nhưng khoảng cách chênh lệch giàu nghèo ở đó lại cực kì sâu sắc, có nhà lầu mọc lên thì cũng có những khu nhà lụp xụp mấy chục năm không đổi; có những người giàu có áo mũ chỉnh tề thì cũng có những ngư dân nghèo khổ phải ra khơi kiếm sống.

Đã sắp sang thu nhưng khí trời vẫn còn sót lại dư âm của cái nóng cuối hè, thời tiết oi bức như bị nén ở trong bình, lúc nhá nhem tối trời liền đổ mưa. Tại điểm A chỉ còn lại Diệp Hường Vinh và một hình cảnh mới nhập đội, cùng với người bạn nói khổ của anh, Ngô Cường, đang muốn đi hẹn hò với bạn gái, anh ta đã hơn 30 tuổi, là một thanh niên quá lứa nhưng vẫn chưa kết hôn điển hình, anh này cũng là một tay liêu mạng, trước đây toàn chia tay bạn gái vì bận công tác, lần này đeo mồm lắm mới có thể bàn tới chuyện cưới xin, cho nên anh ta bảo rằng, dù có chuyện gì xảy ra thì cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua nữa. Trước khi rút lui, Ngô Cường bày ra một vẻ mặt biết tuốt, vỗ vai Diệp Hường Vinh mà rằng: "Lão Diệp, tôi biết ông thích nhất là phá án chứ không phải là phụ nữ, ông thích chú Tường còn hơn cả mấy cô gái ở Đồng Ca (một quán bar)! Cho nên tôi bảo vệ gia đình, ông giữ gìn tổ quốc, nhiệm vụ gian khổ này đành giao cho ông vậy." "Mẹ nó! Thăng khốn!"

Nghĩ tới đây Diệp Hường Vinh hưng hăng hút một miếng thuốc cuối cùng, lúc giờ tay quăng đầu lọc, anh bị thu hút bởi một bóng hình nhỏ bé đang đứng dầm mưa trước đóng rác ở dưới lầu. Đó là một cậu bé lang thang ở gần đây, Diệp Hường Vinh đã trông thấy cậu mấy ngày nay rồi. Chắc hẳn cậu là trẻ mồ côi, dù là nguyên nhân gì đi chăng nữa thì cũng là bị cha mẹ và xã hội ruồng bỏ. Chuyện này chẳng có gì là lạ ở thành phố Hải Bình, bị cuốn vào guồng phát triển kinh tế tốc độ cao, đạo đức lại ngày càng suy đồi, giữa hai thái cực giàu nghèo tạo thành không gian chứa chấp những mảnh đời như thế, Diệp Hường Vinh đã từng gặp qua quá nhiều lần rồi. Đây là vấn đề của thế giới, vấn đề của chính phủ, thậm chí là vấn đề của Thượng đế chứ không phải là vấn đề của Diệp Hường Vinh. Anh chỉ là một cảnh sát hình sự, không quản được nhiều việc như vậy. Chỉ là chiếc bóng đang cố chấp tìm kiếm đồ ăn trong mưa kia trông có vẻ kiên cường lại gầy yếu, hình bóng đó tựa như một cây gai đâm vào lòng Diệp Hường Vinh, cứ thế mà chất vấn lương tâm của anh, khiến anh khó lòng kiềm chế nổi.

Diệp Hường Vinh liếc mắt nhìn căn phòng vẫn đang bị rèm cửa che kín bung ở phía đối diện, đã ba ngày rồi mà vẫn không có động tĩnh gì, anh liền quay đầu nhìn cậu bé ở dưới lầu một chút, cuối cùng vẫn phải dặn dò cậu hình cảnh mới đôi câu, cầm một cây dù và túi bánh quy chạy xuống lầu. Diệp Hường Vinh bước tới gần cậu bé, bung dù ra che mưa cho cậu, cậu rất cảnh giác, bả vai gầy đét co rúm lại, lập tức quay người sang, nghi ngờ nhìn người đàn ông cao lớn đang đứng trước mặt. "Ăn đi! Đừng nhặt mấy thứ dơ bẩn này nữa." Diệp Hường Vinh chia bánh quy trong tay ra cho cậu bé.

Cậu bé hơi do dự nhưng cặp mắt vẫn dán vào nửa túi bánh quy ngon lành, nuốt một ngụm nước miếng, cuối cùng vẫn cẩn thận nhận lấy. "Cháu tên gì?" Diệp Hường Vinh nhìn cậu bé nói, cậu đang ăn ngấu nghiến như hổ đói, đôi mắt lạnh lùng ánh lên niềm hạnh phúc. "Ngụy..." Cậu bé nói không rõ ràng.

"Họ Ngụy? Còn tên?" "Không nhớ nữa." "Nhà ở đâu."

"Không nhớ." "Vậy sao lại tới nơi này?" "Hồi nhỏ bị mấy tên lừa đảo lừa tới đây, rồi cháu trốn ra ngoài."

Diệp Hường Vinh nhú nhú mày, anh từng túm cổ không ít kẻ buôn người, đây là hạng người ghê tởm nhất, chỉ cần một người là có thể làm tan nát biết bao nhiêu gia đình, có đứa thì bị đưa đi bằng đường biển, ở trên thuyền có thể bị ngược đãi đến chết, thật là không còn nhân tính khiến con người ta vô

cùng phần nọ. Diệp Hường Vinh thấy cậu bé này chưa hẳn là không về nhà được, chỉ cần lần ra bọn buồn người mới bị tóm gài đây, nói không chừng vẫn có thể tìm được người nhà cho cậu bé. “Còn nữa không... Đói.” Trong nháy mắt, túi bánh quy đã cạn đáy, cậu bé chìa tay ra với Diệp Hường Vinh. “Còn, chờ chú lên kia lấy thêm cho cháu...” Diệp Hường Vinh chỉ chỉ lên lầu, trong phút chốc anh đột nhiên sùng sốt, tấm rèm cửa sổ che khuất điểm A đã ba ngày nay kia đã được vén lên, đây giống như là ám hiệu của người cung cấp tin tức!

Theo bản năng, Diệp Hường Vinh chạy lên lầu, mới được vài bước đã cuống quýt vòng ngược trở lại, kéo cậu bé, vừa sột ruột vừa nghiêm túc nói: “Bây giờ chú có việc nên phải đi trước. Cháu nghe đây, hai ngày nay đừng đi khỏi chỗ này, cứ ở quanh đây đợi chú, chú sẽ tới tìm cháu, đưa cháu về nhà! Nhớ cho kỹ, chú là Diệp Hường Vinh.” “Dạ! Nhớ kỹ rồi!” Diệp Hường Vinh nhanh chóng đứng lên, lấy cây dù nhét vào tay cậu bé. Giữa gió mưa, dáng hình cao lớn Diệp Hường Vinh mang về một vẻ kiên định khó tả, cậu bé khẽ vuốt cây dù còn lưu lại nhiệt độ ấm áp, thầm cảm thấy rằng người đàn ông này thực sự sẽ giúp mình tìm được nhà, niềm hạnh phúc bé nhỏ còn tồn tại trong trí nhớ cũng được nhen nhóm lại. Nghĩ tới đây, trên khuôn mặt nhỏ nhắn bắt đầu lộ ra một nụ cười rụt rè.

Thế nhưng sự tưởng tượng của cậu bé nhanh chóng bị một âm thanh chói tai phá vỡ, nó hoảng sợ ngẩng đầu, chỉ thấy cửa sổ trên tầng thứ ba của tòa nhà bên cạnh bị bật mạnh ra, rèm cửa sổ màu xanh u ám bị gió mưa thổi tung, một người nhảy ra ngoài cửa sổ, lúc rơi xuống đất hiển nhiên là bị trẹo chân, nhưng vẫn lao đảo cắm đầu chạy ra ngoài hém như kẻ điên. Nhưng hẳn tẩu thoát không thành, sau một tiếng súng vang dội, chân của hắn bị trúng đạn, bộ dạng rất chật vật, tiếng viên đạn cắm vào da thịt nghe rất rõ ràng, màu đỏ của máu và nước mưa hòa vào cùng một chỗ, chậm rãi chảy xuôi đến cạnh chân của cậu bé. Cậu bé đã ném cây dù đi từ sớm, nó bật tai lại rồi co rúc ở một góc tường, hoảng sợ nhìn hiện trường đầy máu tanh. Khi nghe thấy tiếng súng, nó đã thấy một người khác đứng thấp thoáng sau tấm rèm cửa sổ màu xanh đậm, người đó vẫn kiên nghị như thế, anh nắm chặt một cây súng lục trong tay. Cậu bé biết người đó, vì người ấy vừa nói với cậu rằng mình tên là Diệp Hường Vinh.

Cậu bé run rẩy đứng lên, thuận theo chân tường chạy đi thật xa, mưa gió thấm ướt áo quần của nó, nhưng làm thế nào cũng không xua được mùi máu tươi nồng nặc lớn vòn trong không khí...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 2: Em Trai

Ngày hôm sau, cậu bé ra chỗ gần đồng rác để chờ Diệp Hường Vinh, trong lòng vẫn chưa hết sợ hãi. Thế nhưng cậu không dám đứng ở ngoài chỗ sáng, tiếng súng cùng máu tươi khiến cho cậu ám ảnh không thôi, cậu sợ bản thân mình cũng sẽ phải đối mặt với họng súng đen ngòm kia, nhưng cậu lại không cam lòng bỏ lỡ cơ hội này, những lời hứa hẹn của Diệp Hường Vinh dành cho cậu quá sức tốt đẹp, cho tới giờ chưa có ai từng nói với cậu rằng cậu vẫn còn cơ hội về nhà. Thế nhưng cậu đứng đợi đã ba ngày ròng rã, mãi cho đến khi trận mưa lớn cuối hè tạnh hẳn, mãi cho đến khi không khí nóng bức trở nên lạnh lẽo, mà cậu vẫn không thấy bóng dáng Diệp Hường Vinh đâu. Vào sẩm tối ngày thứ ba, lúc cậu hầu như không đứng thẳng nổi nữa, có một bàn tay đột nhiên đưa tới trước mặt cậu. Cậu vừa mừng vừa sợ ngẩng đầu nhưng không thấy được khuôn mặt trong trí tưởng tượng của mình, chỉ có một bà lão đứng trước mặt, nếp nhăn trên mặt bà hằn sâu, cười nói: “Cháu à, đừng đứng nữa, mệt chết đó.”

Cậu bé thất vọng lắc đầu, tiếp tục nhìn về phía xa xăm. Cậu nhận ra được bà lão này, bà cũng hay ra chỗ đổ rác kiếm đồ này vật nọ, thỉnh thoảng còn cho cậu một chút đồ ăn. “Cháu đang đợi ai? Ta thấy cháu đứng ở đây đã mấy ngày rồi.” Bà lão hỏi. “Đợi Diệp Hường Vinh.” Cậu bé lẩm bẩm.

“Diệp Hường Vinh? Là ai vậy?” Bà vừa khảy khảy đồng rác vừa nói. “Ông ấy nói sẽ đưa cháu về nhà.” Cậu bé có vẻ ngóng trông mà nói. “Cháu có biết nhà mình ở đâu không?” Bà nghiêng đầu sang chỗ khác tiếp tục hỏi.

“Không biết.” “Thế thì làm sao ông ấy dẫn cháu về nhà được?” “Không biết...”

“Ài...” Bà lão thở dài, “Có khi là phường lừa đảo đó, bây giờ hạng người nào cũng có, ai mà biết ông ấy là người tốt hay người xấu chứ.” Nghe bà nói, cậu bé không khỏi nhớ lại vết máu ngày hôm đó, cả người run lên, dường như mất đi sức lực, thoáng cái đã ngồi phịch xuống đất. “Cháu không có nơi để đi à?” Bà cúi người xuống nói.

Cậu bé nén lệ gật đầu. “Đáng thương quá, hay là... theo bà về nhà đi.” “Về nhà?” Cậu bé ngờ ngàng nhìn bà.

“Về nhà thôi, chẳng phải là nơi đẹp đẽ gì, nhưng có chỗ để ngủ, có cơm để ăn.” Bà lão gắng sức ngồi dậy, một tay cầm hai cái chai không, một tay đưa về phía cậu. Giọng nói của bà dường như tràn đầy ma lực, cậu bé vô thức siết chặt tay bà, hai người chậm rãi bước về phía trước, lúc đi tới đầu hẻm, cậu bé hơi ngoái đầu nhìn lại, Diệp Hường Vinh cuối cùng vẫn không xuất hiện ở nơi đã hẹn kia. Ăn tượng đầu tiên của cậu bé đối với “nhà” không phải là căn phòng chật hẹp cũ kỹ của bà lão, mà là cô bé chạy ra từ căn phòng nhỏ để đón hai bà cháu họ.

Đôi mắt của cô bé trong trẻo và tuyệt đẹp, nước mưa còn đọng lại trên hàng mi của em, một giọt rớt xuống tựa như đang rơi lệ. Nhưng em chẳng hề bận tâm, chỉ dịu dàng nhìn cậu bé không chớp mắt. “Nội ơi, ai đây à?” Cô bé chỉ vào cậu bé hỏi. Bà lão ho khan một chút, khàn giọng nói: “Cứ một mực đứng bên đồng rác đã mấy ngày rồi, thấy tội nghiệp quá nên bà dẫn về, dù sao đi nữa thì vẫn chỉ là một đứa trẻ.”

“Cậu tên gì?” Cô bé không ngại bẩn, kéo tay cậu thật chặt, hỏi. “Ngụy...” Cậu bé sợ sệt trả lời. “Ngụy cái gì cơ?”

“Không vì cái gì cả!” Cô bé cười phì một tiếng, gương mặt rạng rỡ tươi tắn như cầu vồng sau mưa, cậu bé chưa từng thấy nụ cười nào đẹp đến thế nên ra sức nhìn trừng mắt nhìn chăm chăm, chỉ sợ bỏ lỡ bất kì biểu cảm nào của em. Cô bé tiến tới trước mặt cậu nói: “Không phải là vì cái gì! Ý mình là cậu tên là Ngụy gì ấy!” “Không biết... không nhớ nữa.” Cậu bé xấu hổ cúi đầu.

“Vậy gọi là Như Phong đi! Ngụy Như Phong! Mình là Hạ Như Họa! Cậu nghe xem, hợp tai làm sao!” Hạ Như Họa liền nở nụ cười. Cậu bé ngơ ngẩn nhìn ngắm nụ cười của em, bất giác gật đầu. “Trước hết đi rửa mặt cái đã!”

Hạ Như Họa kéo Ngụy Như Phong đi vào trong phòng, còn bản thân mình thì đội mưa chạy ra chỗ cái lu ngoài sân múc nước lạnh, sau đó run rẩy đem bình thủy đổ nước sôi thêm vào. Ngụy Như Phong đã lâu không rửa mặt, dưới cái nhìn chăm chú của cô bé, cậu lấy nước rửa mặt không được tự nhiên lắm. Nhưng Hạ Như Họa không phát hiện ra sự xấu hổ của Ngụy Như Phong, ngược lại bộ dáng vô cùng háng hái, vừa lau sạch bọt xà phòng giữa chân mày và thái dương trên mặt cậu vừa nói: “Chỗ này, chỗ này nữa còn chưa rửa sạch này.”

Ngụy Như Phong phải rửa hết ba chậu nước mới sạch hoàn toàn, Hạ Như Họa nhìn cậu với vẻ rất hài lòng. Mặt Ngụy Như Phong hơi ửng hồng, len lén liếc mắt nhìn cô bé một rồi chỉ chỉ vào em nói: “Cậu... chỗ này bị dính bẩn.” “Chỗ nào?” Hạ Như Họa lấy ống tay áo cọ cọ lên mặt. Ngụy Như Phong lắc đầu một, Hạ Như Họa nói: “Mình đâu có thấy được đâu, cậu giúp mình lau với.”

Nói xong em liền nhắm hai mắt lại, Ngụy Như Phong dè dặt vươn tay, dùng ngón tay lướt nhẹ qua khóe mắt phải của em, ở chỗ đó có một chấm đen nho nhỏ. Nhưng lau mãi mà cũng không xóa được, Ngụy Như Phong bèn tiến sát lại thổi thổi, vẫn không sạch. Hạ Như Họa cười khanh khách nói: “Ngứa quá!” “Ồ ngứa khóe mắt ấy, cậu lau đi!” Ngụy Như Phong sốt ruột nói.

“Chỗ này ấy hả?” Hạ Như Họa như bừng tỉnh, “Cái đó là nốt ruồi, sao mà lau được chứ! Khi mới sinh ra thì mình đã có rồi, bà nội mình bảo đây là nốt ruồi bi lệ, cho nên mình thích khóc lắm, nước mắt cứ chảy thật nhiều thật nhiều ấy.” Ngụy Như Phong nửa hiểu nửa không, Hạ Như Họa hơi ừ ừ, cố gắng xoa xoa khóe mắt nói: “Xấu lắm à?” Ngụy Như Phong vội vàng lắc đầu, nốt ruồi kia ẩn dưới khóe mắt cô, đúng là rất giống giọt nước mắt, nếu là người khác có nốt ruồi này thì có lẽ sẽ rất khó coi, nhưng nếu là Như Họa thì Ngụy Như Phong lại cảm thấy thật đẹp.

Hạ Như Họa vui vẻ đứng lên, phấn chấn kéo Ngụy Như Phong vào nhà, định bày đồ chơi của mình cho cậu xem giống như là khoe báu vật. “Cậu xem đi, đây là búp bê của mình, bà nhặt được từ bãi rác đó, cho dù là thiếu mất cánh tay nhưng em ấy trông vẫn dễ thương phải không? Em ấy tên là Lily, cậu cũng có thể chơi cùng em ấy. Còn nữa... đây nè! Đây là đôi giày da của mình! Đẹp nhì! Cũng do bà nhặt được đấy! Hơi rộng một chút nhưng chờ mình lớn thêm tí nữa là có thể mang được rồi! Cậu nhìn đi, còn có cái nơ con bướm màu đỏ nữa! Nhưng mà cái này không thể tặng cho cậu được, cậu là em trai, không thể mang giày con gái!” “Em trai?” Ngụy Như Phong ngược khuôn mặt trong trẻo lên nói.

“Đúng vậy! Cậu vừa mới tới cho nên cậu là em trai, còn mình là chị gái!” Hạ Như Họa nói như lẽ dĩ nhiên. “Lỡ tôi lớn hơn cậu thì sao?” Ngụy Như Phong nói với vẻ không phục. “Không thể nào! Em xem, em đâu có cao bằng chị đâu! Không tin thì hai đứa mình đứng so coi!” Hạ Như Họa đứng lên, đuỗi thẳng người, nói.

Ngụy Như Phong len lén nhìn đầu vai của hai người rồi ngượng ngùng quay mặt đi. Cậu ngó quanh bốn phía một chút rồi hỏi: “Ba mẹ chị đâu?” “Không còn nữa, ra khơi làm việc rồi không thấy trở về, còn em?” Hạ Như Họa bĩu môi nói. “Em không biết, cũng không còn nữa rồi.” Ngụy Như Phong mở miệng lắc đầu.

“Không sao cả, chị còn có bà nội, giờ còn có thêm cả em nữa! Em cũng vậy! Có bà với lại có chị này!” Hạ Như Họa vỗ vỗ lên mép giường, cười khanh khách ra hiệu cho cậu qua ngồi cạnh mình. Ngụy Như Phong ngần ngừ, sau đó không chút do dự nhảy lên giường ngồi cạnh Hạ Như Họa. Buổi tối, bà Hạ giăng một tấm rèm trong căn phòng vốn không rộng rãi gì mấy, Ngụy Như Phong ngủ trên chiếc giường gỗ nhỏ bé của Hạ Như Họa trước đây, còn Hạ Như Họa và bà nội ngủ bên kia.

Lúc lên giường, Hạ Như Họa vạch vạch tấm rèm nói với Ngụy Như Phong: “Sợ không? Sợ thì qua bên này nè!” Ngụy Như Phong túm chặt tấm chăn lắc đầu nói: “Không sợ.” Hạ Như Họa “Ừm” một tiếng rồi xoay người qua hướng khác, đôi mắt đảo tròn giảo hoạt muốn hù cậu một phen nên bất ngờ từ bên kia tấm rèm chui ra, làm mặt quý hét lên một tiếng. Ngụy Như Phong sợ đến mức cơ người thành một nhúm, dựa lưng vào tường hoảng sợ nhìn Hạ Như Họa, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú trở nên trắng bệch.

Hạ Như Họa không ngờ cậu lại bị dọa sợ đến như vậy, trong lòng áy náy không thôi, vội vàng leo lên giường an ủi cậu: “Đừng sợ đừng sợ, là chị đây, không phải là ma đâu!” Ngụy Như Phong mím môi, nhắm nghiền mắt, cậu nhớ lại tiếng súng chói tai trước đây không lâu, còn có máu tanh hòa lẫn với con mưa tầm tã. Bà Hạ quờ mắt Hạ Như Họa đôi câu, lại vỗ về Ngụy Như Phong, sau đó mới chậm rãi lên giường. Bà Hạ rất hài lòng, ba mẹ Hạ Như Họa qua đời sớm, bà thì chẳng biết mình còn có thể chăm nom cô cháu gái này tới khi nào. Bây giờ trong nhà nhận nuôi thêm Ngụy Như Phong, đối với bà mà nói thì chỉ là thêm cái chén với đôi đũa, nhưng đối với Ngụy Như Phong lại là công ơn dưỡng dục. Mặc dù bây giờ cậu còn nhỏ, nhưng ở chỗ này, chỉ cần có thể ra khơi là có thể kiếm ăn. Vốn dĩ sức khỏe của bà Hạ không tốt lắm, cho nên mới cùng Hạ Như Họa sống cơ cực như vậy, nhưng nếu sau này Ngụy Như Phong có thể đi biển thì cho dù là bà không còn nữa, Hạ Như Họa cũng không đến mức không có chỗ dựa. Bà lão nghĩ vậy nên an lòng mà ngủ.

Ở bên này, Ngụy Như Phong cũng không ngủ được, cậu nằm ở trên giường, cuối cùng cũng cảm nhận được cảm giác khi có được một gia đình. Hạnh phúc đột nhiên xuất hiện khiến cho cậu vừa phấn khởi vừa sợ hãi. Cậu rất sợ có một ngày tất cả những điều tốt đẹp trước mắt sẽ biến mất, khi còn nhỏ, bọn buôn người hứa cho cậu kẹo ngọt, kết quả là cậu bị lừa gạt rồi trôi dạt đến thành phố Hải Bình hoàn toàn xa lạ. Khó khăn lắm mới trốn thoát được từ tay bọn buôn người, Diệp Hưởng Vinh hứa sẽ đưa cậu về nhà, kết quả ông ta lại lừa hẹn. Hôm nay, bà lão hiền hòa cùng cô bé có nụ cười xinh đẹp ở bên kia tấm rèm đã hứa sẽ sống cùng với cậu, cậu không biết là mình có bị thất lạc lần nữa hay không. Ngụy Như Phong đã bắt đầu nằm im, bàn tay nhỏ bé của Hạ Như Họa để ở ngoài chân đã hơi hơi lạnh, em tủi thân muốn rút tay về nhưng Ngụy Như Phong đã nhẹ nhàng giữ tay em lại. Hạ Như Họa rất vui, len lén nở nụ cười, siết thật chặt tay cậu, hài lòng nhắm hai mắt lại. Nhưng cuối cùng Ngụy Như Phong cũng hơi thả lỏng, hơi ám truyền tới từ bàn tay kia khiến cho cậu tin rằng cô gái này nhất định sẽ không gạt cậu. Đêm đó, trong buổi tối đầu tiên quen biết, họ cứ nắm lấy tay nhau như vậy mà thiếp đi. Năm ấy, Hạ Như Họa 12 tuổi, Ngụy Như Phong không rõ.

Q.1 - Chương 3: Những Mối Nghi Ngờ

Đến ngày thứ ba sau khi Ngụy Như Phong tới ở tại nhà của Hạ Như Hòa, Diệp Hường Vinh mới quay lại bãi rác để tìm cậu bé. Tuy nhiên anh không thể tìm được Ngụy Như Phong, đi hỏi thăm mấy người xung quanh một chút thì không ai để ý tới một đứa trẻ bẩn thỉu lưu lạc như thế, cũng có người nói là có đôi chút ấn tượng thế nhưng hai ngày nay lại chẳng thấy cậu đâu. Diệp Hường Vinh suy nghĩ một chút, có khi nào hôm đó cậu bé nhìn thấy hiện trường truy bắt mà bị dọa chạy mất không. Anh đành phải căn dặn cảnh sát địa phương một chút, rằng nếu có thấy đứa trẻ lang thang nào tương tự như vậy thì nhớ thông báo với anh một tiếng, sau đó băng đi một thời gian, rốt cuộc chuyện này cũng không giải quyết được gì. Nhưng lúc đó Diệp Hường Vinh cũng không nghĩ tới chuyện mình sẽ gặp lại Ngụy Như Phong trong hoàn cảnh nào. Nguyên nhân khiến Diệp Hường Vinh không thể giữ lời hứa tới đón Ngụy Như Phong đi là bởi vì mấy ngày này, anh phải thăm tra vụ chú Tường gấp. Thực ra vụ án kia không chút phức tạp, thậm chí có thể nói là cực kì thuận lợi, ngay ngày hôm đó, bọn tội phạm vận chuyển ma túy đã nhanh chóng thừa nhận là mình lấy ‘hàng’ từ quán karaoke Kim Tiêu của chú Tường, vì tàu thoát mà bị trúng đạn, khẩu cung của bọn tội phạm hoàn toàn ăn khớp với nhau. Thế nhưng trong khi nhóm Ngô cường đang hoan hỉ ăn mừng, Diệp Hường Vinh lại luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm.

Anh suy tư cả một đêm, ngay từ lúc bắt đầu, tin tức truyền về rất chuẩn xác nên phía họ liền nắm được các loại nhân chứng vật chứng cần thiết, thời gian gây án chuẩn xác nên họ có thể tính toán được thời gian giăng lưới phù hợp, số lượng ma túy cũng chuẩn xác nên họ có thể buộc tội ngay lập tức, lần đó nếu không nói là tiêu diệt toàn bộ thì ít nhất cũng làm bọn chúng thiệt hại nặng nề, thậm chí ngay cả thời gian trốn chạy của tội phạm cũng rất chuẩn xác, chưa đợi cảnh sát bên này hô ‘Không được nhúc nhích’ thì hắn đã móc vũ khí ra, nhanh chóng ôm lấy túi ma túy, nhảy từ trên cửa sổ xuống. Tất cả những điều này giống như... giống như là có ai đó đã trù tính tỉ mỉ từ trước rồi vậy. Nhờ vào trực giác phá án suốt bao nhiêu năm qua của Diệp Hường Vinh, khi thăm tra vụ việc không có chút sơ hở bên ngoài nào như thế này, anh liền nghĩ thấy được mùi vị không bình thường đâu đây.

Sáng sớm ngày hôm sau, Diệp Hường Vinh liền chạy tới đồn cảnh sát, vừa mới bước vào đã thấy Ngô Cường vừa chỉnh lý xong hồ sơ, chuẩn bị về nhà. ‘Tối sớm nhỉ! Sao không mua đồ ăn sáng? Tôi đói gần chết rồi!’ Ngô Cường lão đạo đi về phía Diệp Hường Vinh khoát khoát tay khoát khoát tay nói. ‘Vừa khéo! Làm hồ sơ xong chưa? Ông cảm ra đây tôi xem cái! Tôi cảm thấy ở trong này có vấn đề!’ Diệp Hường Vinh kéo lấy anh ta nhanh chóng chạy lên lầu.

‘Ê ê ê! Có chuyện gì vậy? Trước hết ông phải cho tôi ăn cơm cái đã chứ.’ Ngô Cường bị anh kéo lê đến nghiêng nghiêng ngả ngả, hai người đi vào trong phòng, Ngô Cường hất tay Diệp Hường Vinh ra, xoa xoa vai nói: ‘Lão Diệp! Ông đừng có nghi Đông ngờ Tây nữa có được hay không? Tôi nói với ông rồi còn gì, vụ này tôi đã làm hồ sơ, tuyệt đối không có vấn đề gì! Từ trên xuống dưới đều rõ ràng hết.’ ‘Tôi muốn nói với ông cái này đây, khi làm hồ sơ, cảm giác của cậu thế nào?’ Diệp Hường Vinh ném cho anh ta một miếng thuốc nói.

‘Rất thuận lợi!’ Ngô Cường vừa châm thuốc vừa nói, ‘Không có hao tâm tổn khí gì nhiều, hai người khai đầu ăn khớp với nhau cả.’ ‘Không có sai lệch gì sao? Ví dụ như trình tự miêu tả sự kiện chẳng hạn.’ ‘Không có mà...’ Đang nói, bỗng nhiên Ngô Cường dừng lại.

‘Ông không thấy hồ sơ này quá hoàn mỹ hay sao?’ Diệp Hường Vinh lấy tập giấy tờ vừa mới để trên bàn lên nói, ‘Đúng chuẩn y chang tài liệu giảng dạy của chúng ta! Thế nhưng, một trong hai người buôn bán ma túy vì chạy trốn nên bị thương ở chân, cái này chẳng phải là quá kín kẽ hay sao?’ ‘Ý của ông là...’ Ngô Cường trầm ngâm. ‘Giống như khi chúng ta muốn một bánh gato, đang định đi đặt hàng thì ngay lập tức có một chiếc bánh gato xuất hiện, thậm chí ngay cả hương vị cũng đúng ngay loại mà chúng ta thích, cậu nghĩ thế nào về loại tình huống như vậy?’ Diệp Hường Vinh nghiêm túc nói.

Ngô Cường nhìn nhìn mấy ngón tay đang vòng lại thành hình tròn của Diệp Hường Vinh, ánh mắt sáng lên nói: ‘Có người cố tình báo tin cho chúng ta.’ ‘Chính là như vậy đây!’ Diệp Hường Vinh vỗ tay một cái, ‘Theo trực giác của tôi thì lúc đó chú Tường vẫn còn một con cá!’ ‘Là ai nhỉ? Nếu như phân tích của ông là chính xác thì con người này thật không đơn giản! Vừa hiểu rõ động tĩnh của chúng ta, vừa biết rõ quy tắc giải quyết công việc của chú Tường, lại còn mua chuộc được hai tên tội phạm liều mạng! Thật là xảo quyết! Dùng tay của chúng ta để giúp chuyện riêng của hắn! Chỉ ngồi rung đùi mà làm ngư ông đắc lợi!’ Ngô Cường hưng hăng đập lên bàn một.

‘Tôi hôm qua nghĩ tới đây thì nghĩ không ra nổi nữa.’ Diệp Hường Vinh dập tắt tàn thuốc nói. ‘Lần này chú Tường nguy khốn có lợi cho nhiều kẻ lắm, cho dù chúng ta phát hiện được điểm bất thường thì cũng khó lòng mà tra ra được, cho nên người này mới có thể yên tâm bố trí cục diện thế này. Ê, ông nghĩ lại coi thử có chỗ nào không được tự nhiên không, một chút thôi cũng được.’ ‘Ông muốn nói không được tự nhiên cũng coi như... nhưng mà...’ Ngô Cường hếch hếch cằm đi tới đi lui nói, ‘Lúc cái tên ôm hàng trắng nhìn thấy tôi, ánh mắt hắn có chỗ nào đó không bình thường...’ ‘Không bình thường chỗ nào?’ Diệp Hường Vinh vội tiến tiến về trước một bước nói.

‘Thì giống như là đã từng gặp qua tôi... cứ lăm lăm lăm lét...’ Ngô Cường cau mày nói. ‘Vậy cậu đã từng gặp hắn ta chưa? Có ấn tượng gì không?’ Ánh mắt của Diệp Hường Vinh sáng lên. ‘Ông chờ tôi nhớ lại thử cái đã...’ Ngô Cường xoa xoa đầu nói, ‘Trong đầu tôi có một hình ảnh... nhưng lại không nhớ ra được! Chắc là chuyện của mấy ngày nay thôi... ông nhắc lại thử coi tôi đã làm những gì?’

‘Đi quan sát.’ ‘Không phải.’ ‘Đi hẹn hò với bồ.’

‘Cũng không phải... À, lần trước tôi nói với ông cái gì ấy nhỉ?’ Ngô Cường chợt ngừng đầu nói. ‘Nói nhất định lần này sẽ kết hôn.’ ‘Chưa đúng! Còn gì nữa?’

“Nói ông gìn giữ gia đình, tôi bảo vệ đất nước, tôi thích phá án chứ không thích phụ nữ, thích chú Tường chứ không thích mấy cô gái ở Đông Ca...” “Đứng rồi! Đông Ca!” Ngô Cường lập tức đứng phắt dậy, nắm chặt Diệp Hường Vinh nói, “Tôi biết mình đã gặp hân ở đâu rồi! Chính là ở hộp đêm Đông Ca!” Diệp Hường Vinh ngó sang Ngô Cường, hai người hưng phấn nhìn nhau cười cười, cùng nhau đồng thanh nói: “Trình Hào!”

Khi đó ở Hải Bình, Trình Hào vừa mới phát lên, là một thể lực mới nổi trong giới làm ăn vốn lộn xộn, hỗn tạp vùng này, gọi hân là một thương nhân thì cũng không đúng lắm, tại thành phố Hải Bình, ai cũng biết cách làng karaoke Kim Tiêu một con phố, có một khu kinh doanh hộp-đêm-mà-không-giống-hộp-đêm mới khai trương! Mấy tụ điểm ăn chơi quanh đây đều ít nhiều có quan hệ với chú Tường, chỉ có con đường làm ăn của Trình Hào thoát nhìn có vẻ đơn thuần, nhưng mà ở khu vực này, theo như cách nói của Ngô Cường, có muốn đơn thuần cũng không được. Tuy nhiên, Trình Hào tính ra cũng có bản lĩnh, có thể khiến cho việc làm ăn của mình mới nhìn qua thì có vẻ đường đường chính chính, có thể lạng lè tồn tại bên cạnh chú Tường. Cho nên khi Diệp Hường Vinh trình bức ảnh của Trình Hào ra trước mặt của đội trưởng Hầu, đội trưởng Hầu liền nhủ mày. “Hường Vinh, tài liệu về Trình Hào nhìn qua lại không có chút vấn đề gì cả!”

“Như anh nói đấy, nhìn qua thì thấy không có vấn đề gì.” Diệp Hường Vinh đùa bỡn như một tên choai choai, nói, đội trưởng Hầu mau mau về hưu đi, dù có chức cao vọng trọng ở trong cục nhưng ông vẫn bồi dưỡng những người trẻ, rất chiều cổ các đồng chí hình cảnh cấp dưới, giống một người trưởng bối hơn là lãnh đạo, cho nên, Diệp Hường Vinh thỉnh thoảng vẫn cư xử không biết người trên kẻ dưới với đội trưởng Hầu. “Biển! Bớt giỡn đi! Mấy người được tui chiều quá hóa hư mất rồi! Cậu như vậy, Ngô Cường cũng thế! Gần trước gặp nhau trong WC còn bắt tôi đi lấy giấy vệ sinh giúp! Thật là hết nói nổi!” Đội trưởng Hầu tức giận nói. Diệp Hường Vinh lên lút cúi đầu cười, vội vàng nghiêm mặt nói: “Hầu đội, anh cũng đã nhìn qua hồ sơ rồi đấy, tuy rằng bình thường Ngô Cường là người không đáng tin cậy, nhưng chắc chắn cậu ta không nói dối. Hơn nữa lần này lão Tường hồ ly kia có thể có điểm thất thố, chết sống nói là hân bị là người khác vu oan! Ngay cả việc giăng co với tội phạm cũng nói toẹt ra hết, tôi cho rằng vì chuyện này tuyệt đối cần phải tra kỹ một chút!”

Đội trưởng Hầu trầm ngâm một hồi, chậm rãi ngẩng đầu nói: “Hiện giờ thành phố đang coi trọng việc phát triển kinh tế, Trình Hào là nhà kinh doanh ưu tú, mặc dù chúng ta phá án nhưng cũng không tùy tiện đi kiểm tra người ta được, như vậy khó ăn nói lắm.” Diệp Hường Vinh không phục cần nhún: “Hề là nhà kinh doanh ưu tú thì không bị điều tra à? Vương tử phạm pháp tội như dân thường! Nể quá hoá hồng mới tốt sao?” “Đừng có nói bậy!” Đội trưởng Hầu dùng sức ném tập hồ sơ ném qua một bên, trừng hai mắt nói, “Cái tính hồ đồ đó, cậu mau sửa lại cho tôi, thái độ kiểu gì thế hả?”

Diệp Hường Vinh trước giờ chưa từng bị đội trưởng Hầu chinh như thế, trong lòng rất khó chịu, anh cảm thấy những gì mình nói không hề sai nên vẫn gân cổ lên cãi lại: “Vậy anh nói phải làm sao? Mắt nhắm mắt mở cho qua hả? Đợi chuyện nghiêm trọng hơn xảy ra hả?” “Diệp Hường Vinh!” Đội trưởng Hầu chỉ ra hướng cửa ra vào nói, “Cậu lập tức đi ra ngoài cho tôi! Đi về kiểm điểm lại thái độ của cậu! Cậu cũng đừng nhúng tay vào vụ chú Tường nữa, cứ để Ngô Cường tiếp tục thẩm tra là được!” “Đi thì đi!” Diệp Hường Vinh tức giận, đi thẳng về phía cửa.

“Cậu là cảnh sát! Cậu phải hiểu được chức trách của mình, càng phải biết rõ quyền hạn của mình dùng để làm gì! Phải sử dụng quyền hạn của mình như thế nào! Nếu cậu chỉ là cảm thấy có chút mạnh mẽ mà liên chọn rộn thì đó chính là thất trách! Chúng ta không phải là đang chơi trò cảnh sát bắt tội phạm như lũ con nít đâu! Cậu có hiểu không! Đội trưởng Hầu từ phía sau ông hét to. Diệp Hường Vinh đang nắm tay nắm cửa hơi gượng lại một chút, rồi lạng lè đóng cửa đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 4: Giác Mơ Thời Niên Thiếu

Do bận điều tra vụ án, Diệp Hường Vinh dần dần quên mất Ngụy Như Phong, mà chính Ngụy Như Phong cũng đã hòa nhập với vai trò mới, cuộc sống mới. Thời gian Ngụy Như Phong và Hạ Như Họa ở bên nhau là những tháng ngày giản đơn và vui vẻ, họ vẫn khó nghèo như trước, ở trong mắt người đời có thể đây là bất hạnh, nhưng từ đáy lòng của chúng lại có một chút ánh sáng mỏng manh, đủ để sưởi ấm cho nhau. Đối với bọn trẻ mà nói, chưa từng đi đến thiên đường nên ở địa cũng cũng tốt rồi. Khi đó làng chài cạnh bên cảng vẫn chưa phồn hoa như sau này, hàng ngày người lớn thường ra khơi làm việc, tụi nhỏ vừa tan trường là liền tụm ba tụm bảy chơi đùa âm ỉ. Hạ Như Họa hào hứng dẫn Ngụy Như Phong tới chơi với chúng, quảng vai cậu nói: “Đây là Như Phong, là em trai của tôi!”

Tụi nhỏ vây lại, nhìn chăm chăm thẳng nhóc xa lạ vừa đen vừa gầy này, Ngụy Như Phong bị nhìn chòng chọc đến mắt tự nhiên nên tròn to hai mắt, cảnh giác nhìn lại bọn nó. “Em trai của bà ở đâu ra vậy?” “Sao lại chưa từng gặp nhỉ?”

“Bộ dạng chẳng giống bà chút nào cả.” Tụi nhỏ mồm năm miệng mười bàn tán, Hạ Như Họa áp ứng nói: “Nội tôi dẫn về, vốn... vốn không phải là người ở thành phố này.” “Em trai bà biết ngâm thơ không?”

“Em trai bà đi qua cái cầu lớn chưa?” “Em trai bà có kim cương biến hình chứ?” Hạ Như Họa bối rối, gương mặt nhìn Ngụy Như Phong với vẻ trông mong, nhưng Ngụy Như Phong chỉ cúi gằm, lắc lắc đầu.

Bỗng nhiên chẳng biết đứa nào la lên một câu: “Tôi từng thấy qua nó rồi! Nó từng nhặt đồ ăn ở đồng rác bên kia, là nhặt đồ bỏ đi đó.” Tụi nhỏ lập tức cười ầm lên, Ngụy Như Phong mím môi thật chặt, không nói tiếng nào, Hạ Như Họa đỏ mặt vội vã phân bua: “Như Phong không có nhặt đồ bỏ đi! Em ấy là em trai tôi!” “Vậy em cậu có thể làm gì? Nếu cái gì cũng không biết thì tụi này không thêm chơi chung với nó đâu!”

“Em ấy, em ấy có thể chạy! Chạy trốn nhanh lắm! Tụi mình chơi đuổi bắt đi!” Hạ Như Họa tha thiết nhìn Ngự Như Phong, lần này cậu chậm rãi gật đầu. Hạ Như Họa nở nụ cười như như trút được gánh nặng, tụi nhỏ náo động đứng thành một vòng, Ngự Như Phong đứng ngay trung tâm. Cậu hỏi hộp quay đầu lại, chỉ nhìn mỗi mình Hạ Như Họa. Hạ Như Họa đi tới bật mắt cậu, nhỏ giọng nói: “Không sao đâu, nếu bắt không được tụi nó thì bắt chị nhé, chị sẽ lên chạy chậm lại một chút.” Đôi mắt của Ngự Như Phong nhấp nháy, nửa hiểu nửa không, Hạ Như Họa trừng mắt cậu rồi chạy vào vòng tròn.

Nhưng mà Hạ Như Họa không cần chơi ăn gian, vừa mới hô xong “Một...hai...ba, chạy” Ngự Như Phong liền lao ra ngoài, thẳng nhóc đứng đối diện mới chạy được có mấy bước thì đã bị cậu bắt lại rồi. Tất cả đều sững sốt, cậu liều mạng nắm lấy cánh tay của thẳng nhóc kia, hướng về phía Hạ Như Họa cười cười, nói lớn: “Chị, em bắt được rồi!” Hạ Như Họa kinh ngạc nhìn cậu, hoan hô chạy tới rồi lắc tay cậu nói: “Như Phong, em lợi hại quá! Lợi hại dễ sợ luôn!” Ánh mắt tụi nhỏ nhìn Ngự Như Phong thoáng cái đã thay đổi nhưng vẫn có đũa chưa phục, Hạ Như Họa kiêu ngạo vỗ vai Ngự Như Phong nói: “Như Phong, tới đây! Chơi tiếp đi!” Ngự Như Phong cũng kiêu ngạo mà ưỡn ngực, hung hăng gật đầu.

Mấy lần tiếp theo, Ngự Như Phong đều bắt được người. Tay cậu kẹp rất chặt, dù có đám đã kiêu gì thì cậu cũng không buông ra, cứ nhìn quanh kêu Hạ Như Họa đến xem, rất là vui vẻ. Tụi nhỏ thấy cậu lần nào cũng thắng nên dần dần mất hết hứng thú, ai đó hô to: “Không chơi, không thêm chơi nữa!” Mọi người đều ngừng lại, dứt khoát ngồi bệt xuống đất thờ dõc. Hạ Như Họa phẫn chấn kéo Ngự Như Phong lại gần mình, hay gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì chạy mệt. Hạ Như Họa vui vẻ hỏi: “Vậy chơi cái gì?”

“Tìm báu vật!” Có đứa nói. “Đúng đó! Chơi tìm báu vật đi bay!” Tụi nhỏ sôi nổi tán thành. Tiếng là ‘đi tìm báu vật’ nhưng chẳng qua là ở cổng phía Tây của thôn, người ta đang sửa nhà, chờ tới một xe cát, tụi nhỏ thấy mới mẻ nên bới móc đồng cát chọn ra mấy viên đá nhỏ đẹp mắt gọi là “đá quý”, sau đó ngày càng có nhiều đứa đến tìm “đá quý”, phân chia không được nên tụi nó liền nghĩ ra một cách, thay phiên nhau lấy một món đồ mà mình coi như là bảo bối đem chôn trong cát, ai tìm ra bảo bối đó trước tiên thì đứa đó có thể lấy hết đá quý đem về.

Tụi nhỏ thoáng cái đã hòa nhau chạy qua thôn Tây, Ngự Như Phong cũng nóng lòng chơi thử nên muốn chạy theo sau, nhưng Hạ Như Họa Hạ Như Họa đứng yên không nhúc nhích. “Như Phong, chúng ta về nhà đi.” Hạ Như Họa buồn bã phui mông đứng dậy nói. “Chị, sao mình không đi tìm báu vật với tụi nó? Em chạy nhanh lắm, vẫn có thể chạy tiếp!” Ngự Như Phong lắc lắc cánh tay, làm một động tác muốn vọt tới trước.

Hạ Như Họa cười một nói: “Ngốc quá! Chơi trò tìm báu vật không cần phải chạy!” “Vậy thì chơi thế nào?” “Phải tìm bảo bối chôn trong đồng cát, tìm được thì có quyền lấy đá quý.”

“Chị! Chúng ta đi thôi! Em tìm đá quý cho chị nhé!” “Không đi được.” Hạ Như Họa mắt mắt nói, “Chúng ta không có món đồ chơi nào làm bảo bối cả, dù có tìm được đá quý thì cũng chỉ có thể cho người khác.” “Không phải mình có con búp bê sao?” Ngự Như Phong không cam lòng nói.

“Búp bê chính là của tụi nó vứt đi đó, chị mà đưa ra thì tụi nó sẽ cười cho...” Hạ Như Họa chán nản nói, hàng chân mày mảnh mai nhíu lại. Ngự Như Phong cũng mất đi ý chí chiến đấu hăng hái khi nãy, cậu hiểu, cho dù cậu có chạy nhanh hơn đi nữa thì chúng vẫn không có được bảo bối. Hai đứa trẻ đứng đó, hăm mộ nhìn đám bạn chạy đi mỗi lúc một xa. Ánh tà dương rọi vào thân hình gầy yếu của chúng, nhìn từ xa, chúng tựa như hai que diêm lẻ loi, càng tỏ đậm lên về cô đơn lạnh lẽo.

Trên đường về nhà Hạ Như Họa không nói gì, Ngự Như Phong lẻo đẻo đi theo em. Nốt ruồi bi lẻ be bé của Hạ Như Họa như ẩn như hiện, run lên một, giống như muốn rơi xuống. Về mặt bi thương của em đã khắc sâu vào trong lòng của cậu bé Ngự Như Phong, cậu thầm ước nguyện, sau này mình nhất định sẽ tặng cho chị thaath nhiều thật nhiều bảo bối, để cho chị vui vẻ như khi chơi đuổi bắt vậy. Nguyên vọng của Ngự Như Phong chẳng bao lâu đã được thực hiện, lúc giúp bà giao hàng cho quầy bán quà vặt, cậu đã nhặt được một bộ đồ chơi gồm 12 con giáp. Tất nhiên, mấy món đồ này đều không phải là đồ tốt, con bò thì thiếu sừng, con cọp thì không có đuôi, cả bộ chỉ có con gà con là không hề bị sứt mẻ, tuy rằng màu sắc của chiếc mào không được tươi cho lắm nhưng dù sao đi nữa thì nó vẫn còn nguyên vẹn. Ngự Như Phong dùng tờ báo gói kỹ lại, chạy một mạch về nhà, chỉ sợ bị ngã rơi mất. Vừa về đến cửa, Ngự Như Phong liền đưa bảo vật cho Hạ Như Họa, Hạ Như Họa mở bọc giấy ra, ngạc nhiên hô lên một tiếng. Hai người cẩn thận đặt những con giáp thiếu đuôi mất chân này lên trên bàn, nằm bỏ ra bàn ngắm nghía, dường như rất sợ chúng mọc cánh bay đi.

Ngự Như Phong xòe tay làm lộ ra con gà bằng sứ nhỏ xinh, nói: “Chị! Chúng ta cũng có bảo bối!” “Ừ! Ngày mai chúng ta cũng chơi đi tìm kho báu! Em phải cố tìm rồi đem hết đá quý về nhé!” Hạ Như Họa phấn khởi nói. Sẩm tối ngày hôm sau, họ sớm gọi lũ bạn trong xóm đến. Hạ Như Họa cầm con gà con khoe với từng đứa trẻ, nói: Thấy chưa? Các cậu đều không có cái này đúng không? Cái này chính là bảo bối ngày hôm nay! Ai tìm được nó thì sẽ được lấy đá quý!”

Tụi nhỏ đều chưa từng thấy qua món đồ chơi mới mẻ như vậy, nhanh chóng đem chôn con gà trong đồng cát, sợ người khác ăn gian. Hạ Như Họa đứng trên đồng cát, xóa hết dấu tích và tụi nhỏ để lại, len lén nhìn Ngự Như Phong, Ngự Như Phong gật đầu với em, Hạ Như Họa nở nụ cười, hô to: “Chuẩn bị! Bắt đầu!” Lũ trẻ chen chen lấn lấn xông lên, Ngự Như Phong cũng lẫn trong đám đông, Hạ Như Họa nhảy xuống đồng cát rồi ngồi một bên, đếm số đá quý đủ màu sắc đựng trong bình, cười híp mắt chọn những viên đẹp nhất nắm chặt trong lòng bàn tay. Nhưng mà dần dần Hạ Như Họa không cười nổi nữa, một lúc lâu sau vẫn tìm không thấy con gà đâu. Mấy đứa trẻ đều sốt ruột, sau đó, có đứa rủ nhau đi tiểu, có đứa bị ba mẹ gọi về ăn cơm. Hạ Như Họa cũng cấp bách tham gia vào nhóm tìm kiếm con gà, không ai nói em phạm quy, bởi vì tất cả mọi người đều không còn hơi sức để mà tìm nữa.

Cuối cùng ở đồng cát chỉ còn lại hai người Hạ Như Họa và Ngự Như Phong, trên người họ đều dính đầy bùn cát, vừa bới cát vừa khóc hu hu. Bím tóc của Hạ Như Họa đã tuột mất, em cũng chẳng buồn buộc lại, chỉ nghẹn ngào lâm bầm: “Con gà của tôi đâu? Con gà đi đâu mất rồi?” Ngự Như Phong lau nước mắt trên mặt em, nói: “Chị, đừng vội! Em đi tìm cho chị, sẽ tìm được nhanh thôi.” Hôm đó họ tìm tới chín giờ tối nhưng vẫn không thấy con gà kia đâu. Hạ Như Họa ôm gối ngồi bệt dưới đất, Ngự Như Phong ngồi cạnh em. “Tìm không ra, mình làm mất con gà rồi.” Hạ Như Họa hít mũi nói.

“Chị, đừng khóc, sau này em sẽ kiếm thêm cho chị, tặng cho chị hết.” Ngự Như Phong kéo áo em. “Nói dối! Em đâu có tiền!” Hạ Như Họa bĩu môi nói. “Khi lớn lên sẽ có thôi! Em sẽ đi kiếm tiền, chị muốn cái gì em cũng đều mua tặng chị!” Ngự Như Phong nói đầu ra đấy.

” Vậy khi nào thì em mới lớn?” Hạ Như Họa nhìn cậu. “Nhanh lắm! Lớn lên nhanh lắm!” Ngụy Như Phong ra sức ngời thẳng lưng. Hạ Như Họa nhìn đáng vẻ cam đoan của cậu, cười phì một tiếng, em chỉ chỉ vào đồng cát nói: “Chúng ta làm ký hiệu ở đây đi, khi em lớn rồi, cũng không được quên nhé.”

Hai người nghiêm túc đắp một ụ cát nho nhỏ, Hạ Như Họa tìm một nhánh cây cắm trên ụ cát. Khi về nhà, họ vẫn lưu luyến vừa đi vừa ngoái đầu lại nhìn. Lúc ấy họ còn nhỏ dại, ước mơ của Ngụy Như Phong giản đơn tới mức chỉ cần giúp Hạ Như Họa tìm được món đồ chơi là đủ rồi. Mà tại nơi đó, không chỉ chôn xuống món đồ chơi nho nhỏ yêu quý thời niên thiếu, mà còn chôn xuống hạt giống tình sâu nghĩa nặng lâu dài của họ..

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 5: Chỉ Có Một

Dần dần, Hạ Như Họa lớn lên thành một thiếu nữ xinh đẹp, cũng không có ai lấy lý do cô không có đồ chơi tốt mà không chơi cùng với cô. Con người không chỉ đánh giá kẻ khác qua vẻ bề ngoài, nhưng nếu một người có đáng vẻ dễ nhìn sẽ khiến cho người ta muốn tìm hiểu tính cách bên trong, khiến cho người ta dễ dàng phát hiện ra ưu điểm, khiến cho người ta quý mến. Cũng chính vì lẽ này mà Hạ Như Họa được mọi người ở xóm chài thương yêu. Thế nhưng, đối với vẻ đẹp của cô, Ngụy Như Phong rất hồ hững. Mỗi khi hàng xóm khen ngợi Hạ Như Họa thì cậu đều lặng im không nói, cũng không đoái hoài đến đồ ăn vật và đồ chơi mà người khác tặng cho Hạ Như Họa. Có một lần cũng bởi vì chết sống không chịu ăn kẹo mà Hồ Tử cho mà cậu đã hực hực với Hạ Như Họa hai ngày. Không ai đặc biệt chú ý Ngụy Như Phong, ở bên cạnh một Hạ Như Họa xinh đẹp như hoa, cậu bé gầy tong teo ấy giống như một tảng đá tầm thường. Chỉ có Hạ Như Họa luôn luôn quay đầu cười với cậu, gọi tên cậu, đi cùng cậu. Khi lớn hơn một chút, Ngụy Như Phong không chơi với những đứa con trai khác nữa, mà chúng cũng không thích Ngụy Như Phong. Hạ Như Họa chưa từng để ý điều này, mãi cho đến khi tình cờ thấy mấy cậu trai ầu ẩu đã nahu mới mơ hồ hiểu vì sao tất cả mọi người không chơi với Ngụy Như Phong.

Ngày đó Hạ Như Họa tan học về nhà, đến đầu ngõ thì thấy Ngụy Như Phong ngăn cản A Phúc, A Phúc đứng ở đối diện, mẹ của hắn là người miền Nam nên hay âu yếm gọi hắn là A Phúc, vì vậy nhóm bạn cũng gọi hắn như thế. A Phúc đã từng tặng cho cô những hạt thủy tinh và đá vũ hoa, nhưng chưa từng tặng cho Ngụy Như Phong cái gì, hai người cũng không chơi với nhau. Hạ Như Họa vừa định đi tới, nhưng khi nghe Như Phong nói thì không tự chủ ngừng lại. Ngụy Như Phong nói rõ ràng: “Mày đừng tới nhà tao nữa.”

“Vi sao? Tao tìm chị mày chứ đâu có tìm mày!” A Phúc trừng mắt nhìn cậu. “Đừng tìm chị tao nữa.” Ngụy Như Phong nói. “Mày quản được sao? Tao cứ thích tìm chị mày đi chơi đây!” A Phúc nhướn mày nói.

“Chị của tao chỉ thích chơi cùng tao thôi.” Ngụy Như Phong gân cổ nói. Hạ Như Họa hơi giật mình, A Phúc cười đều, chỉ vào Ngụy Như Phong nói: “Thôi đi! Ai cũng biết là mày được bà Hạ nhặt về! Hồi nhỏ, khi tụi tao chơi đùa thì mày còn đào bới đồng rác nào đó kiếm ăn, tụi tao chẳng ai thích chơi với mày, Như Họa chẳng qua là thấy mày đáng thương mới chơi với mày thôi...” A Phúc vẫn định nói tiếp, nhưng hắn chưa kịp mở miệng thì đã bị Ngụy Như Phong đánh ngã trên mặt đất.

“Đồ điên!” A Phúc nổi giận dùng dùng đứng lên, gior quả đấm đánh Ngụy Như Phong, trong nháy mắt hai người đã lao vào quần thảo nhau. Hạ Như Họa kinh ngạc đứng ở một bên, nhưng không chạy tới can ngăn họ, bởi vì cô thấy tuy rằng A Phúc cao to hơn Ngụy Như Phong nhưng Ngụy Như Phong vẫn chiếm thế thượng phong, cậu ra tay rất hung hãn, rất liều mạng. Hơn nữa, Hạ Như Họa cũng rất muốn biết, vì sao Ngụy Như Phong không chịu cho A Phúc tìm cô. Một chốc sau, A Phúc đã xin tha, mặt của Như Phong đã sưng lên nhưng cậu vẫn không chịu buông tha, nói: “Không được tìm chị tao nữa!” A Phúc cuống quýt đồng ý, nom nớp lo sợ đi ra khỏi ngõ, khi quẹo qua đầu hẻm, hắn nhìn thấy Hạ Như Họa lặng lẽ đứng đó, liền cúi đầu đồ mặt chạy đi, không dám nói một câu. Hạ Như Họa không nhìn A Phúc lấy một, chỉ đi tới cạnh Như Phong, sờ sờ gương mặt sưng đỏ của cậu nói: “Không?”

Ngụy Như Phong lắc đầu, nhúu mày tránh tay cô. Hạ Như Họa hơi tức giận thái độ phớt lờ người khác của cậu, phụng phịu nói: “Vi sao lại đánh nhau với A Phúc? Về nhà nhất định nội sẽ mắng em!” Ngụy Như Phong không lên tiếng, Hạ Như Họa càng tức giận hơn, nói: “Ai nói chị chỉ thích chơi với em! Em đánh nhau với người ta, người ta không chơi với chị nữa thì làm sao bây giờ!”

Ngụy Như Phong ngẩng đầu nhìn Hạ Như Họa, đáy mắt ẩn chứa một nỗi cô đơn không thể chạm đến, gần từng chữ nói: “Chị, chị thương hại em sao? Chị chơi với em thôi không được sao? Chị có mình em không tốt sao?” Ánh mắt của cậu rất thuần khiết, thuần khiết mà lại kiên định. Hạ Như Họa kinh ngạc nhìn cậu.

Cô không chưa hề nghĩ tới việc chơi cùng Ngụy Như Phong thì có gì thú vị, bởi vì cậu không có nhiều chủ ý bằng Hồ Tử, cũng không có sự khôi hài như A Phúc. Nhưng khi ở chung một chỗ với Ngụy Như Phong, cô cảm thấy vô cùng thoải mái, bởi vì chỉ có Ngụy Như Phong nhường nhịn cho cô nhất, không chỉ nhìn cậu lúc đi học, không chỉ gặp cậu khi ăn cơm, mà mỗi giây mỗi phút đều có thể nhìn thấy cậu. Cứ vài tháng là Ngụy Như Phong lại trích ra vài xu để mua bánh ú nhân đậu xanh mà Hạ Như Họa thích ăn nhất. Thực ra cho tới bây giờ Hạ Như Họa chưa nói là mình thích bánh đậu, chỉ cần có bánh ú không nhân để ăn đã là chuyện xa xỉ lắm rồi, chỉ là trước đây thật lâu có một lần ăn bánh ú, cô chỉ ăn hai cái bánh nhân đậu, Ngụy Như Phong liền lặng lẽ ghi nhớ. Vì cô, Ngụy Như Phong sẽ đi hái các loại hoa khác nhau, mùa xuân có xuyên hồng, mùa hè có loa kèn, mùa thu có hải đường, mùa đông có cúc dại, cho nên chiếc giường nhỏ đơn sơ của Hạ Như Họa luôn thoang thoảng hương thơm.

Mỗi ngày, Ngụy Như Phong đều đứng trước cổng trường chờ Hạ Như Họa tan học, rất tự nhiên mang giúp cặp sách của cô, bung dù cho cô, nhón chân quàng khăn len mà bà nội chuẩn bị cho cậu lên cổ Hạ Như Họa. Khi Hạ Như Họa bữu môi lười rửa bát, Ngụy Như Phong liền chạy tới đẩy cô qua một

bên, tay chân vụng về ngồi cạnh vòi nước rửa giúp. Nếu Hạ Như Họa không cẩn thận làm vỡ đĩa, cậu sẽ lớn tiếng nói với bà nội: “Là do con không cẩn thận!” Ngày hôm đó, Hạ Như Họa đột nhiên phát hiện, thì ra Ngụy Như Phong gầy yếu luôn luôn đứng cạnh cô, khi A Phúc, Hồ Tử không có ở bên, cậu vẫn luôn luôn đứng ở nơi đó. Mà Hạ Như Họa lại thầm vui mừng trong lòng, thực ra cô rất thích Ngụy Như Phong như vậy.

”Được rồi, chỉ có mình em thôi!” Hạ Như Họa tươi cười nâng mặt cậu lên, Ngụy Như Phong xấu hổ muốn né tránh tay cô, nhưng ánh mắt lại tỏa ra niềm vui sướng vô ngần, hai người hi hi ha ha cùng nhau chạy về nhà. Cứ như vậy, từ lúc đó sự hứa hẹn đã âm thầm được gieo xuống, chậm rãi lớn lên cùng họ, có lẽ từ lúc đó vận mệnh đã bắt đầu dây dưa, chẳng qua là họ không thể nhìn thấy mà thôi. Chẳng hạn tối, mẹ A Phúc dẫn theo A Phúc đến nhà họ mắng vồn, Ngụy Như Phong đứng ở bên cạnh không nói tiếng nào, Bà Hạ xin lỗi không được bèn run rẩy nhét mấy cái bánh nhân đậu vào lòng A Phúc. Mẹ A Phúc mắng xong, trước khi đi còn tức giận chửi: “Cái thằng nhãi con không rõ lai lịch mà cũng dám mang về nhà, ôi, lớn lên cũng trở thành cái hạng lang sói làm hại mấy người thôi!”

Hạ Như Họa tức giận lườm A Phúc, trong trẻo nói: “Em trai cháu không phải lang sói!” Ngụy Như Phong cũng, đôi mắt cậu lạnh lẽo, mẹ A Phúc có vẻ rùng mình, dẫn A Phúc về. Bà Hạ không mắng mỗ gì Như Phong cả, bà không bao giờ mắng mỗ cậu, chỉ yên lặng lắc đầu. Hạ Như Họa cứ tưởng là sau cơn mưa trời lại sáng nên chẳng hề mất hứng. Nhưng Ngụy Như Phong lại len lút tới cạnh bà Hạ, nói: “Nội ơi, sau này con sẽ không đánh nhau nữa. Nhưng mà con nhất định sẽ bảo vệ chị.”

Bà Hạ cúi đầu, nhìn ánh mắt kiên định của cháu trai, khe khẽ thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 6: Số Hiệu 1149

Câu hỏi của đội trưởng Hầu cũng đủ khiến Diệp Hường Vinh suy nghĩ trong vài năm. Những năm gần đây, Diệp Hường Vinh vẫn luôn chú ý động tĩnh của Trình Hào, anh tận mắt nhìn thấy Trình Hào từ từ có mối quan hệ xã giao với những người đang hoàng, đường hoàng lịch sự mở công ty mạo dịch, chen chân vào lĩnh vực điện ảnh và truyền hình, đầu tư sản xuất phim, xảy ra scandal với nữ minh tinh nổi tiếng. Hẳn có thể khiến cho tất cả mọi người ngược nhìn mình như một nhà kinh doanh đại tài. Nhưng Diệp Hường Vinh biết chắc, Trình Hào đã dùng một khoản tiền không rõ nguồn gốc để tạo nên sự nghiệp huy hoàng đến vậy, tuy nhiên sự huy hoàng đó đã che mắt mọi người. Nhân vật nhìn có vẻ ôn hòa lương thiện này đã từng bước xâm chiếm sản nghiệp của chú Tường, thậm chí còn tham lam hơn cả chú Tường, hiện tại hẳn đang cười cười híp mắt liếm móng vuốt, không biết bước tiếp theo sẽ nuốt thêm cái gì.

Những sự nghi hoặc và nghiên cứu này cuối cùng biến thành một tập báo cáo dày cộp, được đặt lên trên bàn làm việc của đội trưởng Hầu. Khi được Đội trưởng Hầu gọi tới, lòng Diệp Hường Vinh rất thấp thòm, trong lúc đi tới trụ sở, từ lòng bàn tay đến gan bàn chân đều toát mồ hôi. Sau khi vào phòng, đội trưởng Hầu ngẩng đầu nhìn anh một, không nói gì cả, chỉ trỏ vào cái ghế đằng xa kêu anh ngồi xuống, còn mình thì chỉ im lặng xem bản báo cáo kia. Chiếc đồng hồ cô lộ sĩ trong phòng kêu tích tắc, Diệp Hường Vinh nuốt nước bọt, cảm thấy căng thẳng như ra hiện trường.

Rốt cục đội trưởng Hầu cũng đọc xong, thở dài một tiếng nói: “Không ngờ tiểu tử cậu có thể kiên trì đến vậy, thu thập được không ít thông tin. Cục rất coi trọng những điểm đáng ngờ của Trình Hào, hiện giờ thành phố đang quyết tâm nghiêm khắc truy quét tội phạm, cương quyết không để cho phần tử phạm tội mượn thời cơ khuếch trương thanh thế, thực hiện hành vi phạm tội! Cậu trình bày ý kiến cụ thể một chút xem.” “Thật sao? Tôi đã nói nhất định sẽ ra được! Trình Hào tuyệt đối không phải kẻ tốt!” Diệp Hường Vinh hết sức hưng phấn, buông bỏ cách ứng xử câu nệ, vọt tới trước bàn làm việc của đội trưởng Hầu nói. “Ngồi xuống đi! Vừa định khen cậu lúc nãy biểu hiện không tệ thì cậu đã hùng hăng hồ hồ rồi! Chẳng trách Ngô Cường cưới vợ rồi mà cậu vẫn còn muốn tiếp tục tiếp sống độc thân! Người như cậu sao có thể tìm được đối tượng cơ chứ!”

Đội trưởng Hầu lắc đầu nói: “Phương pháp điều tra của cậu chắc chắn là không dùng được, chẳng những bên cục không thông qua mà còn cảm cậu lộn trong thành phố nữa!” “Gi cơ? Anh nói vậy là có ý gì? Rốt cuộc là có điều tra hay không đây?” Diệp Hường Vinh hoảng hốt, ngập ngừng nói. “Cậu chậm tiêu thế? Không đi cửa chính, không trực tiếp đối đầu với người ta không được sao?” Đội trưởng Hầu có chút bất đắc dĩ nói.

“Không cho đi cửa chính mà để tôi đi cửa sau. . .” Diệp Hường Vinh đang nói thì bỗng dừng lại, mắt sáng lên nói, “Hầu đội! Tôi hiểu rồi! Tôi biết phải làm sao rồi!” Đội trưởng Hầu nhếch môi cười cười, ngồi ở trên ghế nói: “Cậu nói xem!” “Năm vùng!” Diệp Hường Vinh tiến đến trước bàn làm việc của đội trưởng Hầu, “Sắp đặt một nội ứng! Hoàn toàn nắm được từ huyết của Trình Hào! Giải quyết vấn đề ngay trong hang ổ của hắn luôn! Tuyệt đối không thể lại để một chú Tường xuất hiện ở thành phố Hải Bình của chúng ta nữa!”

Đội trưởng Hầu chậm rãi gật đầu, nghiêm túc nhìn Diệp Hường Vinh nói: “Diệp Hường Vinh, tôi giao cho cậu phụ trách vụ án này! Cậu hãy làm một bản báo cáo chi tiết! Người nắm vùng liên lạc với cậu, cậu liên lạc với tôi, chú ý bảo vệ an toàn cho nội ứng, điều tra rõ tình hình kinh doanh và những điểm khuất tất của Trình Hào, quyết không nhân nhượng hành vi phạm pháp!” “Rõ!” Diệp Hường Vinh mặt mày rạng rỡ, chỉnh tề chào một. Lần đầu tiên Diệp Hường Vinh gặp 1149 là ở dưới tầng hầm trong một khách sạn ở thành phố Hải Bình. Khi Diệp Hường Vinh đi vào, hàng lang bốc mùi ẩm mốc khiến ông không khỏi hắt hơi một.

“Ngồi đi!” Diệp Hường Vinh vào chỗ. Cảnh sát nằm vùng “Văng” một tiếng, tùy ý dựa vào chiếc đệm hơi ổ vàng. Diệp Hường Vinh nhìn anh ta, nhưng nhìn thế nào cũng không cảm thấy anh ta với mình là cùng một loại người. ”Hầu đội nói trước đây cậu đã nằm vùng ba năm?” Diệp Hường Vinh đề nện sự nghi ngờ của chính mình, nghiêm túc hỏi.

“Ừ.” Cậu ta xem thường gật đầu một nói, “Cũng chỉ có một mình Hầu đội biết việc này.” “Hầu đội liên lạc với cậu?” “Không phải, tự tôi muốn làm nhiệm vụ này.” Không biết vô tình hay cố ý, anh ta liếc Diệp Hường Vinh một, thấy Diệp Hường Vinh không được tự nhiên.

“Hầu đội đã giao phó vụ án cho cậu rồi phải không? Tôi nghĩ hay là chúng ta cùng bàn bạc lại với nhau một chút...” Diệp Hường Vinh còn chưa nói xong, cảnh sát nằm vùng đột nhiên đứng lên, kéo cửa hướng ra phía ngoài kêu: “Cung ơi, cho tụi anh một bình nước ấm nhé!” Cô bồi bàn đang đứng ở cửa phòng bên cạnh lãnh đạm nói: “Tự tụi quây phục vụ mà lấy!”

“Này, này!” Cảnh sát nằm vùng vừa đáp lời, vừa thu người lại, nhìn không ra anh ta là người ít lời lạnh lùng khi nãy. Diệp Hường Vinh hơi kinh ngạc nhìn anh ta, không tự chủ được hạ giọng nói: “Tai cậu thính thật!” Cảnh sát nằm vùng lấy lại vẻ thờ ơ, nhàn nhạt nói: “Thói quen”

“Cậu có ý kiến gì?” Diệp Hường Vinh âm thầm nuốt nước bọt nói. “Làm bartender, sau đó tìm cơ hội giành được sự tín nhiệm, bây giờ Trình Hào đang cần thân tín, hộp đêm Đông Ca hôm trước tuyển ba người, hôm sau đã sa thải hết hai người. Trình Hào rất lạnh lùng, hơn nữa suy nghĩ rất cẩn thận, cho nên không thể nóng vội, phải từ từ.” Cảnh sát nằm vùng nói. Diệp Hường Vinh không ngờ cậu ta lại điều tra cận kề hộp đêm Đông Ca của Trình Hào đến thế, thậm chí ngay cả thay đổi nhân sự gần đây cũng nắm rõ, không khỏi nhìn cậu thanh niên còn trẻ tuổi này bằng con mắt ngưỡng mộ hơn trước. Có điều Diệp Hường Vinh vẫn không thích anh ta lắm, có thể là bởi thói quen cư xử suông sã cùng Ngô Cường bấy lâu khiến ông cảm thấy đồng nghiệp của mình đều có bầu nhiệt huyết tràn đầy, tiếp xúc một chút là có thể thân thiện với nhau, chứ không phải như người vô cùng lãnh đạm ở trước mặt đây.

“Hiện giờ chủ yếu vẫn là tranh thủ cơ hội tới gần Trình Hào một chút, nếu có việc thì tôi sẽ liên hệ với cậu, cậu chú ý tự bảo vệ mình nhé.” Diệp Hường Vinh nhìn đồng hồ đeo tay rồi nói. Cảnh sát nằm vùng gật đầu, thôi về nghiêm túc, xách bình nước lên nói: “Ừ, tôi đi lấy nước trước cái đã.” “Này!” Diệp Hường Vinh gọi cậu ta lại.

“Hửm?” Cảnh sát nằm vùng quay đầu lại. “Nếu cậu không muốn làm thì nói với tôi và Hầu đội một tiếng, cậu yên tâm, bên phía cục tương đối tôn trọng nguyện vọng cá nhân, cậu đã hoạt động lâu như vậy rồi, sẽ không có chuyện gì đâu.” Diệp Hường Vinh khẽ nhếch môi, nhỏ giọng nói. Cảnh sát nằm vùng ngăn người, dùng khẩu hình miệng nói thầm gì đó.

Diệp Hường Vinh cũng ngăn người, lập tức cười nói: “Người anh em, nên gọi cậu là gì đây?” Cảnh sát nằm vùng liếc nhìn cánh cửa nói: “1149 đi!” Lúc đó, ở hành lang, Diệp Hường Vinh nghe thấy dãy số 1149 được nói với chất giọng Tây Bắc đặc sệt, ông nhìn lên biển số 1149 gắn trên cửa, không khỏi cong khóe môi.

Vừa rồi 1149 dùng khẩu hình miệng để nói: Tôi cũng là cảnh sát. Khi rời khỏi khách sạn, lòng Diệp Hường Vinh tràn đầy hy vọng, mùa đông ở Hải Bình năm ấy lạnh khác thường, nhưng mặt của anh lại hưng phấn đến đỏ bừng. Nhưng mà chính anh cũng không ngờ rằng, từ đó về sau sẽ từ từ phát sinh vụ đại án chấn động Hải Bình. Phần 2: Mười bảy tuổi – Giông tố

Năm mười bảy tuổi là mùa mưa, không biết mùa mưa của người khác có dữ dội hay không, nhưng mùa mưa của Hạ Như Họa lại có sấm chớp rền vang, mưa rơi sầm sập, chỉ trong khoảnh khắc nhưng chính là một đời.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 1: Chuyển Động

Nguy Như Phong và Hạ Như Họa từ từ lớn lên, họ không biết thế giới bên ngoài khắc nghiệt đến mức nào, nhưng cuộc sống của họ cũng chẳng hề êm ả, bởi vì sẽ có một ngày nào đó, bà Hạ sẽ bất ngờ rời xa họ. Ban đầu bà chỉ bị cảm mạo, sau đó không ngừng ho khan, Hạ Như Họa khuyên bà đi bệnh viện nhưng bà chết sống không chịu, lắm bả nói: “Chờ đến mai là khỏe lại ấy mà, đi làm gì cho tốn tiền! Con nghĩ là mấy vị bác sĩ đó chữa bệnh giỏi thật sao? Tiền khám bệnh cao lắm! Chi bằng uống thêm chút nước! Nếu ông trời thực sự muốn bắt người thì muốn ngăn cũng không được.” Ngày mai của bà Hạ lần nữa không đến, ngày nhắm mắt xuôi tay cuối cùng cũng tới gần. Sẩm tối hôm đó họ tan học về nhà, bà Hạ nằm trên ghế đã hấp hối, bà nhìn Nguy Như Phong thật lâu, cuối cùng liếc mắt nhìn Hạ Như Họa, hình như đã đoán trước được điều gì đó, thờ dài, chưa kịp nói một câu đã mở to mắt ra đi. Đêm đó Hạ Như Họa khóc đến chết đi sống lại, Nguy Như Phong một mực nắm chặt tay em không rời.

Làm xong đám tang bà Hạ, cuộc sống đầy áp lực mà Hạ Như Họa chưa từng nếm trải đã hiện ra trước mắt em. Em không giống Nguy Như Phong, em chưa từng trải qua cuộc sống đầu đường xó chợ. Trước đây chẳng qua chỉ là nghèo khó, không được hưởng thụ, nhưng cũng được ăn no mặc ấm. Nhà ở đã có sẵn, trước kia khi ba mẹ em còn đi biển thì tình hình trong nhà cũng không tệ lắm, nhưng sau khi họ gặp tai nạn qua đời thì lập tức rơi vào túng quẫn. Hai năm qua bà Hạ mở một quầy bán lẻ trước nhà, vẫn có thể trang trải chi tiêu của một người già cùng hai đứa trẻ. Nhưng sau khi bà Hạ qua đời, quầy hàng không ai trông nom nên phải đóng cửa. Hạ Như Họa và Nguy Như Phong miệng ăn núi lở trong mấy tháng, cuối cùng thời điểm hết hạn lương cũng đến. Khi bà qua đời, trong túi có một bọc tiền làm bằng lụa, đến lúc hỏi quang phản chiếu, sợ hai đứa nhỏ tìm không ra món tiền để dành đó nên đã cố ý thả ra. Hạ Như Họa không động tới túi tiền, nhưng cái dạ dày không hiểu nhân tình, cũng không chịu chết đói như vậy. Sau khi nhịn đói vài ngày, Hạ Như Họa đành mở khăn tay, cắn môi, nhét vào trong ngực đi ra chợ. Chợ nằm ngay ở cửa Đông, khi Nguy Như Phong về nhà liền thấy Hạ Như Họa ngồi xổm cạnh một hàng rau cò kè mặc cả, em mặc chiếc áo sơ mi mà mẹ để lại, hơi rộng, phải xắn tay áo vài bận mới lộ ra cổ tay. Áo sơ mi đã cũ sòn, trên lưng áo có một vết rách, theo động tác lựa rau của Hạ Như Họa mà lộ ra một ít da thịt.

“Thế này đã được chưa?” Người bán hàng có chút bất đắc dĩ lấy ra bót đậu cô ve. “Ít hơn chút nữa.” Hạ Như Họa lắc đầu nói. “Em à, ai lại mua đồ ăn như em chứ? Nhiều đây còn chưa đủ cho mèo ăn!” Người bán hàng ném hết mớ đậu về sạp, vỗ tay một đống dấy, không muốn bán cho em.

“Chú ơi, nhà con có con với em con thôi, tụi con không có tiền.” Hạ Như Họa sợ hãi nói. Người bán hàng nhìn đứa trẻ xinh đẹp ốm yếu trước mặt, thờ dài, bốc một nắm đậu cô ve kín đáo đưa cho Hạ Như Họa nói: “Thôi được rồi, cho em đó! Đi đi đi đi, khỏi trả tiền, nhìn tội nghiệp quá.” Hạ Như Họa nhìn mớ đậu còn nhiều hơn khi nãy, cười tươi như hoa, em nói cảm ơn lia lịa, đỏ mặt xoay người chạy về nhà. Ngụy Như Phong không đuổi theo, cậu nhìn Hạ Như Họa vui vẻ chạy đi, nhìn vết rách như ẩn như hiện sau lưng em, hít mũi một.

Buổi tối lúc ăn cơm, bà Vương ở sát vách bưng một đĩa đồ ăn qua, Ngụy Như Phong vội vàng đứng dậy lấy ghế cho bà ngồi, Hạ Như Họa nhận lấy đĩa đồ ăn nói: “Bà Vương, bà không cần cho con với Như Phong đồ ăn đâu, tụi con no mà.” Bà Vương liếc mắt nhìn đĩa đậu cô ve xào bé tí trên bàn nói: “Ta với bà nội của các con là chị em mấy chục năm với nhau, đừng ngại, nhanh ăn đi, ôi, đang tuổi ăn tuổi lớn...” Cả hai đều đối, nói cảm ơn xong liền cầm đầu ăn.

Bà Vương nhìn thấy cảnh này liền thấy xót xa, nói: “Như Họa à, hay là con với em con đến cô như viện đi, bà nghe mấy người trên thành phố bảo ở chỗ đó tốt vô cùng, hoàn cảnh hai cháu thế này, quá khổ rồi.” Hạ Như Họa cầm thìa ngậm ngậm cả người, em chưa kịp trả lời, Ngụy Như Phong đã ngắt mạnh đầu nói: “Không! Bà Vương, tụi con không đi! Hai tụi con có thể tự lo liệu mà!” Ánh mắt của Ngụy Như Phong rất kiên định, Hạ Như Họa nhìn cậu một, cũng gật đầu một cái, nói: “Đúng vậy, bà Vương, tụi con đều lớn cả rồi, đến đó ở không hợp đâu, người ta cũng không sẵn lòng nhận tụi con đâu, cảm thấy không trông nom được. Ngài mai con sẽ đi tìm việc làm, dù thế nào tụi con cũng không cần, dù sao cũng kiếm được cơm ăn thôi.”

Hạ Như Họa mỉm cười với bà Vương, bà Vương thờ dài một, dặn dò họ vài câu rồi đi. Ngụy Như Phong và hai miệng cơm, đẩy hai đĩa đồ ăn tới trước mặt Hạ Như Họa nói: “Chị, chị ăn đi, em no rồi!” “Em ăn ít vậy sao mà no được! Ăn thêm chút nữa đi!” Hạ Như Họa đẩy lại nói. “Không cần đâu, ở trường em đã ăn bánh quy của bạn rồi!”

“Nói dối! Mới vừa rồi còn nghe bụng em kêu rột rột!” Ngụy Như Phong cười cười, khẳng khái xới hết đồ ăn vào bát của Hạ Như Họa, cầm cái chén không của mình tới với nước ngồi rửa. Cậu cảm thấy rất vui vì Hạ Như Họa nghĩ giống cậu, cậu kiên quyết không đến cô nhi viện, bởi cậu sợ Hạ Như Họa sẽ xa rời mình, cậu mong muốn mình có thể thay Hạ Như Họa gánh vác cuộc sống, cho dù cảm thấy bất lực với hiện thực trước mắt. Ngày hôm sau Hạ Như Họa luôn lách trong mấy ngõ hẻm đến đêm, cô muốn bắt chước mấy đứa trẻ khác ra ngoài làm công, nhưng không có chỗ nào muốn thuê người còn đi học. Lúc sập tối trời đổ mưa to, hàng quán đều đóng cửa, Hạ Như Họa không thu hoạch được gì. Em cảm thấy rất bất lực, cả một ngày không ăn gì, rất đói bụng, lại dính mưa nên cả người đều ướt đẫm. Em nhớ tới bà nội, cảm giác lạnh như băng này khiến em cho rằng có lẽ mình cũng sắp chết. Khi đến đầu ngõ, Hạ Như Họa mơ hồ nhìn thấy Ngụy Như Phong đứng dưới cổng nhà, cậu lặng im không nói gì, cầm dù đi về phía em, cẩn thận đứng ở sau lưng em.

“Đừng đi theo chị!” Hạ Như Họa đột nhiên xoay người quát Ngụy Như Phong, “Theo chị để làm gì, chị không tìm được việc làm, chúng ta sắp chết đói rồi, chúng ta phải làm sao bây giờ? Em nói xem chúng ta phải làm sao bây giờ?...” Cái đối cùn cào làm Hạ Như Họa mất đi lý trí, em nói năng lộn xộn rồi gào thét, Ngụy Như Phong vẫn giữ ô đi theo em, che cho em không bị mưa ướt, chính mình lại ướt như chuột lột. Hạ Như Họa mờ mịt giữa đầu, nước mắt đầm đìa như vỡ òa hòa cùng nước mưa tầm tã rơi xuống. Ngụy Như Phong hít một hơi thật sâu, nắm lấy vai của Hạ Như Họa, nói như đinh đóng cột: “Chị, em không đi học nữa! Ngày mai em sẽ đi làm thuê! Em tuyệt đối sẽ không để cho chị chết đói! Hai chúng ta phải cùng nhau sống thật tốt!”

Hạ Như Họa vừa nghẹn ngào, vừa kinh ngạc nhìn cậu. Em đột nhiên phát hiện, không biết từ lúc nào mà Ngụy Như Phong đã cao hơn em một đầu, Ngụy Như Phong vốn gầy yếu nhỏ bé giờ đây lại rất cường tráng. Viên môi của cậu đã lún phún rìa mép, còn em cũng đã trở một bộ ngực nho nhỏ. Họ đều đã trưởng thành, từ hai đứa nhóc trở thành thanh niên và thiếu nữ. Người ta không thể chọn lựa số phận cho mình, thời gian không thể quay ngược lại, cho dù bây giờ họ không có bà nội ở bên, thì nhất định cũng phải tự mình sống tiếp. Cánh tay của Ngụy Như Phong dùng sức, bờ vai của Hạ Như Họa ở trong tay cậu lộ vẻ gầy yếu, cậu nhìn cô với ánh mắt kiên định, Hạ Như Họa há hốc mồm nhưng lại không thể nói được điều gì. Đối với hiện thực trước mắt, Hạ Như Họa vẫn yếu mềm hơn cậu.

Hai người cùng nhau chậm rãi về nhà, Ngụy Như Phong đi cạnh Hạ Như Họa, cô cảm thấy mình không còn đói bụng nữa, cũng thôi khóc lóc. Cô bé vô tư chơi đùa trong ngõ nhỏ đã trở thành quá khứ. Ngụy Như Phong cũng không còn là cậu bé khản khoản cầu xin được ở cạnh cô mà không ai biết đến nữa. Khi đó tuy rằng họ đi trên cùng một con đường, nhưng tương lai đã bắt tri bất giác họ ra xa nhau từng chút từng chút một. Nhưng ít nhất thì Ngụy Như Phong đã từ phía sau Hạ Như Họa bước nhanh tới đi song song ở bên người cô. Mà lúc này 1149 bật vô âm tín một thời gian tương đối dài, giống như thực sự là đi làm một nhân viên thực sự, khiến cho Diệp Hường Vinh không biết làm sao, tìm anh ta không được, mà không đi tìm cũng không xong.

Ngay lúc anh đang do dự bối rối, bên kia lại đột nhiên có tin tức, ba chữ rất đơn giản: Có biến rồi. Diệp Hường Vinh nhận được tin tức liền sôi trào nhiệt huyết, nhanh chóng chạy tới phòng làm việc của đội trưởng Hầu báo cáo. Đội trưởng Hầu trầm tư một hồi, nhịp nhịp ngón tay cạnh gạt tàn thuốc, Diệp Hường Vinh khẩn trương nhìn chăm chăm vào tay của Hầu đội, chờ ông hạ mệnh lệnh mới. Cứ như vậy qua một phút đồng hồ, đội trưởng Hầu mới chậm rãi mở miệng nói: “Để cậu ta tiếp tục thẩm dò, tranh thủ đánh vào nội bộ, nhưng không cần phải gấp gáp, khi thời cơ chín muồi chúng ta ở đây có thể phối hợp với cậu ấy. Còn nữa, nhất định phải chú ý an toàn. Aizz, có khả năng cậu ấy cho rằng có thể kết thúc vụ này sớm một chút, tôi đã đồng ý với yêu cầu này của cậu ta nhưng lại muốn kéo dài một tí... Hi vọng trước khi tôi về hưu, cậu ta có thể hoàn thành vụ án này!”

“Vâng! Hầu đội, có phải 1149 đang lo lắng điều gì không ạ?” Diệp Hường Vinh nhớ tới bóng dáng có chút trầm lặng kia, nghi ngờ hỏi. “Cậu ấy không có lo lắng gì về nhiệm vụ lần này cả...” Đội trưởng Hầu đi tới trước cửa sổ, chỉ vào con đường phía xa nói. “Ở chỗ đó tôi đã đồng ý với cậu ta, lần sau để cậu ta đường đường chính chính mà mang huy hiệu cảnh sát, thế nhưng tôi đã nuốt lời, mà người muốn nhìn thấy cậu ta đeo huy hiệu cảnh sát đã vĩnh viễn ra đi rồi. Hường Vinh, chúng ta nhất định phải giữ vững tín ngưỡng và chức trách của chúng ta, bởi vì đây chính là nguồn dũng khí và sức mạnh của chúng ta. 1149 là một cảnh sát xuất sắc, nhưng lại không phải là một người xuất sắc... Quên đi, không nói nữa!” Diệp Hường Vinh có chút u mê nhìn đội trưởng Hầu, khi đó anh không thể hiểu hết những lời này, nhưng lại cảm nhận được sự một sự bi tráng âm thầm.

Bằng đi một thời gian, 1149 vẫn đang ở hộp đêm Đồng Ca âm thầm làm việc, thế nhưng Đồng Ca lại tiếp tục dán thông báo tuyển dụng người pha rượu. 1149 hiểu rõ, mình đã ở vùng giáp ranh của trò chơi, nếu như không tiến lên phía trước thì liền bị đá ra khỏi đó. Hôm đó sau khi thông báo tin tức cho

Diệp Hường Vinh, anh ta hút thuốc một đêm, cuối cùng đã đưa ra quyết định. Nửa năm sau, 1149 “không cẩn thận” gây hấn với người của chú Tường, vì tội gây rối trật tự nên bị tạm giam 15 ngày. Ngoài mặt Trình Hào giữ mặt mũi cho chú Tường, khi 1149 vừa mới ra liền bị Đông Ca bắt về, trong vòng một tháng, 1149 bị vây đánh 4 lần. Lần nghiêm trọng nhất còn bị gãy xương sườn.

1149 chườn ra khỏi bệnh viện, chạy suốt đêm về Đông Ca cầu xin Trình Hào thu nhận mình, một mực chắc chắn chú Tường trừng trị mình chính là không cho Trình Hào cơ hội xuống thang. Trình Hào im lặng không lên tiếng, nhưng đã thay anh ta đòi lại món nợ mà phía chú Tường gây ra. Sau khi lên vào Đông Ca hai năm, 1149 cuối cùng cũng có chút địa vị, dần dần những tin tức mà Diệp Hường Vinh nắm được cũng trở nên rõ ràng, lần này đơn giản hơn, chỉ có hai chữ hai chữ: Buồn lậu.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 2: Thế Giới Của Hai Người

Cuối cùng Ngụy Như Phong vẫn thôi học, cậu đến bến tàu Kỳ Gia Loan tìm việc, làm công nhân bốc vác. Hai năm qua kinh tế ở thành phố Hải Bình phát triển nhanh chóng, bến tàu rất thiếu người, con trai dễ kiếm việc hơn con gái, Ngụy Như Phong cao ráo lại cường tráng, chủ thầu dễ dàng thu nạp cậu, lương tháng 500 đồng, bao cơm trưa. Chút tiền ấy dù sao cũng đủ cho hai chị em trang trải, nhưng so với trước đây vẫn còn túng thiếu một chút. Ban đầu Hạ Như Họa cũng muốn bỏ học, theo Ngụy Như Phong ra ngoài làm công. Nhưng Ngụy Như Phong chết sống không đồng ý, cậu biết Hạ Như Họa học rất giỏi, cũng thích đọc sách, chắc chắn cho thể thi đậu đại học, hơn nữa cậu cũng không muốn để Hạ Như Họa chịu khổ. Sau khi làm việc ở bến tàu vài ngày cậu liền hiểu, kiếm sống không hề dễ dàng. Ở bến tàu Ngụy Như Phong gặp A Phúc. Chưa học xong trung học hẳn đã ra ngoài làm việc, lúc bà Hạ còn chưa qua đời đã nghe mẹ của A Phúc qua đây khoe khoang con trai bà ấy đã có thể nuôi gia đình. A Phúc đã làm ở bến tàu hai năm, chơi thân với quản lý của kho hàng ở bến tàu, rất có vai vế ở trong đám công nhân.

Ngày đầu tiên Ngụy Như Phong tới đây, A Phúc liền nhận ra cậu. Mặc dù hồi nhỏ hai người không có qua lại nhiều với nhau nhưng A Phúc vẫn nuốt không trôi cục tức của trận đòn năm đó, cho nên lúc nào cũng gây khó dễ cho Ngụy Như Phong, không đụng tới tiền lương nhưng lại cắt xén cơm nước, lại hứa đám công nhân cùng nhau xa lánh cậu. Nhưng Ngụy Như Phong không phản kháng, cũng không oán giận, im lặng nhìn xuống. Từ nhỏ cậu đã chịu khổ, không thêm quan tâm mấy trò mèo đó, và cậu cũng hiểu rõ, hiện giờ kiếm tiền là quan trọng nhất. A Phúc giờ trò vài ngày, cảm thấy chẳng được ích gì nên thôi. Hạ Như Họa tiếp tục đi học, cô học tập rất khắc khổ, bởi vì cô ý thức được Ngụy Như Phong phải hy sinh rất nhiều mới đổi lấy quyền lợi ngồi trong phòng học sạch sẽ sáng sủa cho cô, nên cô đương nhiên phải phát huy tối đa quyền lợi này, thậm chí muốn học luôn phần của Ngụy Như Phong. Cô thường nói với Như Phong, nhất định phải học đại học, sau đó tốt nghiệp kiếm tiền cho cậu đi học lại. Ngụy Như Phong luôn luôn cười cười không nói lời nào, cậu biết rõ mình đã không còn khả năng quay lại con đường đó nữa. Thỉnh thoảng Ngụy Như Phong xong việc sớm, cậu sẽ đến cổng trường chờ Hạ Như Họa tan học như trước đây, theo thường lệ giúp cô xách túi, lại lấy từ trong ngực các loại bánh điểm tâm cho cô. Ngụy Như Phong cỡi chiếc xe đạp cũ nát, Hạ Như Họa ngồi phía sau, họ vừa tán gẫu vừa chậm rãi về nhà.

Khi đó Ngụy Như Phong cao ráo đã làm rất nhiều người chú ý, chỉ có Hạ Như Họa không chú ý tới điều ấy. Có một lần, cô bạn Lâm San ngồi cùng bàn với Hạ Như Họa mờ ám hỏi với cô: “Soái ca thường đến cổng trường chờ cậu là ai vậy? Bạn trai cậu?” Hạ Như Họa đang làm bài tập, quay đầu thuận miệng nói: “Cậu nói Như Phong á? Em ấy là em trai tớ.”

“Hó! Là em trai! Tuyệt quá, có cậu em đẹp trai như vậy! Này, cậu ấy có bạn gái chưa?” Lâm San hưng phấn nói. “Em ấy bao lớn chứ? Kiếm đâu ra bạn gái?” Hạ Như Họa chưa từng nghĩ tới chuyện như vậy, không tự chủ lắc đầu nói. “Cứ đùa! Cũng mười mấy tuổi rồi, ai mà không có người trong mộng cơ chứ! Cậu nghĩ là ai cũng giống cậu chắc, cứ như là từ trong bức tranh đi ra! Một ngày chẳng nói được mấy câu, chỉ biết cầm đầu làm bài tập, đâu có cơ hội quen với mấy nam sinh! Như vậy đi, cậu giới thiệu em trai cậu cho tôi, tôi lại giới thiệu một bạn nam khác cho cậu, thế nào?” Lâm San quệt quệt vai cô, cười híp mắt nói.

“Tớ không cần!” Thoảng cái mặt Hạ Như Họa đỏ bừng, Lâm San lôi kéo cô, cười một trận. Hạ Như Họa hung hăng trừng Lâm San một, lúc này cô ấy mới vuốt ngực nói: “Được rồi được rồi, không chọc cậu nữa. Tớ biết cậu là học sinh gương mẫu! Cos điều lần sau em trai cậu tới thì nhất định phải gọi tôi một tiếng, đừng quên đấy nhé!” “Được rồi.” Hạ Như Họa thuận miệng đáp, căn bản cô không để chuyện này ở trong lòng. Từ đó về sau, mỗi lần tan học Lâm San đều nhìn chằm chằm ra ngoài cổng trường, rất lo mình bắt hụt Ngụy Như Phong. Cô còn hỏi Hạ Như Họa tất tần tít về Ngụy Như Phong, sinh nhật cậu ấy là khi nào, nhóm máu, màu sắc yêu thích, thần tượng vân vân. Nhưng có rất nhiều vấn đề Hạ Như Họa không trả lời được, cuộc sống của họ toàn là tự nhiên trôi qua, không có sở thích, không có quyền chọn lựa.

Cuối cùng thì sau đó không lâu, khi bóng dáng của Ngụy Như Phong xuất hiện ở cổng trường, mộng đẹp của Lâm San rốt cuộc cũng trở thành sự thật. Cô kéo Hạ Như Họa đến phòng vệ sinh, lấy chiếc nơ con bướm buộc lại mái tóc, ngắm mình trong gương, hưng phấn nói: “Như Họa, đẹp không?” “Đẹp.” Hạ Như Họa nhìn gương mặt tươi tắn của Lâm San nói. Cho tới bây giờ cô chưa từng mua đồ trang sức gì cho chính mình. Nhưng khi nhìn bộ dạng xinh đẹp của Lâm San, cô gái sắp chân thành đến gặp gỡ Ngụy Như Phong, lòng của Hạ Như Họa đột nhiên có chút khó chịu. Hạ Như Họa cùng nhìn vào gương, cô gái trong gương ăn uống thất bát nên hơi gầy yếu, sắc mặt hơi tái nhợt, đôi mắt mở to mờ mờ, ngũ quan rất đẹp, nhưng lại không có sức sống.

”Lâm San, tớ có đẹp không?” Hạ Như Họa hỏi. “Đẹp! Mấy bạn trong lớp đều coi cậu là mỹ nữ! Được rồi, chúng ta đi nhanh đi!” Lâm San kéo Như Họa ra khỏi WC, mà về mặt in trên gương của Hạ Như Họa phảng phất vẻ cô đơn. Ngụy Như Phong thấy Hạ Như Họa ra khỏi trường, vui vẻ vẫy vẫy tay. Cậu đi tới nhận lấy túi xách của cô, Hạ Như Họa nhìn gương mặt còn dính vài vết bẩn của cậu nói: “Ngày hôm nay có mệt không?”

“Không mệt.” Ngự Như Phong nói, “Chị, chị đoán xem hôm nay em mang tới cho chị thứ gì?” Hạ Như Họa lắc đầu nói: “Không biết, cái gì thế?” Cậu thần bí lấy ra một bọc giấy từ chiếc áo da cũ kĩ đang khoát trên người, đưa tới trước mặt Hạ Như Họa, cười nói: “Bánh ú nhỏ nhân đậu!”

“Ồ!” Hạ Như Họa vui vẻ kêu, “Lâu lắm rồi không ăn!” “Khui!” Lâm San đứng bên cạnh không nhịn được ho khan một tiếng. Lúc này Hạ Như Họa mới nhớ ra, kéo Lâm San ra trước người nói: “Như Phong, đây là Lâm San, bạn học của chị.”

“Chào cậu! Tôi thường nghe Như Họa nhắc tới cậu, cậu là em trai của bạn ấy, tên là Như Phong đúng không?” Lâm San cười ngọt ngào. “Chào chị,” Ngự Như Phong gật đầu, ngồi lên xe đạp, xoay người nói với Hạ Như Họa: “Chị, chúng ta về nhà đi.” “Ừm, được.” Hạ Như Họa đáp.

“Ồ lại chơi chút xíu rồi đi! Làm gì mà gấp như vậy? Chẳng phải nhà cậu chỉ có hai chị em cậu thôi sao? Chúng ta ra cạnh trường ăn xâu thịt dê đi!” Lâm San ngăn họ lại, nói: “Không được, chúng tôi về nhà ăn cơm, ở nhà vẫn còn đồ ăn.” Ngự Như Phong lắc đầu, đi về trước hai bước nói: “Chị, lên xe đi.” “Ừm!” Hạ Như Họa vững vàng ngồi lên xe, quay đầu lại vẫy tay chào Lâm San. Lòng cô chẳng hiểu sao lại vui vẻ, trên đường đi còn ngậm nga hát.

“Sao thế? Hôm nay có chuyện gì mà vui vẻ vậy?” Ngự Như Phong quay đầu lại hỏi. “Không có gì, này, quay đầu lại.” Hạ Như Họa bóc một bánh ú, cắn một miếng, phần còn lại đút cho Ngự Như Phong. Cậu cau mày bĩu môi nói: “Bánh đậu quá ngọt, em không thích ăn, khỏi cần cho em. Chị mau ăn đi, đừng hát nữa.”

Đối với cuộc gặp mặt ngắn ngủi với Ngự Như Phong, Lâm San rất buồn bực, vài ngày sau cô nghe ngóng được Ngự Như Phong làm công ở bến tàu, sau khi tan học liền trực tiếp chạy tới Kỳ Gia Loan. Dưới ánh mặt trời, mồ hôi trên người Ngự Như Phong như phản chiếu một tầng ánh sáng, cho dù đứng giữa nơi bụi bặm nhưng vẫn lộ vẻ sạch sẽ, điển trai. “Như Phong!” Lâm San hí hửng, gọi từ đằng xa.

Ngự Như Phong vội vàng ngừng tay, nhanh chóng chạy tới hỏi: “Sao vậy? Chị tôi đã xảy ra chuyện gì?” “Không có không có. ‘Lâm San khoát khoát tay nói, ‘Tôi tình cờ đi ngang qua đây nên ghé vào thăm cậu một chút. Có rảnh không? Qua kia ngồi một chút nhé?’ ‘Ồ, bạn lắm, đến tối phải chất xong hàng. Chị cứ đi đi, tôi về làm việc tiếp đây.’ Ngự Như Phong thở phào nhẹ nhõm nói.

Lâm San nhìn thái độ lãnh đạm của cậu, thầm nghĩ mình phải chạy thật xa qua đầu nên không khỏi tủi thân, kéo cậu lại nói: “Cậu khoan hãy đi! Tôi hỏi cậu chút chuyện đã.” Ngự Như Phong cau mày nói: “Chuyện gì vậy?” Lâm San bĩu môi: “Cậu ghét tôi phải không? Tôi chỉ muốn kết bạn với cậu, mọi người cùng chơi với nhau, không có ý gì khác.”

Ngự Như Phong có chút lúng túng nhìn cô nói: “Tôi thực sự rất bận, chị có nhiều bạn học như vậy, chị chơi cùng bọn họ không được sao?” Lâm San đỏ mặt, hờn dỗi nói: “Vậy cậu không có bạn bè gì hả?” Ngự Như Phong lắc đầu nói: “Tôi ở với chị, cần bạn bè làm gì?”

“Không giống nhau! Hơn nữa chị cậu có thể ở cùng cậu cả đời ư?” “Sao không được?” “Thì không được là không được chứ sao! Chẳng lẽ chị cậu không lấy chồng, cậu không cưới vợ?”

“Đó là chuyện của hai chúng tôi, không liên quan tới chị!” Ngự Như Phong hơi tức giận nói, cậu cũng không thêm không để ý tới Lâm San nữa, quay đầu trở lại. Lâm San nhìn bóng lưng của cậu, tức giận nói: “Đồ bệnh!” Hôm sau vừa mới lên lớp, Lâm San liền bám riết Hạ Như Họa hỏi: “Em trai cậu bị sao á? Nhìn mặt mày tướng tá ngon lành mà sao cư xử chẳng giống người thường gì cả?”

“Cậu nói cái gì đó? Như Phong chẳng có vấn đề gì cả.” Hạ Như Họa mắt híp nói. “Còn bảo không? Tớ hỏi cậu ta có muốn kết bạn với tớ không, cậu ta lại nói ở cùng cậu là đủ rồi! Này, cậu có phải là chị của cậu ta thật không đấy? Sao tớ cảm thấy cậu ta đối với cậu cứ thế nào ấy!” “Lâm San! Cậu nói bậy nói bạ gì đó? Em ấy là em trai tớ, từ nhỏ chúng tôi đã cùng nhau lớn lên, thế thì sao nào? Cậu đừng có nói lung tung!” Mặt Hạ Như Họa đỏ lên nói.

“Sao thế, chột dạ à! Ai biết mấy người thế nào! Tôi thấy mấy người đều bệnh bệnh như nhau!” Lâm San lăm bằm về chỗ ngồi. Ngày hôm đó, lần đầu tiên Hạ Như Họa không chú ý nghe giảng, trống ngực đập thình thịch thịch rất lợi hại. Buổi tối về đến nhà, Hạ Như Họa xụ mặt không thêm để ý tới Ngự Như Phong. Lúc đầu Ngự Như Phong còn chưa phát hiện ra, sau đó tới lúc đi nấu cơm cô cũng không lên tiếng, cậu liền chạy tới giúp: “Chị, để em nhặt rau cho!”

Hạ Như Họa né tránh cậu, đem rửa rau đi vào phòng, Ngự Như Phong đứng ở cửa ngăn cản cô, lo lắng hỏi: “Sao thế? Không vui?” Hạ Như Họa không trốn được nữa, ngẩng đầu nhìn cậu, đột nhiên phát hiện Ngự Như Phong rất tuấn tú, lưng dài vai rộng, cửa nhà này đã sớm thấp hơn cậu. Ngự Như Phong thấy cô nhìn mình thần sắc sờ, hơi mất tự nhiên hỏi: “Nhìn gì vậy, hỏi chị đấy, sao lại không vui?”

Hạ Như Họa đẩy cậu ra, đặt rửa rau xuống đất nói: “Em nói bậy nói bạ gì với Lâm San?” “Chị ấy tới tìm em, nói kết bạn gì đó, em không thích qua lại với chị ấy. Chị ấy kể lại với chị à?” Ngự Như Phong nghe thấy chuyện của Lâm San, cảm thấy đúng là chuyện không đâu, tiện tay tấy quả dưa chuột, quệt quệt rồi ăn. “Em không thích chơi với cậu ấy thì thôi, nói với chị làm gì? Cái gì mà mãi mãi ở cạnh nhau, người ta sẽ nghĩ thế nào chứ! Nói mà nói cũng không rõ ràng nữa!” Lòng Hạ Như Họa khó chịu, không rõ là vì Lâm San lén lút gặp Ngự Như Phong nói chuyện, hay là bởi vì Ngự Như Phong lén lút gặp Lâm San nói chuyện, cảm giác đó rất kì quái.

“Em không nói dối đâu, em thực lòng nghĩ như vậy!” Ngự Như Phong nghiêm túc nhìn Hạ Như Họa nói. “Vớ vẩn... nói bậy!” Tim Hạ Như Họa đập càng nhanh, quay đầu ra chỗ khác không dám nhìn cậu. “Vậy chứ chị nghĩ thế nào?” Ngự Như Phong lập tức đứng lên nói.

“Ăn cơm đi! Không nói chuyện này nữa!” Hạ Như Họa cảm thấy lòng mình rối bời. “Không được, chị phải đồng ý với em, chúng ta không thể xa nhau!” Ngự Như Phong đoạt lấy cái bát trong tay cô, bình tĩnh nhìn cô nói. Hạ Như Họa đột nhiên cảm thấy ánh mắt của cậu vô cùng nóng bỏng, nhiệt độ xuyên qua mắt của Ngự Như Phong truyền tới toàn thân cô, khiến cho cô thấy mình như bị thiêu đốt.

“Được rồi được rồi, chị đồng ý với em.” Hạ Như Họa hoảng hốt đáp, cô không hiểu rõ yêu cầu của Ngự Như Phong rốt cuộc là có ý gì, chỉ cảm thấy thái độ của cậu không giống bình thường, có thể một chuyện gì đó đã âm thầm sinh ra giữa lúc cô còn nửa tỉnh nửa mê, mà Ngự Như Phong nhất định

đã hiểu được những chuyện mà Hạ Như Họa chưa kịp hiểu. Ngụy Như Phong như trút được gánh nặng, nở nụ cười sáng lạn, cậu đem cho mình một bát com to, ăn rất ngon lành. Thật ra thì Ngụy Như Phong càng sợ hai người họ thay đổi hơn cả Hạ Như Họa. Cậu không tưởng tượng nổi cuộc sống sẽ ra sao nếu không có Hạ Như Họa, đối với cậu mà nói, có thể đó không còn là cuộc sống nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 3: Bắt Nạt

Hạ Như Họa không ngờ lần gặp nhau ngắn ngủi giữa Lâm San và Ngụy Như Phong lại khiến cho việc học tập của cô biến động. Trước đây mối quan hệ giữa Hạ Như Họa và bạn cùng lớp vốn rất tốt, cô xinh xắn, học giỏi, kiểu nữ sinh như cô rất được mến mộ trong trường học, chu dù không chơi thân với người khác nhưng vẫn được người khác yêu mến. Thế nhưng từ sau khi gặp Như Phong, Lâm San không thèm để ý tới Hạ Như Họa nữa, buổi trưa không cùng nhau ăn com, tan học cũng không rủ nhau về. Lúc đầu Hạ Như Họa không cảm thấy điều gì khác thường, nhưng sau đó lại phát hiện, các bạn nữ trong lớp càng ngày càng xa lánh cô, không chỉ thế, đôi khi cô còn thấy họ tụm năm tụm ba nhỏ giọng thầm thì gì đó, ánh mắt liên tục dán trên người cô. Điều này khiến cho Hạ Như Họa rất âm ức, từ nhỏ cô đã là một bé gái vô cùng đáng yêu, mấy đứa trẻ trong làng chài đều thích chơi với cô, chỉ có cô không để ý tới người khác chứ chưa bao giờ người khác không để ý tới cô. Tuy rằng sau khi bà ốm mất, cô phải chịu nhiều áp lực trong cuộc sống nhưng tính cô vốn hướng nội nhưng lúc nào cũng tỏ ra nhả nhận, nhiệt tình. Hành động của nhóm Lâm San làm tổn thương lòng tự trọng của cô đôi chút nhưng lại khiến cô không thể chịu đựng nổi. Bởi vậy, sang tuần mới, Hạ Như Họa chủ động gọi Lâm San, cô muốn hỏi rõ vì sao Lâm San lại hờ dỗi cô lập cô.

Sau bữa trưa, Hạ Như Họa hơi bồn chồn đứng dưới hàng cây sau sân trường, gió mang mùi tanh tanh từ biển khơi, hơi khó chịu, chiếc áo sơ mi dệt bằng sợi tổng hợp dán trên lưng, bao bọc lấy vóc dáng mỏng manh. Hạ Như Họa nhìn Lâm San mang gương mặt dửng dưng chậm rãi đến gần, không tự chủ được nắm chặt tay. “Có chuyện gì? Còn bày đặt viết giấy gọi ra.” Lâm San có chút bức mình nói. “Tôi chỉ muốn hỏi gần đây cậu sao thế? Sao các cậu không nói chuyện với tôi.” Hạ Như Họa nhìn thẳng Lâm San hơi ừ ừ khua nói.

“Đâu có gì đâu, tôi không có gì để nói cả.” Lâm San nói một cách nhẹ nhàng, nhưng trên mặt lại vô tình lộ ra vẻ giễu cợt. “Cậu cố ý có phải không?” Hạ Như Họa tức giận hỏi. “Ừa, là do cậu nói đầy chữ, tôi chưa có nói gì hết nha!” Lâm San đánh đả nói.

“Tôi thật lòng hỏi cậu, cậu không nói thì thôi, nhưng nhìn bộ dạng cậu thế này thì tôi hiểu cả rồi!” Hạ Như Họa tức giận xoay người rồi đi, Lâm San ở phía sau cao giọng nói: “Mày hiểu cái gì? Mày coi mình là cái gì? Ai cũng thấy mày mắc ối hết đó! Nói chuyện với mày chỉ làm ô uế miệng mình! Xì!” Hạ Như Họa dừng bước, sững sờ tại chỗ. Cho tới bây giờ chưa có ai mắng nhiếc cô như thế, cũng chưa từng có ai nói cô mắc ối. Tuy rằng gia cảnh của cô hơi thấp kém so với bạn học, cô không có quần áo đẹp, không có đồ dùng học tập xịn, nhưng cô rất cố gắng học tập, thành tích luôn dẫn đầu, cô chân thành đối đãi với từng bạn học, cho nên cô chưa từng bị ai coi thường, cô tin rằng mình không thua kém ai cả, luôn luôn bước đi trong tư thế ngẩng cao đầu.

Hai chữ “mắc ối” đối với cô mà nói là quá nặng nề, Hạ Như Họa lúng túng nhìn Lâm San đang tỏ vẻ dửng dưng tàn khốc ở đằng xa. “Mày với em mày có quan hệ gì? Mày đưa mày có bệnh! Chúng mày loạn luân!” Giọng nói của Lâm San giống như một lời nguyền, từng chữ từng chữ đánh vào tai Hạ Như Họa, lần lượt khắc vào lòng cô. Cô cảm thấy mình muốn nổ tung, tức giận, xấu hổ, đau lòng, những cảm xúc phức tạp mà cô chưa từng trải qua này bùng lên, khiến cô khó có thể chống đỡ được. Hạ Như Họa run rẩy kịch liệt, ngay cả đầu ngón tay cũng run rẩy, cô quay lại, giờ tay hung hăng tát Lâm San một, mắt đỏ hoe nói: “Cậu nói bậy!”

Lâm San không ngờ Hạ Như Họa sẽ động thủ, cô ta sững sờ hai giây, sau đó liền lập tức nhào tới, vừa đánh vừa chửi ầm lên. Hạ Như Họa mồm miệng không bằng Lâm San nên chỉ miễn cưỡng lời kéo, vì còn phải che chắn cho quần áo mặc trên người khỏi bị xé rách nên đã trúng không tí quyền cước. Cuối cùng Lâm San đánh thắng, còn Hạ Như Họa lại vô cùng thảm hại, cho nên lần đầu tiên cúp học. Cô vừa khóc vừa về nhà, vừa khóc gột mấy dấu chân in lên áo, vừa khóc vừa đi chợ mua đồ ăn, vừa khóc vừa làm bài tập. Khi Ngụy Như Phong trở về thì Như Họa đã khóc không nổi nữa, cô không nói lại với Ngụy Như Phong về những chuyện đã xảy ra. Hạ Như Họa không biết mở miệng thế nào, càng không muốn cuộc sống nương tựa vào nhau cùng Ngụy Như Phong bị hai chữ loạn luân phá hoại. Điều quan trọng nhất là, lúc giằng co với Lâm San, lòng cô bỗng nổi lên cảm giác sợ hãi, giống như bị góc bí mật nhất trong tâm hồn bị người ta khai phá, chuyện này làm cho cô sợ hãi, ngay cả chính cô cũng không hiểu vì sao lại như vậy.

Bởi vậy, sau khi khóc xong, Hạ Như Họa quyết định tươi cười đưa một đĩa ra cho Ngụy Như Phong, cô ần nhẩn chịu đựng hết mọi nỗi ưu phiền, chỉ có điều khi đến trường, cô không dám ngẩng đầu lên nữa. Lâm San cũng thể hiện hành vi bắt nạt càng cụ thể và rõ ràng. Các nữ sinh trong lớp không hề nói chuyện với Hạ Như Họa dù chỉ một câu, bàn học và sách giáo khoa của cô đều bị vẽ bậy đến rồi tinh rồi mù, thường có mấy chữ “Loạn luân” hoặc là “Không biết xấu hổ”. Không ai đặc biệt cố ý nói ra hoặc viết xuống những lời vũ nhục này, hành vi a dua cũng truyền nhiễm như bệnh cảm mạo, thường khiến những chuyện độc ác hóa bình thường, một số bạn học chưa biết chuyện Hạ Như Họa còn có một cậu em trai liền nhanh chóng a dua nhập bọn với Lâm San. Còn ít tuổi nên các cô không ý thức được điều này xúc phạm người khác sâu sắc tới mức nào, mức độ gây ảnh hưởng tâm lý khó mà lường được, thậm chí còn nghiêm trọng hơn cả bạo lực đơn thuần. Chính vì lẽ đó mà Hạ Như Họa vô cùng thống khổ, vì sách giáo khoa của cô bị vẽ loạn cả lên nên cô phải mua mới, mười mấy đồng tiền mua sách đã đè một tảng đá lớn trong lòng cô. Số tiền đó là do Ngụy Như Phong dãi nắng dầm mưa từng chút từng chút tích góp được, phải chi tiền cho những chuyện thế này khiến cô rất khó xử, ở tiệm sách, cô ngồi bệt xuống, ôm bộ sách mới trong lòng mà rơi nước mắt. Hạ Như Họa chỉ có thể ăn uống dè sẻn để tiết kiệm lại tiền, cô càng ngày càng gầy gò, càng ngày càng cô độc, ngay cả thành tích học tập cũng liên tục trượt dốc. Giáo viên đặc biệt tìm cô nói chuyện, bảo cô không nên kiêu ngạo tự mãn, không có cha mẹ và thầy cô đôn đốc cũng phải chịu khó học tập nghiêm túc. Hạ Như Họa mồm mịt gât đầu đáp lời, mỗi ngày phải chịu đựng cuộc sống như ác mộng đó.

Những ngày như thế cũng không kéo dài lâu, nhưng cho dù bọn Lâm San dần dần quên chuyện đi ăn hiếp thì Hạ Như Họa xinh đẹp ưu tú trước kia cũng đã biến mất. Cô đã âm thầm biến thành một bóng ma trong lớp học, âm thầm chôn vùi những niềm hy vọng và mơ ước của mình dưới mái trường.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 4: Hủy Diệt

Dạo đó Ngụy Như Phong bề bộn nhiều việc, cho nên cậu không phát hiện ra Hạ Như Họa rất u buồn. Thật ra chính cậu cũng bị bọn A Phúc khi dễ, thế giới mà hai người họ đang sống thật đáng buồn, không ai lên tiếng về hành vi của Lâm San và A Phúc cả, chỉ có nỗi đau còn lại với kẻ bị ức hiếp. Có không ít hàng hóa được nhập về bến tàu, hết chuyến này đến chuyến khác, thường thì đến nửa đêm Ngụy Như Phong mới về nhà. Hơn nửa giờ đang là cuối hè, động một chút là lại mưa to, đôi khi về đến nhà cậu đã bị dính mưa lạnh đến thấu tim. Đã quen sống cạnh Ngụy Như Phong nên lúc ở nhà một mình, Hạ Như Họa luôn cảm thấy trống vắng. Sự mâu thuẫn với bạn học khiến cô càng ý lại vào Ngụy Như Phong, cô dần dần hiểu được vì sao Ngụy Như Phong lại khẳng khái cô chấp muốn hai người ở chung một chỗ, trên thế giới này, chỉ có hai người bọn họ sẽ không bao giờ làm thương tổn đối phương, có thể tin nhiệm nhau, có thể gần gũi nhau, nếu không có Ngụy Như Phong làm bạn, buổi tối dường như dài thêm gấp mấy lần.

Hôm đó trời lại đổ mưa, nhà hơi bị dột, Hạ Như Họa cảm thau hứng mưa, cô nghe tiếng nước rơi tí ta tí tách, lòng lại không yên, quyết định lấy ô, định bụng ra đầu hẻm đón Ngụy Như Phong. Hạ Như Họa không ngờ rằng, khoảnh khắc mà cô mở cửa nhà, vận mệnh của cô đã hoàn toàn thay đổi...

“Cmm! Không có mắt hả?” Tên cầm lái đứng lên chỉ vào mặt Hạ Như Họa mắng. Chân Hạ Như Họa cũng bị xe đụng bị thương, trên người lại bị mưa xối, dính rất nhiều bùn đất, chật vật không chịu nổi. Nghe thấy giọng nói đó cô đã cảm thấy bọn chúng không phải người lương thiện, vội vật lộn đứng lên, cúi đầu không ngừng nói xin lỗi. “Xe này tui tao mới mua đây! Từ ngoài biển lấy về! Hư rồi mày đền nổi không?” Tên nhuộm tóc vàng nói. Người bọn chúng nồng nặc mùi rượu, tóc vàng không thêm khách khí đẩy Hạ Như Họa một, cô lại bị ngã trên mặt đất, động đến vết thương trên chân, đau đến mức không thể động dậy nổi.

“Chờ một chút!” Ngay khi tóc vàng chuẩn bị đá tiếp vào người cô một cước, một người khác quát hấn. “Cô là... Hạ Như Họa!” Hấn kinh ngạc nói. Hạ Như Họa sững sờ gương mặt nhìn gâ, một lúc lâu, thất thanh kêu lên: “A Phúc!?”

A Phúc đỡ cô dậy, nói: “Thật không nhận ra cô! Lâu rồi không gặp, cô vẫn còn đi học à?” Hạ Như Họa gạt đầu, đau đến mức khẽ hừ một tiếng, A Phúc nói: “Y! Chân bị thương rồi sao? Nào nào nào! Để tôi đỡ cô vào nhà!” A Phúc ôm eo Hạ Như Họa đi vào phòng, lại chậm chạp không muốn buông ra, Hạ Như Họa cảm thấy không được tự nhiên, nhẹ nhàng đẩy tay hắn.

Mưa to làm ướt áo sơ mi của Hạ Như Họa, dán sát vào cơ thể đang dậy thì của cô, rõ ràng là A Phúc vẫn chưa tỉnh rượu hoàn toàn, ợ một tiếng, trắng trợn nhìn chằm chằm vào ngực của cô, nói: “Như Họa, cô đẹp hơn trước đây nhiều!” Hạ Như Họa lúng túng nghiêng người, yên lặng không nói, cảm thấy một sự sợ hãi mơ hồ. A Phúc ngồi vào cạnh người cô nói: “Chân có đau không? Để tôi xem giúp cô.” Nói xong liền đưa tay về phía quần cô.

Hạ Như Họa vội vàng tránh né, nói: “Không cần! Hai người còn bận việc phải không? Không cần để ý tới tôi, mau đi đi! Chút nữa Như Phong sẽ về.” A Phúc cười ha ha, nói với tóc vàng: “Cô ấy là chị của tên tiểu tử Ngụy Như Phong kia, cũng là mối tình đầu của tao! Trước đây tên tiểu tử kia còn vì cô ấy mà đánh tao một trận.” Tóc vàng huyết sắc nói: “Nó gan vậy sao? Thật là lằng nhằng! Thôi hôm nay hai người cùng nhau ôn lại chuyện cũ đi.”

A Phúc không chút kiêng kỵ ngồi sát lại, ôn chuyện dán chặt vào tường hoảng sợ nhìn hấn, A Phúc đặt tay lên đùi Hạ Như Họa nói: “Được, hôm nay phải ôn lại thật kỹ.” Hạ Như Họa dùng sức đẩy hấn ra, la lớn: “Đừng đụng vào người tôi, cút ra ngoài!” Mặt A Phúc đỏ bừng vì rượu cồn, tiến thêm một chút nói: “Đừng khách khí như vậy! Nào, hai ta cùng nhau trò chuyện, tôi thật sự rất thích cưng!”

Tóc vàng thức thối đi ra ngoài, khép cửa phòng nói: “Mày nhanh lên một chút! Nói không chừng đêm nay còn có việc đấy!” A Phúc ừ một tiếng đáp lời, bắt đầu táy máy chân tay, Hạ Như Họa hoảng sợ nhìn A Phúc, cô biết hấn muốn làm gì, sự sợ hãi chưa từng có xâm thấu toàn thân cô, cô điên cuồng quăng hết mọi thứ ở trên giường về phía A Phúc, nhưng không thể ngăn được thú tính của hấn. A Phúc không tốn sức chút nào đã đặt được Hạ Như Họa xuống dưới thân, chân bị thương khiến cô không thể vật lộn, cô dùng sức hô hét nhưng tiếng sấm đã át mất tiếng kêu cứu. A Phúc thờ hồn hên, gắt gao che niêng của cô, một tay xé áo cô, sờ loạn lên thân thể mềm mại của cô.

Dưới ánh chớp, gương mặt hưng phấn vì dục vọng giống như mặt quỷ, ở trước mắt Hạ Như Họa lúc ẩn lúc hiện, khoảnh khắc bị hấn xuyên thấu, đôi môi bị che phủ mơ hồ bật ra một tên: “Như Phong!” Khi về nhà, Ngụy Như Phong liền phát hiện có chuyện gì đó không đúng, cửa phòng bị khép lại, trong phòng không có bật đèn, lúc cậu đi vào, chiếc chảo lán lóc dưới đất khiến cậu xém vấp ngã. Ngụy Như Phong cảm thấy một sự hoảng sợ vô hình, vội vàng đi vào nhà, thời khắc mà cậu bật đèn lên, chính là thời khắc đen tối nhất trong cuộc đời của cậu và Hạ Như Họa.

Ngon đèn màu quýt chín mờ nhạt chiếu lên cơ thể tàn tạ sau khi bị cưỡng bạo của cô, sau một thời gian dài nằm trong bóng tối, ánh sáng khiến cho đôi mắt khô khốc của cô chảy ra nước mắt. “Chị!” Ngụy Như Phong điên cuồng chạy đến, ôm chặt lấy Hạ Như Họa, đỏ mắt run giọng nói, “Có chuyện gì thế? Chuyện này là thế nào!” Hạ Như Họa giống như vừa tỉnh lại từ cơn ác mộng, co rúm lại một hồi, cô liều mạng nắm cổ áo đã bị xé rách của mình, ngăn ngăn nhìn Ngụy Như Phong, ồa một tiếng khóc lên.

Hai người ôm nhau, giờ gian như đọng lại trong nỗi bi thương, dừng khí và hy vọng mà họ từng thận trọng cất giữ dường như tan biến mất, nước mắt của Ngụy Như Phong nhỏ xuống mặt Hạ Như Họa, nóng hổi, xuôi theo nốt ruồi lệ nhỏ nhỏ bên khóe mắt cô, Hạ Như Họa nhàn nhạt nói: “Chúng ta cùng nhau chết ở đây được không? Như Phong, chúng ta hãy cùng nhau chết đi cho rồi. Cứ như thế này mà chết cũng tốt, như vậy sẽ vĩnh viễn không bao giờ xa nhau. Em có chịu không?” “Chị, dù chết chúng ta cũng không xa rời!” Trần Ngụy Như Phong nổi gân xanh, hung hăng nói, “Chị nói cho em biết, là do tên khốn nào làm! Là ai!” Hạ Như Họa run lên, cô nhớ lại gương mặt mê say trong sắc dục, hoảng sợ run rẩy nói: “A Phúc, là A Phúc!”

Ngụy Như Phong cảm thấy mình như bị sét đánh, lúc ra khỏi bến tàu cậu đã chạm mặt A Phúc, A Phúc trông rất hoảng hốt, không cẩn thận đụng phải cậu, nếu là hồi trước thì A Phúc nhất định sẽ làm loạn lên, nhưng lúc này hẳn lại như đang sợ hãi điều gì, chẳng nói câu nào, vội vã chạy đi. Có một ngọn lửa nổi lên trong lòng Ngụy Như Phong, mắt đỏ ngầu như dọa người, cậu hận bản thân mình sao lúc đó không làm thịt ngay A Phúc, muốn lập tức quay lại lột da xé thịt hắn. “Chị, chị ở đây chờ em!” Ngụy Như Phong cởi áo phông của mình trùm lên người Hạ Như Họa, cậu chột đứng lên, thân trên trần trụi xông ra ngoài. Hạ Như Họa co rúc ở trên giường, ngơ ngác nhìn bóng lưng của cậu, có tiếng sấm vang lên ngoài cửa sổ, ánh chớp vàng chóa chiếu sáng một góc trời trước cửa, mắt Hạ Như Họa càng mở lớn, cô lao đảo bò xuống giường, vừa gọi tên Ngụy Như Phong vừa chạy ra ngoài.

Dưới ánh chớp sáng rực đó, cô nhìn thấy Ngụy Như Phong cầm một con dao phay sáng loáng trong tay..

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 5: Lựa Chọn

Đêm hôm đó, còn có 3 lô hàng đứng chờ ở bến tàu Kỳ Gia Loan, nhưng Ngụy Như Phong và đại đa số công nhân đều bị thay đi. Bình thường ở bến tàu ồn ào này luôn có sự trật tự chặt chẽ, thế nhưng Ngụy Như Phong không thêm đề ý tới quy định này, cậu nắm thật chặt con dao phay trong tay, đến kho hàng số 4 mà cậu và A Phúc hay đứng đợi mỗi ngày. Tóc vàng canh giữ ở lối đi nhỏ bên cửa sổ kho hàng, nhìn thấy Ngụy Như Phong hùng hổ xông tới liền biết không ổn, vừa muốn đi tới nói vài câu thì đã bị Ngụy Như Phong đẩy sang một bên. “Ngụy Như Phong! Mày đừng có làm chuyện điên rồ! Nói cho mày biết, tối hôm nay mày có việc hệ trọng, làm loạn là không xong đâu.”

Tóc vàng nhìn bộ dạng liều mạng của cậu, cũng không dám tiến lên, chỉ dòm về phía sau, lớn tiếng la hét, hy vọng có thể kêu được nhiều người qua đây. “Hôm nay tao tới chính là vì không muốn sống nữa!” Ngụy Như Phong lạnh lùng nhìn hắn một, xoay người chém cái cửa, nhanh chóng xông vào. Lúc Ngụy Như Phong tiến vào, A Phúc đang hút thuốc lá. Hắn đã tỉnh rượu hơn phân nửa, khi xong việc nhìn thấy Hạ Như Họa hai mắt đăm đăm, lòng hắn cũng rất áy náy. Đây là lần đầu tiên A Phúc làm chuyện thế này, có chút hưng phấn cũng có chút sợ hãi, hắn cũng biết làm thế là không đúng, cũng lo lắng bị người ta bắt giam, nhưng hắn cho rằng nhà Hạ Như Họa chỉ có hai chị em, không có chỗ dựa, con gái đa mặt mông nên có thể sẽ không dám nói ra, Ngụy Như Phong càng lớn càng biết điều, cũng không dám đối nghịch với hắn, cho nên việc này chắc cũng không nghiêm trọng lắm. Không ai nói cho hắn biết là thực ra hắn đã phạm pháp, cho nên A Phúc vẫn dương dương tự đắc, thậm chí còn nghĩ, hay là nhân việc này kết giao bằng hữu với Hạ Như Họa, chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa đương nhiên.

Đây là lần đầu tiên Ngụy Như Phong nhìn thấy bộ dạng này của A Phúc, sắc mặt ửng đỏ, híp mắt lại, giống như mới làm chuyện tốt đẹp gì đó xong. Hắn giương mắt thấy Ngụy Như Phong, lòng chùng xuống, sau đó đánh bạo căng căng nghiêng đón. “Mày đừng có mà gây sự! Hôm nay tao bận lắm, lát nữa tao phải... Á!” A Phúc còn chưa nói hết thì đã bị Ngụy Như Phong hung hăng bỏ cho một đao, hắn né rất nhanh nhưng vẫn bị thương trên vai, Ngụy Như Phong xuống tay rất tàn độc, da thịt tóe máu, A Phúc sợ đến mức tè ra quần, lúc này hắn mới phản ứng được là Ngụy Như Phong rất liều mạng, vừa chạy, vừa khàn giọng hô to: “Cứu mạng! Giết người rồi!”

Trình Hào đang cùng lão Chung, trợ thủ của hắn kiểm tra hàng hóa trong một căn phòng nhỏ, là thuốc lá lậu, nếu chuyển được ra ngoài thì sẽ thu được lợi nhuận cao gấp nghìn vạn lần. Để vận chuyển lô hàng này hắn đã tính toán an bài hết năm. Hiện giờ tất cả đều theo đúng ý hắn, hàng rất tốt, đường đi cũng thuận. Ngay lúc Trình Hào yên tâm mà chuẩn bị lạng lẽ rời đi, hắn nghe thấy tiếng ồn ào lớn bên ngoài. “Lão Chung, có chuyện gì vậy? Có ý chuẩn bị tiếng động để người ta tìm tới cửa hả?” Trình Hào lạnh lùng nói. Lão Chung cũng rất căng thẳng, vừa lau mồ hôi vừa nói: “Aizz, đề tôi đi xem thử!”

Lão Chung còn chưa đi được hai bước thì đã bị tóc vàng bỏ nhào tới, lão Chung đi tới tạt vào mồm hắn một, đề giọng nằng: “Thằng oắt con, tụi mày đều chán sống cả rồi phải không? Muốn ăn cơm tù thì nói thẳng! Tao đảm bảo tống mày vào đó ngồi cả đời!” “Chú Chung! Không phải do cháu làm! Là thằng nhãi Ngụy Như Phong đó! A Phúc chơi chị nó rồi, nó tới tìm A Phúc liều mạng đó! Chú mau nhìn kia!” Tóc vàng sợ đến run rẩy nói. “Mk! Tìm mẹ nó mà phát tiết! Đợi chút nữa tao cho nó biết tay!”

Lão Chung nổi giận dùng đũa đi ra ngoài, kho hàng nhốn nha nhốn nháo, A Phúc đang bị Ngụy Như Phong bắt được quặt ngã lăn quay xuống đất, hắn bị dọa đến mức phát khóc, liều mạng gầy dựa gào thét, nhưng Ngụy Như Phong mắt long sông sọc, cầm chắc con dao định chém vào người hắn, ánh mắt kia, ngay cả lão Chung cũng cảm thấy lạnh lẽo. Lão Chung vừa muốn tới can ngăn đã nhìn thấy một thân ảnh gầy yếu nghiêng ngả chạy tới, đó là một cô gái có sắc mặt tái nhợt, cô ôm Ngụy Như Phong, nắm thật chặt lấy tay cậu kêu khóc nói: “Như Phong! Em mau dừng tay! Em không thể như vậy! Em mau dừng tay đi!” Sự tàn độc trong mắt Ngụy Như Phong chậm rãi tiêu tán, con dao phay trong tay loảng xoảng rơi trên mặt đất, Hạ Như Họa ôm cậu khóc òa, A Phúc đã sợ đến mất mặt, nằm sòng soài trên sàn.

Lão Chung mơ hồ đoán được thân phận và cảnh ngộ của Hạ Như Họa, nhưng lão không quản được những chuyện này, trong mắt lão, bất kể giữa bọn họ có mâu thuẫn gì thì đây cũng không phải là chỗ cho họ gây sự. “Có chuyện gì thế?” Lão Chung mới vừa há miệng, còn chưa kịp nói xong đã bị một

giọng nói phía sau xen ngang.

“Trình tổng, ngài đi đi, chuyện ở đây cứ để tôi xử lý...” Lão Chung vội vàng nói. Trình Hào không để ý tới lão, đi thẳng tới trước mặt Ngụy Như Phong và Hạ Như Hòa, về mặt nghiêm nghị hỏi: “Chú em làm việc ở kho hàng hả? Phải biết quy củ chứ?” Ngụy Như Phong ôm chặt Hạ Như Hòa, ngẩng đầu nhìn hắn nói: “Tôi biết, nhưng tôi phải trả thù cho chị tôi.”

Hạ Như Hòa òa một tiếng khóc lên, Trình Hào chậm rãi chuyển tầm mắt qua gương mặt của cô, áo cô xộc xệch, mắt không có tiêu cự, hơi run rẩy ôm chặt cánh tay của Ngụy Như Phong, tựa như một con thú nhỏ bị thương. Ngụy Như Phong che đầu của Hạ Như Hòa, gương mặt không có sức sống nhưng lại hết sức xinh đẹp núp trong vai của Ngụy Như Phong, Trình Hào lại nhìn Ngụy Như Phong, hai người giằng co, không ai chịu nhún nhường. “Chú em có gan đấy! Nhưng chú lại quá coi thường quy tắc của thế giới này. Chú không nên dùng cách này để bảo vệ chị gái, vì kẻ thua thiệt chỉ có chị em hai người thôi. Chú có biết không? Bây giờ tôi có thể gọi điện thoại cho công an, cho dù A Phúc đã làm gì thì chú cũng phải tới cục cảnh sát, hơn nữa tôi bảo đảm chú ngồi nhà đã còn lâu hơn nó. May là vừa rồi chú không giết nó, nếu không thì tôi nghĩ đời này chú không thể thấy mặt chị mình nữa rồi.”

Cuối cùng vẫn là Trình Hào mở miệng trước, lời của hắn làm cho Ngụy Như Phong ngây ngẩn cả người, cho tới bây giờ cậu vẫn chưa từng suy nghĩ nhiều như vậy, thì ra ngay từ đầu cậu đã bị đặt vào thế yếu. “Không! Không phải như thế! Như Phong không nghĩ vậy đâu! Xin ông đừng gọi cảnh sát! Tôi xin ông, nhất thiết đừng báo cảnh sát!” Hạ Như Hòa giãy ra khỏi lòng Ngụy Như Phong, cô quỳ trên mặt đất, ôm thật chặt ống quần của Trình Hào, khăn khăn khóc xin.

Trình Hào ngồi xổm xuống, cởi áo vest của mình khoát lên người Như Hòa, nhìn cô ôn nhu nói: “Yên tâm, em trai cô không sao đâu.” Hắn nhặt thuốc lá rơi dưới đất lên, mở hộp ra, rút ra một điếu châm lửa, đem phần còn lại đưa cho Ngụy Như Phong nói: “Tôi làm một điếu?” Ngụy Như Phong lắc đầu, nói: “Tôi không hút thuốc lá.”

Trình Hào cười cười, đốt thêm một điếu, nhét vào miệng Ngụy Như Phong nói: “Đàn ông con trai gì mà lại không hút thuốc? Đây là Vạn Bảo đấy, kéo một hơi xem” Ngụy Như Phong hít một hơi, hơi ho khan, mờ mịt nhìn Trình Hào. Trình Hào đứng lên, đưa lưng về phía bọn họ nói: “10 giờ sáng thứ năm, chú em tới hộp đêm Đông Ca tìm tôi. Lão Chung, lão dọn dẹp chỗ này đi, làm sạch sẽ một chút, tôi ghét nhất loại chuyện này.”

Lão Chung vâng vâng dạ dạ đáp lời, Trình Hào cũng không quay đầu lại đi ra khỏi kho hàng. Ngụy Như Phong nhìn hắn ngày càng đi xa, về mặt vẫn mê man, còn ánh mắt Hạ Như Hòa lại từ từ đại ra. Sau một tiếng sét vang vọng trên bầu trời, hỗn phách như nhập lại thân thể của Như Phong, tất cả những điều phát sinh đêm nay dần dần rõ ràng trong đầu Như Hòa, cô chợt co quắp, té xỉu trong lòng của Ngụy Như Phong. Năm ấy, Hạ Như Hòa 17 tuổi, Ngụy Như Phong không rõ. Phần 3: Mười tám tuổi – Thời niên thiếu mơ hồ.

Khi họ còn chưa trưởng thành, tình yêu của họ đã nảy nở, tràn ngập sự say mê và rực rỡ, hoa diễm lệ lá xanh tươi, đẹp đến mức khiến người ta muốn chết..

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nữ Giữa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 1: Hộp Đêm Đông Ca

Sau đêm mưa đó, A Phúc và nhà của hắn dường như biến mất sạch sẽ như chưa từng xuất hiện trên thế giới này. Thậm chí Hạ Như Hòa còn nảy sinh ảo giác, người con trai nói thích người con gái, muốn cùng cô sinh con đẻ cái chỉ là giấc mộng Nam Kha của chính mình. Thế nhưng cô biết đó không phải là mộng, cô không thể quên được cơn mưa giông hôm ấy, không thể quên những giọt máu và những giọt nước mắt, không thể quên được cảm giác tuyệt vọng này. Đúng vậy, tất cả đều là sự thật, cô đã bị vấy bẩn, hơn nữa, không có cách gì vẫn hồi được nữa. Sau khi bị cưỡng bức, tinh thần Hạ Như Hòa hoàn toàn sa sút. Tính cách của cô vốn hướng nội, sau chuyện này lại càng trở nên u ám. Ngụy Như Phong che chở cho cô rất cẩn thận, không để cho cô chịu chút kích động nào, không có bất kỳ người nào nhắc tới sự cố kia trước mặt cô, dường như đêm ấy đã biến mất cùng với A Phúc. Hạ Như Hòa cũng cố gắng khôi phục thần sắc trước kia, thế nhưng cô lại có chút vấn đề về thần kinh, ví dụ như làm một việc lặp đi lặp lại, gọt khoai tây mà không hề hay biết mình đã cắt nó thành bùn, khi giặt quần áo cũng sẽ chà xát đến khi rách cả da tay. Ngụy Như Phong vô số lần lôi cô ra khỏi tình cảnh mờ mịt luống cuống như thế, Hạ Như Hòa luôn luôn gọi mỗi nỗi nộ cười, nói quên mất, quên mất.

Càng ngày cô lại càng u sầu, tuy rằng thoát nhìn, cô vẫn là một cô gái xinh đẹp nhưng nội tâm lại vô cùng tàn tạ. Một khi trời mưa gió bão bùng, Hạ Như Hòa đều co quắp lớn tiếng kêu khóc nhưng đêm hôm đó, không cho bất cứ người nào lại gần, mãi cho đến khi ngủ đi. Bác sĩ nói, đây là loại kích thích tinh thần quá mạnh, không có phương pháp trị liệu dứt điểm, chỉ có thể kiên nhẫn khai thông. Vào mỗi đêm mưa như thế, Ngụy Như Phong đều lặng lẽ đứng ở cửa chờ đợi Hạ Như Hòa, cô ở trong phòng lớn tiếng khóc, cậu lại ở ngoài phòng lặng lẽ rơi lệ. Cánh cửa nhỏ loang lổ vết máu, là do Ngụy Như Phong tuyệt vọng đâm tay vào cửa lưu lại. Vì không thể bảo vệ cho Hạ Như Hòa mà cậu tự trách mình rất nhiều, sự bất lực này cũng thống khổ như sự tuyệt vọng của Hạ Như Hòa, nhưng cậu lại lặng lẽ gánh chịu cả phần đau khổ của Hạ Như Hòa. Ngụy Như Phong hy vọng Hạ Như Hòa có thể tiếp tục dựa vào cậu, cậu âm thầm tự nhủ với lòng mình sẽ không bao giờ để Hạ Như Hòa bị tổn thương thêm một lần nào nữa. Thế nhưng cậu phát hiện Hạ Như Hòa dường như có ý chống cự cậu, thậm chí không dám nhìn ánh mắt của cậu. Thực ra Hạ Như Hòa không phải né tránh đơn thuần, cô rất sợ, sợ ánh mắt tinh thần của Ngụy Như Phong, cô mơ hồ cảm thấy mình sắp chịu không nổi nữa rồi, cô đã sớm biết mình hèn nhát hơn Ngụy Như Phong, mà giờ đây đó không chỉ là sự hèn nhát.

Nhưng dù sao đi nữa, họ vẫn phải sống tiếp. Họ không bị chết đói, không bị người ta hại chết, không bị bị cảnh sát bắt đi, thế thì vẫn phải sống tiếp, cho

nên họ vẫn hoàn toàn dựa vào đối phương như vậy, để sống, để kiên cường mà sống. Không có ai đến bắt Ngụy Như Phong, bởi vì vào thứ năm cậu đã đến gặp Trình Hào đúng giờ như đã hẹn. Trước lúc đi vào cửa lớn của hộp đêm Đông Ca, Ngụy Như Phong hít một hơi thật sâu, tâm trạng cậu khá phức tạp, tuy không phải hiểu rõ tường tận nhưng cậu có thể mơ hồ cảm giác được việc bước qua cánh cửa này có ý nghĩa như thế nào. Bên trong cánh cửa, có cuộc sống trong mơ, nhưng cũng có thể có tương lai tăm tối.

Lão Chung tự mình đưa Ngụy Như Phong vào, Trình Hào đang nghe điện thoại, hẩn liếc nhìn Ngụy Như Phong, ý bảo cậu ngồi xuống, lão Chung ra ngoài rồi đóng cửa lại. Trình Hào vẫn điềm nhiên nói chuyện hàng háo và đường đi nước bước trên điện thoại, không hề kiêng dè, còn Ngụy Như Phong vốn cũng không muốn hóng hớt những điều đó, nhưng cậu lại không có cách nào tránh được, những từ ngữ nhạy cảm cứ thế chui tọt vào tai cậu. Sau khi nói chuyện điện thoại xong, Trình Hào nhìn Ngụy Như Phong một chút, đứng lên nói: “Uống chút gì không? Trà, hay cà phê?”

“Không cần đâu...” Ngụy Như Phong hơi lưỡng lự rồi lắc đầu đáp. “Trà hay cà phê?” Trình Hào tựa hồ không nghe thấy, vẫn hỏi cậu như cũ. “Cà phê.” Ngụy Như Phong cảm thấy mình như bị áp bách.

Trình Hào pha một tách cà phê, đặt trước mặt Ngụy Như Phong, cậu cầm lên uống một ngụm, đôi mày nhăn lại. “Sao thế?” Trình Hào hỏi. “Đắng...” Ngụy Như Phong lau miệng nói.

“Cà phê vốn đắng mà, chú em chưa từng uống sao?” Trình Hào bóc một cục đường, bỏ vào tách của Ngụy Như Phong. Ngụy Như Phong đỏ mặt, lắc đầu nói: “Chưa từng, nhưng muốn thử xem...” Trình Hào cười nói: “Thằng nhóc này thú vị ghê!”

“Trình tổng...” Ngụy Như Phong ngồi thẳng, trịnh trọng mở lời. “Sao chú biết tôi họ Trình?” Trình Hào hứng thú hỏi. “Hôm đó tôi nghe lão Chung gọi ông như vậy.” Ngụy Như Phong thành thực trả lời.

“Ồ? Trong tình huống như thế mà chú vẫn tỉnh táo nhỉ?” Trình Hào gật đầu một nói, “Vậy chú còn biết gì về tôi nữa, thử nói xem.” “Ông là ông chủ của chỗ này.” “Không sai.”

“Ông có rất nhiều tiền.” “Chính xác.” “Lão Chung rất nghe lời ông.”

“Ừ, tôi thuê lão.” “Ông có hàng ở bến tàu.” “Hả, gì cơ?”

“Thuốc lá, Vạn Bảo Lộ...” Ngụy Như Phong cảm thấy hình như mình bị ánh mắt của Trình Hào hút vào, cậu như bị Trình Hào dẫn dắt, từng chút từng chút nói ra những đáp án mà Trình Hào mong muốn. Trình Hào cười ha hả, hẩn châm một điếu thuốc đưa cho Ngụy Như Phong nói: “Không sai! Nhưng tôi cho chú biết, không chỉ có Vạn Bảo Lộ mà còn có 35, không chỉ có thuốc lá mà còn có những thứ khác.”

“Trình tổng, tôi vẫn chưa rõ, hôm nay ông gọi tôi đến để làm gì?” Ngụy Như Phong do dự nhận lấy điếu thuốc nói. “Chú nghĩ thế nào?” Trình Hào cũng châm cho mình một điếu, nhả khói thuốc nói. “Ừm... Hôm đó cảm ơn ông, không ai tới tìm chúng tôi để gây phiền phức. Tôi không phải là loại người vong ân phụ nghĩa, tôi không biết... tôi có thể làm chuyện gì... để báo đáp ông.” Ngụy Như Phong nói ra suy nghĩ của mình, cậu tin chắc Trình Hào sẽ không giúp chị em cậu không công, ngay lúc ra tay trợ giúp hẳn đã ngầm đòi hỏi sự hồi báo. Chỉ có điều lúc đó cậu vẫn còn quá ngây thơ, cậu căn bản không biết, Trình Hào thực sự mong muốn điều gì.

“Chú cứ yên tâm, sau này sẽ không có ai dám tới gây phiền phức cho nhà chú. Học phí của chị chú cứ để tôi lo. Còn chú cũng không cần tới bến tàu làm bốc vác nữa, tới Đông Ca này đi, mỗi tháng một ngàn rưỡi, làm ca đêm sẽ bồi dưỡng thêm, tôi sẽ cho người hướng dẫn chú.” Trình Hào híp mắt nói. Ngụy Như Phong kinh ngạc nhìn Trình Hào, ngập ngừng nói: “Vì... Vì sao? Vì sao ông lại muốn giúp tôi?” “Chú có đồng ý hay không?” Trình Hào không trả lời câu hỏi của cậu mà hỏi ngược lại.

Ngụy Như Phong nhìn chằm chằm vào ánh mắt của Trình Hào, một hồi lâu sau mới nói: “Cảm ơn ông!” Trình Hào gật đầu cười, hẩn gọi lão Chung vào phân phó: “Dẫn chú ấy đi thăm thú chỗ này, trước tiên cứ cho vào làm ở chỗ quầy bar, giống A Cửu đó.” Lão Chung đáp lời đi trước dẫn đường, Ngụy Như Phong theo lão ra cửa, cậu quay lại nhìn Trình Hào nhưng Trình Hào lại không nhìn cậu. Ngụy Như Phong nhếch miệng, dứt khoát quay người bước đi.

Ngụy Như Phong không biết con đường phía trước sẽ như thế nào, nhưng cậu mơ hồ cảm thấy, đối với cậu mà nói, có thể ngay từ lúc bắt đầu đã không có sự lựa chọn nào khác, chỉ có thể cúi đầu nhắm mắt đi chân..

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 2: Tin Tức, Ngụy Như Phong

Hộp đêm Đông Ca có ba tầng, tầng dưới cùng là quán bar, tầng giữa có một sàn nhảy, đi lên nữa là dãy phòng bao. Phòng làm việc của Trình Hào nằm sâu bên trong, chỗ đó tuy rất kín đáo, nhưng khi mở cửa ra lại khiến người ta ngộp trong vàng son rực rỡ. Ngụy Như Phong đi theo lão Chung, cẩn thận luôn lách giữa đám người. Đây là lần đầu tiên cậu tới nơi như vậy, lúc này đi vào vì quá hồi hộp nên không chú tâm, giờ nhìn kĩ lại liền cảm thấy không giống nhau. Có thể là giác quan thứ sáu, Ngụy Như Phong cảm thấy cậu sẽ cùng nơi này bất khả phân ly, như đã được định trước. Lão Chung tới quầy

bar nói gì đó với một người đàn ông tóc dài, người đàn ông nhìn Ngụy Như Phong cười cười, rót một ly rượu đưa cho Ngụy Như Phong nói: “Tôi là Hồ Vinh Tân, cậu kêu tôi là anh Tân được rồi.” Ngụy Như Phong nhìn những chai rượu đủ màu sắc trước mặt, có chút chần chừ.

“Uống đi, dùng đầu lưỡi đảo trong miệng một vòng, nhớ kỹ mùi vị nhé.” Anh Tân nói một cách tự nhiên. Ngụy Như Phong nghe theo lời anh ta, nhấp một ngụm, hương vị rất đặc biệt, hơi giống rượu và nước trái cây mà cậu đã từng uống, nhưng cũng có điểm khác biệt. “Anh là bartender?”

“No, boy. Tôi làm thay A Cửu, thằng quỷ đó lại lười biếng.” Anh Tân lắc đầu nói, “Chỉ mong hắn đừng gây họa thôi.” “A, tôi quên tự giới thiệu, tôi là Ngụy Như Phong, tôi là...” Ngụy Như Phong đột nhiên nhớ tới chuyện này, cậu còn chưa giới thiệu chính mình. “OK, không cần nói nữa, tôi biết rồi, ở đây chỉ cần biết tên là đủ, tôi gọi cậu là Như Phong được chứ?” Anh Tân lấy lại ly rượu của Ngụy Như Phong, nhấp nhấp mắt nói, “Làm thêm ly nữa nhé?”

Ngụy Như Phong lắc đầu, cậu hơi mơ màng nhìn tốp tốp người đang lắc lư trên sàn nhảy, hỏi: “Tôi nên làm gì?” “Chuyện nên làm thì làm, chuyện không nên làm thì không nên làm.” Anh Tân khẽ tai cậu nói, cười cười với cậu. “Anh Tân, anh lại trêu chọc người khác đấy à? Đây chính là người ba tôi mới thuê sao?”

Ngụy Như Phong còn đang suy nghĩ lời nói của anh Tân thì đã bị một giọng nói cắt ngang. Cậu nghiêng đầu nhìn, thấy một cô gái đang cười khanh khách đứng ở phía sau mình, cô ta có dáng vẻ xinh đẹp, mới nhìn qua thì vẫn còn nhỏ tuổi, nhưng lại đang cầm một điều thuốc nhỏ dài. “Tú Tú, thằng nhóc này ngộ lắm!” Anh Tân cười cười bắt chuyện với cô ta, thuận thực rót cho cô ta một ly rượu màu hồng. Tú Tú rất tự nhiên nhận lấy, uống một hớp hết nửa ly, hứng thú nhìn Ngụy Như Phong nói: “Này, anh tên gì?”

“Ngụy Như Phong.” Ngụy Như Phong thành thật trả lời, cậu đã đoán được thân phận của cô gái này, chắc cô là con gái của Trình Hào. “Anh chính là kẻ chém người ở kho hàng mà chú Chung hay nhắc đó sao?” Trình Tú Tú kinh ngạc hỏi, “Không ngờ lại to gan như vậy đấy.” Ngụy Như Phong tỏ vẻ thần nhiên và xa cách, không tiếp lời.

“Này, sao anh không hỏi tôi là ai?” Trình Tú Tú bắt mắt với sự hồ hởi của cậu, dùng sức đặt cái ly xuống bàn. “Cô là con gái của Trình tiên sinh chứ gì.” Ngụy Như Phong không thêm để ý nói. “Ba tôi đã nói với anh à?”

“Không có, đoán thôi.” “Hừm, cũng không ngạc nhiên.” Trình Tú Tú bĩu môi, nhưng lại quan sát Ngụy Như Phong từ trên xuống dưới, cô muốn nói thêm gì đó, nhưng bị anh Tân kéo tay. “Sao thế?” Tú Tú không hiểu hỏi.

“Em lên lầu đi, người của chú Tường tới.” Anh Tân vẻ mặt ngưng trọng nói, Ngụy Như Phong nhìn theo ánh mắt của anh ta, thấy có mấy người xô xô đẩy đẩy đi tới từ đầu bên kia của vũ trường. “Cậu mang cô ấy đi đi!” Anh Tân vừa nói xong với Ngụy Như Phong đã đi về phía ấy, Trình Tú Tú không chịu, muốn cùng qua đó nhưng bị Ngụy Như Phong ngăn lại. “Anh làm cái gì đó?” Trình Tú Tú ngửa đầu thờ hồng học nói.

“Đừng nào loạn, chỉ thêm phiền phức.” Ngụy Như Phong kéo cô ta đi lên lầu, Trình Tú Tú mím môi chần chừ, nhưng cuối cùng vẫn đi theo cậu. “Các vị, muốn uống một chút hay là muốn khiêu vũ? Tối đây là để xả stress, đừng gây chuyện không vui nhé.” Anh Tân ngăn cản người dẫn đầu bằng quầy rồi, gương mặt tươi cười nói. “Cút đi! Mày không thấy tại nó mới đẩy tại tao hả?” Người nọ ngang ngược nói, vừa nhìn là biết tới đây chỉ để bôi lông tìm vết.

“Không vừa ý thì về nhà với mẹ mày đi! Lòng mẹ mày bao la như biển Thái Bình dấy, một mình mày chơi cho đã!” Anh Tân còn chưa lên tiếng thì một người đàn ông đã cướp lời, gãi nhuộm một quả đầu nửa hồng nửa đen, ngâm nửa điều thuốc, vẻ mặt vô lại. Anh Tân nhàu nhàu mày nói: “A Cửu, cậu đừng gây chuyện.” “Đm mày!”

Lời của A Cửu chọc cho mọi người xung quanh cười một trận, mấy người tới gây chuyện liền cảm thấy tức giận, tên cầm đầu chửi một tiếng rồi rút dây xích gắn ở trên quần đánh vào mặt anh Tân, nháy mắt đã để lại một vết máu dài. Ngụy Như Phong đứng ở bên kia quầy bar nhìn thấy, lập tức che mắt Trình Tú Tú, Trình Tú Tú hoảng hốt, đưa tay ngăn trở cậu, Ngụy Như Phong buồn bực nói: “Nhắm mắt lại! Con gái không nên nhìn thấy máu!” Cậu lấy tay Trình Tú Tú đặt lên chính mặt cô ta, xoay người vọt đi cùng với những người bồi bàn khác, Trình Tú Tú nhìn qua kẽ hở giữa những ngón tay thấy được bóng lưng của Ngụy Như Phong, ngây ngẩn đứng tại chỗ.

Bên kia đã bắt đầu động thủ, người của Đông Ca cũng không ngồi không, dù sao thì đây cũng là địa bàn của mình, có biến thì mọi người đều hành động. Ngụy Như Phong và A Cửu cùng đi theo anh Tân ném người phe kia ra khỏi cửa sau, anh Tân cũng không thêm xử lý vết thương, mặt không có chút ý cười, chỉ lạnh lùng nói: “Nếu chú Tường lên tiếng thì Đông Ca sẽ dành ghế lô tốt nhất cho chú ấy, lần sau tới chơi không cần mang người, chúng tôi sẽ ra nghênh đón chú Tường từ xa.” Mấy người kia chạy trốn chết đến tè ra quần, A Cửu cười hi hi chạy tới trước mặt anh Tân nói: “Anh hai, khổ nhục kế này của anh không có lợi gì cả, trầy hết da mặt rồi, Linda mà nhìn thấy thì đau lòng chết mất, tới em đây nhìn còn thấy đau lòng nữa là!” “Cút đi! Nếu không phải vì chú mày thì anh ra có ra nông nổi này không? Chú đừng có gây hấn với bên chú Tường quá trốn nghe chưa. Lần trước năm viện hai tháng chưa đã hả?” Anh Tân gạt tay A Cửu, cau mày nói.

“Kệ, hình như anh em mình chưa từng cùng nhau quánh lộn như này...” A Cửu hừ một tiếng. “Có thuốc không? Về bôi thuốc trước đi!” Ngụy Như Phong nói xen vào. “Mới tới hả? Thân thủ không tệ!” A Cửu không ngại người lạ, chàoàng vai bá cổ Ngụy Như Phong nói.

“Không sai, anh Cửu còn chưa thấy đó, chém người của mình còn ác liệt hơn nữa kia! Nửa cánh tay của A Phúc thiếu chút nữa đã bị nó chặt đứt rồi!” Tóc vàng đứng sau bọn họ, chán ghét nói. Ngụy Như Phong lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, hung hăng áp hắn lên tường, gần từng chữ nói: “Mày còn dám nhắc lại chuyện hôm đó, có tin tao giết mày không?” Ánh mắt của tóc vàng thoáng cái đã thay đổi, sợ đến mức không dám lên tiếng, lắc đầu liên tục.

Anh Tân phẫn nộ quát: “Mẹ nó, đừng gây sự nữa! Tách nhau ra!” A Cửu đi tới lời Ngụy Như Phong ra, quay đầu nói với tóc vàng: “Thằng Phúc là loại người nào tao biết rõ, mày đừng có mà ăn hiếp người mới! Sau này thằng Phong là anh em của tao!” Ngụy Như Phong cảm kích nhìn A Cửu một, gãi cười cười, kéo cậu về Đông Ca.

Hôm sau, Ngụy Như Phong đến hộp đêm Đông Ca làm việc một cách tự nhiên, cậu biết điều, chịu khó, lại lạnh lợi, có năng lực, cư xử với mọi người

đều tốt, anh Tân rất chiều cố cậu, A Cửu và cậu thân thiết như anh em ruột thịt, Trình Tú Tú cũng thường tới tìm cậu đi chơi. Ngoại trừ tóc vàng, trên cơ bản người ở Đông Ca đều thừa nhận sự tồn tại của cậu. Thậm chí chỉ trong một thời gian ngắn, cậu đã xuất hiện trong tầm mắt của Diệp Hường Vinh. Tin tức mới nhất đến từ 1149 là tên của Ngụy Như Phong và một dấu chấm hỏi lớn..

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 3: Điều Tra

Khi Diệp Hường Vinh nhận được ảnh chụp Ngụy Như Phong, anh luôn cảm thấy gương mặt này hơi quen quen. Ảnh của Ngụy Như Phong đặt cạnh ảnh của Hạ Như Họa, vẻ đẹp của cô khiến Diệp Hường Vinh ngỡ ngàng một chút, cô gái trong hình giản dị thanh tú, cười dịu dàng tựa như một đóa thủy tiên không nhiễm bụi trần, đúng chuẩn học sinh ngoan hiền. Lý lịch của chị em hai người cộng lại cũng chỉ dài nửa trang giấy, đơn giản minh bạch, nhìn kiểu nào cũng không thấy sự liên quan tới Trình Hào. Diệp Hường Vinh còn đặt biệt đến trường thăm Hạ Như Họa một chuyến, mọi thứ bên ngoài đều giống trên lý lịch như đúc, Hạ Như Họa học rất giỏi, điềm đạm ít nói, Ngụy Như Phong là một cậu trai được nhận nuôi, bỏ học giữa chừng, không có điểm gì đáng chú ý cả. Cuối cùng, Diệp Hường Vinh lấy tờ giấy viết tên Ngụy Như Phong và ảnh chụp của cậu kẹp vào sổ tay, hoàn thành công chuyện. Nhưng sự điều tra của Diệp Hường Vinh lại gây xôn xao ở trường của Hạ Như Họa, đầu tiên là giáo viên ân cần hỏi han xem thử nhà cô có xảy ra chuyện gì hay không, sau đó Lâm San lại chạy đến trước mặt cô thêm mắm thêm muối hỏi thăm cô, có phải Ngụy Như Phong đã gây ra chuyện gì ở bên ngoài rồi.

“Em trai cô nhìn có vẻ rất âm trầm, bây giờ lại còn đi làm ở hộp đêm, có khi không phân biệt được người tốt kẻ xấu, cô cũng phải cẩn thận một chút, coi chừng chứ hai chị em cô không xong đâu!” Lâm San khinh miệt nói. Hạ Như Họa mím môi, nắm chặt cây bút trong tay. Sau khi Ngụy Như Phong đến làm ở chỗ Trình Hào, lòng cô luôn có một sự bất an mơ hồ. Mặc dù Trình Hào chiều cố hai người họ rất nhiều nhưng cô vẫn cảm thấy không tự nhiên, khó mà yên tâm thoải mái. Kí ức về đêm mưa tàn nhẫn ấy mãi mãi không xóa bỏ được, mà Trình Hào cũng khiến cô cảm thấy sợ hãi. Hạ Như Họa đã từng hỏi Ngụy Như Phong, có phải hộp đêm Đông Ca là một nơi không tốt hay không, Ngụy Như Phong không trả lời, chỉ qua loa nói không sao, cốt để cho cô yên tâm.

Chiều hôm đó Hạ Như Họa học không vô, sau khi hết giờ cô lần đầu tiên làm người đầu tiên chạy ra khỏi lớp. Cô quyết định tự mình đi đến hộp đêm Đông Ca. xem thử chỗ đó rốt cuộc là một nơi như thế nào mà lại khiến cảnh sát tới tận trường mình điều tra. Hạ Như Họa lần dò đi tới Đông Ca, đèn đỏm sặc sỡ khiến cô lóa mắt. Cô tò mò đi vào cửa lớn, bị những đôi nam nữ ăn mặc lò lằng chen lấn, chỉ biết nhích từng bước một đi tới. Nhiệt độ trong hộp đêm cao hơn bên ngoài khiến cho cô hơi khó thở. Hạ Như Họa không thích loại âm nhạc đỉnh tai nhức óc, không thích không khí hỗn tạp mùi rượu bia và thuốc lá nơi đây, càng không thích ánh mắt kì quái mà mọi người nhìn cô, bước chân cô mỗi lúc một nặng nề thêm, thậm chí còn muốn quay đầu lại để chạy trốn, mỗi ngày Ngụy Như Phong đều làm việc ở chỗ này ư, cô cảm thấy không vui chút nào. “Này! Khiêu vũ không?” Lúc Hạ Như Họa còn đang trù trừ, đột nhiên có một người vỗ vai cô từ đằng sau. Cô kinh sợ quay đầu nhìn, một người đàn ông tóc bên đỏ bên đen đang cười híp mắt nhìn cô chằm chằm, lại còn huýt sáo với cô nữa.

Hạ Như Họa cảnh giác lùi về phía sau một bước, cắn môi nắm chặt túi xách không nói được lời nào, bộ dạng của người đàn ông này khiến cho hồi ức không tốt đẹp gì ấy dần dần hiện lên. “Linda, gần đây đang thịnh hành trào lưu học sinh trung học đến chỗ này của chúng ta chơi sao?” Người đàn ông nói với người đẹp mặc váy ngắn trang điểm lòe loẹt đứng bên cạnh. Lúc Hạ Như Họa đi vào đã thấy cô gái tên Linda này đứng hát trên sân khấu, bắt giác nhắm mắt đưa chân tới gần bên cô ấy.

Linda nhìn Như Họa từ đầu tới chân một nói: “Chắc tới tìm bạn trai phải không? Thôi về đi, đây không phải là chỗ cô em có thể chơi được đâu!” Người đàn ông cười ha ha, hần đột nhiên quàng vai Hạ Như Họa nói: “Anh thích cưng rồi đấy, tới đây nào, uống một ly! Anh thanh toán!” “Buông ra!” Hạ Như Họa kinh hãi hét, hung hăng đẩy hần ra.

Người đàn ông rất tức giận, vừa định bắt cô lại đã bị một người khác tới ngăn cản. “A Cửu! Mày định gây sự có phải không!” Một người đàn ông có vết sẹo mờ nhạt trên mặt nói. “Anh Tân! Con bé này không biết điều!” A Cửu tức giận nói.

“Mày tự coi lại mình xem, bộ mày ngon lành lắm sao? Dọa người ta rồi kìa!” Anh Tân trừng hần một. “Chuyện đó, cô em này dễ thương quá, nhìn mới ngây thơ chết đi được, sao mà dờn mắt được đây.” Linda đứng bên cạnh không mảy không nhạt tiếp lời. Anh Tân không để ý tới cô ta, xoay người hỏi Hạ Như Họa: “Trường học không cho các em tới chỗ thế này đâu. Mau quay về đi!”

“Tôi... Tôi tới tìm em trai tôi... Em ấy làm ở đây.” Hạ Như Họa cúi đầu nói. “Em trai em là ai?” Anh Tân cau mày nói. “Ngụy Như Phong...”

“Mẹ nó! Cung là chị gái của thằng nhãi kia hả?! Thế quái nào mà ngó bộ còn nhỏ tuổi hơn hần vậy!” A Cửu bỗng đứng bật dậy, “Xin lỗi ha! Chuyện anh trêu cô em ấy, đừng kể cho hần nha!” “Linda, cô đi gọi Như Phong đi, nhân tiện nói với cậu ấy sau này đừng để người nhà tùy tiện tới thăm nữa!” Anh Tân lạnh lùng nói. “Không cần tôi đi kêu, chút nữa cậu ta sẽ tới thôi.” Hần cầm về phía quầy bar, Linda châm thuốc nói, “Trình Tú Tú đang ở đây, đằng nào hai người họ chẳng dính lấy nhau.”

Anh Tân đoạt điếu thuốc trong tay cô ta, nói: “Trường hút thuốc đẹp lắm sao? Khó coi muốn chết!” Linda liếc anh Tân một, quay đầu đi nhưng môi lại nở một nụ cười vụng trộm. Hạ Như Họa nhìn về hướng quầy bar, quả nhiên thấy Ngụy Như Phong, cậu đang ung dung đứng trên cái bục cao cao ở đằng xa, xung quanh cậu có rất nhiều người nhưng hiển nhiên cậu là tiêu điểm cực kì chói mắt giữa đám đông. Cậu đứng cạnh một cô gái tóc xoăn mảnh mai, cô ta đang ghé vào tai cậu thầm thì gì đó, Như Phong gật đầu rồi chỉ chỉ vào sàn nhảy trả lời cô, cô gái nhẹ nhàng bám vào vai cậu cười run rẩy hết cả

người.

Trong nháy mắt đó, Hạ Như Họa chợt thấy ngực như bị kim châm một, hơi đau. “Ê! Như Phong! Bên này!” A Cửu vẫy tay lớn tiếng gọi. Ngụy Như Phong ngẩng đầu nhìn thấy Hạ Như Họa, cậu cuống quýt chạy xuống bậc, cô gái tóc quăn kia cũng đi theo cậu qua đây.

“Sao chị lại tới đây? Đã trễ thế này rồi mà sao không nói trước một tiếng?” Ngụy Như Phong lo âu nói. “Không sao, muốn tới xem chỗ em đang làm thôi.” Hạ Như Họa nhỏ giọng nói. “Xem cái gì mà xem! Bên ngoài trời tối như vậy mà còn một mình tới chỗ này? Chỗ này loạn lắm chị có biết không!” Ngụy Như Phong tức giận quát.

Hạ Như Họa cúi đầu không nói lời nào, mọi người xung quanh đều bị Như Phong hút đến sững sờ, bình thường cậu nói ít lắm nhiều, ít khi tức giận thế này. Cô gái tóc quăn phá vỡ sự trầm mặc, cô ta nhìn chăm chăm Hạ Như Họa với ánh mắt không mấy thân thiện, hỏi: “Như Phong, cô ta là ai vậy?” Ngụy Như Phong sững sờ một chút, lắp bắp nói: “Cô ấy, cô ấy là...”

Hạ Như Họa ngẩng đầu nhìn Ngụy Như Phong, gần từng chữ nói: “Tôi là chị gái của em ấy.” Ngụy Như Phong quệt mũi, ánh mắt của cô gái tóc quăn lập tức trở nên nhu hòa, cô cười ha hả nắm lấy cánh tay của Ngụy Như Phong nói: “Như Phong, quên đi, anh đừng giận nữa, chị gái anh chỉ tới xem một chút thôi, chỗ chúng ta cũng chẳng phải hang cọp, sợ cái gì chứ! Thôi vậy đi, để A Cửu đưa cô ấy về trước đã...” “Anh Tân!” Như Phong ngắt lời cô, đẩy tay cô ra nói, “Hôm nay em nghỉ sớm một chút, em muốn đưa chị em về.”

Trình Tú Tú sững sờ, lúng túng giơ tay lên, anh Tân cau mày nói: “Nếu có việc thì nhanh đi đi! Đã cất công tới tìm như vậy rồi! Hôm nay chú Tường đang ở trong này, hai người đi ra ngoài nhớ cẩn thận chút!” Ngụy Như Phong gật đầu, nắm chặt tay Hạ Như Họa, đi ra hướng cửa sau.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 4: Nụ Hôn Trong Lúc Sinh Tử

Gió đêm rét mướt, mưa phùn tí tách rơi, lúc hai người vừa đi ra khỏi cửa, Hạ Như Họa liền gạt tay Ngụy Như Phong ra. Ngụy Như Phong kinh ngạc nhìn cô, Hạ Như Họa đứng dưới ánh đèn đường, không nói một câu. “Chị, lần sau chị đừng tới chỗ này nữa, trong đó phức tạp lắm, em sợ chị gặp chuyện không hay.” Ngụy Như Phong lấy túi xách trong tay cô, nói. “Chỗ này thì sao? Em cũng biết chỗ này không tốt? Em xem đi, trong đó toàn là hạng người nào... Em còn giao du với bọn họ, vậy thì... vậy thì so với A Phúc có khác gì nhau đâu?” Mắt Hạ Như Họa ngấn lệ, giữa đầu nhìn cậu nói.

“Chị, em không có bản lĩnh, Trình Hào đã giúp chúng ta, em cũng nên tới đây làm việc cho ông ấy. Ông ấy đối đãi không tệ, em cũng không có làm chuyện gì xấu.” “Nhưng hôm nay cảnh sát lại đến trường điều tra rồi! Như Phong, em đừng làm nữa được không? Cùng lắm thì chị bỏ học, chúng ta cùng nhau đi làm thuê, kiếm tiền trả cái nợ ân tình này cho ông ấy!” Hạ Như Họa nắm chặt tay cậu nói. “Chị...”

Ngụy Như Phong đang định nói gì đó bỗng đột nhiên ngừng lại, cậu ôm Hạ Như Họa, nhanh chóng lùi về phía sau ngọn đèn, ẩn mình vào trong một góc chật hẹp trong hẻm nhỏ. Hạ Như Họa buồn bực nhìn cậu, Ngụy Như Phong dùng tay ra hiệu cho cô đừng lên tiếng, sau đó lập tức có giọng nói của hai người đàn ông chậm rãi truyền ra. “Hình như có người?”

“Mấy đứa thanh niên tâm sự yêu đương ấy mà! Đã đi rồi.” “A Phúc nói có thật không đấy!” Nghe thấy tên A Phúc, Hạ Như Họa không khỏi run rẩy, Ngụy Như Phong ôm chặt lấy cô, bịt miệng của cô lại.

“Thằng nhãi đó làm việc ở đây lâu như vậy, sẽ không sai đâu.” “Phía trước có động tĩnh gì không?” “Vẫn chưa, nhưng mà này phải giám sát chặt chẽ nghe, đừng để cho Trình Hào trốn thoát! Mày đã nhớ kĩ bộ dáng của y chưa? Đừng có đụng vô chú Tường đó!”

“Mày nhiều chuyện quá! Tao nhớ từ hồi lâu lắm hà!” Hai người vừa dứt lời, phía cửa chính Đông Ca “ầm ầm” 1 tiếng, ánh lửa đỏ chói từ phía xa hắt tới, Hạ Như Họa sợ đến mức mềm nhũn người, tựa vào lòng Ngụy Như Phong. Ngụy Như Phong cả kinh, cậu kéo Hạ Như Họa chậm rãi lùi về sâu trong con hẻm, đến trước một đồng rác mới dừng lại. Cậu lấy những tấm bia các tông che lên người Hạ Như Họa, nhỏ giọng nói: “Đợi ở chỗ này, chừng nào bên ngoài không có động tĩnh gì hãy chạy ra, sau đó về nhà chờ em, tuyệt đối không được để cho người khác phát hiện ra! Hiểu chưa?”

Hạ Như Họa mờ mịt gạt đầu, Ngụy Như Phong cởi chiếc áo gió của mình ra khoác lên người cô, nhìn cô hồi lâu rồi đứng lên. Hạ Như Họa đột nhiên bùng tỉnh, cô bắt lấy tay Ngụy Như Phong nói: “Em đi đâu vậy? Như Phong, em đừng đi!” Ngụy Như Phong xoay người, cậu không dám nhìn ánh mắt của Hạ Như Họa, chỉ để lại cho cô một bóng lưng. Cậu thở dài thậm thụt nói: “Trình Hào đã cứu chúng ta, em không thể trơ mắt nhìn ông ấy gặp chuyện không may, em phải quay lại nói cho ông ấy biết. Chị yên tâm, em không sao đâu. Em giúp ông chủ Trình một lần coi như thanh toán xong với ông ấy, sau này em sẽ không đến Đông Ca làm nữa!”

“Em dẫn chị đi cùng với! Chị không thể để cho em một mình đi liều mạng! Chết cũng phải chết cùng nhau!” Hạ Như Họa đứng bật dậy, siết chặt tay cậu. Lưng Ngụy Như Phong run rẩy, nước mưa tí tách rơi trên người bọn họ, đêm tối âm trầm, hai người đều lo sợ, giống như đang đứng giữa bờ vực sinh tử. Im lặng trong giây lát, Ngụy Như Phong khẽ cắn môi đẩy tay Hạ Như Họa, chạy về phía trước.

“Như Phong!” Hạ Như Họa không nhìn được hô lên, cô giãy dụa đứng lên, muốn đuổi theo cậu, lại ngã xuống đất lần nữa. Ngụy Như Phong đột nhiên

đứng lại, cậu xoay người chạy về, Hạ Như Họa giơ hai tay, Ngụy Như Phong chặt chẽ ôm cô vào lòng. Họ ôm riết lấy nhau, giống như muốn hút đối phương vào trong người mình. Ngụy Như Phong nâng mặt Hạ Như Họa, khi cô còn chưa kịp phản ứng, cậu đã hôn xuống thật sâu, Hạ Như Họa sợ ngây người, bầu trời đen thẫm, nước mưa dầm dề, một cảm giác kỳ lạ chậm rãi tuôn trào, ánh trắng đan vào ngọn đèn, hai cái bóng dính liền nhau trong con hẻm nhỏ lầy lội bẩn thỉu, Hạ Như Họa chậm rãi nhắm mắt lại.

Đó là nụ hôn đầu tiên của họ, đam mê, nồng nàn, lại mang một chút tuyệt vọng. Không biết qua bao lâu, Ngụy Như Phong cuối cùng cũng buông lỏng Hạ Như Họa, họ nhìn nhau thờ phỉ phờ. “Hạ Như Họa.” Giọng nói của Ngụy Như Phong có chút run rẩy.

“Ừm?” Hạ Như Họa như vẫn còn lạc giữa cơn mơ, đây là lần đầu tiên Ngụy Như Phong gọi tên cô như vậy, khiến cho cô hơi ngỡ ngàng. “Tôi yêu em!” Ngụy Như Phong nhìn thẳng vào mắt cô, kiên định và trầm thấp nói. Ngụy Như Phong đứng dậy chạy ra khỏi hẻm. Hạ Như Họa ngồi dưới đất, ngơ ngác nhìn bóng lưng mỗi lúc một xa của cậu.

Không thấy nước mưa, cũng chẳng thấy ánh trăng nữa, tất cả mọi thứ dường như tan biến trong nháy mắt, bên tai cô chỉ còn vang vọng ba tiếng: Tôi yêu em. Ngụy Như Phong liều mạng trực tiếp xông vào từ cửa sau, kịp thời ngăn cản Trình Tú Tú đang muốn chạy ra ngoài. Trình Tú Tú rất sợ hãi, lúc nhìn thấy Ngụy Như Phong thì mừng rỡ không thôi, cô bắt lấy tay Ngụy Như Phong lớn tiếng nói: “Sao anh lại quay lại? Có phải do nhìn thấy đám cháy phía trước hay không? Đừng quan tâm! Chạy nhanh đi! Ba tôi nói rút lui bằng cửa sau!”

“Không thể ra bằng cửa này! Người của chú Tường đã mai phục sẵn rồi!” Ngụy Như Phong lo lắng hỏi to: “Ba cô đâu?” “Ba tôi? Ba tôi vẫn đang ở trong phòng bao với chú Tường!” Trình Tú Tú ngây ngẩn cả người, hoảng loạn nói. Ngụy Như Phong xoay người chạy lên lầu, Trình Tú Tú bám theo cậu, giữa đường họ gặp anh Tân, A Cửu và Linda, Ngụy Như Phong giao Trình Tú Tú cho A Cửu nói: “Cậu dẫn cô ấy lên tầng hai tìm đại một phòng bao, rồi thoát ra từ cửa sổ ấy!”

“Được! Chút nữa tôi quay lại đón mấy người! Đừng chạy ra phía trước, loạn lắm!” A Cửu kéo Trình Tú Tú, gạt đầu một nói. “Tôi không đi!” Trình Tú Tú vùng khỏi tay A Cửu nói, “Vậy anh và ba tôi biết làm sao?” “Đàn bà con gái ở đây làm loạn cái gì! Chạy mau!” Ngụy Như Phong nóng nảy quát Trình Tú Tú.

A Cửu nháy mắt với Linda, hai người cùng nhau lôi Trình Tú Tú đi, Trình Tú Tú lớn tiếng gọi tên Như Phong, nhưng vẫn bị kéo vào phòng bao. “Rốt cuộc là sao?” Anh Tân hỏi Ngụy Như Phong. “A Phúc bán tin tức, chú Tường đã sắp đặt hết rồi, em tình cờ nghe thấy người bên đó nói chuyện!” Ngụy Như Phong vừa nói vừa đập cửa phòng bao của Trình Hào và chú Tường, bên trong hai phe cũng đang căng thẳng với nhau.

Chú Tường liếc mắt nhìn Ngụy Như Phong, hừ một tiếng nói với Trình Hào: “Tụi bay từ đâu mà ra?” “Trình tổng! Hẩn cho người ám toán ông! Cửa trước cháy rồi! Người của bọn họ cũng đã chực sẵn ở cửa sau!” Ngụy Như Phong nói với Trình Hào. “Ai cho cậu lên tiếng! Cậu không có tư cách ra mặt ở đây!” Trình Hào mắng Ngụy Như Phong, y ngẩng đầu cười trừ với chú Tường, “Thằng nhóc này mới tới chỗ chúng tôi, không hiểu quy củ, chú Tường đừng so đo với hắn. Nếu không còn chuyện gì nữa thì chúng ta đi đi, nếu còn ở chỗ này đâm chém thì cũng ngạt khói mà chết. Tôi tin chú Tường sẽ không làm ba cái trò con nít đó, ngày hôm nay nhiều người chứng kiến như vậy, nếu như Trình Hào tôi xảy ra chuyện gì thì chẳng khác nào chú lay ông tôi ở bụi này nhỉ?”

Trình Hào tiến lên một bước khoác vai chú Tường, sắc mặt chú Tường rất khó coi, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Đúng vậy, chúng ta đều làm người làm ăn đàng hoàng, không làm chuyện khuất tất!” Hai người mặt đối mặt nhìn nhau cười cười, cùng đi ra khỏi phòng bao. Ngụy Như Phong đi theo sau, Trình Hào liếc mắt nhìn anh Tân, anh Tân len lén gạt đầu. Phòng khiêu vũ dưới lầu đã loạn cào cào, người chạy tán loạn khắp nơi, thỉnh thoảng lại có tiếng nổ. Ngụy Như Phong biết có cái gì đó không đúng, lướt mắt nhìn xung quanh, mới nhìn được nửa vòng đã nhìn thấy một luồng sáng đâm về phía Trình Hào.

“Cẩn thận!” Ngụy Như Phong nhanh chóng nhảy đến trước mặt Trình Hào, cậu chỉ cảm thấy phía bên phải mình lạnh một chút, tay không tự chủ được lần xuống sờ một, tất cả đều là máu nóng hôi hối. Cứ như vậy hộp đêm Đông Ca càng hỗn loạn hơn, giữa cơn hỗn loạn như nhìn thấy sự khiếp sợ của chú Tường và nét mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Trình Hào, trước khi té xỉu cậu nắm lấy Trình Hào, chặt vật ghé vào lỗ tai y thì thào: “Nếu tôi chết, xin hãy giúp tôi chăm sóc cho chị tôi!” “Yên tâm, nhất định!”

Ngụy Như Phong nghe được câu trả lời của y mới yên tâm nhắm mắt lại. Lời hứa này của Trình Hào, Ngụy Như Phong dù chết cũng không quên..

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 5: Nhân Chứng

Ngụy Như Phong nằm viện hết một ngày một đêm mới tỉnh lại, mà trong khoảng thời gian này, thế giới bên ngoài đã thay đổi đến nghiêng trời lệch đất. Ngày cậu tỉnh lại, Trình Hào mang theo một đám thân tín đích thân tới thăm, Ngụy Như Phong vừa mở miệng đã hỏi: “Chị tôi đâu rồi?” Trình Hào nói: “Đang nằm ở phòng bên cạnh, không sao cả, chỉ bị kinh hãi quá độ. Nhưng mà bác sĩ nói tinh thần của cô ấy không tốt lắm, trước đây đã từng bị kích thích? Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Bệnh cũ thôi.” Ngụy Như Phong thờ phào nhẹ nhõm, muốn ngồi dậy, “Tôi đi xem chị ấy một chút.” “Này, anh đừng cử động! Bác sĩ nói bây giờ vẫn

chưa thể để anh xuống đất! Chị anh không sao cả, giờ đang ngủ!” Trình Tú Tú kéo cậu, vết thương của Ngụy Như Phong nứt ra, cậu nghiêng răng kêu đau. Anh Tân đứng bên cạnh nở nụ cười, nói: “Cậu yên tâm, Trình tổng đã ra mặt giúp cậu, lần này chú Tường thăm rồi.”

Ngụy Như Phong “ừm” một tiếng, không nói gì nữa, cậu thầm nghĩ khi nào thì mới nên nói rõ ràng với Trình Hào thực sự mình không muốn làm tiếp. Lúc mọi người đang nói chuyện, A Cửu đang đứng cạnh cửa đột nhiên kêu lên, Trình Hào quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Diệp Hường Vinh và Ngô Cường đang nổi giận đùng đùng đi vào trong. “Ông Trình, tôi nhớ là đã thông báo cho ông rồi mà nhỉ, khi nhân chứng tỉnh lại phải để chúng tôi xét hỏi trước, ông không được tiếp xúc với cậu ấy, người của ông ương ngạnh xông vào đây chính là đang thực hiện hành vi chống người thi hành công vụ đó có biết không?” Diệp Hường Vinh nghiêm mặt đứng ở trước mặt Trình Hào nói.

Ngụy Như Phong nhìn mặt của Diệp Hường Vinh đến gần người, chuyện cũ mấy năm trước như xẹt qua trước mặt cậu, lòng không khỏi ngổn ngang trăm mối. “Cảnh sát Diệp, thực sự xin lỗi, là do tôi quá lơ đãng cho nhân viên của mình thôi, dù sao thì nếu không có cậu ấy, tôi có còn cái mạng này không cũng khó nói lắm. Tôi không quấy rầy anh nữa, mấy người cứ tùy ý nói chuyện.” Trình Hào khàn khoản nói, Ngô Cường hung hăng liếc hán một: “Nói nhảm cái gì đó? Dẫn người của ông ra ngoài hết đi, ẹ ẹ chút!”

Trình Tú Tú không phục, Trình Hào giữ cô lại, trước khi đi y nhẹ nhàng vỗ vai Ngụy Như Phong nói: “Như Phong, hôm có chuyện gì đã xảy ra chú cứ thành thực khai báo, đồng chí cảnh sát sẽ thay chú làm chủ.” Ngụy Như Phong gật đầu, Ngô Cường đóng cửa lại, cùng Diệp Hường Vinh ngồi ở trước mặt cậu. Ngụy Như Phong bất giác nhìn chằm chằm Diệp Hường Vinh, lòng cậu đang rối bời, thậm chí còn nghĩ nếu giờ tìm vị cảnh sát này, ông có thể giúp chị em cậu hay không. Diệp Hường Vinh lại không nhận ra cậu, bình tĩnh hỏi: “Năm nay cậu bao nhiêu tuổi?”

“Không biết.” Ngụy Như Phong lắc đầu nói, niềm hy vọng mỏng manh trong lòng mất sạch, hơi thất vọng một chút. “Giờ mặt hả? Muốn vào đồn phải không?” Ngô Cường nén giận nói. “Tôi thực sự không biết, tôi được nhận nuôi, không biết mình bao nhiêu tuổi, người ta nói tôi chắc khoảng 17, 18 tuổi gì đó.” Ngụy Như Phong cau mày nói.

“Trình Hào bảo cậu nói vậy phải không? Cậu đừng tưởng cứ nói đại mình là trẻ vị thành niên là có thể đánh lừa được cảnh sát nha!” Ngô Cường hừ lạnh một tiếng. “Tôi chẳng muốn lừa ai cả! Chẳng phải các người có thể điều tra ra sao? Có thể giúp tôi tìm xem bố mẹ tôi ở đâu không? Tôi vẫn muốn tìm lại họ lắm đấy!” Ngụy Như Phong nhìn Diệp Hường Vinh nói. “Cậu...”

Ngô Cường vẫn muốn nói tiếp nhưng đã bị Diệp Hường Vinh ngắt lời. “Chúng tôi không phụ trách chuyện tìm người thất lạc, nếu như cậu muốn tìm thì phải đến chỗ cảnh sát nhân dân, còn chúng tôi là cảnh sát hình sự.” “Ồ!” Ngụy Như Phong lạnh nhạt quay mặt qua chỗ khác, về mặt thờ ơ.

“Tôi hỏi cậu, cậu đã từng gặp người này chưa?” Diệp Hường Vinh lấy một tấm hình đưa tới trước mặt Ngụy Như Phong hỏi. “Gặp rồi.” Ngụy Như Phong liếc mắt một đáp lời. “Gặp chỗ nào?”

“Hộp đêm Đông Ca, chính hẳn đêm tôi bị thương.” “Vậy trước kia đã từng gặp chưa?” “Chưa.”

“Sao hẳn lại muốn đâm cậu?” “Hẳn vốn không định đâm tôi mà là đâm Trình tổng, tôi muốn bảo vệ ông ấy, cho nên mới đâm trúng tôi.” “Sao cậu lại giúp Trình Hào? Ông ta bảo cậu làm thế?”

“Không có.” “Vậy tại sao?” “Ông ấy là ông chủ của tôi.”

“Không có nguyên nhân khác?” “Không có.” “Cậu biết tên của người này không?”

“Không biết, nhưng tôi biết hẳn là người được chú Tường chỉ điểm.” “Sao cậu biết?” “Tôi nghe thấy bọn họ nói chuyện, họ nói chú Tường kêu họ ra tay với Trình tổng.”

“Họ? Còn có người khác?” “Đúng.” “Là ai?”

“Tôi không biết, tôi không thấy mặt.” “Cậu nghe được ở chỗ nào?” “Cửa sau của Đông Ca.”

“Lúc đó cậu đang làm gì?” “Đưa chị tôi về nhà.” “Vậy chị cậu cũng nghe thấy được?”

“...Đúng... Mà, mà các ông đừng đi tìm chị tôi, chị ấy còn đang ngủ!” Diệp Hường Vinh và Ngô Cường nhìn nhau một chút, gật đầu. Diệp Hường Vinh gấp cuốn sổ lại đứng lên nói: “Cậu nghỉ ngơi thật tốt đi, có thể chúng tôi còn tìm cậu hỏi vài chuyện nữa, hy vọng cậu có thể tích cực hợp tác với chúng tôi, nếu như nhớ ra được cái gì đó thì nhớ liên hệ với chúng tôi ngay. Tôi sẽ viết số điện thoại cho cậu, tôi là...”

”Diệp Hường Vinh có phải không?” Ngụy Như Phong tiếp lời. Diệp Hường Vinh ngăn người, gật đầu nói: “Đúng! Tôi là Diệp Hường Vinh, có việc gì cứ gọi vào số này tìm tôi là được rồi.” Diệp Hường Vinh và Ngô Cường đi ra khỏi phòng bệnh, Ngụy Như Phong nhìn tờ giấy mà Diệp Hường Vinh để lại, vo thành một cục rồi ném vào sọt rác.

Diệp Hường Vinh ra ngoài liền nhìn thấy Trình Hào, Trình Hào cười cười với anh, nói: “Hy vọng những chứng cứ từ Ngụy Như Phong có thể giúp các anh nhanh chóng phá án, tìm được kẻ đứng sau giật dây. Tôi không muốn chuyện như vậy phát sinh nữa, hộp đêm của chúng tôi bị gây rối không phải một hai lần, nếu còn tiếp tục như vậy thì cả chuyện làm ăn lẫn tính mạng của tôi đều gặp nguy hiểm, tôi nghĩ chuyện này sẽ gây bất lợi cho sự phát triển của thành phố Hải Bình chúng ta, hoàn cảnh như vậy khó hấp dẫn đầu tư lắm!” “Ông yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức để tóm được kẻ đứng sau, lập lại kỷ cương cho thành phố Hải Bình!” Diệp Hường Vinh nhìn y, nói gần từng chữ. “Không sai, chúng tôi đi hỏi thêm một nhân chứng nữa, nếu không trùng khớp thì chân tướng sẽ rõ ràng ngay lập tức.” Ngô Cường hung hăng nói.

“Ồ? Còn có nhân chứng khác?” Trình Hào nhếch mày nói. “Đúng, xin ông tiếp tục tránh đi chỗ khác!” Diệp Hường Vinh đẩy hán ra, đi vào phòng bệnh của Hạ Như Hòa. Hạ Như Hòa vừa mới tỉnh, đang muốn đứng dậy đi thăm Ngụy Như Phong thì thấy hai viên cảnh sát mở cửa đi vào. Cô hơi khiếp

đam, sợ run người, chạy nhanh hai bước đến nói: “Em tôi, em trai tôi sao rồi?”

“Cậu ấy tỉnh rồi, vẫn khỏe!” Ngô Cường tức giận nói. “VẬY Ờ.” Hạ Như Họa yên tâm, dè dặt hỏi, “Tôi có thể đi thăm em ấy một chút được không?” “Được chứ, nhưng trước hết phải trả lời chúng tôi mấy câu hỏi đã.” Diệp Hường Vinh ôn hòa nói.

Hạ Như Họa gật đầu, siết góc áo đứng ở một bên, Diệp Hường Vinh cười một nói: “Lên giường nằm đi, chẳng phải em vừa mới tỉnh sao?” “Vâng.” Hạ Như Họa cẩn thận làm theo. Diệp Hường Vinh nói: “Đừng lo lắng, em cứ thành thật trả lời là được, giống như bình thường trả lời câu hỏi của thầy cô ấy, em học giỏi lắm mà! Tôi thấy lúc nào em làm bài kiểm tra cũng được trên 90 điểm, chắc câu hỏi nào cũng trả lời được nhỉ?”

“Ông... Ông là người đã tới trường của tôi chẳng?” Hạ Như Họa ngẩng đầu, chớp chớp mắt nói. Diệp Hường Vinh do dự một chút, nói: “Ừ đúng, em đã từng gặp tôi?” “Không có, chỉ nghe bạn học kể lại thôi. Ông đến hỏi chuyện về Như Phong phải không? Em tôi... Nó làm chuyện xấu sao?” Hạ Như Họa lo lắng nói.

“Chuyện này khó nói lắm, trước tiên cô kể hết chuyện ngày hôm đó ra đi! Cô đi Đông Ca làm gì?” Ngô Cường lật sổ, nghiêm túc nói. Hạ Như Họa kể lại từ đầu tới đuôi chuyện họ hỏi, giống y chang Ngụy Như Phong, cô không nhắc tới tên của A Phúc, cho nên cũng không đề cập tới chuyện báo đáp Trình Hào, đó là chuyện mà cô chôn giấu trong lòng, cả đời cũng không nguyện ý nhắc lại. Khẩu cung của Hạ Như Họa và Ngụy Như Phong trên cơ bản là trùng khớp nhau, Diệp Hường Vinh nhíu chặt mày, thu dọn đồ đạc rồi cùng Ngô Cường đi ra ngoài. Hạ Như Họa đột nhiên sợ hãi gọi giật họ lại: “Chuyện đó... Như Phong, em ấy không sao chứ?”

Diệp Hường Vinh xoay người nhìn cô, gương mặt Hạ Như Họa ngây thơ thuần khiết, đôi mắt xinh đẹp tràn ngập sự lo lắng, anh không khỏi có cảm giác đau lòng thay cô, bèn quay lại nói: “Như vậy đi, tôi để lại số điện thoại cho em, nếu như em cảm thấy có chuyện thì cứ tới tìm tôi, tôi là Diệp Hường Vinh.” Diệp Hường Vinh đặt một tờ giấy trong lòng bàn tay Hạ Như Họa, Hạ Như Họa giữ chặt, gật đầu..

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 6: Cô Ấy Không Phải Là Chị Tôi

Ngay khi Diệp Hường Vinh và Ngô Cường vừa rời khỏi, Ngụy Như Phong liền chui vào phòng bệnh của Hạ Như Họa. Vết thương của cậu mới được khâu chưa được bao lâu, mỗi một bước đi đều đau đớn người, hai gian phòng chỉ cách nhau có một bức tường nhưng lại khiến cậu vã mồ hôi cả người. Khi thấy cậu, Hạ Như Họa liền vội vàng chạy tới đỡ, nói: “Như Phong! Em... em không sao chứ!” “Không sao, không đau lắm đâu.” Ngụy Như Phong cắn răng nói. “Sao lại ra nông nỗi này? Em không muốn sống nữa sao! Hôm đó chị vẫn chờ em, chờ cho đến khi lòng lạnh lẽo! Chờ mãi mà vẫn không thấy em ra ngoài, Đông Ca thì lại vô cùng hỗn loạn, cuối cùng Linda báo cho chị biết em đã xảy ra chuyện! Lúc chị tới bệnh viện đã thấy người ta đứng trước phòng phẫu thuật, người toàn máu là máu, nói... nói em...”

Hạ Như Họa vừa nói vừa run rẩy, Ngụy Như Phong ôm lấy cô, lấy một tư thế không được tự nhiên mà vỗ nhẹ vào lưng cô. Vết thương rất đau, có thể đã nứt ra rồi, nhưng lòng của Ngụy Như Phong lại thật sự ấm áp, trên thế giới này chỉ có một người quan tâm tới tính mạng của cậu đến thế. Điều này khiến cậu trầm nghĩ, cho dù cậu có sống một cách hèn mọn thì cuộc sống ấy vẫn có ý nghĩa. Hạ Như Họa nức nở hồi lâu, sự tiếp xúc cơ thể khiến cô an lòng, nhưng hơi ấm trong lòng bàn tay lại khiến cho cô từ từ nhớ lại một chuyện. Đối với cô mà nói, đêm mưa hôm ấy rất nặng nề, lúc đó không phải Hạ Như Họa không yêu Ngụy Như Phong, mặc dù cô không hiểu rõ tình yêu là gì, nhưng trong suy nghĩ cô, thế giới chỉ được chia làm hai loại, Ngụy Như Phong cùng cô là một loại, còn những người khác đều quy về một loại khác, không có ngoại lệ. Tình yêu nảy sinh giữa nam và nữ, nhưng cô nghĩ, cô và Như Phong không thể như vậy. Không phải Hạ Như Họa yêu không đủ sâu, chỉ có điều cô sợ hãi quá nhiều điều, cô tự ti về thân thể không còn trong sạch của mình, cô sợ sự chế giễu nhảm nhí của bọn Lâm San. Tuy cô luôn luôn y lại vào Ngụy Như Phong, bị cậu hấp dẫn nhưng vẫn có một quy tắc vô hình trói buộc họ. Những dòng chữ đã từng xuất hiện vô số lần trên sách giáo khoa của cô, thời khắc đen tối trong đêm mưa tầm tã năm mười bảy tuổi ấy luôn nhắc nhở và dằn vặt cô. Ngụy Như Phong, chỉ có thể là em trai. Càng nghĩ, lòng Hạ Như Họa càng loạn, cô gạt nước mắt rồi thả người ngồi lên mép giường, Ngụy Như Phong cũng ngồi xuống, cười híp mắt nhìn cô.

“Em về phòng đi, nghỉ ngơi cho thật khỏe.” Hạ Như Họa đứng lên dìu cậu. “Không, anh muốn cùng em thế này cơ.” “Không được, em phải nghỉ ngơi thật tốt.” Hạ Như Họa hững hờ nói.

“Được, vậy em đi theo anh.” Ngụy Như Phong định đứng dậy. “Không, chị phải về nhà.” “Gì cơ?” Ngụy Như Phong ngây ngẩn cả người, “Em đừng như vậy có được không?”

Ngụy Như Phong sờ sờ trán của Hạ Như Họa, cô tránh né nói: “Em cái gì mà em! Gọi chị!” “Em có ý gì?” Sắc mặt Ngụy Như Phong càng lúc càng âm ảm, cậu kéo cô lại, nhìn cô chằm chằm. “Không biết lớn nhỏ!” Hạ Như Họa hất tay cậu ra.

“Em có ý gì?” Ngụy Như Phong thương tâm hét lớn, ánh mắt của cậu khiến Hạ Như Họa không dám nhìn vào, cô quay mặt đi chỗ khác nói: “Chẳng có ý gì cả!” “Hạ Như Họa, hôm đó anh thật lòng đấy!”

“Gọi chị!” “Anh nói yêu em là thật lòng!” Cậu gào đến khản cả giọng, lập tức đánh trúng vào đáy lòng Hạ Như Họa, chỗ mềm mại ấy đã nứt ra rồi, ngọt ngào đau đớn khiến những giọt lệ trong vạt dâng lên trong mắt cô, nước mắt chảy dọc qua nốt ruồi lệ nhỏ nhỏ của cô rồi rơi xuống, cô nhắm mắt lại, khẽ

xoa khoé mắt nói: “Hãy để chị đi đi thôi, chúng ta nằm viện tốn không ít tiền, chị không muốn nợ Trình Hào lần nữa. Hôm nay cảnh sát tìm chị...”

“Tên cảnh sát đó là một kẻ bịp bợm!” Ngụy Như Phong bực bội nói. “Bất kể ông ta có phải là tên bịp bợm hay không thì em cũng không thể dính dáng mơ hồ với bọn họ nữa! Lần này chỉ bị thương nhưng ai biết sau này liệu có bị mất mạng hay không!” “Được, anh đồng ý với em! Anh sẽ đi làm thuê để trả nợ cho Trình Hào! Vì anh làm việc ở Đông Ca nên em mới không chấp nhận anh có phải không? Anh sẽ lập tức đi nói với Trình Hào, anh không làm nữa!” Ngụy Như Phong nắm chặt tay cô nói.

“Không phải đâu, Như Phong, hai chúng ta không được đâu, chị là chị của em, người khác sẽ đàm tiếu chúng ta thế nào đây...” Hạ Như Họa rút tay ra, ngã ngồi lên giường khóc hu hu, Ngụy Như Phong cứng họng, hồi lâu vẫn không nói được lời nào. Cậu căn bản không sợ người khác nói gì, với cậu mà nói, chỉ có cảm nhận của Hạ Như Họa là điều quan trọng, những cái khác đều không đáng kể. Thế nhưng Hạ Như Họa thì không thế, cô từng bị cưỡng bức, vô cùng nhạy cảm. Cô sợ bị người ta khinh thường, bất kỳ ánh mắt mỉa mai nào cũng có thể tổn thương cô. Thân thể gầy yếu của cô không gánh nổi tình yêu đi ngược với luân thường đạo lý, chỉ có thể chậm chạp gặm nhấm quá khứ đau thương không thể vãn hồi ấy. Cơ thể cứng đờ của Ngụy Như Phong và thân hình cuộn thành một khối của Hạ Như Họa tạo thành một bức hình ngập tràn tuyệt vọng, lúc Trình Tú Tú chạy vào, tình cảnh ấy đập ngay vào mắt. Cô nghi hoặc đi tới trước mặt Ngụy Như Phong nói: “Anh với chị gái cãi nhau cái gì đấy? Ở tận ngoài cầu thang mà cũng nghe thấy tiếng.”

“Cô ấy không phải là chị tôi!” Ngụy Như Phong mắt đỏ hoe, quát Trình Tú Tú. “Anh nói những nói cuội gì đó? Bị sốt đến hồ đồ rồi sao? Cô ta không phải là chị của anh thì là chị ai!” Trình Tú Tú nhìn cậu với vẻ mặt không thể tin nổi, “Về phòng mau lên! Bác sĩ nói anh phải nghỉ ngơi thật lâu! Anh cũng phải để cho chị anh tĩnh dưỡng chứ. Anh xem xem, băng gạc lại bị rỉ máu rồi!” Trình Tú Tú vừa nói huyền thuyên vừa dìu Ngụy Như Phong quay về phòng bệnh của cậu, sau khi giúp cậu nằm xuống, Trình Tú Tú định nhấn chuông gọi hộ sĩ nhưng Ngụy Như Phong ngăn cô lại: “Đừng gọi người, tôi muốn xuất viện.”

“Xuất viện? Anh chỉ mới vượt qua giai đoạn nguy hiểm thôi, đùa cái gì thế?” Trình Tú Tú liếc Ngụy Như Phong một, nhấn chuông. “Chúng tôi không có tiền trả viện phí.” “Trời ơi, anh không cần lo chuyện đó.” Trình Tú Tú cười một nói, “ba em đã thanh toán cho bệnh viện rồi, còn đặt thêm một khoản tiền thế chấp, chắc chắn đủ, anh yên tâm ở đây đi.”

“Tôi không muốn thiếu nợ Trình tổng.” Ngụy Như Phong lạnh lùng nói. “Cái này sao gọi là thiếu nợ được chứ. Anh đã cứu ông một mạng đấy! Ông bỏ tiền ra là phải rồi.” “Trước đây ba cô đã từng cứu chúng tôi, lần này coi như thanh toán xong, Tú Tú, cô đi nói với ba cô một tiếng, tôi cảm ơn ông. Học phí của chị tôi, cả tiền nằm viện bây giờ nữa tôi sẽ trả lại cho ông ấy, sau này tôi không làm việc cho ông ấy nữa.” Ngụy Như Phong nhìn trần nhà nói.

“Anh nói cái gì? Cái gì không làm nữa?” Trình Tú Tú tròn tròn mắt, mờ mịt nhìn cậu. “Chính là không đi làm ở Đông Ca nữa, tôi muốn nghỉ việc.” Ngụy Như Phong muốn ngồi dậy, hông cậu nhói buốt từng cơn, đầu đầu chóng mặt, làm thế nào cũng không khỏe khoắn nổi. “Không được! Anh không thể nghỉ việc!” Trình Tú Tú giữ thân thể đang gãy dựa của Ngụy Như Phong lại, hoảng loạn nói, “Anh nằm nghỉ đi, đừng có cử động, lát nữa y tá sẽ đến, chờ anh khỏe hơn rồi lại đến Đông Ca làm tiếp nhé, chẳng phải chỗ đó rất tốt sao, em bảo đảm là anh sẽ không bao giờ bị thương nữa, à, nếu anh muốn nghỉ ngơi tĩnh dưỡng thêm cũng được, anh đừng nghĩ bậy...”

“Tú Tú, tôi đã quyết định rồi.” Ngụy Như Phong đẩy tay cô ra, mệt mỏi nói. “Đừng mà Như Phong, anh đừng rồi bỏ Đông Ca!” “Tú Tú, tôi thực sự không muốn làm tiếp nữa, cô đừng lay tôi nữa, đầu tôi đau lắm...” Ngụy Như Phong xoa trán nói.

“Như Phong, anh đừng đi, cầu xin anh, cho dù... cho dù là vì em, có được không?” Ngụy Như Phong hơi ngừng tay, cậu mở mắt ra, kinh ngạc nhìn Trình Tú Tú. Trình Tú Tú cắn chặt môi, gương mặt ửng hồng. Trình Tú Tú thích Như Phong, nhưng bắt đầu từ khi nào thì cô lại không biết rõ.

Có lẽ là vào lần đầu tiên gặp mặt, cô kinh ngạc vì cậu đã che hai mắt cô, nói với cô rằng con gái không nên nhìn thấy máu. Có lẽ là vì dáng vẻ ôn nhu cẩn thận từng li từng tí của cậu khi nhận lấy miếng socola mà cô đưa cho, rồi gói kỹ, bảo là đem về nhà cho chị gái. Có lẽ là khi cậu hôn mê bất tỉnh, lúc nắm lấy hai tay dính đầy máu tươi của cậu, cô đã cảm thấy sợ hãi vô ngần. Sau khi bày tỏ tình yêu của mình, cô im lặng nhìn Ngụy Như Phong chờ đợi, hy vọng cậu sẽ thổ lộ những lời bạch tâm tư giống mình. Hầu kết của Ngụy Như Phong trượt lên trượt xuống, rốt cục, cậu nhẹ nhàng mở miệng nói: “Tú Tú, xin lỗi.”

Gương mặt đỏ ửng của Trình Tú Tú từ từ tái nhợt, cô nhìn chăm chăm vào mắt của Ngụy Như Phong, không kim chế được hỏi: “Vì sao?” “Bởi vì tôi đã hứa với cô ấy là sẽ không làm ở Đông Ca nữa.” “Cô ấy là ai?” Trình Tú Tú hơi run rẩy hỏi.

“Như Họa.” “Chị của anh?” Trình Tú Tú nhướn mày. “Cô ấy không phải là chị tôi.” Ngụy Như Phong trầm tĩnh nói, “Mà là... người tôi thích.”

“Anh điên rồi? Hai người không phải là chị em sao?” Trình Tú Tú vừa hoảng sợ vừa đau lòng, cô kinh ngạc nhìn Ngụy Như Phong nói. “Chúng tôi không có quan hệ máu mủ. Ngụy Như Phong rũ mắt xuống, Trình Tú Tú cũng suy sụp ngồi yên một chỗ, một lát sau cô mới lao đảo đứng lên nói: “Như Phong, dù sao đi nữa thì em cũng sẽ không để anh rời xa em, cùng lắm thì em sẽ để anh nợ em một món ân tình, anh cứ chờ đấy, anh sẽ thích em thôi.”

“Tú Tú...” Ngụy Như Phong bắt đắ dĩ lâm bầm, lúc này y tá đi vào phòng bệnh, cô kiểm tra vết thương của Ngụy Như Phong một chút, hét âm lên, vội vàng chạy đi tìm bác sĩ. Trình Tú Tú bị đuổi ra khỏi phòng bệnh, cô lững thững đi ra ngoài hành lang bệnh viện, lòng cảm thấy rất khó chịu. Cô liền nhớ ra điều gì đó, vội vàng chạy vào phòng bệnh của Hạ Như Họa. Hạ Như Họa vẫn ôm đầu gối ngồi thu lu trên giường bệnh, tiếng Trình Tú Tú mở cửa dọa cô giật mình. Trình Tú Tú đứng ở cửa, mím môi nhìn cô, Hạ Như Họa lững thững nhìn lại.

“Tôi sẽ không nhường Ngụy Như Phong cho chị đâu! Hai người không thể nào! Vọng tương!” Trình Tú Tú gằn từng chữ lớn tiếng nói rồi rồi nghiêng đầu rời đi, Hạ Như Họa nhìn khung cửa trống rỗng, ngực đau nhói. Sau khi ra khỏi bệnh viện, Ngô Cường quay về đồn cảnh sát trước, còn Diệp Hường Vinh đến quán trọ để gặp 1149, dấu hiệu trên cánh cửa cho thấy 1149 đã đến.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mấy chuyện vặt vãnh của chú Tường lần trước còn chưa giải quyết xong, giờ lại thêm vụ thuê người chém giết! Đã bắt được nghi phạm tại chỗ, nhân chứng vật chứng đầy đủ cả! Lần này chắc chắn chú Tường sẽ lao đao! Nhưng tôi không tin Trình Hào không có động tay động chân trong vụ này! “Diệp Hường Vinh vừa hút thuốc vừa nói. “Nghi phạm chính là người của Trình Hào, hẳn sớm biết chú Tường muốn động thủ

nên trước đó đã mua chuộc người rồi. Theo tình cảnh ngày hôm đó, chỉ cần Trình Hào gặp chuyện không may thì ai cũng sẽ nghĩ là do chú Tường làm. Chú Tường ngu vậy sao? Ông ta đã âm thầm hạ lệnh thu tay lại rồi, nhưng ông ta lại không ngờ rằng Trình Hào mượn cơ hội này làm tới. Hơn nữa tên tiểu tử Ngụy Như Phong kia còn nhảy vào khuấy nhiễu, màn kịch này diễn y như thật.” 1149 bình tĩnh nói. “Mẹ nó! Hèn chi tôi cứ có cảm giác tên đó làm việc cho Trình Hào!” Diệp Hường Vinh đập đầu vào tường, hung hăng nói.

“Thôi được rồi, vụ án chú Tường này dù sao cũng đã xong. Sau này cục hầy tập trung lực lượng điều tra Trình Hào, sẽ luôn có thể nắm được nhược điểm của hắn đấy,” 1149 nói, “Ồ bên đó tôi cũng theo dõi sát sao lắm, hắn rất giáo hoạt, trước sau vẫn không cho tôi tiếp cận. Nhưng tôi luôn cảm thấy Ngụy Như Phong muốn rời khỏi đó, tôi có thể nói bóng nói gió một chút. Còn nữa, lần sau ông đừng gọi tôi gấp như vậy, ngày hôm nay tôi vất vả lắm mới ra ngoài được đấy!” “Được! Nhất định tôi phải tự tay tóm được cái tên lão Vương bát đần Trình Hào này.” Diệp Hường Vinh nhìn ra ngoài chiếc cửa sổ nhỏ dưới tầng hầm, mắt sáng như đuốc.

Ngày hôm sau, cuộc thẩm vấn chú Tường diễn ra rất nhanh. Xét xử rất thuận lợi, chứng cứ vô cùng xác thực, băng đảng hoành hành Hải Bình nhiều năm của chú Tường cuối cùng cũng sụp đổ. Nhưng đối với tất cả mọi người mà nói, đây mới chỉ là bắt đầu... Năm ấy, Hạ Như Họa 18 tuổi, Ngụy Như Phong không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 1: A Phúc

Vết thương của Ngụy Như Phong chuyển biến xấu nên phải tiếp tục nằm viện, còn Hạ Như Họa đã xuất viện từ sáng sớm. Cô không xin phép nghỉ học, bây giờ đang là lúc chuẩn bị thi tốt nghiệp trung học, không thể để bài vở ngày càng chồng chất thêm. Thật ra thì cô vẫn có ý muốn trốn tránh, cô không có đủ dũng khí để đối mặt với Ngụy Như Phong lúc này, cô không dám, cũng không thể đón nhận tấm lòng của cậu. Nhưng sau khi bức tường ấy bị chọc thủng, quan hệ giữa cô và Ngụy Như Phong không thể tự nhiên như trước kia được nữa, cho nên Hạ Như Họa vẫn cố ý tránh mặt Ngụy Như Phong. Sau khi Ngụy Như Phong nhập viện, mỗi lần Hạ Như Họa mang quần áo mới vào cho Ngụy Như Phong đều bị Trình Tú Tú ngăn lại giữa chừng, tuy rằng cô cũng không quá khó chịu, nhưng vẫn cảm thấy bất đắc dĩ. Dù thế, Hạ Như Họa vẫn rất nhớ cậu, cô rất lo cho sức khỏe của Ngụy Như Phong, nhưng chỉ âm thầm chịu đựng, hỏi thăm tình hình từ bác sĩ và y tá. Cứ như vậy qua hơn một tháng, Ngụy Như Phong cũng sắp được xuất viện, Hạ Như Họa lại chuẩn bị ít đồ chuẩn bị đi đưa cho cậu, vừa mới ra khỏi cổng đã nhìn thấy hàng xóm đang tập trung 1 chỗ nói chuyện gì đó. Hạ Như Họa chào hỏi bọn họ, vừa định đi ra khỏi hẻm đã bị bà Vương nhà sát vách kéo lại.

“Em trai cháu khỏe chưa? Bị bệnh thì cứ truyền nước biển là được! Nhất định sẽ ỏi!” Bà Vương sốt sắng hỏi. “Vâng, chắc chỉ hai ngày nữa thôi ạ.” Hạ Như Họa mơ hồ nói, cô không dám nói nguyên nhân khiến Ngụy Như Phong nằm viện là bởi bị chém, chỉ nói là cậu phải làm tiểu phẫu. “Có bệnh thì đừng tiết kiệm! Sức khỏe là quan trọng nhất! Cháu còn nhớ A Phúc hồi mấy hôm nhà ở phía trước không?”

Hạ Như Họa nghe thấy cái tên A Phúc, cơ thể liền không tự chủ được khẽ run lên, hơi gật đầu. “Mới chuyển đi ít ngày chứ mấy! Giờ bị bệnh chết rồi!” Bà Vương than thở nói. Hạ Như Họa giật mình, bỗng nhiên mở to hai mắt, cô hoảng sợ lôi kéo bà Vương hỏi: “Bà... Bà nói cái gì? Hắn đã chết?”

“Đúng vậy! Bà mới qua chỗ nhà ga bên kia, tình cờ gặp mẹ của A Phúc, nó bảo nó muốn về quê gốc ở miền Nam, bà hỏi thăm A Phúc, nó nói A Phúc bị bệnh cấp tính chết rồi, trời ơi, cháu không nhìn thấy nó đấy thôi, người gầy như con mắm, mặt mày thì tái nhợt, tội nghiệp lắm!” Hạ Như Họa cảm thấy đầu mình ong lên, cô tùy tiện thừa lại đôi ba câu rồi hoảng hoảng hốt hốt bỏ đi. Cô cảm thấy một sự hoảng loạn không rõ, cuồng bạo, cái chết, cảnh sát, A Phúc, Ngụy Như Phong, Trình Hào, những người này và chuyện này cứ hiện ra trong tâm trí cô, to vò trăm mối, như có như không liên hệ với nhau khiến cho cô rất thấp thỏm, một nỗi sợ hãi dâng lên trong lòng cô, cái chết của A Phúc, có liên quan gì tới họ hay không? Cứ như vậy, Hạ Như Họa bước thấp bước cao vội vã chạy đến bệnh viện. Ở trước phòng bệnh của Ngụy Như Phong, Hạ Như Họa gặp Trình Tú Tú, cô không muốn nhiều lời với Trình Tú Tú, mặc kệ người ta, muốn nhanh chóng đi vào trong nhưng bị Trình Tú Tú ngăn lại.

“Tôi tìm em ấy có việc...” Hạ Như Họa lo lắng nói. “Như Phong vừa mới châm cứu, đã ngủ rồi.” Trình Tú Tú nghiêng người dựa vào tường nói. “Tôi vào trong chờ em ấy tỉnh lại.” Hạ Như Họa vượt qua người Trình Tú Tú, cô ta liền lui về phía sau một bước chặn đường, Hạ Như Họa thờ dãi nói: “Cô buông tha cho em ấy đi.”

“Những lời này hẳn là nên để tôi nói chứ!” Trình Tú Tú tròn tròn đôi mắt phượng nói, “Cô biết không, hai người là chị em! Cho dù không có quan hệ huyết thống thì vẫn là chị em được viết tên trong cùng một cuốn hộ khẩu.” Trình Tú Tú nhiều lần nhấn mạnh hai chữ “chị em”, Hạ Như Họa về mặt âm điệu, rũ mắt xuống nói: “Tôi biết.” “Biết là tốt rồi!” Trình Tú Tú búng móng tay nói, “Cứ đưa đồ cho tôi, cô về đi.”

“Tú Tú, có phải chị tôi tới không?” Giọng nói của Ngụy Như Phong từ trong phòng truyền ra, Trình Tú Tú bất đắc dĩ đáp một tiếng, mắt lại nhìn chăm chăm vào Hạ Như Họa, Hạ Như Họa không nhìn lại cô ta, lướt qua vai cô ta đi vào phòng. Trước đây họ luôn bên nhau cả ngày lẫn đêm, nhưng lần này lại không gặp nhau đã gần một tháng, hai người nhìn nhau từ xa, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Hạ Như Họa cúi đầu trước cái nhìn nóng bỏng của Ngụy Như Phong, cậu thờ dãi nói: “Em tưởng chị đã bỏ rơi em, mặc kệ em rồi.” Câu nói của Ngụy Như Phong khiến lòng Hạ Như Họa đau xót, cô tiến thêm 2 bước, ngồi cạnh Ngụy Như Phong nói: “Nói ngu cái gì đó! Trước đây chị đã nhận em làm em trai, thì vĩnh viễn... vĩnh viễn là chị gái của em! Sao có thể mặc kệ em được chứ!” Ánh mắt của Ngụy Như Phong trở nên u ám, cậu nhắm mắt lại, Hạ Như Họa nhìn cậu, tim như bị đao cắt, hai người lại yên lặng một hồi. Hạ Như Họa chợt nhớ tới chuyện A Phúc, vội vội vàng vàng nắm lấy tay Ngụy

Như Phong nói: “Đúng rồi Như Phong! A Phúc chết rồi!”

Nguy Như Phong kinh ngạc ngẩng đầu nói: “Cái gì? Hân đã chết?” “Ừ... nghe nói là mắc bệnh cấp tính... Nhưng mà... nhưng mà... Như Phong, cái chết của hân có liên quan đến chúng ta không? Hôm đó ở cửa sau Đông Ca chẳng phải đã nghe bọn họ nói cái gì A Phúc sao? Chẳng lẽ là bởi vì chúng ta nói cho Trình Hào, hân... hân liền...” Hạ Như Họa run rẩy, lắp bắp nói: “Không có đâu! Hân chết cũng là do ác giả ác báo! Không liên quan gì tới chúng ta hết!” Nguy Như Phong nhẹ nhàng vỗ lên vai cô, nhưng đôi lông mày lại nhíu chặt.

Được Nguy Như Phong khuyên lơn, tâm trạng của Hạ Như Họa đã ổn định lại một chút, cô lo lắng nói: “Như Phong, dù sao thì em cũng không nên đến Đông Ca nữa! Chỉ sợ lắm, lúc nào cũng cảm thấy ông Trình Hào đó rất kinh khủng, chị cũng không dám nhìn vào mắt ông ta! Như Phong, chúng ta đi thôi! Đi ngay bây giờ! Cho dù phải đi đến nơi khác thì cũng không thể dây dưa với bọn họ nữa!” “Ừm, được, anh sẽ nói rõ ràng với Trình Hào. Anh không sợ ông ấy, chính nhân không sợ bóng sợ gió.” Nguy Như Phong kiên định nhìn Hạ Như Họa nói, “Chị yên tâm đi, đừng suy nghĩ nhiều như vậy, không phải sắp thi rồi sao. Chị về trước đi, hai ngày nữa em cũng xuất viện rồi.” Tang đá trong lòng Hạ Như Họa được gỡ bỏ, cô gật đầu, lúc này lại cảm thấy lúng túng. Hai người ai cũng cũng không nói gì thêm, Hạ Như Họa giúp Nguy Như Phong thu dọn quần áo cũ trong phòng bệnh, chuẩn bị về nhà. Lúc ra tới cửa, cô lo lắng quay đầu lại nhìn Nguy Như Phong, Nguy Như Phong cũng miễn cưỡng nở nụ cười với cô, Hạ Như Họa cảm thấy vững dạ thêm một chút, quay đầu đi ra ngoài.

Nhưng sau khi Hạ Như Họa vừa mới rời khỏi, Nguy Như Phong liền sụp mặt xuống, cậu suy nghĩ một chút, gọi Trình Tú Tú đến, bảo cô đưa mình về hộp đêm Đông Ca một chuyến, Trình Tú Tú cứ tưởng là Nguy Như Phong sẽ không đến Đông Ca nữa, nghe cậu chủ động đề xuất, cô cảm thấy rất vui vẻ, lập tức giống trống khua chiêng thu xếp, đặc biệt tìm một chiếc xe. Sau khi trở lại Đông Ca, Nguy Như Phong kiểm có tách khỏi Trình Tú Tú, một mình đi vào phòng của Trình Hào, Trình Hào đang ngồi trên ghế lớn, thích ý nhìn ra ngoài cửa sổ, hân cười với Nguy Như Phong, ra hiệu mời cậu ngồi, giống như đã chờ sẵn cậu. “A Phúc chết rồi.” Nguy Như Phong đi thẳng vào vấn đề.

“Ồ!” Trình Hào không tỏ rõ ý kiến. “Là do ông làm ư?” “Chú thấy thế nào?”

“Tôi không biết.” “Nó chết chú không vui à? Như vậy chuyện của Hạ Như Họa vĩnh viễn không có ai khác biết, không phải sao?” “Ông cũng biết.”

“Chú muốn tôi chết?” “Không có.” “Chú biết không, nếu cảnh sát nghe được câu nói vừa rồi của cậu thì nhất định sẽ nghi ngờ chú. Chẳng phải chú rất muốn nó chết sao? Chú muốn tất cả những ai biết chuyện chị chú đều chết hết. Tinh thần của cô ấy có vấn đề là do kích động sau khi bị cưỡng bạo? Không thể để cô ấy chịu kích động lần nữa có phải không? Cho nên Như Phong à, thật ra thì tôi nên hỏi chú mới đúng chứ. Gì ấy nhỉ? ‘A Phúc chết rồi, là do chú làm ư?’”

Trình Hào dụi tắt một điếu thuốc lá, sau đó lại rút ra một điếu đưa cho Nguy Như Phong, Nguy Như Phong nhìn hân, hai người nhìn nhau thật lâu, cuối cùng Nguy Như Phong chậm rãi vươn tay, nhận lấy điếu thuốc của Trình Hào. “Hilton, mùi vị rất tuyệt.” Trình Hào cười nói. “Mấy loại thuốc lá này đều là do ông buôn lậu?” Nguy Như Phong hít một hơi nói.

“Ồ, biết vậy luôn.” Trình Hào không thêm đề ý, Nguy Như Phong không trả lời, Trình Hào nói tiếp: “Tiền này bản quá. Như Phong, hay là chú giúp tôi tiêu bớt một ít đi?” “Trình tổng, tôi không hiểu, ông đã cứu chúng tôi, tôi cũng đã lấy mạng đỡ cho ông một dao, hai ta không còn nợ nần gì nhau, nhưng vì sao... vì sao nhất định là tôi?” Đôi mắt của Nguy Như Phong trống rỗng.

“Từ từ chú sẽ hiểu thôi.” Khóe miệng Trình Hào gọi lên một nụ cười bí ẩn, điện thoại trên bàn hân vang lên, hân ấn phím nghe, giọng nói của lão Chung truyền ra: “Trình tổng, chị của Nguy Như Phong tới, cô ấy nói có việc muốn nói với ông, có cho cô ấy vào không ạ?” “Thế à? Cứ để cô ấy vào đi!”

Trình Hào hứng thú liếc mắt nhìn Nguy Như Phong, mặt Nguy Như Phong không lộ rõ cảm xúc. Dù không rõ ràng nhưng cậu biết Trình Hào ý tại ngôn ngoại. Thật ra thì Nguy Như Phong không sợ Trình Hào dò chuyện A Phúc lên đầu cậu, cậu chỉ sợ Trình Hào uy hiếp Hạ Như Họa. Vì Hạ Như Họa, cậu có thể là bất cứ điều gì, cho dù có phải trả giá bằng tính mạng. Lão Chung dẫn Hạ Như Họa vào phòng, trước khi đẩy cửa, Hạ Như Họa đã hạ quyết tâm, cô muốn cầu xin Trình Hào buông tha Nguy Như Phong, cô đã tính xong, hai năm qua cậu đã thôi học đi làm để giúp đỡ cô, chỉ cần Trình Hào đồng ý không cho Nguy Như Phong tiếp tục đi làm ở Đông Ca nữa thì cô sẽ tình nguyện bỏ kì thi tốt nghiệp trước mắt. Hạ Như Họa nhìn thấy Nguy Như Phong thì kinh hãi vô cùng, Trình Hào tươi cười bắt chuyện với cô: “Ngồi đi, Như Phong, đi rót cho chị cậu ly nước.”

Nguy Như Phong nghe lời đứng lên, Hạ Như Họa vẫn chưa biết chuyện, nên nói: “Không cần đâu, Trình tổng, hôm nay tôi tới đây là muốn xin ông một chuyện.” “Cô nói đi.” Trình Hào liếc nhìn Nguy Như Phong nói. “Em trai tôi... Em ấy còn ít tuổi, không hiểu chuyện, tôi nghĩ em ấy làm ở hộp đêm của ông cũng không giúp được gì nhiều, lần này còn xảy ra chuyện như vậy. Cho nên... cho nên tôi không muốn để em ấy làm ở đây nữa. Số tiền mà ông đã cho chúng tôi hai năm qua, cả tiền lương của Như Phong nữa, chúng tôi sẽ trả lại ông dần dần! Xin ông... xin ông đồng ý với tôi!”

Hạ Như Họa cúi đầu thật sâu, Trình Hào cười cười nhìn về phía Nguy Như Phong, Nguy Như Phong mím môi không nói một lời, nhưng lòng lại đau nhói. “Chuyện này cô không cần xin tôi, nếu Như Phong muốn đi, tôi tuyệt đối không cản, dù sao chú ấy cũng đã cứu tôi một mạng, chú nói đi, Như Phong?” Trình Hào từ tốn nói, không chút hốt hoảng. Hạ Như Họa ngẩng đầu, cô mừng rỡ nhìn Nguy Như Phong, đôi mắt xinh đẹp tràn ngập sắc màu, Nguy Như Phong nhìn cô một lúc lâu, cậu cảm thấy lúc này Hạ Như Họa thật xinh đẹp, cậu không dám mở lời, vì cậu biết mình sẽ phá tan sự mỹ lệ ấy.

“Như Phong, em nói đi!” Hạ Như Họa không nhịn được thúc giục. “Chị... em vẫn muốn ở Đông Ca làm tiếp.” Nguy Như Phong chậm rãi nói. Nụ cười của Hạ Như Họa đông cứng lại, cô thể tin nổi, run rẩy hỏi: “Em nói cái gì?”

“Em muốn ở lại Đông Ca.” Nguy Như Phong cúi đầu. “Em... em nói bậy!” Hạ Như Họa hoảng sợ, “Chẳng phải em đã đồng ý với chị là sẽ không làm nữa hay sao? Em nói đi! nhanh nói với Trình tổng đi!” Hạ Như Họa truy hỏi tới cùng, thậm chí còn vừa đánh cậu vừa khóc, nhưng Nguy Như Phong không nói thêm gì nữa.

Cuối cùng Hạ Như Họa cảm thấy tuyệt vọng, Nguy Như Phong không nhịn được kéo cô lại, nhưng lại bị cô kiên quyết đẩy ra. Dáng vẻ thất vọng của Hạ Như Họa khiến Nguy Như Phong hận không thể hận không thể lập tức ôm cô vào trong ngực, nhưng cậu chỉ đứng chôn chân một chỗ, đứng nhìn cô

đi mỗi lúc một xa. Trong quá trình này Trình Hào không nói một lời, hần trăm tình nhìn Ngụy Như Phong, mãi cho đến khi Ngụy Như Phong cũng định đi ra ngoài mới mở miệng nói: “Tôi nghĩ tuổi thật của chú ít nhất cũng phải trên 20.” “Có trời mới biết.”

Ngụy Như Phong lạnh lùng trả lời, cậu chán ghét đi ra khỏi phòng làm việc của Trình Hào, hung hăng đóng cửa lại. Lão Chung có chút khinh thường nhìn bóng lưng của cậu nói: “Ông chủ, thằng oắt này không trung thực đâu! Không nên nuôi rắn trong nhà!” “Ha, nhà nuôi rắn của tôi á, cậu ta mới chỉ biết có một phân thôi!” Trình Hào nhàn nhạt cười một nói.

Lão Chung cảm thấy cổ họng mình căng thẳng, lúng túng đáp lời, vội lùi về phía sau Trình Hào, không lên tiếng nữa..

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 2: Buông Tay

Tối hôm đó Ngụy Như Phong Ngụy Như Phong bị Trình Tú Tú áp tải về bệnh viện, nhưng cậu thực sự không muốn quay trở lại đó, về mặt đau khổ của Hạ Như Họa cứ hiện ra trong đầu khiến tim cậu nhói lên từng đợt. Nửa đêm, cậu không chịu nổi sự dày vò ấy nữa, lén chạy ra khỏi bệnh viện. Ngụy Như Phong rón rén mở khóa cửa nhưng lại không mở được cửa phòng, cậu nương theo ánh trăng nhìn vào trong ke cửa, phát hiện cửa bị chặn bởi mấy cái hộp giấy từ phía trong. Lòng Ngụy Như Phong tràn ngập sự chua xót, cậu biết Hạ Như Họa vẫn còn sợ hãi, chuyện của A Phúc vĩnh viễn không thể nào xóa nhòa, nghĩ đến đây cậu lại hận chính mình, tại sao trước đây không bảo vệ cô, bây giờ còn để cô ở nhà một mình. Ngụy Như Phong vừa quyết định ngày mai nhất định phải xuất viện, vừa nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra. Mấy cái thùng xếp chồng lên nhau rất nặng, lúc Ngụy Như Phong lách người đi vào còn không cẩn thận vấp ngã một, cậu vội vàng nhìn vào trong phòng, Hạ Như Họa không bị tiếng động đánh thức, cô nằm ở trên giường, giống như một mồi đèn đức vừa thay quần áo liền ngã vật ra ngủ. Ngụy Như Phong chậm rãi đi tới, ngồi xổm bên giường ngưng mắt nhìn cô, dù đang ngủ nhưng Hạ Như Họa vẫn khẽ cau mày, trên mặt cô còn lưu lại vết nước mắt chưa khô, nốt ruồi lệ nho nhỏ được ánh trăng chiếu rọi, phát ra một quang sáng đơn bạc.

Ngụy Như Phong cứ như thế si ngốc nhìn cô thật lâu, dù cô đang ở ngay trước mắt nhưng dường như lại cách cậu thật xa, cho dù cậu có dùng hết sức lực thì cũng không thể chạm vào cô. Có rất nhiều điều vô hình đang tồn tại giữa hai người họ khiến cho Ngụy Như Phong chưa chuẩn bị tâm lý kịp, kết quả là họ ngày càng xa cách nhau. Giống như ngày xưa bà Hạ treo tấm rèm giữa phòng, cho dù đó chỉ là một mảnh vải mỏng mỏng dính nhưng vẫn ngăn cách thế giới giữa họ. Tình yêu của Ngụy Như Phong cứ như vậy mà bị giam cầm ở một bên, không có lối thoát. Ngụy Như Phong không biết cậu đã ngồi đợi trong căn phòng nhỏ bao lâu, mãi cho đến khi phía Đông hừng sáng, mãi cho đến khi cậu nhớ kỹ dáng vẻ khi ngủ của Hạ Như Họa, mãi cho đến khi phải rời đi, cậu mới đứng lên. Cặp chân đã sớm tê rần, cậu phải đi nhẹ từng bước để ra ngoài, tới cửa chính, cậu thu dọn cái thùng khiến cậu vấp ngã tới qua, bên trong thùng đựng sách giáo khoa cũ của Hạ Như Họa, Ngụy Như Phong nhặt lên rồi đặt vào lại trong thùng, nhưng trang sách đang mở lại khiến chỉ cậu ngáy ngáy cả người, không biết vì sao trên đó lại bị vẽ ngang vẽ dọc, ngay cả chữ trong sách cũng không thể nhìn thấy nữa. Ngụy Như Phong cầm lên lật một, cảnh bọn Lâm San viết những chữ khó coi lên sách cứ như vậy mà hiện ra ở trước mặt cậu. Ngụy Như Phong cố chịu đựng sự bàng hoàng và tức giận để lật giở những trang sách dày đặc những từ “biến thái”, “chị em yêu nhau”, “loạn luân”, cậu đếm, có hai cuốn đại số, ba cuốn ngữ văn, một quyển chính trị và một quyển tiếng Anh. Lúc lật tới trang cuối cùng, tay Ngụy Như Phong run lên, cậu không hề biết rằng Hạ Như Họa bị người ta nhục mạ và ức hiếp ở trường như thế, cậu cũng không hề biết rằng chính vì mình mà Hạ Như Họa phải chịu đựng nỗi đau khổ nhường ấy. Cậu không cách nào tưởng tượng nổi Hạ Như Họa mỗi sáng mỉm cười chào tạm biệt cậu đã trải qua sự khuất nhục đó như thế nào, cậu cảm thấy tim mình như bị đâm từng nhát. Ngụy Như Phong bắt đầu điên cuồng trách móc chính mình, thậm chí cậu còn căm ghét thứ tình yêu dai dẳng của chính mình, cậu nhớ lại những lời nói trong nước mắt của Hạ Như Họa trước cửa Đông Ca, thì ra cậu và A Phúc không có gì khác biệt, tình yêu của A Phúc hủy hoại thân thể của Như Họa, còn tình yêu của cậu lại hủy hoại tâm hồn cô.

Ngụy Như Phong bắt tri bắt giác rơi lệ, cậu đè nén tiếng nấc của mình, yên lặng thu xếp lại cái thùng. Trước khi ra khỏi cửa, cậu lại quay về cạnh Hạ Như Họa, cậu cúi người xuống, chỉ cách đôi môi của Hạ Như Họa một chút mới dừng lại, nhắm chặt mắt, nhẹ giọng nói: “Hạ Như Họa, tôi yêu em...” Nước mắt của Ngụy Như Phong nhỏ xuống gương mặt của Hạ Như Họa, giống như là một nghi thức, cậu tuyệt vọng niệm phong tình yêu đã gây bao đau khổ cho Hạ Như Họa lại, chôn tại một nơi sâu kín trong trái tim mình. Cuối cùng Ngụy Như Phong nhìn Hạ Như Họa một, đứng lên, đi khỏi nhà mà không quay đầu lại. Ngày hôm sau Ngụy Như Phong nói với Trình Hào là muốn thay Hạ Như Họa chuyển trường, Trình Hào cũng không hỏi nhiều, đáp ứng ngay lập tức, còn bảo tiện thể sẽ tìm cho họ một căn phòng mới, để họ dọn ra khỏi căn nhà cũ ọp ẹp đó. Ngụy Như Phong biết rõ Trình Hào muốn cậu nợ ân tình của hắn, nhưng cậu không để ý nhiều như vậy, cậu cũng nhanh chóng đồng ý, chỉ cần Hạ Như Họa rời khỏi ngôi trường khiến cô đau lòng, Trình Hào làm gì cũng không quan trọng.

Hôm chuyển trường, Hạ Như Họa vẫn còn giận Ngụy Như Phong, cậu không chịu rời khỏi Đông Ca khiến cô cực kì thất vọng, cho nên sau khi rời khỏi chỗ Trình Hào, Hạ Như Họa vẫn không chịu nói chuyện với cậu. Hai người cùng đến phòng giáo vụ làm thủ tục, Hạ Như Họa thờ phào nhẹ nhõm, tuy cô không biết vì sao Ngụy Như Phong lại đột nhiên muốn dọn nhà, còn muốn chuyển trường cho cô nữa, nhưng chỉ cần thoát khỏi ngôi trường này, thoát khỏi nhóm Lâm San, Hạ Như Họa đã rất vui rồi, lúc đi ngang qua phòng học cũ, Hạ Như Họa không thêm ngoái nghiêng, dù vẫn còn đang trong giờ học nhưng cô không hề có ý muốn nói lời tạm biệt bạn cùng lớp. Thế nhưng Ngụy Như Phong lại đi thẳng vào lớp, Hạ Như Họa kinh ngạc sững sốt, cô vội vàng vào lớp cùng cậu, chỉ thấy Ngụy Như Phong đang hướng về bàn học của cô. Trên bàn quả nhiên cũng có viết những lời lẽ xúc phạm bằng bút bi, Ngụy Như Phong lẳng lặng vác cái bàn lên, ném ra ngoài cửa sổ tầng hai, tiếng va chạm cường đại khiến cho tụi học sinh trong lớp sợ hãi, Lâm San ngồi cạnh bàn của Hạ Như Họa thậm chí còn run lên, Ngụy Như Phong im lặng quét mắt cả lớp một lòng, nói to: “Ai còn dám nói chi tôi một tiếng! Tôi sẽ đem người đó từ nơi này ném xuống! Nhớ kỹ cho tôi! Chi! Chúng ta về nhà thôi!” Hạ Như Họa được Ngụy Như Phong kéo ra khỏi phòng học, khi ra khỏi cổng trường cô “Ôa” một tiếng khóc thất thanh, sự đau khổ chôn giấu trong lòng bấy năm nay cứ như thế mà trào ra, Ngụy Như Phong nhẹ nhàng

vỗ vỗ lưng cô, trên đường về nhà, rốt cục Hạ Như Họa cũng chịu mở miệng nói chuyện với Ngụy Như Phong. Hai người đều không nhắc tới chuyện ở chỗ Trình Hào, cũng không nói chuyện ở bệnh viện. Ngụy Như Phong ngày ngốc gọi Hạ Như Họa “Chị”, Hạ Như Họa ngày ngốc đáp lời, cách xưng hô này khiến họ giống như quay về lúc ban đầu, chỉ là hai chị em sống nương tựa lẫn nhau.

Nhưng tâm hồn của họ đã không còn bình lặng như xưa nữa, tình yêu say đắm thuần túy lúc ban đầu đã lẫn vào sỏi đá, trái tim đơn thuần nuốt lấy đốm đau tựa như con trai ngâm cát, lắng đọng nhiều năm, cuối cùng chậm rãi hóa thành châu ngọc..

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 3: Diệp Hường Vinh

Ngụy Như Phong và Hạ Như Họa rời khỏi căn nhà 13 mét vuông cũ kỹ, chuyển đến sống trong một căn hộ chung cư ở nội thành do Trình Hào thuê, cả hai ngủ phòng riêng để đến đêm khỏi phải xấu hổ. Ngụy Như Phong trở nên rất lạnh nhạt, cậu không nhắc lại một câu về chuyện ngày hôm đó, từ chuyện yêu đương cho đến quyết định chuyển nhà đột ngột. Dường như cậu đang tận lực giam cầm bản thân, Hạ Như Họa không hiểu nổi lý do vì sao mọi chuyện lại thành ra như vậy, có lúc cô thậm chí còn hy vọng Ngụy Như Phong có thể suy nghĩ lại, cho dù cậu lớn tiếng như trước đây cũng được, nhưng cậu lại chẳng có biểu hiện gì. Hạ Như Họa khó mà đề nén được sự buồn lòng, thất vọng, thấp thỏm, khổ sở, thế nhưng cô vẫn cùng Ngụy Như Phong dọn nhà đi, họ không thể rời bỏ nhau, cho dù là thân tình hay là ái tình, họ đã sớm bị ràng buộc sâu sắc với nhau rồi. Tham vọng của Trình Hào càng ngày càng lớn, tại địa chỉ cũ của KTV Kim Tiêu, hẳn mở phòng tắm hơi đầu tiên của thành phố Hải Bình. Dù bên ngoài vẫn phồn hoa hào nhoáng như vậy, nhưng Trình Hào biết rõ hơn ai hết số tiền này không minh bạch, hẳn phải kịp thời “Rửa tiền”. Ngay sau khi tiền mặt cuộn cuộn chảy vào, hẳn cũng bắt đầu giờ trò tìm đường đây ra. Từ sông bạc chảy đến ngân hàng bí mật, tiền đến trải qua một vòng tuần hoàn đã được tẩy sạch, cuối cùng thành tiền trắng. Nhà kinh doanh, nhà từ thiện, nhà sản xuất phim, nho thương... Trình Hào sở hữu một loạt các danh hiệu chói mắt, lòng tham không đáy của hắn đã lũng đoạn toàn bộ thành phố Hải Bình. Ngụy Như Phong hoàn toàn tiến vào trong tấm màn đen của Trình Hào, cậu chủ yếu đóng chốt ở bến tàu, theo lão Chung kiểm hàng, giống như một tên du côn làm bảo vệ. Theo như lời Trình Hào, hắn không chỉ buôn thuốc lá, mà còn có rất nhiều hàng hóa bị nhà nước cấm. Lão Chung rất giáo hoạt, mỗi khi “Có việc” liền bắt Ngụy Như Phong đi. Ngụy Như Phong cũng không chối từ, cậu biết mình đã sớm nhúng chàm, rửa thế nào cũng không sạch được nữa, Trình Hào đã đảo lộn thế giới của cậu, mà trong thế giới đảo điên ấy, chỉ cần một nơi vẫn giữ được sự tinh thuần là đủ rồi.

Hạ Như Họa ở nơi ấy, được Ngụy Như Phong lặng lẽ bảo vệ. Mùa hè năm đó, Hạ Như Họa thi đậu đại học, theo chuyên ngành tiếng Trung. Thật ra thì việc học không hề có ý nghĩa sâu sắc đối với cô, trước đây cô chấp nhất muốn Ngụy Như Phong đi học lại, giờ ý niệm đó cũng đã dần phai mờ, tương lai của họ chỉ còn sự mơ hồ. Hạ Như Họa thường nhớ về những ngày còn thơ bé, nhớ căn nhà nhỏ bé xấp xỉ, nhớ Ngụy Như Phong mặc chiếc áo khoác rách nát, cầm điểm tâm đứng chờ cô ở trước cổng trường ngày trước.

Bây giờ Ngụy Như Phong đã không có khả năng quay về trường học nữa, bình thường cậu cũng không về nhà qua đêm, trừ khi trời đổ mưa, Hạ Như Họa cũng không biết chắc khi nào thì cậu về cái nơi được gọi là nhà này. Bây giờ họ sống không tồi, Ngụy Như Phong không tiếc tiền cho cô, muốn ăn cái gì thì ăn cái nấy, muốn mua cái gì thì mua cái đó. Nhưng mà cuộc sống thư thái ấy không đem lại cảm giác hạnh phúc cho Hạ Như Họa, thoát khỏi bần cùng và đói khát, sự sung túc lại là cho con người ta ngỡ ngàng. Hạ Như Họa không có cách nào yên tâm hưởng thụ nổi, cô vẫn có một nỗi lo lắng mơ hồ không biết sắp tới sẽ ra sao. Ngụy Như Phong không nói cho cô biết mình đang làm gì, chỉ nói vẫn còn ở Đông Ca, thỉnh thoảng chạy qua bến tàu Kỳ Gia Loan một chút. Thế nhưng Hạ Như Họa cảm thấy không đơn giản như vậy, cô không tin Trình Hào lại thuê cho người làm công bình thường một căn hộ tốt thế này, cũng không tin tiền lương khi làm ở hộp đêm có thể làm phong bì căng phồng từng đó, càng không tin chỉ cần qua bến tàu giúp một tay là có thể ngồi xe hơi cao cấp có rèm che. Ban đầu Ngụy Như Phong chỉ kiếm được có 500, đây là số tiền mà cậu nên nhận mới phải, thế mà bây giờ cậu nhận được tới 1500, rõ ràng cậu phải dùng một gì đó để đổi lấy thù lao cao hơn. Hạ Như Họa thường xem chương trình về pháp luật, gần đây thành phố Hải Bình bắt đầu thắt chặt trị an, lúc nào cũng đưa tin bắt được 1 đường dây buôn lậu nào đó, hoặc là phát lệnh truy nã, sau khi xem, Hạ Như Họa bắt tri bắt giác đồ mờ mờ lạnh. Cô sợ Ngụy Như Phong phạm tội, cái loại cảm giác này từng giây từng khắc dày vò cô, cuối cùng, sự sợ hãi ấy thôi thúc cô đi tìm một tờ giấy cũ, cô do dự mãi rồi cũng quyết định gọi vào số của Diệp Hường Vinh.

Diệp Hường Vinh và Hạ Như Họa hẹn nhau ở một quán cà phê ở gần trường của cô, Hạ Như Họa vừa mới đến chỗ hẹn, chọn một góc để ngồi xong thì Diệp Hường Vinh đẩy cửa tiến vào và trông thấy cô. Bây giờ trông cô xinh đẹp hơn hồi học trung học, cây thủy tiên thanh nhả ngày ấy đã trưởng thành thành một đóa tường vi diễm lệ, cho dù là ở dưới ánh đèn mờ mờ cũng tự tỏa sáng trong mắt người khác. Ý nghĩ ấy khiến Diệp Hường Vinh có chút ngượng ngùng, ngay từ đầu anh đã rất có cảm tình với Hạ Như Họa, mặc dù anh hiểu rõ, cái loại cảm tình ấy không thích hợp nảy sinh trong thời gian đang phá án. Hạ Như Họa nhìn thấy Diệp Hường Vinh, cô bắn khoảnh đứng lên, Diệp Hường Vinh phát tay một ra hiệu cho cô ngồi xuống.

“Xin lỗi, tôi tới trễ một chút.” Diệp Hường Vinh ngồi xuống nói. “Không sao đâu, công việc của ngài rất bận rộn, có thể tới gặp tôi, tôi đã cảm thấy biết ơn rồi.” Hạ Như Họa vẫn còn hơi câu nệ, Diệp Hường Vinh cười cười, nhìn xung quanh một chút rồi nói: “Chắc sinh viên thường đến chỗ này nhỉ? Em xem xem, ai cũng nhìn tôi cả! Em cũng đừng khách sáo như thế, làm tôi cứ cảm thấy mình đã già lắm vậy. Không cần gọi tôi bằng ngài trịnh trọng như thế đâu, em cứ kêu tôi Diệp Hường Vinh là được rồi.”

“Như vậy sao được...” Hạ Như Họa vội vàng lắc đầu nói. “Vậy gọi Diệp đại ca đi.” Diệp Hường Vinh vừa nói vừa uống một hộp nước trái cây, anh không nhìn Hạ Như Họa, lời vừa ra khỏi miệng liền thấy mặt mình đỏ từng bừng. “Diệp... Diệp...” Hạ Như Họa lấp ba lấp báp.

“Thôi tùy em!” Diệp Hường Vinh ho khan một tiếng nói, “Sao em lại tới tìm anh? Có phải Ngụy Như Phong đã xảy ra chuyện gì hay không?” “Em ấy

không có chuyện gì cả, chẳng qua em ấy vẫn còn đang ở hộp đêm Đông Ca.” Hạ Như Họa khẽ nhủ mảy. “Ừ, anh biết rồi.”

Diệp Hường Vinh gật đầu, những tin tức mà 1149 gửi về cho anh gần đây liên quan tới Ngụy Như Phong rất nhiều. Anh và Ngô Cường đều cho rằng, Ngụy Như Phong đã vượt qua 1149, tiến đến vùng biên của đường dây buôn lậu Trình Hào. Một thanh niên trên dưới 20 tuổi không biết chừng mực cứ như vậy mà sa vào con đường tội lỗi, điều này làm cho người của đội hình cảnh đều thờ dài, ngay cả 1149 cũng phải lắc đầu. Nhưng họ sẽ không vì thế mà dung túng cậu, Diệp Hường Vinh có một loại dự cảm, cuối cùng anh sẽ tổng cậu bé mới gặp đã như quen này vào nhà giam. “Em nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Diệp Hường Vinh châm thuốc, nhìn Hạ Như Họa nói. “Anh Diệp... Anh nói cho em biết buôn lậu là gì được không? Nếu như là buôn lậu thì sao mình biết được? Sẽ kiếm được rất nhiều tiền ạ?” Hạ Như Họa hơi khàn cổ hỏi.

Diệp Hường Vinh cười một nói: “Buôn lậu ấy à, nói đơn giản chính là không tuân theo phát luật tự mình xuất nhập cảnh hàng hóa. Người buôn lậu đương nhiên đều có rất nhiều tiền, sở dĩ bọn họ buôn lậu chính là vì muốn kiếm tiền. Về chuyện làm cách nào mới có thể nhận biết được thì, à, lưới trời lồng lộng, tuy thưa nhưng khó lọt, chỉ cần làm chuyện xấu, nhất định sẽ lưu lại vết tích.” Hạ Như Họa run lên hỏi: “Sẽ bị xử phạt sao?” “Ừm.”

“Vậy sẽ bị tù hình ư?” “Nếu nghiêm trọng.” “Nếu như là giúp người ta buôn lậu thì sao ạ?”

“Sẽ bị luận tội là đồng phạm của buôn lậu.” “Cũng bị phạt?” “Tất nhiên. Nếu như buôn lậu sủng ông đạn được, hoặc nếu chống lại cảnh sát chống buôn lậu cũng sẽ bị xử tù hình.”

Hạ Như Họa “phịch” một tiếng đánh rơi cái cốc, Diệp Hường Vinh nhanh tay nhanh mắt, vội vàng kéo cô ra, vừa gọi nhân viên phục vụ vừa quay đầu nói với cô: “Cẩn thận một chút!” Hạ Như Họa sững sờ đứng cạnh bàn, ánh mắt chẳng biết đã trôi dạt đến nơi nào. Lời của Diệp Hường Vinh không những không giảm bớt sự lo lắng của cô, trái lại còn khiến cô càng thêm sợ hãi. “Em cảm thấy Ngụy Như Phong đang buôn lậu sao?” Diệp Hường Vinh cắt đứt dòng suy nghĩ của cô, Hạ Như Họa cuống quýt lắc đầu nói: “Không có không có! Chẳng qua là em xem trên TV, Như Phong em ấy là người tốt.”

Hạ Như Họa bắt đầu cảm thấy hối hận vì tìm đến Diệp Hường Vinh, mặc dù anh có thiện ý chính nghĩa, nhưng có thể anh sẽ mang Ngụy Như Phong rời khỏi cô. Nhưng Hạ Như Họa không muốn giao Ngụy Như Phong cho bất kì người nào chứ đừng nói là để cậu ấy vào tù, bị tù hình, cô không thể để mất em trai, tình cảm vượt qua hết thảy lý trí, cho dù tình cảm của bản thân đang vướng mắc không rõ. “Anh Diệp, em phải về đây.” Hạ Như Họa không đợi phục vụ viên thu dọn xong bàn ghế đã vội vàng vàng nói. “Như Họa, em phải hiểu cái gì là đúng, cái gì là sai, có một số việc em không thể bao che được.” Diệp Hường Vinh kéo cô lại, “Nếu như em thực sự cảm thấy Ngụy Như Phong làm chuyện sai trái thì đừng để mặc cậu ấy tiếp tục sai lại càng sai thêm, phải để cậu ấy chịu trách nhiệm với việc mình đã gây ra.” Diệp Hường Vinh nhìn cô, nghiêm túc nói.

Hạ Như Họa mím môi cúi đầu, cô không dám nhìn Diệp Hường Vinh, cũng không nói tạm biệt đã quay đầu đi ra ngoài. Diệp Hường Vinh nhìn theo bóng lưng cô quanh đang dần biến mất, cô bé thanh khiết này tựa như phong cảnh mỹ lệ, khi đó anh có một sự tự tin vô hình, rằng Hạ Như Họa sẽ đứng về phía mình. Cho nên khi ngẩng đầu đi ra khỏi quán cà phê, anh không may nghĩ rằng, mình cũng là một mảnh phong cảnh trong mắt người khác..

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 4: Tô Đồng

Trong quán cà phê buổi chiều ngày hôm đó, có một cô gái cứ nhìn Diệp Hường Vinh và Hạ Như Họa mãi. Cô gái béo tròn ngồi bên cạnh cô ấy cùng nhìn theo ánh mắt của cô, nói: “Tô Đồng! Cậu nhìn cô gái ấy xem, đẹp quá đi mất.” Tô Đồng hí mắt nói: “Không sai, chỉ tiếc là vẫn thua tớ một chút!” Cô béo cười to: “Cậu á? Thua nhiều chút mới đúng!”

Tô Đồng hung hăng trừng cô một nói: “Con gái ấy à, không chỉ có vẻ ngoài, trí tuệ cũng là một loại sắc đẹp!” Cô béo không thèm để ý tới Tô Đồng, mê luyến nói: “Quên đi, nếu như có thể xinh được như cô ấy, chu dù bị bóc lột cũng bằng lòng!” Tô Đồng không cho là đúng: “Cậu nhìn cô ta đi, ánh mắt đờ đẫn, thần sắc ủ rũ! Lại còn dây dưa lằng nhằng với người đàn ông kia, nói không chừng cô là kẻ thứ ba, hồng nhan bạc mệnh, nhất định là sống không vui vẻ gì!”

Cô béo đánh nhẹ Tô Đồng một nói: “Cậu đọc mồm đọc miệng quá đi, cậu nhìn xem, đều là do cậu tự suy đoán thôi! Người ta đi rồi kia.” “Này này! Đừng đùa nữa! Tô Đồng kéo tay cô béo, “Mới vừa rồi cô ta ngồi ở chỗ kia phải không? Có cái túi kia, chắc là của cô ta đấy?” Cô béo vội chạy qua đó, cô nhặt chiếc 가방 tay nằm trên đất lên, nói: “Là của cô ấy! Nhưng biết đi đâu mà tìm bây giờ!”

Tô Đồng nói: “Nhìn trong túi xem thử có cái gì ghi tên cô ta hay không?” Cô béo mở túi ra, nói: “Ừm... Giáo trình, wow! Là Hải Đại! Bạn chung trường với mình đó! Hạ Như Họa, cậu đã từng nghe tên chưa?” “Chưa, nhưng tên dễ nghe thật đấy.” Tô Đồng lắc đầu nói.

“Chờ một chút... Có một cuốn sổ, bên trong có ghi số điện thoại.” Cô béo mừng rỡ nói. “Đưa tớ xem một chút đi.” Tô Đồng mở cuốn sổ ra, mặt liền biến sắc: “Thật là lạ...”

Cô béo vội vàng giành lấy cuốn sổ, cô kinh ngạc nói: “Ồ! Sổ ghi số điện thoại sao... sao chỉ có tên của một người vậy?” Tô Đồng trầm tư lẩm nhẩm: “Như Phong... Tên này và Như Họa rất xứng đôi.” Hai người liếc nhìn nhau, Tô Đồng nói: “Là mấy nhắn tin, gọi cho người này một chút đi!”

Hai người ra khỏi quán tìm đến một bộ điện thoại công cộng. Tô Đồng quay số ghi trong cuốn sổ: “Làm ơn nối máy đến 99699... Tô Đồng... Túi của Hạ Như Họa đang ở chỗ tôi, xin gọi lại. Cảm ơn!” Chưa đến một phút sau Ngự Như Phong đã gọi lại. Lúc vừa mới nghe tin nhắn cậu đã cảm thấy lo lắng vô cùng, gần đây có một thế lực đang đối nghịch với Trình Hào, trước đây Đông Ca đã bị người ta làm loạn hai lần, ngay cả kho hàng ở bến tàu Kỳ Gia Loan cũng xảy ra vấn đề, hàng hóa cứ mãi lênh đênh trên biển mà không tìm được chỗ cập bờ. Bọn người ấy chưa hẳn là buồn lậu và muốn khiêu khích với Trình Hào, có thể chỉ là động tác giả của bên cảnh sát, nhưng mà ai nấy cũng đều cẩn trọng. Ngự Như Phong sợ Hạ Như Họa bị người ta làm hại, cậu không chịu nổi một cú sốc nào nữa, lúc gọi điện ngón tay đều run rẩy, điện thoại vừa thông suốt liền sốt ruột hỏi: “Cô là ai? Cô đang ở đâu? Vì sao túi của cô ấy lại ở trong tay cô?” “Cô ta để quên túi ở quán cà phê, chúng tôi nhặt được. Anh là bạn của cô ta hả? Có thể tới đây lấy đồ giùm cho cô ta không?”

Tô Đồng nhủ nhủ mảy, người này vừa mở miệng đã ăn nói cộc lốc, khiến cô hơi có ác cảm. Ngự Như Phong thở phào nhẹ nhõm: “Là như vậy sao? Cô đang ở đâu? Chờ một chút tôi đến ngay.” Tô Đồng nói sơ lược vị trí xong liền cúp điện thoại, nói với cô bé: “Đợi lát nữa đi, Như Phong gì đó nói là muốn đi qua đây lấy đồ, mà anh ta bị khùng khùng kiêu gì ấy, căng thẳng chịu không nổi!”

Cô bé nói: “Là bạn trai của cô gái kia chứ gì?” Tô Đồng lắc đầu nói: “Không giống... Không nói rõ được.” Chỉ một lát sau Như Phong đã lái xe đến, cô bé nhìn chiếc xe hơi màu mận chín, nấp chặt cánh tay Tô Đồng hưng phấn thì thầm: “Trời ơi! Soái dễ sợ!”

Tô Đồng tiến lên đón người, chủ động nhìn thẳng Như Phong: “Anh là... Như... Phong?” Ngự Như Phong gật đầu một nói: “Đúng vậy. Túi của cô ấy đâu?” “Bộ muốn là lấy được liền hả? Đưa chứng minh thư đây tôi xem thử, nhờ đâu anh lấy bữa thì sao?” Tô Đồng nhướng mày nói.

“Không có đem chứng minh thư.” Ngự Như Phong nhăn trán, lạnh lùng nhìn cô. “Sổ hộ khẩu.” Tô Đồng nhìn cậu bị làm khó, cảm thấy rất thú vị, tiếp tục giả vờ. “Tôi không có hộ khẩu.” Ngự Như Phong cười lạnh nói.

“Được rồi được rồi, vừa nãy đã nói hết trên điện thoại còn gì, sao lại xoắn người ta như thế!” Cô bé giật lấy chiếc túi trong tay Tô Đồng, đưa cho Ngự Như Phong, cười nói, “Chính là cái này, anh xem thử đi.” “Cảm ơn.” Ngự Như Phong nhận lấy túi rồi xoay người đi thẳng về phía chiếc xe hơi. “Chờ một chút!” Tô Đồng gọi cậu lại, chạy lên trước mặt cậu nói, “Cứ như vậy mà đi sao? Tại này chờ lâu như vậy, ít nhất phải mời tôi này một bữa cơm chứ!”

Ngự Như Phong dừng lại, cậu yên lặng nhìn Tô Đồng, Tô Đồng cũng không sợ, cười khanh khách đối diện với cậu. Cô bé bị khí thế của Ngự Như Phong hù sợ, cô nhẹ nhàng kéo kéo Tô Đồng nói: “Cậu làm cái gì thế, lùi một bước đi...” “Lên xe đi. Ngự Như Phong mở cửa xe nói.

Tô Đồng dắt cô bé vui vẻ ngồi trên chiếc Santana của Ngự Như Phong. Trên đường đi, Ngự Như Phong thường liếc mắt nhìn Tô Đồng qua gương chiếu hậu, trong gương, dường như Tô Đồng không phát hiện ra ánh mắt của cậu, cô chỉ cùng cô bé chỉ trỏ ngoài cửa sổ. Ngự Như Phong cảm thấy cô gái này rất đặc biệt, tinh ranh cổ quái, nhưng lại không khiến cho người ta cảm thấy chán ghét, cũng không đoán được cô ta đang có mưu đồ gì. Sở dĩ cậu đưa hai cô gái ấy đi là vì muốn nhìn thử xem rốt cuộc Tô Đồng muốn gì trò gì, có phải đã giấu Hạ Như Họa đi rồi hay không. Linda kinh ngạc nhìn Ngự Như Phong mang theo hai cô gái đi vào Đông Ca, dù lẩn lộn ở một nơi xa hoa trụy lạc như thế, nhưng bên cạnh Ngự Như Phong chưa từng có cô gái nào, cô vội vàng kéo anh Tân qua, nói: “Anh coi chừng bọn họ! Em chạy đi báo cho Tú Tú biết!”

“Chỉ là dẫn theo hai cô gái thôi mà! Làm gì khẩn trương vậy chứ!” Anh Tân khinh thường nói. “Thôi bớt giỡn đi! Anh cứ dẫn theo hai cô gái vào đây thử xem!” Linda trừng anh ta một. Ở đằng xa, Tô Đồng và cô bé cùng nhau nhìn đông ngó tây, cô bé rất hưng phấn, hô to gọi nhỏ: “Mẹ ơi! Đây là hộp đêm Đông Ca trong truyền thuyết đấy nhé! Cho tới bây giờ tớ vẫn chưa từng mơ mình sẽ được đặt chân tới đây!”

Tô Đồng cũng rất thật tò mò, cô quan sát thái độ của mọi người đối với Ngự Như Phong, ánh mắt đảo vòng. Ngự Như Phong mở cửa một căn phòng bao nói: “Mời vào.” Cô bé reo lên một tiếng rồi ngồi xuống, vỗ vỗ chiếc ghế sa lon bên cạnh nói: “Tô Đồng, mau mau tới đây! Da thật đấy!”

Tô Đồng liếc cô nàng một, đi tới nói: “Cậu phản kích cái gì chứ? Ngồi yên xem nào! Dù sao hôm nay cũng có người thanh toán cho rồi!” Ngự Như Phong ngồi đối diện với hai cô, ngẩng đầu nhìn Tô Đồng một, gọi bồi bàn đem thực đơn tới nói: “Cứ chọn tự nhiên!” Hai cô gái chụm đầu vào cùng nhau lật thực đơn, đáng về y chang học sinh trung học, Ngự Như Phong cảm thấy thả lỏng một chút, có thể là do gần đây tình hình không tốt, bản thân đã căng thẳng quá độ rồi.

“Tôi có thể gọi một phần vì cá mập được không? Chưa từng ăn thử...” Cô bé rụt rè ngẩng đầu nói. “Thích thì nhích luôn đi!” Tô Đồng nhanh nhẩu gọi món trước Ngự Như Phong, “Tôi muốn một cốc sữa ‘tình yêu dâu tây’, cảm ơn.” “Bánh Napoleon ‘tình yêu dâu tây’.” Ngự Như Phong trả lại menu cho bồi bàn, ánh mắt rơi trên người Tô Đồng.

Tô Đồng mỉm cười: “Thật không ngờ, anh mặt đen như Bao Công, thế mà lại thích đồ ngọt!” Ngự Như Phong mắt tự nhiên cúi đầu, cậu đốt một điếu thuốc, để bao thuốc lá phía bên trái, tạo thành hình chữ thập với hộp quẹt. Ở thành phố Hải Bình, động tác này là tiếng lóng, có nghĩa là báo đáp lẫn nhau. Tô Đồng liếc mắt một, mặt không biến sắc nhẹ nhàng khuấy đồ uống. “Hạ Như Họa là bạn gái của anh à?” Cô bé vừa ăn vừa nói, “Mỹ nhân đấy!”

“Không phải.” Sắc mặt Ngự Như Phong khế biến, cậu nả một vòng khói, có chút cô đơn nói, “Cô ấy là chị tôi.” “Là chị ư? Hai người trông chẳng giống nhau gì cả.” Cô bé lắc đầu nói. Ngự Như Phong gợn tái mặt, Tô Đồng đột nhiên mở miệng nói: “Không phải đâu.”

Cô bé và Ngự Như Phong cùng nhau ngẩng đầu lên, Tô Đồng nhìn chăm chăm vào mắt của Ngự Như Phong nói: “Hai người không phải là chị em ruột phải không?” Cô bé kinh ngạc nhìn Tô Đồng, trên mặt Tô Đồng hiện ra nụ cười giảo hoạt. Anh mắt của Ngự Như Phong lộ ra một tia hàn khí, cậu đột nhiên đẩy bàn, xóc cổ áo Tô Đồng, lạnh lùng nói: “Nói! Rốt cuộc cô là ai?”

Cái miệng đang ngậm một mớ đồ ăn của cô bé mở to, cô nhìn Như Phong với vẻ không thể tin được, không dám nói gì. Sắc mặt Tô Đồng tái nhợt, cô nắm bàn tay đang siết cổ cô của Ngự Như Phong, khó khăn hít một ngụm khí lớn nói: “Anh không cần thử tôi lần nữa đâu. Tôi không biết anh nghĩ tôi là

ai, nhưng tôi, Tô Đồng, chỉ là một sinh viên quèn học ngành quảng cáo của Hải đại mà thôi!” Tô Đồng chỉ chỉ vào chiếc ba lô của mình, ngoe đầu nói với cô bé: “Lấy thẻ sinh viên, chứng minh thư ra cho anh ta xem!”

Cô bé run rẩy lấy hết giấy tờ mà Tô Đồng bảo, tay run đến cơ hồ cảm không chắc, Ngụy Như Phong trước mắt không còn là một soái ca phong độ mà giống như một con dế nhũi thô bạo. Ngụy Như Phong nhìn gương mặt khuôn mặt tươi cười trên chiếc thẻ sinh viên màu xanh lam đậm, hơi sững sờ, cậu rất quen chiếc thẻ nhỏ nhỏ này, cậu đã từng vuốt ve thẻ sinh viên của Hạ Như Họa trong đêm, giống cái này như đúc. Một cảm giác tuyệt vọng không tên nảy sinh trong lòng cậu, cậu buông lỏng hai tay, chán nản nói: “Xin lỗi, thất lễ rồi, hai cô cứ tự nhiên chơi đi.” Ngụy Như Phong đi ra ngoài, Tô Đồng ngồi trên ghế sa lon, nhìn chăm chăm vào bóng lưng đang dần biến mất của cậu, cô bé nuốt hết đồ ăn trong miệng, dùng sức vỗ ngực nói: “Anh ta, anh ta không bị gì đấy chứ... Sao lại đột nhiên nổi điên như vậy? Đều tại cậu hết đấy, nói tâm bậy tâm bạ! Người ta rõ ràng là chị em!”

Chân Tô Đồng hơi, cô bưng nửa cốc “Tinh yêu dâu tây” còn lại trên bàn uống một hơi cạn sạch, lẩm bẩm: “Nếu bọn họ thực sự là chị em ruột, anh ta đã không như vậy! Cậu xem đi, cách hành xử anh ta giống một người em với chị của mình sao? Anh ta và Hạ Như Họa kia, tuyệt đối có vấn đề..

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 5: Trình Tú Tú

Ngụy Như Phong vừa ra khỏi phòng bao lén chạm mặt Trình Tú Tú. Cậu nhủ nhủ mày nói: “Sao lại chạy vào đây, chẳng phải ba cô không cho cô tới nơi này nữa rồi sao?” “Không lẽ ông ấy nói không được thì em phải nghe theo à, ba em là ba em, em là em, anh có thể cư xử với ba em và em khác nhau được hay không?” Trình Tú Tú bực bội nói.

Cô có thể cảm giác được sự xa lánh của Ngụy Như Phong đối với mình, cũng đã nghe lão Chung nói qua, mặc dù Ngụy Như Phong theo ba cô làm việc, nhưng lại giống như tảng đá không nóng không lạnh, cũng không thân thiết với ai cả. Trình Tú Tú nghĩ rằng nhất định là ba mình ép Ngụy Như Phong ở lại Đông Ca, cho nên cậu mới mất hứng, mới thờ ơ với mình như vậy. Trình Tú Tú là một người thẳng thắn, cô không tin vào chuyện trao chân tình mà không nhận lại được chân tình, cho dù Ngụy Như Phong chính miệng nói rằng cậu thích Hạ Như Họa thì cô cũng không buông bỏ hy vọng. Huống hồ lúc Trình Tú Tú nói chuyện này với ba, Trình Hào còn đặc biệt khẳng định là Ngụy Như Phong và Hạ Như Họa không có khả năng. Từ bé cho đến lớn cô vẫn tin tưởng vào ba, hề là chuyện ba cô nói ra, không có chuyện gì là không thành, cho nên mỗi ngày Trình Tú Tú vẫn tiếp tục đeo bám Ngụy Như Phong. “Ba cô nói đúng đó, thân là con gái mà suốt ngày lẩn lộn giữa chốn rượu chè thuốc lá, thế mà được à?” Ngụy Như Phong lòng đang phiền, không muốn cùng cô dây dưa, lách mình đi xuống lầu dưới.

Trình Tú Tú cũng không đi theo, cười một tiếng nói: “Đã không thích mà còn mang gái về đây? Sao thế, từ bỏ ‘chị gái’ của anh rồi sao?” “Tú Tú, cô nói vậy là có ý gì?” Ngụy Như Phong khựng lại, vẫn đưa lưng về hướng cô, nói. “Không có ý gì! Không có ý gì hết! Nhưng anh chịu nói chuyện đang hoang với tôi rồi cơ đấy?” Trình Tú Tú tức giận đi tới trước mặt cậu, nhìn thẳng vào mặt cậu, nói, “Lần trước ba tôi nói muốn đưa tôi ra nước ngoài, anh ở bên cạnh liên tục đồng ý, thực ra tôi thấy không vừa ý chút nào anh có biết không? Cho dù nhìn thấy tôi là anh liền lẩn tránh, không muốn chạm mặt tôi, nhưng cũng đừng nên tổng tôi đi xa chứ! Tôi cũng biết tức giận, cũng giống như chị anh, cũng là con người đấy!”

Trình Tú Tú nói xong hộc mắt đã đỏ au, lòng Ngụy Như Phong mềm nhũn. Dù Trình Tú Tú vẫn chưa nói gì với cậu, nhưng cậu biết mình không có khả năng đáp lại, Trình Hào cũng không để cho cậu đáp lại. Ông ta vẫn luôn vô tình hay cố ý chia rẽ Ngụy Như Phong và Trình Tú Tú, Ngụy Như Phong đứng ở một bên quan sát, nghĩ thầm cáo già cũng có lúc hồ đồ, cậu không thể nào cùng Trình Tú Tú, sự phòng bị của Trình Hào đã dư thừa rồi. Cho nên khi Trình Hào an bài chuyện xuất ngoại của Trình Tú Tú, cậu hoàn toàn ủng hộ. Một là không muốn để cho Trình Hào hiểu lầm, hai là không muốn để cho Trình Tú Tú bị mình nhúng chàm. “Gần đây không yên ổn, có người đang âm thầm động tay động chân,” Ngụy Như Phong vỗ vỗ vai Trình Tú Tú nói, “Ba cô sợ cô gặp chuyện không may, cho nên mới muốn đưa cô ra nước ngoài, tôi cũng nghĩ như vậy.” Trình Tú Tú hiếm khi được Ngụy Như Phong đối xử ôn nhu như vậy nên lập tức lấy lại tinh thần, cô đỏ mặt nói: “Vậy mà anh lại không nói sớm cho em biết! Nhưng em vẫn không muốn đi, em cũng sợ các người gặp chuyện không hay!”

Ngụy Như Phong cười một nói: “Ba cô sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, tôi bảo đảm.” “Còn anh?” Trình Tú Tú lo lắng hỏi. “Tôi cũng sẽ không xảy ra chuyện gì hết.” Ngụy Như Phong nhớ về Hạ Như Họa, hít sâu một hơi rồi nói.

“Không nói chuyện này nữa! Buổi tối đi ăn cơm với em nhé! Đúng rồi, anh đừng dây dưa với hai cô gái kia, xấu chết đi được, không giống mẫu người mà anh thích!” “Không được, tối hôm nay tôi phải về nhà, chị tôi vừa mới nhận tin cho tôi.” Ngụy Như Phong lắc đầu, lấy chiếc máy nhắn tin ra nhìn một chút nói, “Hai cô gái kia nhạt được túi của chị tôi, tôi sợ có chuyện gì nên mới đưa hai cô đến Đông Ca để thăm dò một chút, cô đừng gây khó dễ cho người ta.” Trình Tú Tú chưa xót nói: “Quan tâm chị ta đến thế sao?”

Ngụy Như Phong không trả lời, cậu đi hai bước xuống lầu, dừng một chút nói: “Tú Tú, hãy quên đi thôi.” “Em không muốn!” Trình Tú Tú nhìn bóng lưng của Ngụy Như Phong, nghênh ngang bỏ đi. Ngụy Như Phong lái xe về nhà, lúc mở cửa trong phòng rất tối, lòng cậu căng thẳng, vội vàng lao vào, lại thấy Hạ Như Họa im lìm ngồi trên ghế salon.

Ngụy Như Phong thờ phào nhẹ nhõm, bật đèn lên nói: “Sao chị lại không bật đèn? Sau này phải nhớ kỹ, mỗi khi ở nhà thì phải bật đèn lên, nếu không em sẽ lo lắng.” Ngụy Như Phong rất ghét bóng đêm, thậm chí buổi tối đi ngủ cũng phải để đèn trong phòng khách, đêm mưa dầm mùi máu tươi hôm ấy đã để lại một bóng ma trong lòng cậu, từ đó cậu rất sợ bóng tối. “Như Phong, em đang làm chuyện phi pháp có phải không?” Hạ Như Họa sâu kín nhìn

cậu nói.

Nguy Như Phong thoáng dừng lại, đặt chiếc túi mà Hạ Như Họa đánh rơi lên trên bàn trà, xoay người nói: “Lại nghĩ cái gì thế, chị xem lại mình đi, cứ mơ mơ hồ hồ, suy nghĩ lung tung, đến túi xách cũng để quên ở bên ngoài đây này.” Hạ Như Họa đứng lên, đi tới trước mặt Nguy Như Phong nói: “Như Phong, em chưa bao giờ nói dối chị, em hãy thành thành thật thật nói cho chị biết, rốt cuộc em đang làm cái gì? Có phải đang làm chuyện phi pháp hay không?” “Em mệt rồi, cho em đi nghỉ một chút...” Nguy Như Phong nghiêng đầu tránh người qua chỗ khác.

“Nguy Như Phong! Em mau nói cho chị biết, tốt xấu gì cũng được, em phải nói cho chị biết, có thể chị mới giúp em được chứ!” Hạ Như Họa nín cậu lại, giọng nghẹn ngào. “Chị... Chị không giúp được em... Không ai giúp được em cả...” Nguy Như Phong thê lương cười một tiếng, nói. Giọt lệ lập tức trào ra khỏi khóe mắt, Hạ Như Họa buống lòng Nguy Như Phong, nghiêng người dựa vào vách tường, lẩm bẩm nói: “Vì sao... Vì sao chứ? Vì sao chúng ta lại thành ra thế này? Vì sao không thể sống thật tốt? Rốt cuộc là vì sao?”

Nguy Như Phong đến cạnh Hạ Như Họa, cô nhắm chặt hai mắt, theo tiếng nước nở của cô, nốt ruồi bi lệ rung lên một, càn lộ ra vẻ ưu thương. Nguy Như Phong bắt tri bất giác giơ tay lên, muốn vỗ về điểm đen nho nhỏ ấy, lau đi nước mắt cho cô. Nhưng ngay khi đầu ngón tay sắp chạm vào cô, Nguy Như Phong liền dừng lại. Cậu từng chút từng chút thu tay về, rồi nắm chặt, nhẹ nhàng nói: “Chị, lỗi này không phải do người ta gây ra, mà là do chính em. Chị cứu em không được, em cũng không cần chị cứu.” Nguy Như Phong vào phòng mình, đóng cửa lại. Cảnh cửa kêu “sập” một tiếng, ngăn cách Hạ Như Họa bên ngoài. Hạ Như Họa từ từ trượt xuống đất, khóc suốt mướt. Cô cảm thấy thế giới của mình như sụp đổ, trong bóng tối, cô cảm thấy sự tồn tại của mình đã đẩy Nguy Như Phong đi thật xa, không còn đường lui, mà bọn họ cũng không thể nào quay về như trước đây được nữa. Bàn tay nhỏ bé mà cô đã từng nắm chặt đã dần dần trượt ra khỏi sự nắm giữ của cô, mất đi hơi ấm có thể chạm vào được của lúc ban đầu. Nguy Như Phong lẳng lặng nghe tiếng khóc của Hạ Như Họa, nước mắt men khóe mắt lạnh lùng của cậu nhỏ giọt xuống. Sự đau đớn mà Hạ Như Họa đang âm thầm chịu đựng càng khiến cậu khó chịu, cậu ước rằng giả mà mình không thích cô, thế thì có lẽ cô sẽ không bị trói buộc bởi những thị phi trái phải của luân lý xã hội, cũng sẽ không phải chịu sự dày vò thống khổ đến thế. Nguy Như Phong không muốn tiếp tục như vậy, cuộc đời của cậu có ra sao cũng được, nhưng Hạ Như Họa nhất định phải sống thật tốt. Vậy thì cậu phải làm em trai của cô, hoặc là sắm vai một kẻ nào đó không hề quan trọng đối với cô. Cho dù có phải chịu sự cô độc và sự thờ ơ của cô, chỉ cần có thể khiến cho cô vui vẻ, Nguy Như Phong cam tâm tình nguyện chôn đầu tình yêu và hạnh phúc của chính mình.

Đêm hôm đó, hai người họ cùng ở trong một căn nhà nhưng lại chia cắt hai nơi, mỗi người đều có nỗi đau của riêng mình. Trong thời gian đằng đẳng này, có điều gì đó đang xảy ra, có điều gì đó đang sinh sôi, cũng có điều gì đó đã mất đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 6: Chua Xót

Sáng sớm hôm sau, khi tỉnh lại, Hạ Như Họa đã không thấy bóng dáng Nguy Như Phong đâu, cô ngạc nhiên ngồi trên ghế salon, lòng đau âm ỉ. Cô không biết nguồn gốc của nỗi đau khắc cốt ghi tâm này là gì, rốt cuộc là vì tình thân hay là tình yêu, thế nhưng cô có thể xác định, bất kể là vì cái gì, cô cũng sẽ không để Nguy Như Phong cô độc mà sống. Hôm đó Hạ Như Họa liên tục nhắn cho Nguy Như Phong, “Mau trả lời điện thoại”, “Về nhà đi”, “Chị chờ em”... Sau đó, cô nhân viên trực tổng đài thậm chí chỉ cần nghe thấy giọng nói của cô thì liền trực tiếp hỏi: “Cô Hạ, bây giờ cô muốn nhắn bao nhiêu lần?” Thế nhưng Nguy Như Phong mãi không có hồi âm, Hạ Như Họa vẫn ngồi chờ cạnh điện thoại, mà chiếc điện thoại kia lại im lặng nuốt hết những lời nhắn của cô.

Đến chạng vạng tối, Hạ Như Họa trực tiếp đến hộp đêm Đông Ca. Vốn dĩ cô luôn chán ghét và phản hận nơi đó, cho nên cô không vào trong, chỉ có chấp đứng đợi ngoài cửa. Trong mấy tiếp viên đứng ngoài cửa có người nhận ra cô, nhưng lại không tiện đuổi cô đi, chỉ có thể để mặc cô đứng ở đó, nhìn chăm chăm vào bên trong. Nguy Như Phong từ bên ngoài trở về, cậu đi theo xe của Trình Hào, lúc đến nơi cậu liền nhanh chóng chạy ra mở cửa xe cho Trình Hào và Trình Tú Tú. Hình như họ vừa đến một nơi nào đó, Trình Tú Tú bám vào cánh tay của Nguy Như Phong cười vô cùng vui vẻ. Nguy Như Phong không tỏ ra ngại ngùng cô ta, hơi nghiêng người một chút, kéo cô ta đến cạnh Trình Hào, nói với cô ta mấy câu, lúc quay đầu lại mới nhìn thấy Hạ Như Họa. Khi đó mắt Hạ Như Họa đã nhắm lại, ánh mắt của Nguy Như Phong lộ vẻ sợ hãi, không dám nhìn thẳng vào cô. Trình Hào hứng thú nhìn hai người họ, cười cười với Hạ Như Họa, kéo Trình Tú Tú vào trong Đông Ca. Khi đi ngang qua người Hạ Như Họa, Trình Tú Tú hừ lạnh một tiếng, Nguy Như Phong đi theo ngay phía sau cô ta, nhưng chỉ cúi đầu, không nói câu nào.

Hạ Như Họa giơ tay ngăn Nguy Như Phong lại, nói: “Như Phong, theo chị về đi.” Nguy Như Phong ngừng lại, hít vào một hơi, nói: “Chị về trước đi, em còn có việc.” “Em đã nghe lời nhắn chị gửi chưa?” Hạ Như Họa vẫn giơ ngang cánh tay, nói.

“Nghe rồi, nhưng lúc đó em đang bận.” Nguy Như Phong nghiêng mặt nói. “Bạn cái gì? Bạn đến nỗi cả ngày không rảnh chút nào để gọi điện lại?” Giọng nói của Hạ Như Họa có chút khàn khàn, Nguy Như Phong nhún nhún mày nói: “Chị về đi, có chuyện gì sau này hẵng nói. Tối nay tôi không về, chị cứ ăn cơm một mình đi.”

“Như Phong! Lại đây!” Trình Tú Tú quay đầu lại gọi cậu, Nguy Như Phong chỉ đáp lại một tiếng, lập tức tránh khỏi người Hạ Như Họa, đi vào bên trong. Cánh tay Hạ Như Họa giơ giữa không trung, ngây ngẩn đứng ở cửa. Cô cảm thấy Nguy Như Phong mới lướt qua người mình thật xa lạ, cô không tin người đã hứa sẽ ở cạnh cô lại có bộ dạng thế này, có khuôn mặt lạnh lùng như vậy, cô tuyệt đối không tin. Đứng đã lâu nên cô vô cùng mệt mỏi, Hạ Như Họa không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của mấy người tiếp viên đứng ngoài cửa, dựa vào tường ngoài của Đông Ca trượt xuống. Bầu trời chập rây

trút một con mưa nhỏ, Hạ Như Họa ôm vai, nhìn trân trân vào phía bên trong Đông Ca không chớp mắt, tiếp tục chờ Ngụy Như Phong.

Ngụy Như Phong theo Trình Tú Tú vào quầy bar, cậu nhờ anh Tân rót cho hai ly rượu, uống một hơi cạn sạch. Ánh mắt ai oán của Hạ Như Họa vừa rồi như muốn cắn nát trái tim cậu, cậu rất muốn bước tới cầm lấy tay cô, đi cùng cô, nhưng cậu biết rằng mình đã nhúng chàm, nếu còn tiếp tục đến gần Hạ Như Họa thì nhất định sẽ có ngày cậu lòi cô xuống bùn, giống như những người bạn học cũ của cô, gây cho cô nỗi thống khổ nặng nề hơn. Ngụy Như Phong nhìn ra ngoài cửa sổ, không thấy bóng dáng của Hạ Như Họa ở đó nữa, cậu thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng lại càng thêm khó chịu, lại buồn bực uống thêm mấy ly, sau đó đi lên lầu. Trình Tú Tú cũng theo cậu lên đó, nhưng Ngụy Như Phong ngăn cô ở ngoài cửa. “Sao không cho em vào?” Trình Tú Tú bất mãn nói.

“Tôi đang buồn, muốn được một mình.” Ngụy Như Phong không khách khí đóng cửa, Trình Tú Tú đẩy cửa nói: “Anh buồn thì mặc anh, đừng có trút giận lên em chứ! Cho em vào uống cốc nước thôi không được sao?” “Xuống lầu mà chơi với anh Tân ấy.” Ngụy Như Phong nhấn mạnh nói.

“Em chỉ muốn chơi với anh thôi!” Trình Tú Tú không tỏ ra yếu kém. “Tôi không có nghĩa vụ này!” Ngụy Như Phong bị cô ta dây dưa không ngớt, “Phanh” một tiếng đóng cửa lại. Nãy giờ Trình Tú Tú chỉ muốn đùa với cậu, hoàn toàn không ngờ rằng cậu lại cự tuyệt mình như thế, cô hung hăng đập cửa phòng hai cái, nói: “Ngụy Như Phong, anh đừng có vì Hạ Như Họa mà phát cáu với tôi! Anh không có nghĩa vụ với tôi nhưng có nghĩa vụ với cô ta? Tôi cho anh biết, có nghĩa vụ thì cũng chỉ là nghĩa vụ chị em thôi! Hai người thật không ra làm sao cả!”

Trình Tú Tú hầm hừ tức giận đi xuống lầu, cô bỏ qua những lời chào hỏi của nhân viên phục vụ, trực tiếp đi ra ngoài Đông Ca. Thấy Hạ Như Họa vẫn đang ngồi ngoài cửa, Trình Tú Tú sừng sốt một chút. Nhớ tới thái độ vừa rồi của Ngụy Như Phong, Trình Tú Tú nổi giận, cô che ô tức tối đi tới trước mặt Hạ Như Họa nói: “Ngụy Như Phong sẽ không ra gặp cô đâu! Chắc cô đã rõ rồi nhì, anh ấy đi vào cánh cửa này là có ý gì! Anh ấy hoàn toàn không thể rời khỏi Đông Ca! Cô cứ ngồi lý ngoài này cũng vô dụng! Cầm lấy ô rồi đi nhanh đi!” Hạ Như Họa nhìn chiếc ô màu đỏ mà Trình Tú Tú đưa tới nhưng không giơ tay ra nhận. Sự đau khổ và chua xót lan tràn trong lòng cô, cô không ngờ Ngụy Như Phong lại bảo Trình Tú Tú ra đây đuổi cô đi, Hạ Như Họa thê lương cười, chậm rãi đứng lên, cô đẩy tay Trình Tú Tú, bước đi dưới màn mưa. Bầu trời vang lên một tiếng sét, Hạ Như Họa giật mình một, đôi tay bất giác run rẩy, chân mềm nhũn, lập tức ngã trên mặt đất. Trình Tú Tú không biết chuyện A Phúc, cũng không biết bệnh cũ của cô, hốt hoảng kéo lấy cô hỏi: “Này! Cô làm sao vậy? Không sao chứ?”

“Buông ra! Đừng đụng vào người tôi! Hạ Như Họa như bị điện giật, hét lên rồi cuộn người thành một nhúm. Trình Tú Tú bị bộ dáng này của cô hù sợ, vội vàng gọi mấy nhân viên ngoài cửa: “Còn nhìn cái gì nữa? Mau tới đây đưa cô ta vào trong!” Vài người vội vã đi tới, ba chân bốn cẳng kéo Hạ Như Họa, Hạ Như Họa liều mạng vật lộn, vừa khóc vừa quát: “Cầu xin các người! Buông ra... Buông!”

“Các người đều cmm buông tay ra cho tôi!” Ngụy Như Phong ở trên lầu nghe thấy động tĩnh ở bên ngoài, từ trong Đông Ca chạy ra. Thấy Hạ Như Họa như vậy, trong nháy mắt cậu gần như phát điên. Cậu chạy tới đẩy Trình Tú Tú ra, không chút thương hoa tiếc ngọc, rất dữ dội, Trình Tú Tú liền ngã ngồi trên mặt đất. Đám nhân viên bên cạnh đều ngậy ngậy cả người, Ngụy Như Phong đoạt Hạ Như Họa từ trong tay bọn họ, chặt chẽ ôm vào trong ngực. Thần trí Hạ Như Họa vẫn chưa tỉnh táo, cô thờ hồn hên, co rúm người trong vòng tay cậu, thì thào kêu đừng mà đừng mà. Ngụy Như Phong không thêm nói với Trình Tú Tú một câu, cậu cởi áo bao bọc Hạ Như Họa, ôm cô đi khỏi. Trình Tú Tú chưa từng thấy cậu phát điên như vậy, cô si ngốc ngồi dưới đất, chiếc ô đỏ rách toạc ở dưới chân cô, giống như một đóa hoa tàn úa. Nước mưa men theo những ngón tay của cô thấm lạnh vào tim, giữa màn sương mù mờ mờ, Ngụy Như Phong như đóng băng.

Ngụy Như Phong bế Hạ Như Họa, lúc đầu cô rất sốt ruột, cứ kêu la mãi, vài lần muốn giãy ra khỏi người Ngụy Như Phong, nhưng Ngụy Như Phong không buông tay, thậm chí lúc Hạ Như Họa cắn một lên cổ cậu, cậu cũng không rên một tiếng. Sau đó Hạ Như Họa dần dần bình tĩnh lại, dường như có cảm giác được hơi ấm của Ngụy Như Phong, nhu thuận vui trong lòng cậu, nửa mê nửa tỉnh. Lúc Ngụy Như Phong đặt cô xuống giường, cô đột nhiên nắm chặt tay Ngụy Như Phong, mơ mơ màng màng nói: “Như Phong, đừng đi, về nhà nhé.” Ngụy Như Phong nắm lấy tay cô, vuốt ve nói: “Ừ, không đi, tôi ở lại với em.”

Hạ Như Họa khẽ mỉm cười với cậu một, an tâm nhắm hai mắt lại. Nhìn gương mặt trầm tĩnh khi ngủ của cô, Ngụy Như Phong nghĩ mình sẽ không bao giờ để cô ở chỗ khác một mình nữa. Rốt cuộc cậu vẫn không buông cô ra, dù cho có vạn kiếp bất phục, cậu cũng chấp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 7: Lục Nguyên

Hôm sau Hạ Như Họa bệnh một trận, Ngụy Như Phong vẫn ở bên cạnh chăm sóc cô, đưa cô đi bệnh viện, nấu cơm cho cô, trông cô uống thuốc. Hai người đều không nhắc lại chuyện ngày đó, có đôi khi Ngụy Như Phong nhận được điện thoại sẽ đi ra ngoài một chuyến, nhưng Hạ Như Họa không hỏi cậu đi đâu. Cô biết nhất định là cậu vẫn là người của Đông Ca, nhưng cô không thể mang Ngụy Như Phong ra khỏi đó một cách dễ dàng được. Cậu không còn là đứa trẻ gầy teo nhỏ bé, chỉ cần cô bảo chạy, cậu sẽ chạy thật nhanh ra ngoài, cô bảo về nhà thì sẽ không ngần ngại quay lại cạnh cô. Trên bước đường trưởng thành có quá nhiều đau khổ không tránh được, cuộc sống cũng khó có thể giống y như lúc ban đầu, dù không muốn mất đi nhưng cũng chỉ đành chấp nhận mà thôi. Sau khi Hạ Như Họa biết được Ngụy Như Phong thực sự đang buồn rầu, cô cứ bồn khoăn mãi. Cô không gọi điện cho Diệp Hưởng Vinh, nhưng thật ra Diệp Hưởng Vinh vẫn gọi điện thoại tới nhà họ, hỏi cô có phát hiện chuyện gì kỳ lạ hay không, ví dụ như đột nhiên có một số tiền mặt lớn, ví dụ như Ngụy Như Phong có thường đến bến tàu. Hạ Như Họa một mực khẳng định là không có, còn nói em trai mình nhất định là không có chuyện gì khuất tất, cô còn bảo Diệp Hưởng Vinh đừng tìm cô nữa. Hạ Như Họa thay đổi thái độ khiến Diệp Hưởng Vinh cảm thấy rất

thất vọng, còn bị Ngô Cường cười nhạo là mưu đồ quấy rối người ta, lấy chuyện công làm việc riêng. Diệp Hường Vinh bị trêu chọc đến đỏ bừng cả mặt, nhưng trong lòng không khỏi xao động một chút.

Diệp Hường Vinh thừa nhận là mình có hảo cảm với Hạ Như Họa, nhưng chỉ là vì thương cảm cho hoàn cảnh của cô. Cô gái này mồ côi cha mẹ từ bé, cuộc sống khó nghèo, cùng em trai sống nương tựa vào nhau. Thế nhưng cuộc sống long đong ấy không khiến cho cô trở nên hủ bại, cô vẫn kiên cường lớn lên thành một cô gái ưu tú. Nếu như Ngụy Như Phong không đi vào con đường sai trái thì cuộc sống của Hạ Như Họa sẽ tốt đẹp biết mấy. Diệp Hường Vinh cho rằng sở dĩ Ngụy Như Phong còn nhỏ tuổi như vậy nhưng đã tham gia vào hoạt động phạm tội của Trình Hào, là bởi vì cậu ta muốn hướng tới cuộc sống thượng lưu, cậu ta lớn lên trong một nơi xó xỉnh bị người ta khinh thường thậm chí là phỉ nhổ, cho nên mới dễ dàng bị dụ dỗ, theo đuổi sự hưởng thụ vật chất. Mà Hạ Như Họa lại không như thế, cô từng kể với Diệp Hường Vinh, cô chán ghét những ngày tháng vô vị như bây giờ. Cô không quan tâm đến chuyện giàu nghèo, chỉ muốn một cuộc sống bình thường an an ổn ổn, nhưng Ngụy Như Phong lại không, cậu ta còn kéo cô xuống bùn. Bởi vậy, Diệp Hường Vinh rất muốn nhanh chóng kết thúc vụ án này, không chỉ là vì thành phố Hải Bình, vì Đội trưởng Hầu, vì 1149, vì những cảnh sát chống buôn lậu đã cùng sát cánh bên anh, mà còn là vì nhờ đó, anh có thể trả lại cho cô gái xinh đẹp, hiền lành, thuần khiết này một cuộc sống hạnh phúc yên bình, để cho cô nở rộ như hoa. Hạ Như Họa có thể tránh được Diệp Hường Vinh, nhưng không thể tránh được sự thật là Ngụy Như Phong đã làm chuyện phạm pháp, cô đến thư viện tra cứu rất nhiều tài liệu pháp luật, tùy theo tính nghiêm trọng của tội buôn lậu, có thể bị ba năm, bảy năm, mười năm tù, bị phán tù chung thân, thậm chí là tử hình... Tội buôn lậu có mức hình phạt rất nặng, Hạ Như Họa không cách nào đoán được Ngụy Như Phong có thể bị xử bao nhiêu năm, cô không dám nghĩ tới, bởi vì cái câu “Không ai cứu được em” của Ngụy Như Phong cứ vọng mãi bên tai cô, cô sợ mình sẽ vĩnh viễn mất đi Ngụy Như Phong.

Hạ Như Họa từng mơ đến chuyện trốn đi, cùng Ngụy Như Phong đến một nơi mà không ai biết họ mà lặng lẽ sống qua ngày. Một nơi nào đó không ai biết họ là chị em, không ai biết cô đã từng bị cưỡng bức, cũng không ai biết Ngụy Như Phong đã từng phạm tội. Họ có thể yêu nhau, sớm chiều ở bên cạnh nhau, có thể vĩnh viễn không chia không cách. Ngon nguồn của ý nghĩ này đến từ một tiết học bộ môn nghệ thuật, giáo sư giảng về Samuel Beckett (một nhà văn Ireland từng đoạt giải Nobel), đã nhân tiện nhắc đến dãy núi Alps. Thầy giáo nói dưới chân núi Alps có một thôn nhỏ, toàn thôn chỉ có 26 hộ dân, sống nhờ việc chăn dê từ đời này sang đời khác, cuộc sống của họ rất yên bình. Hạ Như Họa nghe đến đó thì bị chàng trai ngồi cạnh chen ngang, cô ngẩng đầu mờ mắt nhìn cậu, chàng trai hào hoa phong nhã, chất giọng trầm ấm, cậu thân thiết nói: “Bạn gì ơi, lau nước mắt đi, sao bạn lại khóc?”

Lúc này Hạ Như Họa mới phát hiện, thì ra mình đã bắt tri bắt giác rơi nước mắt. Đối với cô mà nói, cái thôn nhỏ mà giáo sư nói qua thật giống thiên đường, cô muốn cùng Ngụy Như Phong đến đó, xa rời trần thế phiền não, cho dù có chặn dê cả đời thì cô cũng vui lòng. “Không có gì, chỉ hơi cảm động một chút.” Hạ Như Họa vội vàng lau khô nước mắt nói. “Không ngờ cậu lại nhạy cảm như vậy! Tôi thấy bình thường khi đi học cậu đều cực kỳ im lặng!” Chàng trai cười một nói.

Hạ Như Họa miễn cưỡng cười một, nghiêng đầu qua chỗ khác tiếp tục đọc sách. “Áy, cậu thích kịch nói à?” Chàng trai nhìn cuốn “thánh nữ Jeanne d’Arc” của George Bernard Shaw, hỏi. “Cũng hơi hơi.” Hạ Như Họa trả lời lấy lệ.

“Vậy cậu có muốn tham gia vào câu lạc bộ kịch nói không?” Chàng trai nhìn cô, lòng tràn đầy mong đợi nói. “Tôi...” Hạ Như Họa định cự tuyệt nhưng lại bị tiếng ho của giáo sư cắt ngang, đây là thói quen của thầy, lúc lớp học mất trật tự, thầy sẽ hai hai tiếng cảnh cáo. Hai người vội vàng ngậm miệng, chàng trai lén lút làm mặt quỷ với Hạ Như Họa.

Vừa hết tiết, Hạ Như Họa bèn thu dọn sách vở đi ra ngoài, chàng trai ngồi cạnh vội vàng đuổi theo, gọi cô lại nói: “Này bạn, chờ một chút.” “Có chuyện gì?” Hạ Như Họa nhìn gương mặt xa lạ mà tuần tú này, có chút hồi hộp nói. Cô không ở nội trú cho nên rất ít khi nói chuyện với bạn học, cũng không có bạn thân. Cẩn thận nhớ lại, ngoại trừ Ngụy Như Phong và Diệp Hường Vinh, cô gần như không nói chuyện với ai. “Tôi vừa mới nói mà! Cậu đã quên rồi ư? Tham gia câu lạc bộ kịch nói nhé! Cậu rất nhạy cảm, hơn nữa trông cậu cũng hơi u buồn! Diễn kịch cổ điển sẽ hợp lắm!” Chàng trai thành khẩn nói.

“Xin lỗi, tôi...” Hạ Như Họa lắc đầu, chàng trai không đợi cô nói hết đã vội vàng chen ngang: “Nghìn vạn lần đừng nói không!” Cậu giơ hai tay lên, nói: “Nếu như bây giờ cậu mở miệng nói: ‘Nếu như không có, hy vọng thượng đế có thể ban cho con, nếu như con đã nhận được, hy vọng thượng đế vẫn ban cho con.’, thì chắc chắn cậu chính là thánh nữ Jeanne d’Arc.” Hạ Như Họa ngẩng đầu nhìn cậu, ánh mặt trời xuyên thấu qua ô cửa sổ rơi trên mặt chàng trai, càng thêm nổi bật nụ cười sáng lạn mà trong lành của cậu. Trong thoáng chốc, cô dường như gặp được Ngụy Như Phong lúc nhỏ, khi đó nụ cười của cậu cũng giống thế này, khiến cho người ta cảm thấy ấm áp. Thế nhưng, bây giờ Ngụy Như Phong không còn hồn nhiên như vậy, bây giờ khuôn mặt cậu đượm sự lo lắng và tàn bạo.

“Vậy là xong nhé! Hoạt động lần tới tớ sẽ gọi cậu!” Chàng trai thả tay xuống, đưa đến trước mặt cô nói: “Tớ là Lục Nguyên, Lục chính là số 6 viết hoa, Nguyên trong một nguyên hai nguyên (đồng tiền), cho nên người ta đặt nickname cho tớ là Sáu Đồng Tiền! Còn cậu? Tên gì?” “Hạ Như Họa.” Hạ Như Họa bị cậu chọc cười, nhẹ nhàng vờn tay, bắt tay với cậu. Chàng trai này để lại cho cô ấn tượng rất tốt, cậu nhiệt tình mà chân thành, ít nhất cũng khiến cho cô cảm thấy an toàn. Lục Nguyên là một trong vô số các sinh viên ở đây, mang theo hương vị của ánh mặt trời và cỏ xanh tươi mát, vô cùng đơn giản mà nói chuyện với cô, rất tự nhiên làm những việc mà sinh viên đại học thường làm. Đại khái là những bạn nữ trạc tuổi Hạ Như Họa đều đã từng làm, nhưng mà cô lại chưa từng được tiếp xúc.

Vì vậy, cô giống như chú ốc sên núp trong chiếc vỏ, len lén chìa chiếc râu ra phía bên ngoài. Thật ra thì ngày đó ở trong lớp học, trừ Lục Nguyên ra còn có một người một mực chú ý tới Hạ Như Họa, đó chính là Tô Đồng. Sau khi trải qua lần gặp gỡ có thể nói là kỳ lạ tại hộp đêm Đồng Ca, xuất phát từ sự hiếu kỳ, cùng với sự hứng thú đối với Ngụy Như Phong, Tô Đồng bắt đầu chú ý tới Hạ Như Họa. Thông qua sự quan sát của mình, cô phát hiện Hạ Như Họa và Ngụy Như Phong thật sự không giống nhau, một người đơn giản như tờ giấy trắng, người kia thì tâm tư kín đáo sâu không lường được; một người lặng lẽ trải qua cuộc sống của một sinh viên, người kia lại giữ một vị trí không bình thường tại hộp đêm Đồng Ca vàng thau lẫn lộn; một người có đời sống tình cảm trống không, người kia lại có tình cảm dạt dào nhưng phải giấu giếm chịu đựng; một kẻ ưu thương, một người tuyệt vọng.

Tô Đồng tỉ mỉ sắp xếp lại những điểm này, từ đầu đến cuối tìm không ra điểm chung của hai bọn họ, nhìn Lục Nguyên và Hạ Như Họa sóng vai đi ra khỏi phòng học, cô cũng đi theo ra ngoài, đồng thời không hề ngạc nhiên khi nhìn thấy một cậu thanh niên đội mũ lưỡi trai đứng tại một góc hành lang. Tô Đồng liếc mắt nhìn cậu ta, suy nghĩ một chút, cuối cùng đành đi đến nói: “Này! Đã ba tuần rồi đấy, cậu không chán thì tôi cũng chán đến tận cổ rồi! Cậu quay về nói với Ngụy Như Phong, nếu anh ta còn cảm thấy lo lắng thì ngày mai hãy tự mình đến đây.” Người thanh niên kia lúng túng trừng cô một, ảo

nào chạy xuống lầu. Tô Đồng lắc đầu, sự cản trở của Ngụy Như Phong đã đạt tới trình độ gần như là cố chấp. Ở trong trường, Tô Đồng thực sự nhìn không ra Hạ Như Hòa có thể đã từng chịu sự tổn thương gì, thế nhưng chỉ vì sự xuất hiện ngẫu nhiên của cô mà Ngụy Như Phong lại khấn trương đến thế, như vậy có thể chắc chắn hai điều: Một, đã từng xảy ra chuyện gì đó khiến Ngụy Như Phong vô cùng lo sợ; hai, Ngụy Như Phong quá coi trọng chị gái của anh ta. Mà điểm thứ hai khiến cho Tô Đồng cảm thấy có chút mất mát.

Thanh niên đội mũ lưỡi trai tên là Tiểu Vũ, là một trong những tay chân tương đối cơ trí bên cạnh Ngụy Như Phong, tuổi cũng không lớn lắm, mới mười tám mười chín, tốt nghiệp cấp ba xong liền đến hộp đêm Đông Ca. Tiểu Vũ nhìn thấy Ngụy Như Phong đánh nhau một lần, đó là cái hôm mọi người giải quyết mấy tên tay chân còn sót lại của chủ Trường đến Đông Ca gây chuyện, Ngụy Như Phong ra tay rất ác, cực kỳ liều mạng, lợi hại hơn anh Tân và A Cửu nhiều, Tiểu Vũ lập tức sùng bái cậu, ngày nào cũng gọi “Anh Phong, anh Phong”, bám theo Ngụy Như Phong suốt. Lần này Ngụy Như Phong bảo cậu ta theo dõi Tô Đồng là vì sợ cô gây hại cho Hạ Như Hòa, cẩn thận vẫn hơn, thà rằng lưu tâm nhiều một chút chứ không thể để mỗi nguy hiểm đó kề bên cạnh Hạ Như Hòa. Tiểu Vũ còn chưa hoàn thành nhiệm vụ đã bị Tô Đồng phát giác nên rất không cam lòng, cậu ta trề môi xin Ngụy Như Phong: “Anh Phong, cứ để em đi theo cô ta vài ngày nữa! Em không tin là không đối phó được với xú nha đầu kia!” Ngụy Như Phong khoát khoát tay, cậu nhớ tới ánh mắt giảo hoạt lạnh lợi của Tô Đồng, không khỏi cảm thấy hơi buồn cười, cậu biết rõ cô gái kia thông minh như vậy, có thể là Tiểu Vũ đã sớm bị cô phát hiện ra rồi, hao phí nhiều thời gian như vậy chính là để trêu chọc cô ta chơi mà thôi.

“Không cần, lần tới tự tôi sẽ nói chuyện với cô ta.” Nói chung là Ngụy Như Phong đã nghĩ, Tô Đồng không phải là quân cờ được người ta gài ở chỗ chị em cậu, xuất thân của cô không có gì phức tạp, chẳng qua cô năng hơi tinh ranh nên mới muốn dính vào bọn họ. Ngụy Như Phong muốn gặp lại cô, nhưng lại không biết phải lấy cớ gì. “Chị thì thì sao? Ở trường có tốt không?” Ngụy Như Phong thuận miệng hỏi. “Chị Như Hòa vô cùng tốt, à, đúng rồi, hôm nay em thấy chị ấy đi cùng một thằng con trai, hình như là bạn học.” Tiểu Vũ nhớ lại Lục Nguyên.

Ánh mắt của Ngụy Như Phong đông lại, lòng cậu đột nhiên có chút khó chịu, không hiểu sao, cậu cảm thấy Hạ Như Hòa đang rời khỏi mình, đi xa hơn một chút..

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 8: Xô Đẩy

Ngụy Như Phong nghe Tiểu Vũ nói xong liền muốn về nhà, nhưng còn chưa ra tới cửa Đông Ca đã bị A Cửu gọi lại. “Lên lầu đi, Trình tổng tìm mày đây! Điện thoại nhà mày không có người nhận, ông ấy đã gọi thẳng tới quầy bar.” “Ừm” Ngụy Như Phong gật đầu, đi vài bước lại quay lại nói: “À, khi nào rảnh thì uống hai ba ly với tôi nhé.”

Ở Đông Ca, quan hệ giữa cậu và A Cửu là tốt nhất, nhưng gần đây thái độ của A Cửu đối với cậu lại không được ôn hòa như trước, Ngụy Như Phong nghĩ có lẽ tại bây giờ mình làm nhiều chuyện quá khiến A Cửu nhìn không thuận mắt, cậu không muốn mất đi người bạn thẳng thắn này, thừa dịp thân thiết với hắn một chút. “Tao rảnh lắm, để xem mày có lòng hay không thôi.” A Cửu cười cười, khí sắc quả nhiên hòa hoãn hơn lúc này, Ngụy Như Phong cũng cười nói: “Anh gọi khi nào, tôi đến khi đó.” “Được! Nhớ đấy!” A Cửu ném cái xóc rượu lên không, làm vài động tác, trong quầy bar vang lên một trận trầm trồ khen ngợi, Ngụy Như Phong bật ngón cái với gã, đi lên lầu.

Phòng làm việc của Trình Hào rất rộng, mỗi lần đi vào, Ngụy Như Phong đều cảm thấy cái người ngồi trên ghế ông chủ kia có chút mơ hồ. Trình Hào phát phát tay, bảo cậu ngồi xuống rồi nói: “Sao hôm nay về sớm vậy?” “Vâng, hơi mệt.” Ngụy Như Phong thuận miệng nói, Trình Hào giờ trò hỏi han ân cần thế này, từ lâu cậu đã chẳng muốn ứng phó. “Gần đây chị cậu thế nào? Học tập có tốt không?” Trình Hào không cho là đúng, vẫn tò về như bậc trưởng bối hỏi việc nhà, “Bình thường chú ít khi về nhà, toàn để chị gái chú tự chăm sóc chính mình, hôm trước tôi mới nhìn thấy cô ấy, gầy hơn so với hồi học cấp ba đấy! Thế là không được, hay là thuê người giúp việc đi!”

“Tính sau đi, chúng tôi sống thế quen rồi, không thích chung đụng với nhiều người.” Ngụy Như Phong lắc đầu nói, cậu không muốn cuộc sống sau này của họ cũng bị Trình Hào nhúng tay vào. “À, thôi chú tự lo liệu vậy!” Trình Hào thờ ơ cười một nói: “Ngày mai chú hãy đến Kỳ Gia Loan, có hàng mới về, lão Chung đã an bài xong cả rồi, chú giám sát chặt một tí, không được để cho vấn đề nào xảy ra với kho hàng bên kia nữa.” “Được.” Ngụy Như Phong gật đầu, cậu đã quen với việc nhận lệnh từ Trình Hào, hơn nữa đều là do lão Chung an bài cho cậu đến kho hàng. Cậu cũng không quan tâm lắm, cái sự tín nhiệm, trách nhiệm gì gì đó đã sớm không còn ý nghĩa với cậu rồi, cậu chỉ cố gắng tự bảo vệ chính mình, tự bảo vệ mục đích của mình, đó là để cho Hạ Như Hòa có một cuộc sống tốt đẹp và an toàn, cuộc sống này cứ được ngày nào hay ngày đó, chỉ cần Trình Hào bảo đảm là không động đến Hạ Như Hòa, hứa che dấu chuyện của A Phúc mãi mãi, thế thì ông ta có sai cậu làm gì thì cậu cũng không oán thán.

“Đạo này phải cẩn thận một chút, đã từng nghe tiếng Trương Thanh Long chưa?” Trình Hào lấy một điều xì gà nói. “Rồi, trước đây có lần gây chuyện ở bên Tây Nhai, có một kho hàng bị đóng cửa.” Ngụy Như Phong nhún nhún nói, Trương Thanh Long là biệt danh của một kẻ liều mạng, cực kì liều mạng, người ta nói hắn có móc nối với nước ngoài, có được không ít mối làm ăn tốt. Càng là người như vậy thì càng không hợp với Trình Hào, Trương Thanh Long từng nói, đều là làm buôn bán, lưu manh và nho thương chẳng khác gì nhau. Đó chính là tình huống “kẻ cấp gặp bà già”, hẳn khiến cho Trình Hào cảm thấy rất mất tự nhiên, nhưng cũng không tiện hành xử theo cái kiểu chửi đồng như hắn, cho nên cảm thấy vướng tay vướng chân. “Đúng, chính là hắn, lần trước kho hàng của chúng ta là do hắn phá đám đấy. Hắn rất liều mạng, chúng ta không thể đối kháng trực tiếp, nhưng cũng không thể để hắn chiếm tiện nghi. Lần này chú hãy canh giữ điểm chốt ở Kỳ Gia Loan, nếu lại xảy ra chuyện, tôi sẽ không để yên nữa!” Trình Hào châm thuốc, hít một hơi nói.

“Rõ rồi.” Ngụy Như Phong biết lần này là Trình Hào đã hạ quyết tâm, trong lòng cũng thầm tính toán, còn một ngày nữa mới đến lúc, ông ta sẽ an bài thật kĩ. “Còn nữa, chuyện của Tú Tú tôi không quản được nữa rồi, nó không muốn xuất ngoại, cứ giận dỗi với tôi mãi!” Trình Hào liếc nhìn tấm ảnh ở trên bàn của Trình Tú Tú đặt trên bàn làm việc nói, “Chú đi khuyên giải nó, tôi không muốn nó đi theo làm phiền, chú cũng lo mà làm việc, đừng có đeo bám nó.” “Ông yên tâm, cô ấy không biết gì cả.”

Trình Hào cảm khựng ảnh lên nói: “Con bé này tính tình ngang ngược, giống y chang bố nó. Nó ra nước ngoài rồi cũng cần mang theo một khoản tiền, chú nói lão Chung lo liệu một chút.” “Chuyện này... tôi cảm thấy không tốt.” Ngụy Như Phong lắc đầu nói, Trình Hào liếc mắt nhìn cậu, cậu đối diện không tránh né, “Không nhất thiết để cho cô ấy ra nước ngoài để rửa tiền.” Thật ra trong lòng Ngụy Như Phong hiểu rõ Trình Hào vẫn luôn thăm dò cậu hết lần này đến lần khác, nhưng câu trả lời của cậu một nửa là ứng phó, một nửa cũng là thật tâm, cậu thật sự không muốn kéo Trình Tú Tú vào chuyện này.

Trình Hào hài lòng gật đầu nói: “Chú tuổi còn trẻ nhưng suy nghĩ nhanh nhạy, chu toàn. Mau đi đi, đúng rồi, lão Chung có một chiếc điện thoại di động, sẽ đưa cho chú làm phương tiện liên lạc sau này.” “Vâng.” Ngụy Như Phong đi ra ngoài, về đến gian phòng của mình, ngoài cửa sổ bóng đêm mịt mù. Cậu nhìn bầu trời đen đặc đó, chỉ cảm thấy hình như mình cũng đã dung nhập vào đó, khó mà phân biệt.

Hôm sau, chuyện bên bến tàu hoàn thành thuận lợi, sau khi xong việc cậu không hề cảm thấy mệt mỏi, trực tiếp đi đến trường của Hạ Như Hòa. Đứng trước cổng trường, Ngụy Như Phong nhìn ngó sân trường đại học hoàn toàn xa lạ, không khỏi có chút cô đơn. Những cô cậu sinh viên tràn đầy nụ cười thanh xuân, từng người một lướt qua người cậu, bọn họ nói gì, thích gì, Ngụy Như Phong không hề hay biết. Cậu nghĩ Hạ Như Hòa đang sống một cuộc đời như thế, cậu cũng đã từng có thể, nhưng giờ đây, bọn họ lại đang dần cách xa nhau. Ngụy Như Phong ngẩng ngẩng nghĩ ngợi, đột nhiên cảm thấy có cái gì đó để ở sau gáy mình, theo bản năng cậu bắt lấy cổ tay của đối phương, quay đầu lại, lại nhìn thấy Tô Đồng đang đỏ mặt, nhìn cậu chằm chằm, bàn tay mảnh khảnh của cô vẫn còn đang làm hình chiếc súng, nghe răng trợn mắt nói: “Pằng! Anh ngủ rồi, buông tay ra đi!” Ngụy Như Phong buông lỏng tay, Tô Đồng làm bộ bốp cò, nở nụ cười xinh đẹp.

“Cô bị điên à?” Ngụy Như Phong vỗ vào tay của Tô Đồng một cái. Tô Đồng xoa xoa mu bàn tay mình nói: “Thật là muốn đùa cũng không đùa được! Chẳng phải anh vẫn luôn nghĩ ngờ tôi đang âm thầm làm chuyện này hay sao?” “Cô thật sự như vậy ư?” Ngụy Như Phong nhướn mày nói.

“Đương nhiên là không phải! Anh mới thực sự là như thế đó! Tôi nói này, anh là xã hội đen phải không?” “Nếu vậy thì sao?” “Tôi sẽ đi báo cảnh sát ngay!”

“Đừng thế đấy, tốt nhất là cô nên chạy xa một chút, đừng chọc giận tôi, cũng đừng có đụng vào chị tôi!” “Nhưng tôi không muốn chạy.” Tô Đồng liếc mắt nói. “Sao cô lại vô lý như thế? Cô là con gái mà, như vậy không cảm thấy mất mặt sao?” Ngụy Như Phong bị cô chẹn họng đến hết cách, nói như châm lửa.

“Tôi không cảm thấy mất mặt với anh! Ừ thì tôi vô lý, nhưng dù sao thì tôi cũng không có quan hệ thân thích với anh. Còn anh, thích chị của mình mà không cảm thấy đau khổ ư?” Tô Đồng không chút tỏ ra yếu kém chút nào, ngẩng đầu lên nói. Ngụy Như Phong lập tức giận tái mặt, cậu dùng sức kéo mạnh Tô Đồng, lôi sang bên kia đường. Tô Đồng không hiểu, giằng giằng nói: “Ngụy Như Phong, anh làm cái gì thế?” Ngụy Như Phong nhìn đồng nhìn tây một hồi, giờ tay ra đón một chiếc taxi, chưa nói lời nào đã nhét Tô Đồng vào trong xe.

“Phiền chú mang cô ta đi!” Ngụy Như Phong đóng sầm cửa xe nói với tài xế taxi. “Ngụy Như Phong! Tôi không có hứng thú gì với chị anh cả! Anh đừng có phát rồ!” Tô Đồng đập cửa xe quát. “Muốn đi đâu đấy?” Tài xế cau mày nói, ông ta nghĩ lại là chuyện yêu đương của đám thanh niên, cãi vã thế nào lại cản trở chuyện làm ăn của ông ta, “Hai người thương lượng xong rồi hãy đón xe chứ!”

“Tùy chú! Mà ra biển cũng được!” Ngụy Như Phong móc ví ra, đưa cho tài xế 50 đồng nói. Tài xế nhận tiền, mặt mày hớn hờ khởi động xe nói: “Được rồi, nhưng tôi không dám chạy ra biển, nhờ đâu lát nữa bạn gái cậu nổi điên liều mạng với tôi thì gay.” Ngụy Như Phong không thêm cãi lại, lạnh lùng nói: “Đi mau!”

Tài xế đạp chân ga, quay đầu lại nói với Tô Đồng: “Cô cũng đừng nên ngang ngược thế, cãi nhau thôi mà, có gì to tát đâu! Con gái thì phải nhường nhịn một chút, hai ngày nữa hết giận rồi cậu ta lại nháo nhào đi tìm cô ấy mà.” Tô Đồng đỏ mặt, cô cũng không cãi lại, lúc gần đến chỗ rẽ, nói: “Bác tài, chú quay xe lại một chuyến, cháu nói một câu với anh ta, sau đó chú chở cháu về nhà! Tiền của anh ta, chú cứ lấy!” Tài xế nhìn kính chiếu hậu cười một, quay đầu xe, xe dừng lại bên cạnh Ngụy Như Phong. Ngụy Như Phong hung hăng nhìn qua, Tô Đồng hạ cửa xe xuống, mỉm cười nói: “Vừa nãy anh không để cho tôi nói chuyện, thật ra tôi muốn nói, bây giờ tôi rất có hứng thú với anh!”

Tô Đồng nói xong, không chờ Ngụy Như Phong đáp lại đã vỗ vỗ bác tài xế nói: “Bác tài, lái xe đi! Cháu phải về rồi!” Ngụy Như Phong cứ thế nhìn chiếc xe màu đỏ lao đi, cậu không biết cô gái lạnh lợi cổ quái này đang nghĩ gì, nhưng mà vừa nãy, trong nháy mắt, trên mặt của cô, hình như xuất hiện một chút ngượng ngùng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nữ Giữa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 9: Rời Xa

Sau khi tổng khứ Tô Đồng, Ngụy Như Phong quay lại công trường đứng một hồi mới đợi được Hạ Như Họa, nói đúng ra thì còn có một người nữa, đó là một cậu thanh niên trông có vẻ hoạt bát, đang ở cạnh Hạ Như Họa giờ một cuốn sổ nói gì đó, Hạ Như Họa nghe rất nghiêm túc, thậm chí lúc đến cạnh Ngụy Như Phong cô cũng không phát hiện ra cậu. “Chị...” Ngụy Như Phong thấp giọng gọi cô. Hạ Như Họa nghe thấy giọng nói của Ngụy Như Phong liền lập tức dừng lại, sự ôn hòa trên mặt mới vừa rồi bỗng nhiên biến mất, cô quay đầu lại, bước nhanh tới trước mặt Ngụy Như Phong nói: “Em... sao em lại tới đây? Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

“Không có, tiện đường ghé thăm chị một chút thôi.” Ngụy Như Phong khỏ sở cười nói. Hạ Như Họa thờ phào nhẹ nhõm, lại mím chặt môi, Lục Nguyên thờ đầu ra, nhìn Ngụy Như Phong nói: “Như Họa? Bạn của cậu à?” Nghe cách xưng hô của Lục Nguyên đối với Hạ Như Họa, lòng Ngụy Như Phong có chút đau đớn, cậu vẫn còn nhớ rõ, cậu đã từng cố gắng gọi cô như vậy, nhưng Hạ Như Họa lại cự tuyệt.

Hạ Như Họa cuống quýt lắc đầu nói: “Không, em ấy là em trai tôi.” Câu trả lời không nằm ngoài suy đoán này vẫn khiến cho ánh mắt của Ngụy Như Phong trở nên âm trầm, Lục Nguyên lại không cảm thấy hai chị em họ đang cảm thấy rất khó xử, cậu vươn tay nói: “Chào em! Anh là bạn học của cô ấy, tên là Lục Nguyên, chị em vẫn gọi anh là sáu đồng tiền, hay em cũng gọi thế đi!” “Tôi đâu có gọi cậu là sáu đồng tiền...” Hạ Như Họa liếc cậu ta một, về mặt quả trách thật đáng yêu, Ngụy Như Phong nhìn cảnh đó, lòng chua xót, cậu mặt không thay đổi cầm tay của Lục Nguyên nói: “Xin chào, tôi là Ngụy Như Phong.”

“Như Phong à.. Hở? Hai người không cùng họ sao?” Lục Nguyên kịp phản ứng, quay đầu ra dấu với Hạ Như Họa, “Một người theo họ cha, một người theo họ mẹ?” Hạ Như Họa cau mày lắc đầu, Ngụy Như Phong nhàn nhạt trả lời: “Không phải, hai chúng tôi không có quan hệ máu mủ.” Đôi mày Hạ Như Họa càng nhíu chặt hơn, Lục Nguyên hơi lúng túng quệt mũi nói: “À, ra thế...”

“Như Phong, tôi nay em có về nhà không?” Hạ Như Họa dò hỏi. “Không, bận việc rồi.” Ngụy Như Phong gục đầu xuống nói, thật ra cậu chẳng bận gì cả, làm xong chuyện bên bến tàu cậu liền chạy tới Hải Đại. Vì sau khi nghe Tiểu Vũ kể lại, trong lòng cậu bứt rứt, muốn gặp Hạ Như Họa một lần, thế nhưng cậu càng không muốn nhìn thấy tình cảnh bây giờ, dường như Hạ Như Họa đang từng chút, từng chút một vứt bỏ cậu, so với lời kể, hiện thực càng khiến cho người ta khó chịu hơn. Hạ Như Họa đã quen với chuyện Ngụy Như Phong bận việc, cô rầu rĩ nói: “Cẩn thận một chút.”

“Vâng, chị nhớ về sớm đấy.” Ngụy Như Phong cũng không nói lời tạm biệt với Lục Nguyên, dặn dò Hạ Như Họa liền xoay người rời khỏi. Hạ Như Họa nhìn bóng cậu mỗi lúc một xa, trong lòng vô cùng khó chịu, bóng lưng cô tịch âm trầm của Ngụy Như Phong chậm rãi hòa vào ánh chiều tà, giống như sắp tan vào hư không. “Như Họa, cậu sao thế?” Lục Nguyên buồn bực nhìn gương mặt có chút bi thương của Hạ Như Họa, nói.

“Lục Nguyên, cậu có em trai không?” Hạ Như Họa lau khô khóe mắt, hít một hơi nói. “Có một cậu em họ, nhưng không thân với tớ lắm, đến Tết mới gặp nhau ở nhà ông bà một lần...” “À, vậy sao? Em trai tôi và tôi rất thân nhau. Từ nhỏ em ấy đã không thích nói chuyện với người khác, chỉ chơi với tôi thôi. Những đứa trẻ khác đều không thích em ấy, nhưng tôi lại thích. Thật ra em ấy không có tình không để ý tới người khác, từ nhỏ em ấy đã bị bán tới Hải Bình, lần lộn nơi đâu đường xá chợ đã chịu không ít khổ cực, nếu như bà không cứu em ấy về, có thể em ấy đã chết rồi, cho nên em ấy không tin tưởng người khác, trong lòng có rất nhiều tâm sự. Thế nhưng em ấy rất hiểu chuyện, giúp bà thu xếp chuyện nhà, đối xử với tôi cũng đặc biệt tốt. Em ấy biết tôi thích ăn bánh ú nhân đậu, liền đề dành một phần tiền để mua cho tôi. Tôi chia cho em ấy, em ấy cũng không nhận, chỉ đứng một bên nhìn tôi ăn, vui vẻ một cách ngốc nghếch. Còn chuyện này nữa, có lần tôi nghịch ngợm trèo lên nóc nhà hàng xóm rồi không xuống được, cứ ngồi trên đó khóc mãi. Khi đó Như Phong còn chưa cao bằng tôi, em ấy cứ ở dưới đất nhìn tôi, sốt ruột vô cùng. Cuối cùng vẫn là em ấy trèo lên đỡ tôi, cả hai đứa cùng ngã xuống, tôi không sao, nhưng em ấy lại ngã gãy tay, phải đắp thạch cao mấy tháng, bây giờ khi đi lại, vai trái vẫn cao hơn vai phải một chút... Sau khi bà qua đời, hai chúng tôi sống nương tựa vào nhau, em ấy còn nhỏ nhưng vậy nhưng đã phải ra ngoài làm việc, làm ở bến tàu rất mệt, có lần nửa đêm về đến nhà, em ấy không gọi tôi, tự mình hâm lại đồ ăn rồi ngủ gục cạnh bếp lò, kết quả là nồi cháo bị đổ, tay em ấy bị phỏng một mảng lớn... Mà em ấy phải làm như vậy là vì muốn tôi tiếp tục được đi học, tôi được thế này là do em ấy đã hy sinh cho đấy. Tôi thì lên đại học, còn em ấy không thể có một cuộc sống thế này được nữa... Lục Nguyên, cậu có hiểu không? Trên thế giới này tôi chỉ có mình em ấy, em ấy cũng chỉ có mình tôi, nhưng tôi lại có lỗi với em ấy... Cậu có hiểu không?”

Hạ Như Họa sống trong những ký ức dịu dàng thấm thiết ấy, nước mắt chậm rãi rơi xuống, cô muốn phá tan chiếc lồng giam giữ tình yêu của mình nơi đáy lòng, lớn tiếng gọi Ngụy Như Phong quay về, nhưng những chuyện đã từng xảy ra kia lại dường như nhét cô trở lại trong chiếc bình thủy tinh, cô bị giam cầm ở trong đó, chỉ có thể nhìn theo bóng lưng tịch mịch của Ngụy Như Phong mà không thoát ra được lời nào. Lục Nguyên dịu dàng nắm lấy vai cô nói: “Như Họa, em trai cậu thật vĩ đại, nhưng tớ tin là em ấy cam tâm tình nguyện lựa chọn như thế, cậu cũng có thể tin rằng trong tương lai em ấy sẽ sống thật tốt. Cậu không có lỗi gì với em ấy cả, hai người là chị em cơ mà, cho dù không có quan hệ ruột rà nhưng tình cảm của hai người lại không thua kém gì chị em ruột, đây là sự ràng buộc không bao giờ thay đổi! Còn cậu? Cậu có biết không? Cậu đơn thuần như tờ giấy trắng, nhưng cuộc sống này lại không phải chỉ là tờ giấy trắng! Cho dù là cuộc sống của cậu hay là em trai cậu thì cũng cần phải có màu sắc, thậm chí là màu sắc thật rực rỡ! Thế giới sẽ từ từ thay đổi, một ngày nào đó cậu không chỉ có mình em cậu và em cậu cũng không chỉ có mình cậu, hai người sẽ có những sắc màu mới cho riêng mình, sẽ rời khỏi nhau, có thể đẹp, cũng có thể không đẹp. Nhưng dù sao đi chăng nữa, mình phải tự thuộc về chính mình!” Thật ra thì Lục Nguyên còn muốn nói, tớ muốn làm một sắc màu sáng lạn trong cuộc đời cậu, nhưng cậu không nói ra lời, bởi vì Hạ Như Họa khóc càng dữ hơn, thậm chí còn run rẩy, cậu đành phải nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô, cố gắng an ủi cô.

Lục Nguyên cho rằng mình đã giải trừ được sự hồ thẹn tích tụ lâu năm của Hạ Như Họa đối với Ngụy Như Phong, nhưng cậu lại không biết, hiện thực không hề đơn giản như cậu nghĩ. Cuộc sống của Hạ Như Họa đã phủ đầy bụi bặm từ lâu, Ngụy Như Phong cũng không thể nào sống tốt, sự ràng buộc vĩnh viễn không thay đổi giữa hai chị em mà cậu nói chính là gông xiềng trói buộc Ngụy Như Phong và Hạ Như Họa. Đó là một chủ ngữ khó mà phá giải, hành hạ bọn họ thật nhiều, thôi thúc bọn họ từng bước tiến về một kiếp số của vận mệnh... Mùa hè năm đó, cuối cùng 1149 đã tiếp cận được thứ mà anh ta cật lực tìm kiếm, Trình Hào lệnh cho anh ta tiếp quản một số công việc dưới tay lão Chung, nhờ đó, anh ta mang đến cho Diệp Hường Vinh một tin tức gây chấn động cục công an Hải Bình. Đó chính là Trình Hào đang lén lút buôn lậu ma túy. Thành phố và cục cảnh sát hợp khẩn cấp, cực kỳ coi trọng vụ án này. Vì không muốn rút dây động rừng, mỗi một hành động trong vụ án buôn lậu ma túy lớn nhất từ trước đến nay tại Hải Bình cần phải được tiến hành cân trọng, 1149 được giao một nhiệm vụ rất phức tạp – gửi về những tin tức có liên quan tới giao dịch buôn lậu ma túy.

Hình cảnh đội của thành phố Hải Bình và đội chống buôn lậu ma túy cùng nhau toàn lực hợp tác, khiến cho Diệp Hường Vinh cực kỳ nóng lòng, thắng lợi dường như đang ở trước mắt. Nhưng bọn họ không ngờ rằng, trước khi vươn tới được ánh sáng nhất định phải kinh qua bóng tối... Năm ấy, Hạ Như Họa 20 tuổi, Ngụy Như Phong không rõ.

Q.5 - Chương 1: Đưa Tôi Đi Với

Tô Đồng tự mình đi đến hộp đêm Đông Ca, trước đây cô đã tới đây một lần, nếu như không phải là vì Ngụy Như Phong, chắc chắn cô sẽ không quay trở lại. Người dân thành phố Hải Bình vẫn thường hy vọng được đặt chân đến những nơi ăn chơi như thế này, theo sự phát triển kinh tế, những nơi xa hoa truy lạc kiểu này dần dần thế chỗ cho sự mộc mạc và yên tĩnh thuở ban đầu của thành phố. Từ quầy bar đằng xa, Ngụy Như Phong đã nhìn thấy Tô Đồng, vẻ mặt thanh thuần của cô thật giống Hạ Như Họa lúc tới nơi này lần đầu, nhưng điểm khác biệt là, so với Hạ Như Họa, cô có vẻ ung dung hơn rất nhiều. Không đợi Tô Đồng tới gần quầy bar, Linda đã ra ngăn cản cô, cô ta biết Trình Tú Tú nhất định không thích cô gái đã từng được Ngụy Như Phong mang tới đây, bản thân cô ta cũng không thích mấy cô gái trông giống nữ sinh con nhà lành thế này, vì anh Tân thích người kiểu đó, mà cô ta lại vĩnh viễn không thể nào tìm lại được sự thanh thuần của thời sinh viên, từ tận đáy lòng, cô ta vẫn có chút tự ti đối với nghề nghiệp và hoàn cảnh của mình.

Linda liếc nhìn Tô Đồng từ trên xuống dưới nói: “Tiểu thư, chỗ này (ý chỉ quầy bar) của chúng tôi là rẻ nhất đấy, cô đến chơi à?” Tô Đồng hoàn toàn không thèm để Linda vào mắt, cô cười cười nói: “Tôi đến tìm Ngụy Như Phong.” “Tìm ai cũng không được! Tôi xin cô! Chẳng phải cô là sinh viên sao? Vậy chắc phải hiểu biết lắm chứ! Chỗ chúng tôi là hộp đêm! Nơi để ăn chơi tiêu khiển. Tìm người thì phải đến đồn công an mới phải!” Linda không nhượng bộ.

Tô Đồng cũng không thèm để ý cô ta, đứng từ xa vẫy vẫy tay với Ngụy Như Phong, Ngụy Như Phong nhìn bộ dạng tức giận của Linda không khỏi bật cười, cậu xuyên qua đám người đi tới nói: “Linda, cô ấy là bạn tôi.” “Bạn gái cậu cơ đấy! Tú Tú có biết không?” Linda không cam lòng lui về sau, cắn răng nghiêng lợi nói: “Chẳng lẽ cô ta phải biết hết bạn bè của tôi à?” Ngụy Như Phong lãnh đạm nói, cậu kéo Tô Đồng trực tiếp đi lên lầu.

Tô Đồng theo Ngụy Như Phong đi vào một căn phòng bao, mỉm cười nói: “Lúc này anh oai thật! Cái cô ca sĩ kia bị anh hù sợ mất mật.” “Cô tới đây làm gì?” Ngụy Như Phong ngồi xuống ghế sofa hỏi, “Lần trước chú tài xế kia chưa ném cô xuống biển à!” “Mk! Lòng dạ anh quá ác độc! Bộ muốn giết người diệt khẩu sao? Tôi tới để đưa cái này cho anh! Tô Đồng chỉ chỉ vào chiếc hộp nhựa đặt trên bàn nói.

“Cái gì thế?” Ngụy Như Phong mở hộp, nghi ngờ hỏi. “Cái này gọi là tiramisu! Điểm tâm Italia, do Tô Đồng tự tay làm!” Tô Đồng nở nụ cười thật rạng rỡ. “Hộp đêm của chúng tôi không cho phép tự mang đồ ăn vào!” Ngụy Như Phong đẩy lại chiếc hộp đến trước mặt Tô Đồng.

“Anh... Anh thật không có tình người!” Mặc dù tính Tô Đồng khá tùy tiện, nhưng lúc này trên mặt vẫn có chút không nhịn được. Ngụy Như Phong nhìn bộ dạng ngượng ngùng ít thấy của cô, cười cười mở nắp hộp, lấy một miếng bánh ra ném thử, nói: “Mùi vị không tệ.” Tô Đồng liền vui vẻ trở lại: “Tôi biết anh sẽ thích mà! Đây chính là phần bánh độc nhất ở Hải Bình, đừng tưởng Đông Ca của các anh cao cấp, ở Đông Ca đâu có cái này! Tôi năn nỉ bà cô người Italia của khoa tôi đến nửa ngày, bà ấy mới dạy cho tôi làm đấy.”

Ngụy Như Phong dừng lại, không lấy thêm miếng bánh nào nữa. “Sao thế? Ăn không ngon?” Tô Đồng nghi ngờ hỏi. “Không phải, ngon lắm. Tôi muốn đem về cho chị tôi nếm thử, từ nhỏ chị ấy đã thích ăn ngọt.” Ngụy Như Phong đóng chiếc hộp lại, nét mặt lộ vẻ ôn nhu.

Lòng Tô Đồng chưa xót, cô nhẹ nhàng thắt chặt chiếc hộp, cúi đầu nói: “Anh quan tâm cô ta như vậy, rồi cô ta có biết không?” Sự ám áp trên mặt Ngụy Như Phong dần cứng lại, cậu ngẩng đầu thở dài nói: “Trong lòng cô ấy, tôi chỉ là một cậu em trai.” “Anh.. có nói cho cô biết không?” Tô Đồng thử hỏi.

“Tôi đã khiến cho cô ấy khó chịu lắm rồi.” Ngụy Như Phong cười buồn bã, cậu chưa từng trải lòng với ai, nhưng trước mặt cô gái thông minh và rất hiểu ý người khác này, cuối cùng cậu cũng không kìm được tình cảm đã kết tinh suốt bao nhiêu năm qua, chậm rãi nói ra: “Quên đi, làm em trai cũng được, ít nhất vẫn có thể ở bên cạnh cô ấy.” “Anh tưởng mình có thể ở bên cô ấy cả đời ư? Chị em, mối quan hệ này nghe thì có vẻ vững bền đấy, nhưng khi trưởng thành rồi thì mỗi người sẽ bay tới những phương trời khác biệt! Sao anh lại ngốc như thế?” Tô Đồng tức giận nói. “Có thể ở bên cô ấy bao lâu thì hay bấy lâu. Mạng của tôi không đáng bao nhiêu tiền, thôi thì bây giờ cứ cố chống đỡ thay cô ấy, sau này cô ấy tốt rồi, tôi có chết cũng không bận lòng, chẳng phải người ta thường nói, hai mươi năm sau vẫn là hảo hán hay sao!”

Ngụy Như Phong nói đùa, nhưng Tô Đồng lại không cười nổi, mắt cô nóng hổi, ra sức chớp mắt nói: “Rốt cuộc thì anh làm cái gì thế? Xem thường sống chết như vậy, bộ tưởng mình là xã hội đen thật hả?” “Tôi thật sự coi mình là xã hội đen.” Ngụy Như Phong không đùa, nghiêm túc nhìn Tô Đồng nói. Tô Đồng chậm rãi tròn tròn hai mắt, hơi tức giận nói: “Ngụy Như Phong! Anh có biết mình đang làm cái gì không? Anh tưởng làm xã hội đen vui lắm sao?”

“Vui chứ! Nhưng không vui theo kiểu của sinh viên đại học các cô, tôi đã nói với cô từ sớm rồi, đừng dây dưa với tôi!” Ngụy Như Phong buồn bực, cậu kéo Tô Đồng nói, “Cảm ơn tiramisu của cô, cô về nhà sớm đi!” “Ngụy Như Phong! Anh đang gây khó dễ cho chính bản thân mình đấy! Bây giờ anh lấy gương nhìn lại mặt mình xem! Anh có biết vì sao lần đầu tiên gặp anh tôi liền đeo bám anh không? Tôi chẳng có ý kiến gì với chị anh hết, cũng không phải là tôi chưa từng đến nhà hàng cao cấp hay là tôi muốn anh bao ăn một bữa, mà là do tôi cảm thấy hiếu kỳ! Tôi chỉ muốn xem một chút, rõ ràng bao hai người là chị em nhưng lại không được tự nhiên, rõ ràng là bộ dạng gọn gàng đẹp đẽ nhưng sao lại buồn bã đến thế! Anh đừng ra vẻ mình ngẫu, cũng đừng có cậy mạnh! Thật ra anh không hề muốn sống như thế này phải không?” Tô Đồng gạt tay Ngụy Như Phong, lớn tiếng nói. Ngụy Như Phong sững sờ nhìn cô, hai người nhìn nhau, trong đáy mắt đều ẩn chứa rất nhiều tình cảm khó nói rõ thành lời. Lúc này, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, anh Tân đi tới, liếc mắt nhìn Tô Đồng, lại nhìn Ngụy Như Phong một, nói: “Như Phong, ra ngoài một lát, bên bến tàu có chút chuyện.”

Anh Tân nói xong liền đóng cửa lại, Ngụy Như Phong lấy lại tinh thần, đáp lại hai tiếng rồi vội vàng đi ra ngoài, lòng Tô Đồng hiểu rõ, chuyện mà họ nói chắc chắn không phải là chuyện tốt lành gì, cô tiến lên hai bước kéo Ngụy Như Phong lại, nói: “Anh đừng đi!” “Đừng quấy nữa, chờ tôi về hẵng nói, giờ

tôi bận rồi.” Ngụy Như Phong nghe cô nói xong liền có chút mềm lòng, vỗ vỗ tay cô, nói: “Đừng!”

Tô Đồng không những không buông tay, trái lại giang hai cánh tay ôm chặt Ngụy Như Phong từ phía sau, người Ngụy Như Phong cứng lại, Tô Đồng đặt trán mình trên lưng Như Phong, nhẹ nhàng nói: “Có biết tiramisu có nghĩa là gì không?” Ngụy Như Phong rũ tay xuống, mù mịt lắc đầu. “Đưa tôi đi với.” Tô Đồng nói gần từng chữ, “Trong tiếng Italia, tiramisu có nghĩa là đưa tôi đi với. Như Phong, nếu anh không muốn chịu đựng đau khổ như bây giờ nữa, em sẽ mang anh đi, đi ra khỏi cái hộp đêm này! Em nguyện ý đi cùng anh!”

Tô Đồng một hơi nói hết, mặt cô đỏ bừng, cũng may là Ngụy Như Phong đưa lưng về phía cô, nên cô không bị người ta thấy được. Ngụy Như Phong không nói gì hồi lâu, Tô Đồng cảm nhận hương vị tươi mát nhàn nhạt trên người cậu, chậm rãi nhắm hai mắt lại. Ngụy Như Phong nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, cậu nhìn bầu trời màu xám tro ở bên ngoài cửa sổ, ánh mắt mờ sương. Mỗi lời của Tô Đồng đều làm cậu chấn động, cậu nghĩ trước đây mình đã đánh giá thấp sự tinh tế của cô gái này, đối xử với cô không chút dịu dàng. Cậu có thể cảm nhận được trán cô đang nhẹ nhàng run rẩy, cậu nhớ lại dáng vẻ đáng vẻ khiêu khích của Tô Đồng ngày trước, trên mặt hơi nổi lên một chút ý cười. Ngụy Như Phong giờ tay lên, gỡ hai cánh tay đang ôm lấy thắt lưng mình. Tô Đồng mặt đỏ ửng, cúi đầu chờ cậu quay người lại. Ngụy Như Phong cúi người xuống, nói bên tai cô: “Tô Đồng, xin lỗi, cuộc sống mà tôi mong muốn, không giống với những gì cô nói.”

Tô Đồng kinh ngạc mở to hai mắt, Ngụy Như Phong buông lỏng tay ra, không khí xung quanh như lạnh dần. Anh Tân lại đẩy cửa ra, hơi nôn nóng thúc giục: “Cmn, chú mày nhanh lên chút đi!” Ngụy Như Phong không để ý đến Tô Đồng nữa, Tô Đồng nhìn thấy cậu giấu một con dao găm trong người, vội vàng chạy ra ngoài. Lúc lấy áo khoác Ngụy Như Phong lỡ tay quệt trúng chiếc hộp đựng bánh tiramisu trên bàn, món điểm tâm đẹp mắt rơi trên mặt đất, mất đi hình dạng tinh tế lúc trước. Tô Đồng chậm rãi đi tới, khom lưng nhặt lên, cô nhìn những ngón tay dính đầy mùi vị ngọt ngào của mình, sắc mặt dần trở nên ảm đạm.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 2: Âm Chiến

Ngụy Như Phong và anh Tân chạy xuống lầu, A Cửu đã chờ ở trên xe được một hồi, không đợi đóng cửa xe đã đạp chân ga lao ra ngoài, miệng lầm bầm: “Đã nói là chuyện gấp, chuyện quan trọng! Kết quả là tài xế tôi thì gấp, còn diễn viên chính mấy người lại chậm rê rề!” Anh Tân ngồi vững, nhìn Ngụy Như Phong một nói: “Vừa này là bạn gái cậu?” “Không phải.” Ngụy Như Phong cau mày đáp.

“Ồ, thế đang tán à? Coi chừng Trình Tú Tú liều mạng với mày đấy!” A Cửu khẽ cười nói. “Im đi! Tôi cmn với Trình Tú Tú không có quan hệ gì hết!” Ngụy Như Phong bức bối nói, cậu rất ghét bị mấy người trong Đông Ca lấy chuyện này ra đùa bỡn mình, cậu không muốn có quan hệ mập mờ với Trình Tú Tú. “Toàn bộ Đông Ca chắc chỉ có mình mày cho rằng mày với Trình Tú Tú không có quan hệ gì! Nếu không thì sao Trình tổng lại cho mày đi theo cạnh ông ta? Mày đã bao nhiêu tuổi rồi? Lông còn chưa đủ dài sao?” A Cửu vừa lái xe, vừa nhìn Ngụy Như Phong qua kính chiếu hậu, nói.

“A Cửu!” Anh Tân thấy rõ ràng là gã đang muốn trở mặt với Ngụy Như Phong, nổi giận nói, “Câm cmn miệng cho tao! Chậm chút, cho dù Trình Tú Tú có gì đó với cậu ta thì cũng kệ!” A Cửu không thèm nói gì nữa, lái xe thật nhanh, Ngụy Như Phong nhìn phong cảnh vùn vút lùi về phía sau, từng cơn buồn bức nổi lên trong lòng, lời của Tô Đồng lại vòng vo trong đầu cậu, thật ra cô nói không hề sai, cậu không hề muốn đi con đường này, không muốn mình làm một kẻ giang hồ thay Trình Hào bán mạng, không muốn sống một cuộc sống trước không thể tiến, sau không thể lùi, mỗi ngày đều phải trở mặt nhìn mình ngày càng sa đọa. Thế nhưng Tô Đồng lại quên mất Hạ Như Họa, vì Hạ Như Họa, cho dù phải làm gì cậu cũng bằng lòng. Đến bến tàu xe liên ngừng lại, trên đường lão Chung đã gọi điện cho Ngụy Như Phong, báo cho cậu biết số kho, có vài người đi đến kho số 3, Ngụy Như Phong liếc mắt nhìn một, biết lão Chung đã an bài xong tất cả, bên ngoài kho có vài con thuyền đang dỡ hàng, một chiếc được đăng ký dưới danh nghĩa của công ty mậu dịch Đông Ca, đây là lô hàng không có vấn đề, một chiếc đăng ký dưới tên của công ty mậu dịch Đông Hoa, đó chính là thứ mà Trình Hào muốn. 60% thuyền hàng của Trình Hào đều được đăng ký dưới cái tên Đông Hoa, còn Đông Ca chủ yếu là du thuyền. Cả hai công ty này ngoài mặt đều không có vấn đề gì, nhưng thật ra đều nằm trong tay Trình Hào, Đông Hoa chính là thể diện của Đông Ca.

Ngụy Như Phong làm ở bến tàu rất lâu rồi, những việc cần làm tiếp theo cậu rất quen thuộc, anh Tân đi đằng trước, dẫn A Cửu đến cánh cửa nhỏ sau kho hàng, mỗi người ngồi canh một bên, Ngụy Như Phong móc gói thuốc lá ra ném cho A Cửu, A Cửu do dự một chút rồi nhận lấy. “Cho mượn hộp quẹt!” Ngụy Như Phong ngậm điếu thuốc nói, A Cửu lặng lẽ ném cho cậu. Ngụy Như Phong ngoe đầu đốt thuốc, A Cửu ngồi một bên nhìn nhìn, Ngụy Như Phong ngẩng đầu liếc gã một, hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ xong liền nở nụ cười.

“Ông nhìn cái cm gì đó?” Ngụy Như Phong cười nói. “Nhìn xem thù thế nào mà chú mày làm được chuyện đó! Trước mặt Trình Tú Tú thì giả bộ thành một tên tiểu bạch kiểm, kết quả là cuối cùng vẫn phải đi theo tao trông cửa, người ta đầu có dẫn mày đi làm chuyện quan trọng.” A Cửu nhả ra một vòng khói nói, “Aizz, lão tử phải lăn lộn đến khi nào mới có thể kiếm được nhiều tiền đây!” “Giờ ông mới biết sao?” Ngụy Như Phong híp mắt suy nghĩ nói, “Nếu muốn kiếm được nhiều tiền thì không thể làm tiểu bạch kiểm được, tiểu bạch kiểm là kỹ năng sống, tôi làm không nổi.”

“Năm nay mày bao nhiêu tuổi rồi?” A Cửu đột nhiên hỏi. “Tôi không biết tuổi mình, hình như đã nói với ông rồi mà!” Ngụy Như Phong vút tàn thuốc, giẫm một nói. “A, vậy cuộc sống của mày bi đát thật.” A Cửu lắc đầu nói.

“Bi đát cái gì chứ.” Ngụy Như Phong mờ mịt nhìn phía trước nói. “Thật là đáng tiếc, mới đầu mày vốn là một thằng con trai hiền lành.” A Cửu nhìn cậu, ánh mắt tỏa ra một sự ôn hòa hiếm thấy, Ngụy Như Phong ngẩn người, mím môi nhanh chóng nghiêng đầu đi. A Cửu còn muốn nói gì đó nữa nhưng

Nguy Như Phong đã đột ngột đứng lên, cậu ra sức đẩy A Cửu một nói: “Hải quan!”

A Cửu ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy một đội hải quan tuần tra đang hướng đến kho hàng số 3, theo bản năng gã lùi về phía sau, nhưng Nguy Như Phong lại mở cửa sau của kho hàng, muốn đi vào trong. A Cửu kéo cậu lại, nói: “Mày đi đâu thế?” “Bảo cho lão Chung biết!” Nguy Như Phong sốt ruột nói.

“Mày biết bọn họ đang dỡ hàng gì sao?” A Cửu trợn mắt nói. “Nói thừa!” Nguy Như Phong bỏ mặc gã, tiếp tục chạy vào trong, nhưng cậu chạy chưa được hai bước đã bị quật ngã trên mặt đất. Nguy Như Phong cảm thấy cánh tay của mình bị bẻ đến trật khớp, cậu giùng giàng quay đầu lại nhìn, Ngô Cường hung hăng vỗ đầu cậu nói: “Đàng hoàng một chút! Vội vả báo tin cho ai thế!”

“Anh đánh nhẹ tay chút, đau!” Nguy Như Phong ra sức giằng co. “Chú mày cũng sợ đau? Tôi nghĩ cho dù chú bị bắn trúng cũng không sợ chứ!” Tay Ngô Cường lại càng thêm dùng sức. “Anh dựa vào cái gì mà bắt tôi?” Nguy Như Phong không giãy dụa nữa, nằm im nói.

“Hải quan đang kiểm tra ở đằng trước, người không phận sự không được chạy lung tung.” “Vậy anh bắt tôi làm cái gì? Tôi đâu có đi lung tung!” “Thế lúc này chạy làm cái gì đây?”

“Tôi nghe tiếng người ta gọi.” Nguy Như Phong nháy nháy mắt, lúc bị bắt cậu bỗng sợ hãi, cậu lo rằng nếu mình bị bắt đi như vậy thì Hạ Như Họa sẽ không biết cậu đang ở đâu. “Đừng có lộn xộn! Đứng lên! Tay ôm đầu! Qua bên kia ngồi chồm hổm đi!” Ngô Cường hầm hừ tức giận tóm chặt Nguy Như Phong nói. Nguy Như Phong ôm đầu, đi theo mấy công nhân ở bến tàu đến cạnh tường ngồi xồm xuống. Cậu nhìn lão Chung và Diệp Hường Vinh đang thương lượng cái gì đó ở phía xa, nhóm hải quan kiểm tra hết các thùng hàng của Đông Ca, trình báo rằng các mặt hàng đều chính xác so với kê khai, một lát sau, lão Chung và Diệp Hường Vinh cùng đi qua đây.

“Thế nào?” Hai mắt Ngô Cường sáng lên nói. “Thả bọn họ đi, hàng của Đông Ca không có vấn đề gì.” Diệp Hường Vinh mặt không đổi sắc nói. “Hả?” Ngô Cường ngăn cả người, Nguy Như Phong thở phào nhẹ nhõm, phúi phúi bụi đất trên người, đứng lên.

“Kiểm tra thật là tốn thời gian phải không Diệp cảnh quan!” Lão Chung hất mặt nói, “Chắc ông chủ sẽ mắng chúng tôi mất, aizz, việc buôn bán thật không dễ dàng gì! Chúng ta nhanh về thôi! Như Phong, kêu A Cửu lái xe tới đây!” Nguy Như Phong vâng một tiếng rồi chạy đi, một lát sau A Cửu đánh xe đến, hàng của Đông Ca đã chất xong, mọi người nhanh chóng rời khỏi kho số 3 Ngô Cường cầm giận cầm giận đá một cước vào thùng hàng nói: “Mk! Có chuyện gì thế?”

Diệp Hường Vinh ngẩng đầu, ánh mắt sắc nhọn nói: “Đông Ca không có gì cả, Đông Hoa có vấn đề!” Vừa lên xe, lão Chung liền đen mặt, trên đường lão không nói một câu, trực tiếp về lại Đông Ca tìm Trình Hào. Nguy Như Phong biết Đông Hoa đã bị giữ lại, trong lòng lo sợ, hai ngày sau vẫn không về nhà, ở Đông Ca chờ tin tức. Cậu vốn cho rằng mình đã phá hỏng mọi chuyện, mà khi bị Ngô Cường bắt được, cậu vẫn sợ, thậm chí cơ thể cũng hơi run run. Nguy Như Phong cảm thấy những chuyện mà mình suy tính trước đây đều ổn cả, ví dụ như để bảo đảm an toàn cho Hạ Như Họa, cậu không để cô lo lắng về cái ăn cái mặc, có thể yên lặng đi theo cô cho đến khi cô rời bỏ mình. Nhưng Nguy Như Phong chưa từng thực sự nghĩ tới những điều rủi ro, trải qua chuyện lần này cậu đột nhiên phát hiện, cậu không hề dùng cảm đến thế, có rất nhiều chuyện cậu vẫn chưa làm, chưa nói cho Hạ Như Họa biết tiền đề ở chỗ nào, chưa nhờ A Cửu chiếu cố cô, tìm cho cô một con đường lùi, không bị Trình Hào bức bách, có thể cậu mới yên tâm về cô được, cậu vẫn chưa nói cho cô biết thật ra cậu vẫn còn yêu cô, hơn nữa, cậu sẽ yêu cô mãi mãi. Cho nên những ngày này cậu vẫn luôn trầm nghĩ, cho dù có bị bắt, cậu cũng sẽ khẩn cầu cảnh sát cho cậu làm xong những chuyện này đã. Nhưng mà hai ngày sau đó gió êm sóng lặng, trừ chuyện phía Đông Hoa ngừng hoạt động, Đông Ca không bị ảnh hưởng chút nào.

Thì ra hôm đó Diệp Hường Vinh, Ngô Cường và hải quan cùng nhau tỉ mỉ thăm dò công ty mậu dịch Đông Hoa, đã phát hiện ra khai báo không khớp, nhưng lại không giống với tin tức mà họ đã nhận được, Đông Hoa chẳng qua chỉ là một lô hàng có vấn đề, số lượng cũng không lớn, cuối cùng chỉ có thể xử lý tội buôn lậu thuế quan, phạt một khoản tiền. Cho dù không thể xem là đã tịch thu được, nhưng ít nhất đã thăm dò được hình thức buôn lậu liên hoàn của Trình Hào, nếu như 1149 có thể thăm dò được thêm toàn bộ quá trình buôn lậu và lấy được tin tức giao dịch chính xác, thế thì thắng lợi sẽ gần như nằm chắc trong tay. Thế nhưng, chuyện lần này đã khiến cho Trình Hào cảnh giác, trong phòng làm việc rộng rãi như không sáng sủa, sau khi quyết định dứt khoát vứt bỏ công ty mậu dịch Đông Hoa, hẳn ta đập tất điều thuốc nói với lão Chung: “Đi tra xét một chút thử xem, trong Đông Ca có chuột (nội gián).”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 3: Giăng Co

Vào cái ngày mà Nguy Như Phong trần trọc đó, sau khi học xong tiết nghệ thuật, Hạ Như Họa được Tô Đồng kéo lại, cô nghi ngờ nhìn cô gái xa lạ này, Tô Đồng lại tỏ vẻ đã biết Như Họa từ lâu, cười một nói: “Chào cậu, Hạ Như Họa.” “Cậu là ai?” Hạ Như Họa nhìn nhìn cô gái đáng người không cao, tóc ngắn ngọn gàng đứng ở trước mặt mình. “Tớ là Tô Đồng, khoa quảng cáo. Có lần cậu để quên túi xách, chính là cái lần cậu nói chuyện với một người đàn ông trong quán cà phê ấy, tớ đã nhặt được!” Tô Đồng cuộn bức vẽ lại, nói.

“Thế à, cảm ơn cậu nhé!” Hạ Như Họa lịch sự gật đầu nói. “Cùng đi ăn cơm đi! Cậu thấy có được không? Đến Tam Thực nhé? Tớ mời!” Tô Đồng chỉ vào quán ăn ngoài cửa sổ nói. “Tớ...” Hạ Như Họa có chút do dự.

“Đi thôi.” Tô Đồng đi về trước, đột nhiên quay đầu lại nói, “À, đúng rồi, tớ quen Ngụy Như Phong!” Hạ Như Họa không tự chủ đi theo, cái tên Ngụy Như Phong được thốt ra từ miệng cô, giống như bị ma quỷ nguyên rủa, ngữ điệu ẩn chứa một hàm ý sâu xa. Hai người tùy tiện gọi vài món ăn ở quán Tam Thực, Tô Đồng không hề khách khí, vừa ăn đồ ăn trong đĩa của mình, vừa gấp thêm từ đĩa của Hạ Như Họa, Hạ Như Họa nhìn cô, Tô Đồng quẹt khóe miệng cười một nói: “Cậu có biết tam bát nhân không?”

“Là cái gì?” Hạ Như Họa ngây ngẩn hỏi. “Chính là nhìn lên trên nháy mắt ba lần, rồi lại nhìn xuống dưới nháy mắt 8 lần nữa!” Tô Đồng nháy mắt theo lời nói, bộ dạng rất kỳ cục, Hạ Như Họa phì cười một tiếng, Tô Đồng cũng cười, giọng đùa nói: “Lúc này cậu nhìn lên tớ như vậy, trông rất là mê người!” Hạ Như Họa đỏ mặt, cô gái này rất lạnh lợi, khiến người ta không ghét được.

“Ngụy Như Phong là em trai cậu?” Tô Đồng lơ đãng nhìn, hỏi. “Ừ...” Hạ Như Họa mắt tự nhiên gạt đầu. “Trong nhà chỉ có hai chị em cậu?” Tô Đồng hỏi tiếp.

“Ừ.” “Anh chàng trong quán cà phê hôm trước là ai thế?” “Một... người bạn.” Hạ Như Họa suy nghĩ một chút rồi trả lời.

“Bạn trai à?” Tô Đồng tò mò hỏi. “Không phải không phải!” Hạ Như Họa vội vàng lắc đầu nói, “Anh ấy là cảnh sát!” “Cảnh sát?” Tô Đồng mở to hai mắt, nhìn chằm chằm Hạ Như Họa.

“Không sao đâu, anh ấy rất quan tâm tớ.” Hạ Như Họa vội vàng đáp lời. “Người hỏi chuyện chị em cậu là cảnh sát? Vậy anh ta đã biết hai người không phải là ruột thịt?” Tô Đồng không truy hỏi, cúi đầu nói. Hạ Như Họa chợt ngừng đầu, Tô Đồng ra về mình đã biết tất cả: “Anh ấy nói cho tớ biết.”

“Chúng tôi... từ nhỏ chúng tôi đã ở cạnh nhau rồi.” Hạ Như Họa trực trác nói về quan hệ giữa mình và Ngụy Như Phong. “Tớ biết.” Tô Đồng gật đầu nói, “Từ nhỏ anh ấy đã thích cậu.” Đũa của Hạ Như Họa “keng” một tiếng rơi trên mặt bàn, sắc mặt cô tái nhợt chằm chú nhìn Tô Đồng, Tô Đồng không thêm đề ý, lau miệng nói: “Cậu ngạc nhiên thế làm gì? Hai người sớm chiều bên nhau như vậy, đừng nói với tớ là cậu không biết đấy nhé.”

“Chúng tớ là chị em, không phải như cậu nghĩ đâu!” Hạ Như Họa lộ vẻ nghiêm túc, run rẩy nói từng chữ. “Tớ muốn hai người là chị em còn hơn cả hai người đấy!” Tô Đồng không nhìn được cao giọng đáp lại, mọi người ngồi gần đó đều quay đầu nhìn, Hạ Như Họa mím chặt môi, Tô Đồng liếc nhìn xung quanh, và hai miếng cơm nói: “Đi thôi, ra ngoài nói chuyện!” Hạ Như Họa bùng đĩa cơm theo Tô Đồng ra khỏi quán ăn, cô nhìn bóng lưng gầy yếu của Tô Đồng, bỗng có một sự hoảng hốt không rõ. Cô mơ hồ cảm thấy cô gái này không giống với dạng người như Lâm San, Trình Tú Tú.

Ra khỏi cổng trường đại học, Tô Đồng đi đến một xe hàng nhỏ bên đường mua hai cây kem, cô đưa cho Hạ Như Họa một, hai người dựa vào vách tường liếm ăn. “Ngon quá! Ngụy Như Phong nhất định sẽ thích!” Tô Đồng tấm tắc khen. “Em ấy không thích đồ ngọt.” Hạ Như Họa vội nói, thậm chí cô còn có chút chờ đợi Tô Đồng thất thố, từ lúc gặp nhau tới giờ, Tô Đồng luôn đứng bên phía chủ động, khiến cho cô lúng túng hết lần này tới lần khác.

“Rõ ràng là cậu không hiểu gì về anh ấy!” Tô Đồng khề hừ một tiếng, lắc đầu nói. “Thật đấy! Từ nhỏ em ấy đã không thích ăn ngọt! Chúng tôi lớn lên cùng nhau, cho tới giờ em ấy chưa từng ăn ngọt lần nào cả! Bánh ú nhân đậu ấy, cậu biết chứ? Cả bánh ga-tô, bánh ngọt, chocolate nữa! Em ấy toàn để cho tôi ăn, có đưa cho em ấy, em ấy cũng không cần!” Rốt cuộc Hạ Như Họa cũng hiểu rõ, cô không thích cái kiểu tôi-biết-hết của Tô Đồng, không thích cô ấy dùng cái giọng điệu quen thân khi nói về Ngụy Như Phong, điều này làm cho cô cảm thấy chột dạ. Cho nên cô lớn tiếng quát, dùng phương thức có chút buồn cười này để chứng minh những lời Tô Đồng nói là sai.

“A! Thì ra là vì cô.” Tô Đồng không chút tức giận, cô cười một nói, “Ngụy Như Phong thật si tình, tiếc là cô không đón nhận tình cảm của anh ấy dù chỉ một chút. Là bởi vì cô thích cho nên anh ấy mới nói mình không thích! Khi còn nhỏ nhà các người nghèo như vậy, mấy thứ này có thể mua được hai phần sao?” Hạ Như Họa ngờ ngác nhìn Tô Đồng, cây kem trong tay chậm rãi tan thành nước, rơi trên áo cô. Cô thấy cảm động vì Ngụy Như Phong luôn ôn nhu đối đãi với mình, nhưng lòng cũng rất đau đớn, bởi vì người đầu tiên cảm nhận được sự chu đáo của Như Phong là Tô Đồng chứ không phải là cô. “Cậu có thể đi trước được không? Tôi muốn ở một mình.” Hạ Như Họa nhìn mặt đất dưới ánh nắng mặt trời chói chang, yếu ớt nói.

“Khó chịu à? Tôi cũng rất khó chịu, khó chịu thay cho Ngụy Như Phong! Anh ấy quan tâm cô đến thế, nhưng cô lại tự lo cho mình không xong còn đi đề ý mấy chuyện không đâu. Thật đáng tiếc, tôi với quen anh ấy mới có mấy tháng, thế mà lại hiểu anh ấy hơn cả cô.” Giọng nói của Tô Đồng rất lạnh lùng, cô dùng một chút, nhìn vào má của Hạ Như Họa nói, “Cũng hiểu rõ tình cảm giữa hai người hơn cả hai người!” “Chúng tôi không dờ bản như cậu nghĩ đâu! Là sống nương tựa vào nhau đó cô có biết không? Tình cảm giữa chúng tôi là tình cảm lấy mạng đổi mạng đấy.” Hạ Như Họa tức giận ngắt đầu lên mặt đối mặt với Tô Đồng, trên môi cô còn lưu lại một loạt dấu răng, mang theo một loại mỹ cảm tàn nhẫn. Tô Đồng không hề thối lui, cô bước tới một bước nói: “Cô không cần tức giận như vậy, dù sao thì cô cũng không thích anh ấy. Tôi đã nói cái gì đâu, sao cô lại nhảy cảm như thế? Là do chính cô sợ mình thực sự dờ bản như lời cô nói phải không? Cô sợ tình cảm của anh ấy phải không? Cô sợ cái nhìn của người khác phải không? Cô sợ mất đi danh hiệu cô gái ngoan học sinh giỏi của mình phải không? Cô gói ghém thật kỹ cái mà cô gọi là tình cảm chị em gần bó đó, rồi để anh ấy ở bên ngoài là lo một mình chịu dần vật. Cuối cùng thì cô cũng không rõ anh ấy đang làm cái gì phải không? Tiền học phí của cô từ đâu mà có cô có biết không? Bình thường khi đến Đồng Ca anh ấy đều mang theo dao găm cô có biết không? Đây là sống nương tựa vào nhau mà cô nói đấy ư? Chỉ có cô nương tựa thôi, còn anh ấy thì đang đi bán mạng đấy!”

“Không phải thế! Cô không biết gì cả!” Hạ Như Họa điên cuồng lắc đầu nói, những ký ức vỡ vụn dần dần xâu chuỗi lại trong đầu cô, nghèo khó, cái chết, đêm mưa, máu tanh, phạm tội... Cô phát hiện mình hoàn toàn không thể nói gì với Tô Đồng. Nhưng tất cả những chuyện đã từng xảy ra này không có cách nào thay đổi, cũng không có cách nào vượt qua được. “Thế ư? Vậy cô có yêu anh ấy không?”

Giọng nói sắc lạnh của Tô Đồng lập tức xuyên thấu qua những ký ức hỗn loạn, truyền đến tai Hạ Như Họa, cô ngây người, dựa vào bức tường không nhúc nhích, nhìn gương mặt của Tô Đồng sát lại mỗi lúc một gần, thậm chí có thể thấy đôi môi mỏng của cô ấy mở ra khép lại một cách rõ ràng: “Hoặc là, cô có dám yêu anh ấy không?” Hạ Như Họa há hốc miệng, nhưng không thể thốt ra nổi một câu dưới cái nhìn rừng rực của Tô Đồng. “Còn tôi thì dám, tôi yêu Ngụy Như Phong!”

Ánh mắt của Tô Đồng tựa như ngôi sao lấp lánh, trong trẻo, in bóng về mặt bị thương của Hạ Như Họa. Hai người mặt đối mặt, nhưng ở giữa như cách

trăm sông vạn núi. Hạ Như Họa từ từ nhắm hai mắt lại, nếu đấu với Tô Đồng cô chỉ có thể bại trận, quân tan lính rã. “Cho nên tôi xin cô hãy mau cứu lấy anh ấy!” Tô Đồng nắm chặt vai của Hạ Như Họa, mắt nhoe lệ nói, “Bây giờ chỉ có cô nói anh ấy mới nghe! Cho dù là cô tìm cảnh sát cũng được, tôi xin cô hãy đưa anh ấy đi nhận tội! Chỉ cần anh ấy không phạm tội gì lớn hơn thì chắc chắn vẫn còn hy vọng! Cô cũng nghĩ vậy có phải không? Thư viện trong trường vẫn còn giữ lại danh sách những cuốn sách pháp luật mà cô đã mượn! Có biết vì sao tôi lại biết rõ như vậy không? Bởi vì tôi cũng đã mượn hết những cuốn sách đó, đều đọc cả rồi! Nhưng tôi không sợ! Đã đi học nhiều năm như vậy, làm học sinh gương mẫu nhiều năm như vậy rồi, cô cũng biết phân biệt tốt xấu có đúng không? Chắc chắn cô biết, nếu như thực sự là... thực sự là buồn lậu, thì nếu càng lún sâu sẽ càng bị xử nặng! Anh ấy còn trẻ, vẫn còn kịp. Cho dù anh ấy bị phán mười mấy hai mươi năm, tôi cũng chờ anh ấy!” Hạ Như Họa kinh ngạc nhìn đôi mắt trắng đen rõ ràng của Tô Đồng, những câu nói của cô ấy không ngừng vang vọng bên tai cô, ánh mặt trời chiếu vào trong mắt cô, những tia sáng màu vàng kim to lớn bắn vào trong lòng cô, khiến cho những nơi vốn chìm trong bóng tối sáng bừng lên.

Cho dù là mười mấy hai mươi năm, cô cũng có thể chờ..

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 4: Em Chờ Anh

Sau khi gặp Tô Đồng, Hạ Như Họa trở về nhà. Mấy tiếng đồng hồ đi bộ không khiến cô cảm thấy uể oải, vì dọc đường cô còn bận suy nghĩ chuyện giữa mình và Ngụy Như Phong. Hạ Như Họa nhớ lại lần đầu họ gặp nhau, nhớ lại chuyện họ đã nắm chặt tay nhau từ nhỏ cho đến lớn, nhớ lại chiếc áo khoát da cũ nát của cậu, nhớ lại chiếc bánh ú nhân đậu, nhớ lại cảnh cậu đưa cho cô từng tờ từng tờ nhân dân tệ, nhớ lại nụ hôn của cậu, nhớ lại nỗi bi thương và tuyệt vọng trong mắt cậu... Cuối cùng, ba chữ Ngụy Như Phong cứ quanh quẩn mãi ở trong lòng cô, cảm giác đau xót dâng trào. Lúc đứng trước cửa nhà, Hạ Như Họa trầm nghĩ, mình yêu Ngụy Như Phong. Có thể mùi vị tình yêu mang theo sự cảm đoán kia khiến cho nội tâm của Hạ Như Họa bị dày vò, khiến cho Ngụy Như Phong đi lầm đường. Thế nhưng so với việc mất đi mãi mãi, Hạ Như Họa thà lựa chọn sự dày vò. Ngụy Như Phong đã phạm sai lầm, nhưng cậu vẫn có thể sửa chữa, Hạ Như Họa thực sự muốn cùng cậu chấp nhận hình phạt. Cho dù là bao lâu, cho dù cô đọc thể nào, cho dù bất lực đến đâu, cô cũng nguyện ý đợi chờ.

Họ đều không phải là người xấu, yêu nhau cũng không phải là chuyện xấu xa gì. Họ chỉ có một ước mơ bé nhỏ, cho dù bị người đời đánh giá là hèn mọn thì đối với họ, điều đó lại thực sự trân quý. Hạ Như Họa âm thầm mong mỏi, sau khi vượt qua được ngã tư phức tạp này, có lẽ một thời gian lâu sau đó, tại một nơi không ai biết, họ sẽ có thể nắm tay nhau như lúc ban đầu, cùng đi đến cuối con đường đời. Về đến nhà, Hạ Như Họa gọi điện thoại cho Diệp Hường Vinh, khi nhận điện Diệp Hường Vinh có chút sững sốt, sau đó hưng phấn nói: “Như Họa, có phải em phát hiện ra được điều gì rồi không?” Hạ Như Họa hít sâu một hơi, nói: “Em không phát hiện được gì cả. Nhưng anh Diệp này, em muốn hỏi anh một chuyện...”

“Gì thế? Em nói đi.” Diệp Hường Vinh vung tay xua Ngô Cường đang sắp lại gần, dán chặt tai vào ống nghe. “Nếu như...” Hạ Như Họa dừng một chút, quyết định hít một hơi nói, “Nếu như Như Phong phạm sai lầm, anh có thể giúp em ấy không?” “Vẫn còn phải xem cậu ta có chịu nhận sai hay không nữa.” Diệp Hường Vinh trầm ngâm một hồi rồi nói.

“Anh Diệp, em có thể khuyên em ấy nhận sai! Cầu xin anh, anh giúp em ấy một chút có được không?” Hạ Như Họa hơi nức nở nói. “Như Họa, em đừng khóc, đừng có gấp như thế. Em yên tâm, anh đồng ý giúp em trai em, nhưng mà...” Diệp Hường Vinh đột nhiên ngừng lại, mấy nhãn tin chuyện dụng giữa anh và 1149 vang lên, đây là một cặp máy nhắn tin mà cục vừa mới cấp cho hai người họ, hiệu Motorola, hiển thị tin tức âm hiệu: Chuyện hân giao cho tôi sắp xảy ra. “Như thế này đi Như Họa, bây giờ anh có chút việc gấp, em chờ anh gọi điện lại cho em, chúng ta gấp mặt nói chuyện cho rõ, em cũng hãy suy nghĩ cho thật kỹ, anh nhất định sẽ giúp em, nhưng mà anh phải biết rõ cuộc có chuyện gì đã xảy ra. Nếu như trong thời gian này em phát hiện ra em trai em có hành động gì bất thường, em phải lập tức báo cho anh biết, được không?” Diệp Hường Vinh vừa nhìn chiếc máy nhắn tin, vừa vội vàng căn dặn.

“Được a... Cảm ơn anh, anh Diệp.” Sau khi cúp điện thoại, Hạ Như Họa được anh khuyên lon nên đã bình tĩnh lại, cô nghĩ mình nên nói chuyện với Ngụy Như Phong để hỏi một chút, xem thử rốt cuộc thì cậu đã sa chân tới mức nào, sẽ bị xử khoảng bao nhiêu năm, sau đó mang Ngụy Như Phong đi tìm Diệp Hường Vinh tự thú, như vậy sẽ được Diệp Hường Vinh trợ giúp, mức hình phạt sẽ giảm đi một chút, chỉ cần không bị tử hình thì vẫn có hy vọng. Nghĩ vậy khiến Hạ Như Họa dần dần thả lỏng, tảng đá lớn đè nặng trong lòng cô được đẩy ra, mặc dù quá trình này không thể tránh khỏi đau đớn và sợ hãi, nhưng nơi đáy lòng âm u nay đã thấy ánh dương quang ấm áp.

Hơn ba giờ sáng Ngụy Như Phong mới về nhà, sau chuyện ở bến tàu được giải quyết êm đẹp, cậu thở phào một hơi, vô cùng vui vẻ đi uống rượu với bọn A Cửu và Tiểu Vũ, sau đó đưa Trình Tú Tú về nhà rồi mới trở về. Hạ Như Họa đã ngủ say trên ghế sa lon, Ngụy Như Phong rón rén ngồi xổm xuống phía trước cô, lặng lẽ nhìn khuôn mặt ôn hòa của cô. Hàng ngày cậu vẫn nhìn cô như thế, mỗi một cọng lông mi, mỗi một hơi thở của cô cậu đều cảm thấy quen thuộc vô cùng. Ngụy Như Phong không đánh thức cô, đi lấy một chiếc chăn mỏng đắp cho cô, bản thân thỏa mãn quay về phòng ngủ. Sáng sớm hôm sau, Hạ Như Họa vừa mở mắt liền vội vã chạy vào phòng của Ngụy Như Phong để tìm cậu, thấy cậu ngủ ngon lành, lòng liền vững vàng lại. Hạ Như Họa thu dọn một chút rồi ra phòng bếp là điểm tâm sáng, lúc rán bánh đường cô lại nhớ tới lời của Tô Đồng, trước đây cô chưa từng lo nghĩ mình phải rán như thế nào, Ngụy Như Phong chẳng bao giờ yêu cầu thứ gì cả, mà cô cũng tự mặc định là Ngụy Như Phong không hảo ngọt. Tình yêu sâu lắng đó khiến cho lòng Hạ Như Họa trở nên ấm áp, cô mỉm cười xúc một muỗng đường lớn rải lên trên chiếc bánh.

Tiếng va chạm ở trong phòng bếp đánh thức Ngụy Như Phong, cậu xoa xoa mắt đi ra khỏi phòng, đứng dựa vào cửa phòng bếp nói: “Chị, sáng nay chị không có tiết à? Đang làm gì đó?” “Chiều nay chị mới phải lên lớp.” Hạ Như Họa vắn nhỏ lửa, xoa xoa tay nói, “Bánh đường, chút nữa là ăn được rồi,

em đi rửa mặt rồi qua đây ném thử nhé.” Cô ngẩng đầu nhìn thấy nửa thân trên trần trụi của Ngụy Như Phong, mặt âm thầm đỏ lựng, Ngụy Như Phong không để ý, đầu đầu nói: “Làm bánh phiền phức lắm! Để em xuống lầu mua chút sữa đậu nành là được rồi.”

“Không cần đâu, nhà vẫn còn sữa tươi.” Ngụy Như Phong gạt đầu, rửa mặt xong liền tới bàn ăn ngồi xuống, cậu nhìn một phần bánh đường ở trước mặt mình, hơi sùng sốt. Hạ Như Họa bùng phần của mình đi ra, Ngụy Như Phong ho khan hai tiếng, Hạ Như Họa thấy cậu không động đến bánh đường trước mặt, có chút thất vọng nói: “Sao thế? Ăn không ngon à?”

Ngụy Như Phong khoát khoát tay, cười một nói: “Ngon mà!” Cậu cầm bánh lên ăn một miếng lớn, mắt của Hạ Như Họa cong lên. “Chị.”

“Ừ?” “Cái đó... Tới nay cùng đi xem cái này nhé.” Ngụy Như Phong chỉ chỉ cuốn báo trên bàn nói, đó là cuốn báo chiều mà Hạ Như Họa đặt vào ngày hôm qua, tờ quảng cáo mặt trên có in hình rạp hát Hải Bình thông báo hôm nay có buổi trình diễn vở ca kịch “Carmen “. Hạ Như Họa kinh ngạc nhìn cậu, họ vẫn chưa cùng nhau hẹn hò kiểu này, từ trước đến giờ chỉ sống qua ngày một cách bình thường mà thôi.

Vốn dĩ Ngụy Như Phong thấy tính thần của Hạ Như Họa rất tốt nên mới nói, nhưng thấy cô hồi lâu mà vẫn không trả lời nên có chút buồn bã và mất mát, đành giảng hòa nói: “Chẳng qua hôm nọ em thấy chị đọc tin này rất say mê, chẳng phải chị tham gia vào đoàn kịch ở trường ư, hơn nữa ngày hôm nay dù sao cũng không có lớp nên em mới thuận miệng rủ chị đi xem, không sao đâu, chị không muốn đi thì thôi vậy.” “Chị đi!” Hạ Như Họa thốt ra, hừ Ngụy Như Phong sùng sốt một hồi. “Chị đi cùng em!” Hạ Như Họa lại bỏ sung một câu.

Tại Ngụy Như Phong đỏ bừng lên, cậu vừa gạt đầu vừa ăn hết chỗ bánh đường còn lại, bị sặc đến ho khan vài tiếng. Thấy bộ dạng vui vẻ khó mà che giấu của cậu, lòng Hạ Như Họa ấm áp. Cô nhìn Ngụy Như Phong, nghĩ ngợi xem mình nên nói chuyện tự thú với cậu thế nào. Cô muốn để cho Ngụy Như Phong hiểu được, đối với Hạ Như Họa cô mà nói, Ngụy Như Phong là độc nhất vô nhị, cho dù cậu có làm sai điều gì, cô cũng sẽ ở yên một chỗ chờ cậu quay về. Ngay khi Hạ Như Họa vừa muốn mở miệng, điện thoại di động của Ngụy Như Phong lại đổ chuông. Hạ Như Họa nhìn chằm chằm vào cái thứ mang theo ý vị dụ dỗ con người ta phạm tội ấy, Ngụy Như Phong nhìn cô một, hơi cau mày. “Gi? ... Ừ... Đang ở nhà... Đi đâu... Tân Kiều, tôi biết rồi... mấy giờ?... Được, kêu A Cửu lái xe đi, tôi đi tìm anh Tân... Biết rồi... Tốt.”

Cuộc đối thoại của Ngụy Như Phong rất ngắn gọn, nhưng Hạ Như Họa vẫn nhận ra điều gì đó bất thường, cô ngẩng đầu, yên lặng nhìn Ngụy Như Phong nói: “Chuyện gì thế?” “Không có gì.” Ngụy Như Phong không nhìn cô, đi súc miệng chuẩn bị ra ngoài. “Không đi có được không? Chị muốn nói chuyện với em” Hạ Như Họa đứng lên, ngăn cậu lại.

“Không có thời gian...” Ngụy Như Phong nhìn đồng hồ đeo tay một rồi nói: “Chị, chờ em về rồi hãy nói nhé, em sẽ về nhanh thôi!” Hạ Như Họa chán nản gác đầu xuống, Ngụy Như Phong nhìn bộ dáng như đưa đám của cô, cảm thấy khó chịu, vội vàng nhặt tờ báo ở trên bàn nói: “Em đi nhanh lắm, thật đấy! Chị cứ yên tâm, chỉ cùng anh Tân, A Cửu đi lấy hàng thôi! Chúng ta đã hẹn đi xem kịch vào buổi tối rồi đấy nhé! Cho em tờ báo, trên này có in số điện thoại, để em kêu Tiêu Vũ đặt vé giúp!” Hạ Như Họa nghe cậu nói chẳng qua chỉ đi lấy hàng, thoáng yên tâm, nói: “Vậy em bảo A Cửu lái xe chậm một chút. Đừng vội, vở kịch này còn nhiều suất diễn lắm.”

“Vâng! Em đi nhé.” Ngụy Như Phong vội vã đi về phía cửa chính, Hạ Như Họa đưa ví tiền và chùm chìa khóa cho cậu, Ngụy Như Phong mở cửa, vừa bước ra ngoài một bước, Hạ Như Họa đã gọi cậu lại. “Này!”

Ngụy Như Phong quay đầu lại nhìn cô, Hạ Như Họa dừng một chút nói: “Đừng về muộn, chị chờ em!” “Ừ!” Ngụy Như Phong trả lời một tiếng, cậu cười với Hạ Như Họa, vẫy tay một rồi nhảy xuống bậc thềm. Hạ Như Họa nhìn cậu chạy xuống lầu xong mới đóng cửa lại, cô trở lại bàn ăn vui vẻ thưởng thức phần bánh đường của mình, nhưng chỉ mới ăn một miếng liền ho khan.

Quá ngọt rồi. Ngọt đến mức khiến cô rơi lệ..

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 5: Bước Chân

Buổi chiều Hạ Như Họa phải đến trường, cô tìm tới khoa quảng cáo, gọi Tô Đồng. Tô Đồng vẫn mặc một bộ quần áo rộng rãi thoải mái như trước, sau lưng cô là một bức tranh nguyệt ngọc. “Sao thế? Lại mất túi à?” Tô Đồng cười nói.

Mặt Hạ Như Họa đỏ lên, lắc đầu nói: “Không có, cùng đi ăn cơm nhé, hôm nay tớ mời cậu!” Tô Đồng hơi ngạc nhiên nhìn cô một, gạt đầu nói: “Được, đi thôi!” Hai người lại cùng nhau đi đến quán Tam Thực, gọi vài món đơn giản, Tô Đồng vẫn không khách khí gấp thêm thức ăn từ đĩa của Hạ Như Họa, Hạ Như Họa nhìn cô nói: “Tớ suy nghĩ kỹ rồi, tớ muốn đưa Như Phong đi tự thú.”

“Cậu nên làm thế từ sớm! Nói không chừng anh ấy sẽ được xử nhẹ hơn! Cậu đã nói với anh ấy chưa? Anh ấy nói thế nào?” Tô Đồng thôi gấp thức ăn, trịnh trọng nói. “Vẫn chưa, tới nay hay mai gì đó tớ sẽ nói với em ấy.” Hạ Như Họa dừng một chút, “Ngoài ra, tớ còn muốn nói với cậu chuyện này...” “Cậu nói đi.” Tô Đồng nghĩ Ngụy Như Phong sẽ không cự tuyệt yêu cầu của Hạ Như Họa, thờ phào nhẹ nhõm, lại tiếp tục gấp trộm thức ăn của Hạ Như Họa.

“Tớ... Tớ thích anh ấy.” Mặt Hạ Như Họa đỏ bừng, vì căng thẳng nên giọng nói có chút run rẩy, nhưng lại rất kiên định, “Tớ sẽ cùng anh ấy.” Đôi đũa của Tô Đồng khựng lại giữa không trung, cô ngăn người rồi lập tức gấp một cục súp lơ nói: “Có phải lời tớ nói đã kích động cậu không? Cậu đừng miễn cưỡng, mặc dù tình thân và tình yêu khác nhau chỉ có một chữ, nhưng bản chất lại hoàn toàn không giống nhau.” “Đúng vậy, cậu đã kích động tớ. Nhưng tình cảm mà tớ dành cho anh ấy, không phải chờ đến khi cậu xuất hiện mới bắt đầu.” Hạ Như Họa lẳng lẳng nói.

“Cậu có chịu được không?” Tô Đồng buông đũa, ngồi dựa lưng vào ghế nói. “Thật ra tớ cũng luôn muốn hỏi cậu câu này, cậu có chịu được không?” “Đương nhiên là tớ...”

Tô Đồng còn chưa nói hết thì đã bị Hạ Như Họa cắt lời, cô chân thành nhìn ánh mắt của Tô Đồng nói: “Yêu anh ấy không phải là chuyện khó, nhưng chỉ yêu thôi chưa đủ, phải sống cùng nhau nữa mới được. Nếu như Như Phong thực sự bị xử phạt, vậy không chỉ cần sự đợi chờ. Bây giờ cậu còn đang học đại học, con đường của cậu còn rất dài, thời gian tới cậu sẽ có nhiều sự lựa chọn phong phú, cậu nguyên ý chờ đợi một người phạm tội từng ấy năm sao? Cậu không giống chúng tớ, cậu còn có người nhà, người nhà của cậu có đồng ý cho cậu ở bên một thanh niên đã từng có tiền án hay không? Khi ra tù, anh ấy sẽ không còn những gì mà mình đang có bây giờ, muốn bắt đầu cùng với một người không xu dính túi, không có chỗ ở, không có gì cả, cậu có tưởng tượng ra được nỗi sợ hãi và khổ não đó hay không? Tô Đồng, yêu một người là dung nạp người đó vào sinh mệnh của mình, cho dù tốt hay xấu thì cũng đều tiếp nhận, mà quá trình này không chỉ có sự tốt đẹp mà còn có thể có sự thống khổ vạn phần. Tớ và Như Phong lớn lên bên nhau, chúng tớ đã từng xúm lại cùng nhau ăn một bữa cơm, chúng tớ đã từng bị người ta ức hiếp, lúc học cấp 3, bản học của tớ bị người ta viết đầy mấy chữ loạn luân, anh ấy bỏ học đến bến tàu làm việc kiếm tiền cho tớ đi học, đã vậy còn bị người ta trừ lương. Trên thế giới này, chúng tớ là những kẻ hèn mọn. Cho nên tớ quả thực đã từng sợ, sợ bị người ta mắng mình vô sỉ, tớ sợ vết thương cũ của tớ bị tiết lộ, tớ sợ Như Phong sẽ rời khỏi tớ... Cho dù tớ biết anh ấy đã làm những chuyện kia nhưng tớ lại không dám đối mặt. Bây giờ khi đang nói với cậu những lời này, tớ vẫn rất sợ, chân của tớ đang run bần bật, nhưng tớ không thể không nói. Vì đối với tớ, Như Phong quan trọng hơn tất cả, tớ không thể chỉ vì mình mà trói buộc anh ấy, để cho anh ấy khó chịu. Cũng không thể chỉ vì anh ấy làm sai một việc mà rồi bỏ anh ấy cả đời. Tớ nghĩ sẽ có người giúp chúng tớ, chúng tớ không dám đòi hỏi gì nhiều. Để quyết định được thế này thực sự phải cảm ơn cậu, chính cậu đã nhắc nhở tớ, khiến tớ dũng cảm lên nhiều. Tô Đồng, tớ và anh ấy giống như hai cái cây chung gốc, dính liền với nhau. Dù anh ấy phạm tội thì tớ vẫn yêu, chúng tớ sẽ phá vỡ những điều cấm kỵ, có lẽ điều này hơi khó hiểu, có thể chúng tớ đều đi lầm đường, có lẽ sau này chúng tớ không có cơ hội quay đầu lại, thế nhưng, nếu được ở cạnh anh ấy, tớ bằng lòng.” Tô Đồng yên lặng nghe hết đoạn nói chuyện dài đặc này, giọng của Hạ Như Họa vẫn rất bình tĩnh, rõ ràng là cô có thể nói chen lời, nhưng cô lại không nói được một chữ, trong lúc cô đang nghĩ cách bày tỏ thì thời gian thấm thoát trôi nhanh khiến hiện thực trở nên vô lực, cho nên sau đó cô chỉ có thể ngẩn ngơ nhìn Hạ Như Họa, nhìn cô ấy và Ngụy Như Phong mang theo thần sắc dứt khoát nghiêm nghị giống nhau, dùng giọng nói mang theo mùi vị đau đớn như nhau, hướng về Tô Đồng để biểu thị sự kiên trì của mình. “Xin lỗi, nói nhiều như vậy chẳng qua chỉ là tớ luôn nghĩ, mình nên nói một tiếng cho cậu biết.” Hạ Như Họa cúi đầu cười một nói.

“Được, được, tớ biết rồi.” Tô Đồng tùy tiện và hai miếng cơm, nói. “Buổi chiều còn có lớp, tớ đi trước nhé.” Hạ Như Họa nhìn đồng hồ đeo tay, nói. “Ừ, tạm biệt!” Tô Đồng mù mờ phát tay một.

“Chào!” Hạ Như Họa đứng lên ra khỏi quán ăn, Tô Đồng nhìn kỹ bóng lưng của cô, đột nhiên nhớ lại lời mà Ngụy Như Phong từng nói, phương hướng mà cô bước tới, có lẽ là hướng đến cuộc sống mà Ngụy Như Phong mong muốn. Mà Tô Đồng lại không tìm được lập trường của mình nữa rồi. Nói xong những lời này với Tô Đồng, Hạ Như Họa cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, lúc lên lớp, cô nghĩ tới việc tới nay mình sẽ cùng Ngụy Như Phong ra ngoài, trong lòng vừa hồi hộp vừa hưng phấn. Lục Nguyên đi học muộn, cậu vừa cúi đầu khom lưng với giáo sư, vừa chạy đến ngồi cạnh Hạ Như Họa.

Hạ Như Họa nhìn cậu mờ mờ hồ hồ nhể nhại, nhỏ giọng hỏi: “Cậu đã làm gì thế?” “Đi mua vé.” Lục Nguyên không che giấu được vẻ mặt hớn hờ của mình, nói: “Tối nay nhà hát Hải Bình sẽ diễn vở ‘Carmen’! Hôm nay là buổi diễn đầu tiên, muốn mua được vé rất khó! Tớ xếp hàng đến trưa mới mua được đấy. Thế nào? Cậu muốn đi xem không?” Hạ Như Họa nhìn tấm vé trong tay cậu, cười cười lắc đầu nói: “Tớ có vé rồi, cậu đi cùng người khác đi nhé.”

“Hả? Sao cậu có vé được?” Lục Nguyên kinh ngạc hỏi. “Em trai tớ mua giúp, tối nay chúng tớ sẽ cùng đi xem.” Mặt Hạ Như Họa bất giác tràn đầy ý cười, đôi mắt cong cong nói, “Cậu muốn đi xem từ lâu rồi phải không? Câu lạc bộ của chúng ta cũng có nhiều người muốn đi lắm đấy, cậu tìm người khác cùng đi đi!” “Ồ, được.” Lục Nguyên hơi miễng cường cười một, đúng là cậu vẫn mong được đi xem vở kịch này từ lâu, những từ trước đến giờ vẫn ngóng trông được đi cùng Hạ Như Họa, mà Hạ Như Họa lại không may mắn phát hiện ra tâm tư của cậu.

Vừa hết tiết, Hạ Như Họa liền vội vã thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi về, Lục Nguyên nhìn bộ dạng gấp gáp của cô, cười một nói: “Sao cậu hưng phấn thế? Nói không chừng em trai cậu đang nguy trang để đi hẹn hò với người khác đấy. Coi chừng lại chạm mặt tớ!” “Xuông địa ngục đi!” Tim Hạ Như Họa đập thình thịch, đỏ mặt nói, “Tớ muốn về nhà một chuyến để cắt sách vở, sợ vướng víu.” “Cậu về nhà ư? Vậy thì hay quá, cậu nhớ mang theo máy ghi âm nhé. Tớ cũng mang theo, không biết tớ và cậu ai được ngồi chỗ đẹp hơn, cứ tự thu lại đi, để lúc hoạt động câu lạc bộ có cái mà tham khảo.” Lục Nguyên nói.

“Ừ, đi đường cẩn thận nhé!” Lục Nguyên vẫn nhìn Hạ Như Họa đi ra khỏi phòng học, mà bước chân của Hạ Như Họa không hề vì cậu mà dừng lại chút nào, cậu khẽ vuốt hai tấm vé trong tay, lẳng lẽ bỏ vào trong túi quần. Hạ Như Họa đến nhà hát Hải Bình từ rất sớm, một giờ trước khi công diễn. Cô có một sự trông đợi và hưng phấn không rõ, trái tim vốn luôn bình tĩnh cũng rộn ràng hẳn lên.

Thế nhưng, trời mỗi lúc một tối, chiếc tháp chuông đồng hồ trên quảng trường từng chút từng chút một nhích về hướng bảy giờ đúng, rap hát truyền ra giọng nói từ bàn phát thanh, chân của Hạ Như Họa đã tê cứng, nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Ngụy Như Phong đâu. Cô có một sự bất an mơ hồ, giống như có một gì đó đang len lút đi về phía cô, mà cô lại không thể nói rõ được đó là thứ gì....

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 6: Tờ Giấy

Sau khi Ngụy Như Phong rời khỏi nhà đến tụ họp với anh Tân, A Cửu cũng nhanh chóng tới. Trên đường lão Chung gọi điện thoại, hàng nằm ở trong một nhà xưởng Tân Kiều, đây là lô hàng lần trước, lần đó vì bị hải quan kiểm tra nên không giao hàng đúng hẹn, người mua hỏi thúc, không thể tiếp tục kéo dài, bằng mọi giá phải chuyển hàng ra ngoại ô, hôm nay chính là ngày người mua tới nhận hàng. Ba người ở trên xe đều không nói tiếng nào, tình hình cụ thể ai cũng đã biết nên không nhiều lời, Ngụy Như Phong rút tờ báo mà cậu lấy hồi sáng ra, gọi điện thoại cho Tiểu Vũ, nói cho cậu ta biết thời gian và địa điểm, bảo cậu ta mua giúp vé vào cửa tối này. Anh Tân nghe cậu nói chuyện điện thoại xong, cười một nói: “Thật không ngờ cậu lại có tâm hồn nghệ thuật như vậy.”

“Là do chị em muốn đi xem, em đi cùng chị ấy.” Mặt Ngụy Như Phong hơi đỏ lên, nghiêng người sang nói. “Tình cảm giữa chị em cậu tốt thật đấy.” Anh Tân vươn tay nói, “Để tôi xem, kịch gì thế?” “Nó với chị nó gần bó lắm! Có gì cũng muốn đề phần mang về nhà, người không biết còn tưởng chị nó đang yêu đương với nó ấy chứ, quan tâm đến chị gái còn hơn cả Trinh Tú Tú!” A Cửu nhạo báng nói.

“Biến đi!” Ngụy Như Phong cầm tờ báo đập xuống đầu A Cửu, uốn người đưa cho anh Tân, vô ý làm rơi một mẫu giấy nhỏ kẹp trong tờ báo. Ngụy Như Phong nhặt lên, anh Tân lấy tờ báo hỏi: “Cái gì đấy?”

“Không có gì, giấy nhớ số điện thoại của chị em ấy mà.” Ngụy Như Phong vò nó thành một cục, nhét vào trong túi quần. Đó đúng là giấy nhớ số điện thoại, nhưng không phải là số của Hạ Như Hòa. Ngụy Như Phong đã từng nhìn thấy dãy số này, nhưng cậu đã sớm ném nó vào thùng rác trong bệnh viện. Đó là tờ giấy do Diệp Hường Vinh viết, trên giấy có tên của anh ta với nét bút cứng cỏi, và số điện thoại của anh ta. Cửa xe nhanh chóng được mở ra, tiếng lật báo của anh Tân phát ra âm thanh “sột soạt”, ánh mắt của Ngụy Như Phong trống rỗng nhìn ra phía trước. Khi nhìn thấy tờ giấy ấy, cậu cảm thấy tìm mình dường như ngừng đập, ngay cả hít thở cũng khó khăn. Cậu đã từng lo rằng mình sẽ bị người ta bắt đi, sợ cuộc sống lao tù, nhưng điều mà cậu lo sợ nhất là Hạ Như Hòa sẽ ra sao, đột nhiên rời khỏi cậu như vậy, cô có thể tiếp tục sống tốt hay không. Nhưng mà, tờ giấy này lại nói cho cậu biết, Hạ Như Hòa không sợ cậu rời khỏi mình, mà ngược lại cô vẫn đang nghĩ xem làm cách nào để cậu rời bỏ mình, cô và tên cảnh sát kia vẫn luôn liên lạc với nhau nhưng bản thân cậu lại không biết gì cả.

Ngụy Như Phong tựa trán vào cửa sổ xe, cái lạnh thấu xương từng chút một rót vào trong thân thể cậu, cậu nghĩ về tình yêu sâu đậm của mình, cũng có thể cảm nhận được sự gò bó của Hạ Như Hòa, nhưng cậu hoàn toàn không ngờ rằng, thì ra tình yêu bền bỉ của cậu chỉ trở thành gánh nặng mà cô muốn vứt bỏ, những quật cường và bất khuất, nỗ lực và gian khổ mà cậu chịu đựng mấy năm nay đều biến tan như gió trong nháy mắt, không để lại dấu vết. Như gió, Ngụy Như Phong cười cay đắng, cô tự mình đặt tên cho cậu, thật hợp làm sao. Ba người đến Tân Kiều, đầu tiên anh Tân đi xung quanh nhà kho dạo qua một vòng, lần thứ hai xác định vị trí các cánh cửa, A Cửu rồi rảnh buồn chán đứng ngoài cửa chính đùa giỡn với con chó săn. Ngụy Như Phong ngồi dưới đất vừa hút thuốc vừa chờ điện thoại của lão Chung.

Anh Tân xem xét xong cũng ngồi xuống cạnh cậu, nhờ cậu châm thuốc. Điện thoại đổ chuông, Ngụy Như Phong nhận điện, là giọng của Tiểu Vũ, đầu bên kia rất loạn. Tiểu Vũ lớn tiếng nói: “Anh Phong! Em mua được rồi! Người quá trời người luôn, phải đi cướp vé chứ không phải là mua nữa! Sao anh lại thích xem ba cái kịch tình yêu suốt mướt thế này!” “Được rồi, cảm ơn cậu, cậu đến phòng anh đi, trong ngăn kéo có mấy điều thuốc đấy. Cứ lấy mà hút.” Ngụy Như Phong nói, thật ra cậu không hề thích xem mấy vở ca kịch thế này, cậu không đủ trình độ để thưởng thức, nhưng vì Hạ Như Hòa, cậu lại trông mong nó đến vậy. Hôm nay cậu biết cho dù mình làm vậy cũng không có ý nghĩa gì, vốn đang bức tức muốn hét to với Tiểu Vũ rằng hãy xé hết vé đi, nhưng cậu không thể nào làm được. Cho dù lòng đã hóa thành tro nhưng bên trong vẫn còn chôn dấu cái tên Hạ Như Hòa. Ngụy Như Phong cúp điện thoại, anh Tân hỏi: “Giữ thế?”

“Không có gì, là Tiểu Vũ.” Ngụy Như Phong dựng chiếc điện thoại ở trên mặt đất, cậu ngồi chồm hổm một bên nhìn thiết bị cao cấp này, mặt dờ ra. “Mua được vé chưa?” Anh Tân hỏi. “Rồi.” Ngụy Như Phong gật đầu.

“Thế là được rồi, cậu hãy đi theo chị cậu mà hun đúc tình yêu nghệ thuật.” Anh Tân cười trêu ghẹo. “Hun cái gì mà hun, em thế này cùng lắm là bị hun đến thôi.” Ngụy Như Phong tự giễu nói. “Sao coi thường bản thân vậy? Sau này cậu có tình toán gì không? Không lẽ cứ ở Đông Ca hoài?” Anh Tân đập tắt tàn thuốc nói.

“Đành thế thôi, qua được ngày nào hay ngày đấy.” Ngụy Như Phong buồn phiền nói, trước khi nhìn thấy tờ giấy kia cậu còn ôm chút hy vọng nhỏ nhoi, nhưng hôm nay cậu đã không còn hy vọng nữa rồi, “Anh Tân, còn anh? Sau này có ở lại công ty không?” “Chưa biết nữa, nếu còn lão Chung thì tôi vẫn làm tiếp.” Anh Tân lắc đầu nói, “Thật ra tôi cũng không nghĩ xa như vậy, nếu như sau này nhân hạ rảnh rồi thì tôi muốn dùng toàn bộ tiền mình kiếm được mở một quán cơm nhỏ, chị tôi biết nấu ăn.” Anh Tân ngẩng đầu lên, nở nụ cười ôn nhu, Ngụy Như Phong nhìn anh ta, đột nhiên cảm thấy cái người luôn luôn ít nói thậm chí là lãnh khốc này lại có một mặt nhu hòa đến thế, hai tiếng chị tôi khiến lòng cậu tê dại, cậu muốn tìm hiểu thêm: “Anh cũng có chị gái à?”

“Ừ, có.” Anh Tân rũ mắt xuống, nhàn nhạt nói. “Em có thể tới ăn chực không?” Ngụy Như Phong toét miệng cười đùa nói. “Đi đi, đến đây đi, tôi sẽ ưu đãi cho cậu, chiết khấu 88%, nhưng cậu phải cố giữ mạng mà đến nhé, nếu như đề kiếu tóc đại ca một chút thì làm bảo kê cho quán tôi càng tốt.”

Lời nói đùa của anh Tân làm cho Ngụy Như Phong trầm mặc lại, cả hai người hình như đều có tâm sự riêng. Ngụy Như Phong nhặt một nhánh cây, vẽ vẽ trên mặt đất, nói: “Anh Tân, anh nói xem chúng ta đang làm cái gì? Bảo vệ? Ác ôn? Tông phạm? Chó săn? Tâm khiên?” “Cậu nói xem, sao cậu lại bán mạng như vậy?” Anh Tân đập thuốc nói. Đột nhiên con chó săn ở cửa chính sủa ăng ẳng, tiếng A Cửu ở bên kia vọng tới, dường như đã có chuyện xảy ra. Ngụy Như Phong đứng lên, đi về phía trước vài bước, ngoảnh đầu lại nói: “Vì quán ăn nhỏ của anh, vì chị của anh, cho nên anh phải tự bảo vệ mình. Bây giờ em không còn gì nữa, cho nên có bỏ mạng cũng không sao. Anh Tân, anh chờ điện thoại đi, em ra trước xem một chút.”

Ánh sáng ngược chiều khảm lên hình dáng lạnh lùng của Ngụy Như Phong một tầng viền vàng, dáng người khi chạy đi của cậu có một loại gầy yếu đặc hữu của thiếu niên. Ngụy Như Phong từng chút một thoát ra khỏi tầm mắt của anh Tân, chiếc bóng từ từ kéo dài, anh Tân đột nhiên cảm thấy, bóng tối thăm thẳm được sinh ra bởi ánh sáng và bóng lưng cậu hàm chứa một sự bi thương không rõ. Khi chạy tới, Ngụy Như Phong liền nhìn thấy A Cửu đang cùng mấy thằng thanh niên tranh chấp, trong đó có một người mà cậu biết, là Tóc Vàng. Sau khi Ngụy Như Phong đến Đông Ca, vì chuyện của A Phúc,

Tóc Vàng đối với cậu vẫn canh cánh trong lòng, sau đó Ngự Như Phong dần dần xuất đầu lộ diện, Tóc Vàng càng cảm thấy nếu tiếp tục ở Đông Ca thì không xong, khi đó Trương Thanh Long vừa mới nổi lên, chiêu mộ không ít người, Tóc Vàng liền chạy qua bên kia. Sau đó vì chuyện tranh chấp kho hàng mà Trình Hào và Trương Thanh Long vẫn bất hòa nhau, Tóc Vàng cũng không xuất hiện lại ở trước mặt họ, hôm nhau đụng độ nhau ở chỗ này, mùi thuốc súng liền xuất hiện một cách tự nhiên. Ngự Như Phong kéo A Cửu tranh chấp này giờ, nói: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Tụi nó giành chỗ!” A Cửu tức giận chỉ vào cửa nói. Thì ra ở phía sau nhà xưởng trùng hợp thay lại có một sòng bạc ngầm, bọn Tóc Vàng thường tới đó sát phạt nên thường đi xuyên qua nhà xưởng. Hôm nay chạy qua đây thì đụng phải A Cửu, tụi nó cũng biết ông chủ của hai phe không đi cùng đường nên tùy tiện khiêu khích vài câu, vốn chỉ định chửi nhau đôi ba câu rồi thôi, ai ngờ Tóc Vàng nhìn thấy Ngự Như Phong, hấn liền phẫn nộ, tiến lên một bước nói: “Chúng ta cũng coi như là người quen, tụi tao chỉ muốn đi qua đây một chút, cũng chẳng phải là chuyện to tát gì, tụi bay chưa đến nỗi không chừa cho tụi tao chút mặt mũi đây chứ!” Ngự Như Phong vươn tay ngăn cản hấn nói: “Hôm nay thực sự không tiện, xin lỗi.”

“Mày cô ý có phải không? Tao không tin, hôm nay lão tử nhất quyết phải đi qua được đây đây!” Tóc Vàng trừng mắt đầy cậu nói. Ngự Như Phong nắm cổ tay hấn nói: “Mày đừng ép tao động thủ.” “Mk! Tao sẽ đứng đây cho mày động! Thế nào? Mày vẫn muốn chém tao vài đao à? Đừng tưởng là tao không biết chuyện mày đã làm! Sao A Phúc lại chết? Chị mày vẫn chưa đến viếng mộ nó nhì? Dù gì cũng là người đàn ông đầu tiên...”

Tóc Vàng còn chưa nói hết thì đã bị Ngự Như Phong quật ngã, mất cậu long sòng sọc cuối lên người Tóc Vàng, từng quyền một đánh lên mặt hấn, tức giận rống: “Tao sẽ cmn làm thịt mày!” Nhóm người đi theo Tóc Vàng không ngờ Ngự Như Phong lại ra tay tàn ác như vậy, bắt đầu hô hào rồi nhào vào đánh, một mình A Cửu không ngăn trở nổi nhiều người như vậy, quát với Ngự Như Phong: “Cmn mày đừng có liều mạng! Hôm nay còn có chuyện quan trọng đó!” Ngự Như Phong dường như không nghe thấy, vẫn tiếp tục quần thảo, A Cửu nhìn thấy có người nhặt một thanh sắt giờ lên sau lưng cậu, nhưng cậu không hề cảnh giác, cho dù bị người khác hết đâm rồi đá nhưng cậu chỉ chăm chăm đánh Tóc Vàng, mà Tóc Vàng đã nói không ra hơi từ lâu, mặt sưng vù, trông chỉ còn nửa cái mạng.

Trong khi phía bên này hỗn loạn không kiểm soát nổi, anh Tân và mấy người công nhân trong kho hàng cùng nhau chạy tới, A Cửu vội vàng kêu cứu: “Nhanh lên một chút! Sắp không chống đỡ nổi rồi!” “Chạy!” Anh Tân đã chạy tới, không nói hai lời liền kéo Ngự Như Phong đang ngồi trên người Tóc Vàng dậy. Ngự Như Phong vừa vật lộn vừa đuổi chân đạp Tóc Vàng, A Cửu hất người bên cạnh ra rồi chạy về phía anh Tân nói: “Chạy cái gì? Anh đừng để ý tới nó! Nó điên rồi! Hôm nay chắc bị đập toi bời rồi!”

“Đều cmn chạy mau! Lão Chung vừa báo tin! Chỗ này đang bị canh sát theo dõi!” Anh Tân níu Ngự Như Phong lại, nói. Ngự Như Phong ngẩn ra, mắng to một tiếng “a”, anh Tân và đồng bọn cùng nhau nhấc Ngự Như Phong lên, chạy về phía chiếc xe. A Cửu khởi động xe nói: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chỗ hàng ấy làm sao bây giờ?” “Không biết cụ thể thế nào, lão Chung nói lô hàng đó đành phải bỏ thôi, nếu không thì nhóm chúng ta đang ở chỗ này sẽ bị liên lụy.” Anh Tân cau mày nói.

“Vậy chúng ta làm sao bây giờ?” A Cửu hoảng loạn nói. “Bây giờ không thể quay về Đông Ca.” Anh Tân nhìn thoáng qua Ngự Như Phong nói, “Này! Cậu không sao chứ? Có cần đến bệnh viện không?” Sắc mặt Ngự Như Phong tái nhợt, cậu nhìn ra cửa sổ nói: “Không sao, anh giúp em gọi điện cho Tiểu Vũ, kêu nó đem vé đến cho em, mấy anh đưa em đến rạp hát Hải Bình đi.”

“Mày vẫn còn băn khoăn chuyện này sao? Mày còn có đầu óc hay không vậy hả?” A Cửu nhìn kính chiếu hậu hung hăng trừng Ngự Như Phong nói. “Nhanh lên một chút, trễ bây giờ.” Ngự Như Phong nhìn đồng hồ đeo tay một, nhàn nhạt nói. “Được, đưa cậu ấy đi đi, tạm thời chắc cũng không có chuyện gì đâu.” Anh Tân kéo tay Ngự Như Phong, Ngự Như Phong thu người lại tránh né, anh Tân đề cậu lại, nói: “Cánh tay cậu bị thương rồi, xử lý một chút đi.”

Cánh tay của Ngự Như Phong có một vết thương dài chảy máu, cậu vụng về lau lau vết máu rồi lấy y phục che lại. Bọn họ chạy nửa vòng thành phố lấy vé rồi đến rạp hát Hải Bình, Ngự Như Phong lau mặt một, gắng sức đẩy cửa xe ra, hơi lão đảo bước xuống, cậu nhìn thấy Hạ Như Họa cô độc đứng ở trên bậc thang thật cao đằng xa, ra sức vẫy vẫy tay với cậu. Lúc xuống xe, một cục giấy vo viên từ túi quần của Ngự Như Phong rơi xuống ghế, anh Tân nhặt lên, nghi ngờ mở ra, chữ viết bên trong khiến anh ta biến sắc, anh ta liếc nhìn A Cửu đang lái xe phía trước, bình tĩnh nhét tờ giấy vào trong túi quần mình.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 7: Curtain Call

(Curtain call là lời chào cảm ơn khán giả của các diễn viên sau khi kết thúc vở kịch) Hạ Như Họa nhìn thấy Ngự Như Phong, cuối cùng lòng dạ cũng được thả lỏng, cô vui vẻ chạy ra đón nhưng Ngự Như Phong lại không vui vẻ như cô, cậu cau mày thật chặt, trông như đang có tâm sự nặng nề. “Xin lỗi, đến trễ.” Ngự Như Phong lấy vé ra, nói.

“Không sao, chỉ vừa mới bắt đầu thôi, em đã làm gì thế? Sao trên người em lại nhiều bụi đất thế này?” Hạ Như Họa vỗ vỗ quần áo của cậu, nói. “Đi giao hàng, dính bẩn một chút.” Ngự Như Phong theo bản năng tránh né tay của Hạ Như Họa, tiến lên phía trước. Hạ Như Họa giữ cánh tay giữa không trung, từ từ hạ xuống. Cô cảm giác được Ngự Như Phong đang vì chuyện gì đó mà né tránh cô, mà những chuyện ấy lại khiến cho cô lo lắng. Lúc vào rạp hát, đèn đã được tắt hết, Ngự Như Phong nương theo ánh sáng trên sân khấu miễn cưỡng tìm chỗ ngồi, có người nào đó huyếch cậu một, thiếu chút nữa cậu đã làm rùm beng lên với người ta. Hạ Như Họa vội vàng kéo cậu bỏ đi, nhỏ giọng xin lỗi những người xung quanh. Lúc ngồi xuống Hạ Như Họa

dần dần cảm thấy, buổi tối mà cô mong đợi chắc chắn có điểm gì đó không đúng, bởi vì nó không tuyệt vời như cô đã nghĩ. Cô nghiêng mặt lên lút nhìn Ngụy Như Phong đang nhìn mây cầu kính, có chút xa lạ, cũng có chút thất vọng, cuối cùng cô cũng hiểu cảm giác khi tình yêu của mình bị người ta lạnh nhạt.

m nhạc vang lên, bài ca của dũng sĩ đấu bò hùng tráng mà ưu mỹ, màu sắc trên sân khấu thật diễm lệ, Carmen khẽ ngậm điều thuốc, phong tình vạn chủng, khi nở nụ cười thật quyến rũ mê người. “Nhất định phải cẩn thận, rồi anh sẽ phải lòng em thôi!” Sự ngang bướng và quyến rũ của Carmen mê hoặc chàng dũng sĩ đấu bò Don Jose tuần mỹ, thần thái đó khiến Hạ Như Họa nhớ đến Tô Đồng. Màn tỏ tình dứt khoát của cô ấy như đâm vào tim Hạ Như Họa, cô mơ hồ sợ Ngụy Như Phong sẽ vì thế mà động lòng, đồng thời cũng có chút dè dặt sự dũng cảm và nhiệt tình ấy. Cô nghĩ mình sẽ vĩnh viễn không bao giờ nói tiếng yêu một cách tự tin như Tô Đồng, tình yêu của cô đã bị vùi lấp dưới tầng tầng năm tháng, không ngờ người mà mình xem là người thân ruột thịt lại trở thành người bạn bên mình suốt cả cuộc đời.

“Tình yêu là một chú chim nổi loạn không ai có thể thuần hoá! Nếu anh không yêu em mà em yêu anh, nếu em yêu anh thì anh hãy giữ mình đấy! Lúc anh nhốt chú chim vào lồng, nó lại vỗ cánh bay đi, ái tình rồi bỏ anh, anh muốn chờ cũng không chờ được, nhưng lúc anh không trông đợi nó, nó lại trở về. Anh muốn nắm bắt nó, anh muốn lãng tránh nó, nhưng nó lại tới chọc giận anh!” “Carmen không thể lừa gạt chính mình, cô ấy không yêu anh, không yêu!” “Ô, Carmen của tôi! Hãy để cho tôi tới cứu vớt em, cũng là cứu vớt chính tôi!”

“Tại sao anh lại muốn trái tim này? Từ lâu nói không còn thuộc về anh nữa rồi!” “Nhưng, tôi yêu em! Tôi nguyện làm tất cả những chuyện em thích, chỉ cần em không rời bỏ tôi. Carmen yêu đấu, xin em hãy nghĩ lại những năm tháng mà chúng ta yêu nhau!” “Không! Tôi sẽ không quay về bên anh!”

“Cho tôi hỏi em câu hỏi cuối cùng: Ma quỷ, người không đi cùng ta sao?” “Không, vĩnh viễn không! Hoặc là người giết chết ta, hoặc hãy cho ta tự do!” “Là tôi! Là chính tôi giết chết người mà tôi yêu nhất!” Don Jose giờ cao đôi tay dính đầy máu huyết của người yêu, ngửa mặt lên trời gào thét.

Điều nhảy Habanera làm cho Carmen càng thêm mỹ lệ, tình yêu nóng bỏng không chịu cản trở thật mê hoặc lòng người. Hạ Như Họa nhớ lại bài học trên lớp, giáo sư từng nói, lời bình đặc sắc nhất về “Carmen” là: Bi thương cùng ái tình, là bậc thầy vĩnh hằng. Quả thực tình yêu đã hóa thành con dao, cuối cùng Carmen chết dưới thanh kiếm của Don Jose. Sân khấu hoa lệ và màu sắc rực rỡ làm cô say mê, đôi mắt ngẩn ngơ cho hết thấy đều trở nên mơ hồ. Hạ Như Họa hoàn toàn hiểu được sự bất khuất của Carmen, cô và Ngụy Như Phong cũng đang vật lộn theo đuổi tình yêu y như vậy, lúc này cô cũng đang cầm một thanh kiếm, chỉ có điều cô không đâm vào ngực của Ngụy Như Phong mà lại chặt đứt thứ ý loạn tình mê và sự lo lắng tội ác đang dây dưa giữa bọn họ. Hạ Như Họa nhìn Ngụy Như Phong, vở kịch diễn được một nửa thì cậu liền ngủ thiếp đi, đôi mắt rũ xuống, tay khoát lên tay vịn ghế, cả người trông có vẻ nhu hòa hơn so với khi tỉnh nhiều. Hạ Như Họa nhẹ nhàng đặt tay mình lên mu bàn tay của cậu, khi vừa mới gặp mặt cô đã nắm lấy bàn tay này thật chặt, cô sẽ vĩnh viễn không rời xa cậu. Cô không muốn bỏ lỡ rồi mới oán thán vì tiếc nuối, cô không muốn giao Ngụy Như Phong cho bất cứ ai. Cho dù cậu bị xử phạt như thế nào, cô vẫn sẽ ở bên cậu cho đến cùng.

Lúc buổi ca kịch kết thúc Ngụy Như Phong bị điện thoại đánh thức, cậu ngơ ngẩn một lúc lâu mới chậm rãi nhận điện thoại. “Alo?” “Em, em muốn nói chuyện với anh.”

Cuộc điện thoại đó là của Tô Đồng, sau khi gặp Hạ Như Họa, lòng cô vẫn rối như tơ vò, cô tin Ngụy Như Phong sẽ đi tự thú, cũng tin rằng Hạ Như Họa sẽ chờ cậu, nhưng cô không muốn làm người ngoài cuộc, không muốn biết tin tức từ báo chí hoặc là các phương tiện khác. Cô muốn cùng Ngụy Như Phong gặp nhau một lần, muốn nghe chính miệng cậu đồng ý, muốn trực tiếp nhìn cậu đi ra khỏi Đông Ca, có vậy thì nếu lỡ sau này không gặp lại, cô cũng có thể an lòng. Ngụy Như Phong dừng một chút, hơi cảm khái nói: “Cô thật biết chọn thời điểm, được, cô tới tìm tôi đi, tôi đang ở rạp hát Hải Bình, vừa khéo rất gần nhà cô.” “Ừ, vậy em đi đây, lát nữa gặp.” Tô Đồng thờ phào nhẹ nhõm, gác điện thoại.

Hạ Như Họa vẫn ngây ngẩn nhìn Ngụy Như Phong nãy giờ, Ngụy Như Phong quơ quơ điện thoại trước mặt cô, thấp giọng nói: “Chị, em còn có chút chuyện.” “Chuyện gì thế? Tôi nay có về không?” Hạ Như Họa lo lắng hỏi. “Yên tâm, em chỉ đi gặp một người bạn thôi, còn tối nay... ừ.” Ngụy Như Phong nghiêng người dựa vào ghế ngồi.

“Phải về nhé! Chị có chuyện muốn nói với em!” Hạ Như Họa nói. “Được.” Ngụy Như Phong gật đầu. “Chị đi trước! Nhưng tối nay nhất định em phải về nhà đây nhé!” Hạ Như Họa xách túi lên nói.

“Ừm.” Hạ Như Họa theo đoàn người đi ra ngoài, trước khi ra khỏi cửa chính, cô ngoái đầu lại nhìn Ngụy Như Phong, cô mong rằng Ngụy Như Phong cũng có thể nhìn lại cô một, nhưng cậu không làm thế. Giữa rạp hát người đang dần thưa thớt, cậu ngồi đó không nhúc nhích, như ẩn như hiện, không rõ. Khi Tô Đồng đến công nhà hát thì người vẫn chưa tản đi hết, cô đợi một lát vẫn không thấy Ngụy Như Phong đi ra, nên cô bảo với người soát vé là mình để quên đồ, muốn vào lại rạp hát.

Ngụy Như Phong vẫn đang ngồi ở đó, người ở bên cậu đã đi hết sạch, có thể nhìn thấy một phần bóng lưng cậu từ đằng xa, Tô Đồng đi tới trước mặt cậu, vỗ nhẹ vai cậu nói: “Này, anh cũng có máu văn nghệ ghê nhỉ!” Ngụy Như Phong nhíu mày nhìn cô một, nói: “Cũng thường thôi.” “Sao lại chạy tới đây?”

“Cùng cô ấy xem men men cái gì đó.” “À, là “Carmen” à?” Tô Đồng hơi buồn bã, “Đã không có văn hóa mà còn học đòi! Mau đứng dậy đi, người ta sắp phải đóng cửa rồi.” Hai tấm màn che trên sân khấu trước mặt được người ta kéo lại, ngọn đèn tối mờ để lại một bóng đen trên mặt Ngụy Như Phong, ánh mắt cậu như tối đi, cậu thấp giọng nói: “Kéo tôi một.”

“Gi?” Tô Đồng cúi đầu ngờ vực nhìn cậu, mà Ngụy Như Phong không trả lời thắc mắc của cô, cậu từ từ đổ người về phía trước, giống như đã mất hết khí lực. “Này! Anh bị sao thế?”

Tô Đồng vội vã đỡ lấy cậu, lúc tiếp xúc, cô lập tức cảm thấy lòng bàn tay cậu ẩm ướt, dưới ánh đèn mờ mờ, cô kéo hai tay cậu ra, rõ ràng trên đó có vết máu nhìn mà phát hoảng. “Như Phong! Sao anh lại bị chảy máu? Rốt cuộc thì anh làm sao thế?” Tô Đồng vô cùng sợ hãi. “Sao trắng cái gì... Chiều nay xảy ra chút chuyện...” Ngụy Như Phong rên rỉ nói, “Đỡ tôi dậy.”

“Buổi chiều? Gặp chuyện từ hồi chiều mà anh để đó tới giờ? Ngụy Như Phong anh không muốn sống nữa sao?” “Ha ha... Thế thì coi như tôi đã theo cô ấy đến phút cuối cùng...” Mặt Tô Đồng đỏ lên, cô hoảng loạn đỡ lấy Ngụy Như Phong, nhưng ngay khi họ vừa chậm rãi đứng lên, cô liền sợ mất hồn mất vía, chỗ lưng ghế mà Ngụy Như Phong dựa vào đã bị nhuộm thành một mảnh đỏ tươi, Tô Đồng run rẩy ôm lưng cậu, chính lại vật áo phía sau đã bị máu thấm ướt.

Thật ra hồi chiều, chỗ bị thương nặng nhất của Ngụy Như Phong không phải nằm ở cánh tay mà là ở cạnh sườn. Đồng bọn của tóc vàng dùng một cây sắt trực tiếp bổ lên người cậu, Ngụy Như Phong nghe thấy xương sườn của mình phát ra tiếng “răng rắc” một cách rõ ràng, ngoại trừ nội thương, ngoại thương vẫn chưa được xử lý, lúc xuống xe liền đau nhói, nhưng khi nhìn thấy gương mặt vui vẻ của Hạ Như Họa, cậu nghĩ dù sao đi chăng nữa cũng phải cùng cô xem xong vở kịch, cho dù tính mạng của cậu có thể sẽ kết thúc giữa vở kịch này. Cách yêu điên cuồng của Ngụy Như Phong khiến cho Tô Đồng gần như sụp đổ, cô nghĩ không ra vì sao lại có người không coi bản thân mình ra gì như vậy. Sự cố chấp vượt qua ranh giới sống chết này khiến cho cô tuyệt vọng, cô lau sạch nước mắt nói: “Anh điên rồi! Cái tên điên này! Anh không cần mạng mình nữa sao! Không có cái gì quan trọng hơn tính mạng cả! Tại sao anh có thể vì cô ấy mà ngay cả tính mạng cũng không cần hả?” “Tính mạng quan trọng hơn mọi thứ, nên tôi mới tặng cho cô ấy, tôi sống khiến cho cô ấy khó chịu, vì khó chịu nên cô ấy mới lên lút tìm cách sát... Thật ra chẳng cần như thế, chỉ cần cô ấy nói với tôi một tiếng, không lẽ tôi còn dây dưa với cô ấy hay sao?... Cô nói xem, nếu tôi chết thế này, cô ấy có thể nhớ tôi suốt đời không? Có không? ... Nhưng thật ra tôi không muốn thế, tôi không muốn chết, tôi muốn sống thật tốt... Cô còn nhớ không? Tôi đã nói về những ngày tháng mà tôi muốn sống... Tôi vốn là muốn, muốn kiếm chút tiền rồi mang cô ấy đi thật xa... thật xa... Thời tiết tốt, trời ít mưa... Tốt nhất là một thôn nhỏ, chỉ có khoảng mười người, không ai biết chúng tôi... Ừm, chỉ cần một gian phòng nhỏ là đủ rồi, trồng vài bông hoa, nuôi vài con gà... Giống như khi còn bé vậy, hai người mãi mãi ở cùng một chỗ, cho đến khi già, cho đến khi chết đi... Cứ như thế... như thế mà sống cả đời...”

Cảm giác mất máu khiến cậu chậm rãi rơi vào hầm băng, sự chịu đựng đã vượt quá cực hạn, ánh sáng trước mắt Ngụy Như Phong dần dần biến mất, hai mắt tối sầm rồi tê liệt. Tô Đồng không chịu được, cùng cậu ngã xuống đất, cô nhìn gương mặt tái nhợt còn sót lại một nụ cười yếu ớt của Ngụy Như Phong, khóc lớn: “Ngụy Như Phong! Anh tỉnh lại đi! Mở mắt! Mở mắt ra! Có ai, có ai không, mau cứu mạng, mau cứu người!” Nhân viên y tế của nhà hát vội lao tới, họ gọi cho cấp cứu, ba chân bốn cẳng đẩy Ngụy Như Phong lên xe cứu thương. Dọc đường Tô Đồng luôn siết chặt tay của Ngụy Như Phong, người cậu vô cùng yếu ớt, lòng bàn tay lạnh lẽo, có thể cảm thấy sinh mệnh đang bị xói mòn từng chút từng chút một một cách rõ ràng.

Lúc xuống khỏi xe cứu thương để vào bệnh viện, cổ họng của cậu ừ ừ một tiếng, không ai nghĩ được cậu nói gì, chỉ có Tô Đồng hiểu được cậu đang muốn gọi tên Hạ Như Họa, vì có một giọt lệ lặng lẽ rơi khỏi khóe mắt cậu. Gió biển ban đêm lạnh thấu xương xộc vào trái tim của Tô Đồng, cô ngã ngồi trước cửa bệnh viện, òa khóc...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 8: Bước Ngoặt

Lúc ra khỏi nhà hát, Hạ Như Họa gặp được Lục Nguyên, cậu đang đang đứng ở cửa chính nhìn đồng hồ tây, Hạ Như Họa đi tới vỗ vai cậu, nói: “Này! Đang làm cái gì đấy?” “Như Họa!” Lục Nguyên ngạc nhiên nhìn cô nói, “Tớ còn đang nghĩ mình có thể tình cờ gặp được cậu hay không đấy! Em cậu đâu?” “À, em ấy còn bận việc, tớ về nhà một mình.” Hạ Như Họa chỉ chỉ vào trong rạp hát, nói:

“Để tớ đưa cậu về nhé!” Lục Nguyên cao hứng nói. “Không cần phiền thế đâu, có tuyến xe bus chạy về thẳng cửa nhà tớ mà.” Hạ Như Họa nói. “Đừng ngại, dù sao thì tớ cũng không bận! Trên đường đi mình còn có thể bàn luận về vở kịch nữa! Đúng rồi, cậu ghi âm rồi chứ?” Lục Nguyên lắc lắc chiếc máy ghi âm trong tay, nói:

“Rồi! Tớ còn chưa tắt máy đây này!” Hạ Như Họa lấy máy ghi âm ra nhấn nút tắt, nói: “Tớ vào trễ giờ nên không kịp ghi âm phần đầu, phần sau thì đủ cả.” “Sao lại tới trễ?” Lục Nguyên nghi ngờ hỏi. “À... Em tớ có chút việc.” Sắc mặt của Hạ Như Họa ảm đạm.

“Em ấy còn ít tuổi mà bận thế cơ à. Không sao đâu, tớ ghi âm hết cả, cậu lấy mà nghe trước đi này! Vở “Carmen” lúc này thực sự quá quá tuyệt vời! Rất là đúng điệu! Biểu cảm của Jose và Carmen lúc cuối thật đặc sắc, cậu còn nhớ về mặt khi Jose vùng thanh kiếm lên không? Chắc chắn! Thật là một tình yêu tuyệt vọng mà! Nhưng nếu tớ là anh ta thì nhất định tớ sẽ không tuốt kiếm.” Trên đường về, Lục Nguyên cứ hăng hái đánh giá diễn xuất mãi, còn Hạ Như Họa thì vừa nghe vừa nhớ lại những hành động khác thường của Ngụy Như Phong vào buổi tối, có chút đáng trí đáp lời: “Vì sao lại thế?” “Vì tớ không muốn dùng tội ác để thành toàn tình yêu của mình.” Lục Nguyên cười nói.

Hạ Như Họa như bưng tỉnh, khẽ nói: “Tình yêu tội lỗi, quá bất hạnh.” “Đúng vậy, cho nên đây là bi kịch, lấy cái chết để kết thúc.” Lục Nguyên gật đầu, “Nếu như yêu thì trong sạch vẫn hơn.” “Ừ, nên trong sạch.” Hạ Như Họa ngửa đầu cười.

Khi đó Lục Nguyên hoàn toàn không hiểu ý của Hạ Như Họa, thậm chí còn nghĩ cô ấy nói nhầm, nhưng nụ cười tươi sáng mà thành kính của cô vẫn khắc sâu trong lòng cậu. Về đến nhà Hạ Như Họa vẫn đứng ngồi không yên, mắt phải của cô bị nháy liên hồi, điều này càng khiến cô cảm thấy hình như Ngụy Như Phong đã giấu giếm cô chuyện gì đó. Cô bèn chôn gọi điện cho Diệp Hường Vinh, tờ giấy nhớ số điện thoại đã mất ở đâu nào, cô dựa vào ấn tượng mà bấm số mấy lần, nhưng vẫn không có ai nghe. Hạ Như Họa nghĩ có lẽ là cô nhớ nhầm, mà bây giờ cũng đã quá trễ rồi, chắc Diệp Hường Vinh đã sớm đi khỏi cục cảnh sát.

Đến nửa đêm mà Ngụy Như Phong vẫn chưa về, Hạ Như Họa rầu rĩ bật TV, vừa xem vừa chờ cậu. Ngay lúc cô cảm thấy buồn ngủ, TV phát tin tức về

những vụ việc xảy ra ở Hải Bình vào buổi chiều khiến cho cô giật mình tỉnh lại. MC dùng giọng nói chậm rãi để tường thuật lại vụ ẩu đả tại nhà kho Tân Kiều chiều nay, gương mặt hiện lên giữa màn hình khiến tóc gáy cô dựng đứng. Đó là tóc vàng, cả đời này cô không bao giờ quên được khuôn mặt hằn. Tóc vàng đã phai nhạt, trên người hằn loang lổ vết máu khiến Hạ Như Họa run sợ trong lòng, nhìn bộ dạng của tóc vàng lại nghĩ đến sự căm giận không rõ của Ngụy Như Phong vào buổi tối, tim gan của Hạ Như Họa như quán vào nhau, cô cuống quýt đứng dậy, chạy đi gọi điện thoại cho Diệp Hường Vinh, nhưng ông nghe chỉ truyền đến mấy tiếng tút tút khô khan, chẳng có ai nghe máy. Khi Hạ Như Họa gọi điện cho Diệp Hường Vinh, đội hình cảnh cùng đại đội chuyên về bài trừ nạn buôn lậu đang họp trong phòng. Buổi chiều họ căn cứ vào tin tình báo chạy tới hiện trường, nhưng nhóm Ngụy Như Phong đã lên xe chạy mất, nhóm người bên phe Trương Thanh Long phải mang theo tóc vàng đang bị thương nên chạy không xa, lập tức bị bắt lại. Thế nhưng lúc chưa đến được nhà xưởng, Diệp Hường Vinh liền nhận được tin tức khẩn cấp của 1149, kêu bọn họ dừng kiểm tra nữa!

Không ai hiểu nổi cục diện này, kế hoạch đã được an bài lâu như vậy, ngày hôm nay mục tiêu đã ở trước mắt rồi lại nói không thể hành động, không ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Cuối cùng Diệp Hường Vinh xin chỉ thị từ đội trưởng Hầu, xuất phát từ sự lo lắng cho an nguy của 1149, lần hành động này quyết định tạm dừng, tất cả mọi người cùng nhau quay về. Diệp Hường Vinh kỹ tính, dẫn nhóm tóc vàng về đồn. Trên đường, người của hình cảnh đội và đội chống buôn lậu đều không vui, khi về cục, Diệp Hường Vinh liền vào phòng của đội trưởng Hầu, Đội trưởng Hầu nói 1149 không phải là người tùy tiện, nhất định sẽ có tin tức khác. Hai người ngồi đối diện nhau hút thuốc, Ngô Cường đi đến, ném bản ghi chép khẩu cung của tóc vàng lên trên bàn, nói: “Là do Ngụy Như Phong hạ thù! Ra tay quá độc ác, tóc vàng chỉ còn thở thoi thóp, giờ đang được cấp cứu! Có Ngụy Như Phong xuất hiện chứng tỏ người của Đông Ca nhất định đã đến nhà xưởng đó vào chiều nay, chắc chắn có vấn đề! Chúng ta rút về đúng là quá hèn nhát mà!” “Cậu ta làm?” Diệp Hường Vinh cau mày nói, “Tên tiểu tử này liều mạng ghê!”

“Chúng ta có người nằm vùng ở trong, thà dè dặt chứ không thể liều lĩnh.” Hầu đội nghiêm túc nói. “Tin tức của người nằm vùng có đúng không vậy? Tin tức về LSD và súng đạn có khi nào là do Trình Hào tung hỏa mù không? Chúng ta cứ thả hần hết lần này đến lần khác thì ngày phá được án bao giờ mới tới?” Ngô Cường chán nản nói. “Tôi tin vào sự phán đoán của 1149, nhất định là Trình Hào đang giờ trò!” Diệp Hường Vinh siết chặt nắm tay.

Trong phòng yên tĩnh lại, đột nhiên điện thoại liên lạc chuyên dụng giữa Diệp Hường Vinh và 1149 vang lên, Hầu đội và Ngô Cường đều mừng rỡ, Diệp Hường Vinh vội vàng nhìn tin tức từ điện thoại, thì thầm: “Lời lão Chung không đáng tin.” “Là ý gì thế?” Ngô Cường lo lắng hỏi. “Mẹ nó, lỗ hàng ở nhà xưởng không phải là hàng chính phẩm! 1149 sợ chúng ta không thu hoạch được gì mà lại rút dây động rừng! Nhất định là chúng ta cũng đang bị Trình Hào theo dõi! Có thể là ngay khi chúng ta xuất phát thì bên kia liền nhận được tin tức, cho nên bọn họ mới rút lui nhanh như vậy! Tình cảnh hiện giờ của 1149 rất nguy hiểm, lão hồ ly kia đã đánh hơi được gì đó rồi!” Diệp Hường Vinh tức giận nói.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Hay là cứ bắt luôn lỗ hàng kia đi!” Ngô Cường vỗ bàn một. “Không được!” Đội trưởng Hầu quát anh ta, “Manh mối về vụ buôn lậu thuốc phiện này rất quan trọng, không thể tùy tiện cắt đứt! May mà các cậu không tùy tiện đến nhà xưởng, thời gian này 1149 hần sẽ không sao đâu, chúng ta phải phong tỏa hết tin tức của lần hành động này, phải làm động tác giả cho Trình Hào xem, khiến cho hần nói lòng cảnh giác! Ngô Cường, cậu đi báo cho các đài truyền hình phối hợp với chúng ta, nói là vụ việc vào xế chiều hôm nay đã được nghiêm trị, bắt được nhóm du côn tập trung lại ẩu đả, cứ cho mấy tên tiểu tử kia gánh tội, đừng để lộ tin ra ngoài, các điểm theo dõi nhà xưởng bên đó cũng thu về hết đi, Hường Vinh, cậu quá chú tâm đến vụ án này nên khiến cho Trình Hào chú ý rồi, từ hôm nay cậu hãy phụ trách việc liên hệ với 1149, những công việc khác hãy giao cho tổ số 3 làm! Tôi nay họp tiếp đề nghiên cứu lại các bước hành động!” “Rõ!” Diệp Hường Vinh và Ngô Cường cùng giờ tay lên chào.

Sau khi đi khỏi phòng của đội trưởng Hầu, Diệp Hường Vinh vội vã chạy đến tổ số 3, Ngô Cường gọi anh lại: “Lão Diệp, Ngụy Như Phong xử lý thế nào đây? Chẳng phải ông bảo bây giờ Hạ Như Họa đã quyết tâm khuyên Ngụy Như Phong hợp tác với chúng ta rồi ư? Sao bây giờ lại thành ra như vậy? Rốt cuộc thì chuyện đó đã được chưa thế?” “Tôi thấy Ngụy Như Phong kia đã bán linh hồn cho quỷ rồi! Nhất định là cậu ta không nghe lời chị! Bây giờ đừng đụng vào cậu ta vội, từ từ rồi tính sổ một lần luôn!” Diệp Hường Vinh nhớ lại lần cầu xin khẩn thiết trong nước mắt của Hạ Như Họa, thờ dãi nói.

Hạ Như Họa gọi cho Diệp Hường Vinh suốt 1 tiếng đồng hồ, cuối cùng mệt mỏi buông ống nghe xuống, ngay lúc cô ngả người xuống ghế sa lon, chuông điện thoại liền vang lên. Tiếng chuông lanh lảnh vốn rất bình thường cất lên vào lúc nửa đêm lại vô cùng sắc nhọn, tim của Hạ Như Họa đập điên cuồng, cô gấp gấp nhấc điện thoại, lỡ tay đụng vào chén trà trên bàn. Mà giọng nói từ điện thoại thiếu chút nữa khiến cô ngừng thở, Tô Đồng khàn tiếng gào vào trong điện thoại: “Cmn sao điện thoại của cô bận cả đêm thế! Mau tới bệnh viện thành phố! Như Phong không xong rồi! Anh ấy không xong rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 9: Vứt Bỏ

Hạ Như Họa chân trần chạy đến bệnh viện, cô không để ý tới bất cứ điều gì, dép đã sớm mất ở đâu đó trên đường. Trước cửa phòng giải phẫu đã có không ít người đứng chờ, Tô Đồng liên lạc với Hạ Như Họa không được nên đành dùng di động của Ngụy Như Phong gọi cho Tiểu Vũ, Tiểu Vũ sợ mất hồn, lại không tìm được anh Tân, A Cửu nên dứt khoát kêu Trình Tú Tú đến. Trình Tú Tú nghe nói là vì không đủ tiền nên Ngụy Như Phong vẫn chưa được cứu chữa, thiếu chút nữa cô đã đập nát phòng cấp cứu của bệnh viện. Lúc nộp viện phí, cô gần như là quẳng tiền vào mặt người ta, quát với ông bác sĩ rằng nếu như không cứu sống được Ngụy Như Phong thì ông ấy hãy chờ đến lúc bị chôn cùng với cậu. Hạ Như Họa được y tá dìu đến, đôi chân cô đã sớm bị trầy xước, nền xi măng càng khiến chân tấy đỏ. Nhưng dường như Hạ Như Họa không cảm thấy đau, lúc nhìn thấy Tô Đồng liền lập tức hất tay y tá chạy tới, nắm chặt tay cô ấy, nói: “Như Phong đâu? Em ấy đang ở đâu? Em ấy đâu rồi?”

“Ồ bên trong... đang cấp cứu.” Tô Đồng ngây ngốc chỉ vào phòng giải phẫu, khi được đưa tới bệnh viện, Ngụy Như Phong đã gần như không có nhịp tim. “Có chuyện gì xảy ra thế... Em ấy bị làm sao... Buổi tối vẫn bình thường mà...” Ánh mắt của Hạ Như Họa mờ dần, tự lầm bầm. Tô Đồng cắn chặt môi, cô chợt đứng lên tát Hạ Như Họa một bạt tai, nói: “Bình thường? Anh ấy bị thương từ tận hồi chiều! Chỉ vì cô mà anh ấy gắng gượng đến tối! Rốt

cuộc cô có hiểu cho cảm nhận của anh ấy hay không? Cô có biết anh ấy vì cô mà liều mạng hay không? Có thể đừng cho anh ấy hy vọng rồi lại để anh ấy tuyệt vọng hay không? Cô cho rằng anh ấy bị người ta hại ư? Thế này căn bản là muốn tự sát! Bởi vì anh ấy nghĩ rằng nếu anh ấy sống thì cô sẽ đau khổ, sẽ làm phiền cô, cho nên anh ấy mới tình nguyện đi tìm cái chết! Hạ Như Họa, rốt cuộc là cô muốn cứu anh ấy hay là hại anh ấy đấy? Rốt cuộc thì cô yêu anh ấy hay là muốn mạng của anh ấy đấy?”

Mặt của Hạ Như Họa in hằn một dấu tay đỏ lôm, đó là máu của Ngụy Như Phong, dù đã lạnh từ lâu nhưng cô vẫn cảm thấy nóng, nóng đến tận trong tim. Ánh mắt của cô lướt qua Tô Đồng, ngẩng nhìn cánh cửa đóng chặt. Cô đã từng suy nghĩ rất nhiều, nhưng chưa từng nghĩ tới chuyện có một ngày Ngụy Như Phong không chịu nổi, muốn từ bỏ sinh mệnh của chính mình. Cô còn chưa kịp dẫn cậu đi tự tử, còn chưa kịp kể cho cậu nghe về Alps, thậm chí còn chưa kịp nói lời yêu với cậu. Nước mắt của Hạ Như Họa cùng máu của Ngụy Như Phong bò xuống má, cô nhớ lại lúc Ngụy Như Phong đi ra khỏi rạp hát, cậu đã như có như không mỉm cười, cô bảo cậu nhất định phải về nhà, cậu chỉ cười nói “Ừm”... Thì ra cậu chỉ đang lừa người, vào lúc đó cậu đã một mình buông tay. Trình Tú Tú nhìn vết máu trên mặt Hạ Như Họa, giờ tay lên lau đi thay cô. Trình Tú Tú vẫn còn nhớ rõ Ngụy Như Phong đã từng nói với mình rằng con gái không nên nhìn thấy máu, từ đó về sau cô không còn kiếm chuyện đánh nhau nữa, thế nhưng hôm nay, cái người không cho cô nhìn thấy máu lại đang nằm trong một vũng máu, thậm chí không biết sau này cậu còn có thể mở miệng ra nói chuyện được nữa hay không. Mà những thứ đó đều là vì cô gái này, rõ ràng cô ta có quan hệ chị em với cậu, nhưng cậu lại thầm kín yêu cô ta. Mắt Trình Tú Tú dần dần đỏ lên, tay càng lúc càng miết mạnh, Hạ Như Họa cũng không buồn né tránh, như muốn mượn tay cô ta, dù có chết cũng được.

Tiểu Vũ thấy có điều gì đó khác thường, vội vàng liều mạng giật Trình Tú Tú lại, Hạ Như Họa ngã ngồi dưới đất, Trình Tú Tú tóm chặt Tiểu Vũ, điên cuồng hét to: “Anh ấy có thể tỉnh lại hay không? Có thể sống lại hay không? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Là do ai làm? Cậu nói cho tôi biết đi, là do ai làm!” “Em cũng không biết... Nghe nói hình như là cảnh sát, anh Tân và anh Cửu vẫn chưa về Đông Ca...” Tiểu Vũ mờ mịt nói. “Còn có thể là do ai làm nữa! Chính là ba cô! Là Đông Ca! Là tất cả các người! Là các người đã từng bước một ép anh ấy đi tới bước đường này! Nếu như không có các người, anh ấy và Hạ Như Họa đã sớm an tâm mà sống rồi! Chẳng phải cô thích anh ấy sao? Tôi cũng thích! Nhưng tôi biết anh ấy muốn cái gì, không muốn cái gì, anh ấy không cần tôi thì tôi liền đi ngay! Nếu cô thực sự thích anh ấy thì hãy cho anh ấy một con đường sống!”

“Cô thì biết cái gì!” Trình Tú Tú quát Tô Đồng, “Cô nghĩ vì sao mà anh ấy lại đến Đông Ca làm việc? Cô cho rằng chỉ cần Ngụy Như Phong và Hạ Như Họa yêu chết đi sống lại là có thể sống qua ngày sao? Anh ấy có thể không quan tâm đến chuyện cơm áo gạo tiền? Nếu không quan tâm thì hai người họ đã sớm chết đói rồi! Thế thì cô, ngay cả muốn gặp cũng không gặp được anh ấy, càng không có chuyện cô mắng mỗ tôi như bây giờ!” Tô Đồng nghe cô ta nói xong liền nghẹn họng nhìn trân trối, Ngụy Như Phong chẳng qua chỉ muốn làm công để kiếm sống, nhưng lại bởi thế mà càng ngày lún càng sâu. Nhưng mà cho dù tình yêu có thuần khiết đẹp đến thế nào đi chăng nữa, thì cũng không chịu nổi sự đói rét. Sẽ có một ngày, một lúc nào đó, khi đã lựa chọn thì không thể quay đầu lại. “Chúng tôi tình nguyện cùng nhau chết đói.” Hạ Như Họa đang ngồi dưới đất bỗng nhiên lạnh lùng nói, “Chuyện của tôi và em ấy, các người đừng xen vào.”

Trình Tú Tú và Tô Đồng cùng nhau nhìn về phía cô, người cô tỏa ra một luồng khí tức lạnh lẽo, giống như dựng lên một bức tường ngăn cản giản đơn mà kiên cố để ngăn cách cô và Ngụy Như Phong ra một chỗ, những người khác không có cách nào tới gần dù chỉ một bước. Lúc nghe được hai chữ cảnh sát, Hạ Như Họa liền rùng mình, cô làm cách nào cũng không thể gọi điện cho Diệp Hường Vinh được, khuôn mặt hấp hối của tóc vàng, gương mặt tái nhợt của Ngụy Như Phong ở trong rạp hát chợt lóe lên trong đầu cô, như chìm cô xuống nước, không cho cô hít thở. Sau đó, câu nói của Trình Tú Tú lại đặt thêm một tảng băng trên mặt nước, cộng thêm những chuyện cũ, khiến cho cô hoàn toàn mất hết hy vọng. Ngay lúc đó Hạ Như Họa đã quyết định rằng cô sẽ không tin tưởng bất kì người nào nữa. Bất kể là Diệp Hường Vinh hay là Trình Hào, bất kể là Tô Đồng hay là Trình Tú Tú. Ngụy Như Phong đang nằm trong phòng phẫu thuật khiến cho cô vứt bỏ hết tất cả niềm tin và ảo tưởng, cô nghĩ, hóa ra đã bao nhiêu năm trôi qua nhưng mọi thứ vẫn thế, vẫn giống như khi bà nội mới qua đời, họ không có chỗ nào khác để dựa vào trừ đôi phương. Những đôi tay mà người khác chia ra rốt cuộc đều biến thành vết thương của bọn họ, cho dù là thiện ý hay ác ý, kết quả đều khiến cho họ càng thêm đau đớn, thậm chí là gần kề cái chết.

Nếu đã vậy, ngoại trừ Ngụy Như Phong, cô không cần điều gì khác. Xế chiều hai ngày sau Ngụy Như Phong mới tỉnh lại, cậu vẫn còn phải mang bình oxy, sau khi nhìn thấy Hạ Như Họa, đôi mắt cậu híp lại, bên môi có tiếng nói mơ hồ bật ra. “Ồi.” Hạ Như Họa vừa cười vừa khóc reo lên.

Tô Đồng đứng ở bên cạnh, sốt ruột hỏi: “Anh ấy nói gì thế?” Hạ Như Họa ôn nhu nhìn Ngụy Như Phong nói: “Em ấy gọi chị.” Ngụy Như Phong nhìn cô, khẽ gật đầu, mắt của Tô Đồng cũng ướt, xoay người lau đi.

Sau khi điều dưỡng vài ngày, Ngụy Như Phong liền xuất viện, lần này, Hạ Như Họa tự mình trả tất cả tiền viện phí, mặc dù Trình Hào và Trình Tú Tú đều gửi tiền đến, nhưng Hạ Như Họa đều trả lại. Ngày mà Ngụy Như Phong và Hạ Như Họa về nhà là một ngày mưa, họ cùng nhau ngồi xe ta-xi, không ai mang ô. Lúc xuống xe, Ngụy Như Phong rất tự nhiên giờ tay lên che đầu cho Hạ Như Họa, giữa màn mưa, chỉ có nơi dưới bàn tay ấy là ấm áp. Hạ Như Họa kéo cậu lại gần, bám thật chặt, hai người đi lấy nhau trong mưa, tập tễnh đi về, nhìn từ xa trông họ giống như một người. Con đau hành hạ Ngụy Như Phong đến tiêu tụy, lúc lên lầu, cậu nhìn không được mà nhẹ nhàng thở dốc, Hạ Như Họa đỡ cậu nằm lên giường, ra phòng bếp pha nước đường, lúc bùng ra, cô kinh ngạc nhìn thấy Ngụy Như Phong ngồi ở trước cửa phòng cô, Ngụy Như Phong cười với cô, nói: “Chị, chị ngủ một lát đi, em sẽ ngồi ngoài cửa, không cần sợ hãi.”

Tiếng mưa rơi tí tách ở bên ngoài như tưới lên tim Hạ Như Họa, nhiều năm như vậy, mỗi khi trời mưa, Ngụy Như Phong nhất định sẽ về nhà với cô, nếu cô ngủ không được, Ngụy Như Phong sẽ ngồi canh trước cửa phòng. Năm 17 tuổi đã để lại một vết sẹo khiến cho bọn họ phải cô đơn vượt qua rất nhiều đêm tối, mà Hạ Như Họa không bao giờ muốn tiếp tục như vậy nữa. “Vào phòng đi, uống nước đường cái đã.” Hạ Như Họa kéo cậu vào phòng mình. Ngụy Như Phong có chút mất tự nhiên uống cạn cốc nước đường dưới cái nhìn chăm chú của Hạ Như Họa, cậu lau sạch miệng nói: “Chị ngủ đi, em sẽ ở bên ngoài...”

“Ngụy Như Phong.” Hạ Như Họa gọi cậu lại. “Vâng?” “Em yêu anh.”

Ngụy Như Phong ngờ ngẩn đứng yên tại chỗ, cậu nhìn Hạ Như Họa, đôi mắt bỗng bình trong niềm ngạc nhiên mừng rỡ. “Yêu từ rất lâu, yêu đến mức khó chịu muốn chết.” Hạ Như Họa mỉm cười, nước mắt rơi xuống. Tia chớp ngoài cửa sổ khiến cho gian phòng rơi vào thứ ánh sáng như ẩn như hiện, gương mặt của Ngụy Như Phong mơ hồ, thật lâu mà cậu vẫn không có phản ứng, ngay lúc Hạ Như Họa ngờ ngắc ngẩng đầu, cậu đột nhiên xông tới, ôm chặt Hạ Như Họa hung hăng hôn xuống.

Thân thể gầy yếu hòa lẫn trong khí tức hỗn loạn, chiếc hôn của Ngự Như Phong vừa đam mê vừa bá đạo, cảm giác nghẹt thở khiến Hạ Như Họa gần như ngất xỉu. Cô mặc cho bản thân trầm luân, dùng hết khí lực toàn thân để ôm hôn, cô xác định họ vẫn đang sống, đang yêu. Mười ngón tay của hai người chặt chẽ giao nhau, có lẽ ngay từ khi gặp gỡ, đầu ngón tay non nớt của họ đã được tơ hồng buộc chặt, sợi dây ấy đã chủ định tình yêu và hình phạt của họ cả đời. Thời gian tựa như một con sông, Hạ Như Họa và Ngự Như Phong đã đứng ở hai bờ sông nhìn nhau rất nhiều rất nhiều năm, mặc cho nó vội vã trôi đi, họ đều đứng im bất động, số phận là người đưa đò thần bí, cuối cùng họ cùng mang theo vết thương của mình mà đến bên nhau. Mưa đánh sầm sập trên cửa sổ, gió đêm phàn phật mang theo thanh âm nức nở, Ngự Như Phong nằm bên cạnh Hạ Như Họa, nhẹ nhàng nói: “Anh yêu em”

“Em biết.” Hạ Như Họa siết chặt tay cậu. “Thật ra anh rất sợ chết.” “Em biết.”

“Nhưng anh càng sợ bản thân chỉ cô đơn một mình, vì em không yêu anh...” “Em yêu anh mà...” Ngự Như Phong và Hạ Như Họa không biết nước mắt của anh rơi trên mặt mình, họ như hai đứa trẻ sơ sinh rúc vào một chỗ, gát gao ôm lấy nhau, hút lấy sự ấm áp trên người nhau, như bám vào cội nguồn sự sống.

Hạ Như Họa vuốt ve da thịt ôn nhuận tắn ra sinh mệnh bồng bồng của cậu nói: “Như Phong, chúng ta cùng nhau trốn đi nhé.” “Được.” Ngự Như Phong nhắm mắt lại. Năm ấy, Hạ Như Họa 21 tuổi, Ngự Như Phong không rõ.

Phần 6: Hai mươi hai tuổi – Tạm biệt hồng nhan Không kịp, không kịp nữa rồi. Mặc dù thời gian đang tuột khỏi đầu ngón tay, nhưng mà bọn họ, sao cũng bị cuốn theo như thế?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.6 - Chương 1: Rời Đi

Ngự Như Phong và Hạ Như Họa quyết định rời khỏi Hải Bình, rời khỏi thành phố đã đẻ cho họ gặp nhau, rồi lại khiến cho họ đau khổ. Họ chính thức bắt đầu lập kế hoạch cho cuộc sống, cuộc sống chỉ thuộc về hai người họ. Họ tính toán một chút, số tiền trong sổ tiết kiệm gửi ở ngân hàng cũng được vài vạn. Nhưng Hạ Như Họa kiên quyết không dùng số tiền này, cô lấy tiền mà Ngự Như Phong làm ra được hồi còn là công nhân bình thường, mỗi tháng được 1500 đồng, sau khi khấu trừ chi phí trong nhà vẫn còn dư 1 vạn, cô vẫn đề y nguyên trong ngân kéo. Ngự Như Phong mua một tấm bản đồ Trung Quốc, họ trải nó trên mặt đất, nằm úp sấp trên đó tỉ mỉ nghiên cứu tìm ra một nơi để chạy trốn. Hạ Như Họa thích Lâm Thao, Hàm Đan, Lạc Dương, Lan Châu, thường lấy tay chỉ chỉ cho Ngự Như Phong thấy. Còn Ngự Như Phong lại tìm con đường tẩu thoát thuận tiện nhất, tỉ mỉ đo lường tính toán chiều dài đường biển và đường bộ.

Đây là những tháng ngày yên ả nhất của bọn họ từ khi trưởng thành, cũng là khoảng thời gian vui vẻ nhất của họ. Để tiết kiệm đủ tiền để cùng nhau chạy trốn, mỗi ngày họ đều dựa vào những dự định cho tương lai mà sống. Tưởng tượng ra cuộc sống tiêu dao tại một nơi hoang vắng, tưởng tượng ra cuộc sống tốt đẹp không còn chia cách, tưởng tượng ra cuộc sống an ổn khi được yêu nhau, gần nhau, Ngự Như Phong và Hạ Như Họa rất thỏa mãn. So với những người khác, thực ra họ chưa bao giờ đặc biệt ham mê bất cứ cái gì. Con người sống ở trên đời luôn có rất nhiều tham vọng. Ban đầu có thể chỉ muốn cơm no. Sau khi ăn no thì lại nghĩ tới cuộc sống an ổn. Sống an ổn rồi lại tìm kiếm những thứ mà mình ước vọng, trong đó cơ bản nhất là tìm một người có thể cùng mình sưởi ấm cho nhau trong những ngày giá rét. Sau khi tìm được lại cùng nhau sinh con nối dõi, kéo dài hương hỏa, hoàn thành sứ mệnh tự nhiên. Lúc đạt được hết những thứ này lại nảy sinh ra ý nghĩ, người ta cũng giống mình mà sao lại được ăn ngon hơn, sống an ổn hơn, có người bầu bạn hoàn mỹ hơn, con cái có tiền đồ hơn, đây chính là ngọn nguồn của tiền tài và quyền lực. Nhưng rốt cuộc khi đạt được hết tiền tài và quyền lực, con người lại phát hiện thực ra hai thứ ấy không hề quan trọng đến thế, họ bắt đầu tự suy xét đầu mối là giá trị đích thực, càng như thế lại càng được người khác ngưỡng mộ. Lúc này cúi đầu nhìn người khác liền nghĩ bản thân còn muốn làm gì? Bất luận là làm cái gì cũng đều có chút mệt mỏi, chẳng phải cần cần sống thôi là đủ rồi sao? Nhưng lựa chọn chuyện mà mình ước vọng nhất trong kiếp này, thật ra lại rất dễ. Đối với Ngự Như Phong và Hạ Như Họa mà nói, đó chính là được ở bên nhau, được sống.

Nhưng họ đều quên mất rằng, trong quỹ đạo đời người, ta không thể coi nhẹ sự tồn tại những người khác và không có cách nào xóa bỏ hết những điều cần phải lo lắng kia. Lúc Diệp Hường Vinh dành thời gian để gọi điện cho Hạ Như Họa thì cô cũng đã đóng chặt cõi lòng, không còn tin tưởng anh ta nữa. Hành động lần trước của cảnh sát đã khiến cho Ngự Như Phong dạo qua quỹ môn quan một lần, Hạ Như Họa không có dũng khí, cũng không dám ném trái một lần nữa. Nhận được điện thoại của Diệp Hường Vinh, Hạ Như Họa tỏ ra rất lạnh nhạt, cô khách khí cảm ơn sự quan tâm của Diệp Hường Vinh, còn khẳng định chắc nịch với anh ta rằng, ngoại trừ chuyện đã từng đánh nhau, Ngự Như Phong chưa từng làm chuyện gì trái với pháp luật hết. Diệp Hường Vinh không ngờ Hạ Như Họa lại thay đổi thái độ nhanh đến vậy, anh rất không phục, thậm chí còn có chút tức giận. Anh nói với Hạ Như Họa rằng, nếu như thực sự có chuyện gì phát sinh thì sẽ không kịp nữa, Hạ Như Họa chỉ khẽ cười một nói, không bao giờ có chuyện không kịp nữa rồi.

Cuộc gọi đến đó thì gián đoạn, Diệp Hường Vinh bức mình cúp điện thoại, thật ra Hạ Như Họa chưa bao giờ là đầu mối then chốt, nhưng ngay từ đầu Diệp Hường Vinh đã muốn giúp cô thoát khỏi cái tên Ngự Như Phong rắc rối kia. Không chỉ bởi bọn họ đều còn nhỏ tuổi mà còn là vì tính tình ôn hòa hiền lành của Hạ Như Họa khiến anh không khỏi yêu thương. Tuy nhiên cô luôn chủ động buông xuôi khiến Diệp Hường Vinh cũng theo đó mà dao động, Ngự Như Phong tựa như con điều đứt dây lượn lờ trong lòng anh, sợi tơ đã đứt cứ như ân như hiện, và cuối cùng anh quyết định buông tay. Dù Diệp Hường Vinh đã khua chuông gõ mõ nhưng Trình Hào không hề buông lỏng cảnh giác. Mặc dù lộ hàng ở kho Tân Kiều đã được tuần đi an toàn, nhưng hấn lại càng thêm cẩn thận. Diệp Hường Vinh cứ xuất hiện ợ ạt ở trước mặt hấn khiến trực giác hấn mách bảo có chuyện gì đó không bình thường, hấn luôn cảm thấy vẫn luôn có đôi mắt nào đó ở bên cạnh theo dõi mình, mà hấn làm thế nào cũng không tóm được ánh mắt đó, điều này giống như cái

xương mắc nơi cổ họng, vô cùng khó chịu. Công tác điều tra tội phạm buôn lậu ở thành phố Hải Bình ngày càng được tăng cường, sau khi Đông Hoa bị điều tra, Trình Hào cảm giác chuyện làm ăn của mình khó mà trở lại được như cũ. Hắn định tuần hết số hàng cuối cùng trong tay rồi tạm thời ngừng làm, Trình Hào có giác quan thứ sáu rất nhạy bén, hắn nghĩ hệ thống giao thông thuận lợi của Hải Bình sẽ khiến cho đất đai nơi đây lên giá nhanh chóng, bởi vậy, hắn quyết định thôi buôn lậu, vứt đầu vào nghiên cứu kinh doanh địa ốc, mảnh đất làm ăn màu mỡ mà hắn vừa mới phát hiện, như vậy là có thể rửa sạch tiền, không phải trực tiếp đối mặt với nguy hiểm nữa, có thể nói đây là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng lô hàng cuối cùng trong tay hắn cũng là thứ đáng tiền nhất, lại không thuận lợi tuần ra ngoài, đó là thuốc LSD bị nhiều nước cấm, tương tự như chất gây nghiện, là nhập từ u Mỹ về. Giống như thuốc phiện, để vận chuyển thứ này phải có súng ống hộ tống, Trình Hào phải tìm nguồn súng ống, bởi vậy, đây là một vụ làm ăn có thể đem lại bội tiền, nhưng cũng hại não muốn chết. Để bảo đảm không có chuyện gì sai sót, thuyền và kho của Trình Hào chỉ cất giữ hàng hóa hợp quy, không hề tiếp trữ nấy thứ có vấn đề. Đồng thời, vì sự an toàn của Trình Tú Tú, hắn bắt chấp sự phản đối của cô, thay cô làm thủ tục xuất ngoại, cũng vì cô mà mở một tài khoản nước ngoài. Sau khi chuẩn bị xong xuôi, hắn cũng không vội xác định thời điểm cụ thể của kế hoạch, mà vẫn ở trong Đông Ca âm thầm quan sát, trước khi khởi sự, hắn muốn khiến cho cặp mắt làm hắn khó chịu kia, vĩnh viễn nhắm lại. Trình Hào ôm cây đợi thỏ chờ người đầu tiên là A Cửu, lúc đi vào phòng làm việc của Trình Hào, gã có chút có chút khấn trương, ngồi ở trên ghế sa lon tay chân luống cuống, Trình Hào tự tay châm thuốc cho gã, gã mới bình tĩnh lại.

“Trình tổng, tôi muốn nói với ông chuyện này...” A Cửu ấp a ập ứng nói. “Chú nói đi.” Trình Hào cười cười thân thiết. “Hôm đến Tân Kiều, chẳng phải buổi tối Như Phong còn phải cùng chị nó đi xem ca kịch sao? Nó cầm theo một tờ báo, có một tờ giấy rút ra, tôi liếc mắt nhìn một, trên đó hình như có viết tên của một thằng cảnh sát, hình như là Diệp Hường Vinh gì đó...”

“Ồ.” “Chuyện đó... cũng không to tát gì...” A Cửu dừng một chút, nhìn ánh mắt của Trình Hào, nói, “Có lẽ tôi đã nhìn nhầm.” “Tôi biết rồi.” Trình Hào không đưa ra ý kiến gì.

“Vậy tôi ra ngoài nhé.” A Cửu đứng lên nói. “Chú tới Đông Ca mấy năm rồi?” Trình Hào đột nhiên hỏi. “Dạ?” A Cửu mờ mịt xoay người, “Khoảng tầm 5 năm ạ.”

“Ừ.” Trình Hào gật đầu, A Cửu nhìn hắn một rồi xoay người đóng cửa lại. Lúc đến lầu hai, gã chạm mặt anh Tân, anh Tân gọi gã lại, nói: “Cậu xuống dưới lầu trông coi giúp tôi một lát.” “Anh có việc?” A Cửu hỏi.

“Ừm, tìm Trình tổng.” Anh Tân chỉ chỉ phía trên, đi lên lầu. Anh Tân gõ cửa đi vào phòng làm việc của Trình Hào, Trình Hào vẫn còn đang hút nửa điếu thuốc được châm lúc nói chuyện với A Cửu, khói trắng bốc lên che khuất ánh mắt hắn, không rõ hắn đang nhìn thứ gì. Anh Tân đi tới, đặt một tờ giấy nhún nhúm lên bàn làm việc của Trình Hào. Trình Hào nhìn lướt qua, trên đó có viết tên của Diệp Hường Vinh và một dãy số điện thoại.

“Hôm Ngụy Như Phong bị thương, tờ giấy này rơi từ trong túi của nó ra ngoài, không phải là nét chữ của nó, phía trên là số điện thoại của hình cảnh đội, tôi đã gọi đến một lần rồi.” Anh Tân cúi đầu xuống nói. “Vinh Tân, chú thấy thế nào?” Trình Hào bốc tờ giấy kia lên, nói. “Không nói rõ được.” Anh Tân mặt không thay đổi nói.

“Thay tôi đến bệnh viện xem chừng nó, nói với nó là đừng vội đi làm lại, gọi lão Chung đến giúp tôi.” Trình Hào dập tắt điếu thuốc nói. Anh Tân đáp lời, gọi lão Chung đến, lão Chung nghi ngờ nói: “Trình tổng, sao mấy thằng tiểu tử này lại thần thần bí bí thế nhỉ?” “Ah, cho nên, lão xem cái này thử đi, của Ngụy Như Phong đấy.” Trình Hào vo to tờ giấy lại, ném cho lão Chung.

Lão Chung nhận lấy, mở ra nhìn, sợ hãi nói: “Là... Là nó?” Nụ cười trên mặt Trình Hào vụt tắt, lạnh như băng nói: “Lão kêu vài người đi theo Hạ Như Họa.” “Theo dõi Hạ Như Họa? Ngụy Như Phong thì sao?” Lão Chung không hiểu.

“Có Hạ Như Họa ở trong tay, Ngụy Như Phong có thể làm gì?” Trình Hào cười lạnh nói, “Tôi muốn xem thử xem, con rắn được thuần hóa này, há mồm cắn người như thế nào.”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.6 - Chương 2: Truyền Nọc Độc

Những ngày dưỡng thương của Ngụy Như Phong cực kỳ nhàn nhã, anh Tân đến báo cậu không cần quay về Đông Ca ngay, đương nhiên là cậu cực kỳ mừng rỡ ưng dung, mỗi ngày đều chuyên tâm chăm sóc cho Hạ Như Họa. Lúc Hạ Như Họa đi học, cậu ở nhà dọn dẹp quét tước, rửa chén bát, giặt quần áo, phơi chăn. Sống giữa những công việc nhà vụn vặt, cậu cảm thấy mình như được trở về ngày còn thơ bé. Khi đó cậu sợ bị vút bỏ lần nữa, nên mới lao đầu vào kiếm sống. Hạ Như Họa bắt đầu ngăn cản cậu, sau đó không thèm quản cậu nữa. Mãi cho đến một lần cậu tỉnh lại giữa giấc ngủ trưa, phát hiện Hạ Như Họa đang ngồi cạnh lu nước rửa lại bát đĩa mà cậu mới rửa lúc nãy. Thì ra lúc nào cậu cũng vội vàng, rửa chưa hết dầu mỡ, mà lần nào Hạ Như Họa cũng len lén rửa lại những chỗ chưa sạch giúp cậu. Mỗi ngày đều phải làm những chuyện phiền phức như vậy, nhưng Hạ Như Họa không hề hề miệt, vì cô phát hiện ra tâm tư của Ngụy Như Phong, cô muốn cậu biết rằng, chắc chắn cô sẽ vĩnh viễn không buông tay cậu.

Hôm đó ánh sáng mặt trời lúc giữa trưa vô cùng rực rỡ, gương mặt nhu hòa của Hạ Như Họa tắm trong ánh nắng lại càng thêm mỹ lệ, cô mặc chiếc áo sơ mi của mẹ để lại, xắn tay áo, lỗ rách nhỏ ở sau lưng được ánh mặt trời chiếu xuống có thể nhìn thấy lông tơ. Ngay khoảnh khắc đó Ngụy Như Phong

cảm thấy lòng mình cũng có một lỗ nhỏ, Hạ Như Họa giống như ánh dương quang, dào dạt tiến vào như dòng nước chảy, chiếu rọi mọi góc ngách âm u trong tâm hồn cậu. Đã bao nhiêu năm trôi qua nhưng Ngụy Như Phong vẫn cảm thấy thời khắc đó thật dịu dàng mà cảm động, vẫn khắc sâu trong trái tim cậu. Tiếng gõ cửa cắt ngang dòng hồi ức của Ngụy Như Phong, cậu cho rằng Hạ Như Họa đã trở về, vội vàng hô lên một tiếng rồi ra mở cửa, nhưng lại thấy Trình Tú Tú với ánh mắt phức tạp đứng ở trước mặt cậu. Mới chỉ có mấy ngày trôi qua mà cảm cô đã nhon thêm, càng lộ rõ cá tính không chịu thỏa hiệp, Ngụy Như Phong bắt đầu lùi về một bước, để cho cô vào nhà.

“Xuong sườn thế nào rồi? Còn đau không?” Trình Tú Tú cầm cốc của Ngụy Như Phong, vừa uống nước vừa hỏi thăm. Lúc vào nhà, Ngụy Như Phong đi rót nước cho cô, nhưng trong nhà chỉ có hai chiếc cốc của cậu và của Hạ Như Họa, Trình Tú Tú chỉ vào chiếc cốc của cậu, cậu chà chà miệng cốc, rót trà cho cô. Nhưng Trình Tú Tú không vì thế mà hài lòng, mọi thứ đồ đạc ở trong ngôi nhà này, không phải của Ngụy Như Phong thì chính là của Hạ Như Họa. Cuộc sống khiến cho mọi mối quan hệ quấn bện vào nhau, cho dù cô có ra sức nắm chặt chiếc cốc của Ngụy Như Phong thế nào, thì cô cũng chỉ là một vị khách mà thôi. “Lành cả rồi.”

Ngụy Như Phong ngồi đối diện với Trình Tú Tú, khoảng cách khá xa, Trình Tú Tú cảm thấy cậu xa lánh mình, bèn xích lại gần kéo áo cậu nói: “Đề em xem thử đã lành thật hay...” Ngụy Như Phong thấy cô đi qua đây, vội vàng tránh né, cậu đụng phải cốc trà mà Trình Tú Tú đang bưng, Trình Tú Tú “ồ” một tiếng, che tay lại. “Đau!” Trình Tú Tú cau mày, ủy khuất nói.

“Đề tôi lấy khăn ướt cho cô.” Ngụy Như Phong đứng lên, vào phòng vệ sinh thấm ướt khăn, đưa cho Trình Tú Tú. “Anh xoa giúp em đi.” Trình Tú Tú đưa tay ra trước mặt Ngụy Như Phong, Ngụy Như Phong không đáp lời, chỉ đặt khăn lên bàn ngay trước mặt cô.

“Ngụy Như Phong, vì anh mà em mới bị bỏng đấy!” Trình Tú Tú tức giận quát. “Nếu cô không lôi lôi kéo kéo tôi thì đã không bị như vậy!” Trình Tú Tú không ngờ cậu lại nói thẳng như vậy, xấu hổ và giận dữ cắn răng nói: “Được! Được lắm! Anh không cần ghét bỏ tôi như thế! Tôi còn xuất hiện trước mặt anh thế này không đến 2 ngày nữa đâu! Nói cho anh biết, ba tôi muốn tôi xuất ngoại, tôi sắp phải đi rồi!”

“Ồ, thế thì tốt.” Ngụy Như Phong rũ mắt xuống, Trình Tú Tú nhìn cậu thật lâu, oán hận nói: “Chắc bây giờ lòng anh đã trở nên sắt đá lắm rồi? Anh chỉ mong tôi đi ngay cho khuất mắt nhĩ?” “Cô ra nước ngoài mới tốt, chúng tôi cũng muốn xuất ngoại lắm nhưng không được đây này!”

“Sao anh không giữ tôi lại?” “Tú Tú, tôi sẽ đi tiễn cô.” Ngụy Như Phong nói ra câu ấy, lòng Trình Tú Tú lập tức mềm nhũn, cô liền nhớ tới dáng vẻ của Ngụy Như Phong trong lần đầu gặp mặt, cậu che chắn cho cô sau lưng mình, Trình Tú Tú yếu ớt nói: “Vay anh.. Có thể ở lại Đông Ca không?”

Ngụy Như Phong trầm mặc không đáp. “Như Phong, nghe em nói này, khi vết thương lành lại thì hãy trở về Đông Ca. Ba em không để cho anh trở lại ngay là vì ông ấy vẫn hơi nghi ngờ anh... Tôi đến là vì muốn nhắc nhở anh điều này, anh biết đó, dạo này cảnh sát kiểm tra rất nghiêm.” Trình Tú Tú hơi nóng nảy, cô tình cờ nghe trộm được cuộc nói chuyện giữa ba mình và lão Chung, mặc dù không rõ ràng, nhưng đại ý cũng đủ khiến cho lòng cô hoảng hốt Ngụy Như Phong nhăn mày nói: “Nghi ngờ tôi?”

“Em cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, em biết chắc anh sẽ không làm thế, nhưng mà ba em... cho nên anh mau trở về đi! Đừng để người ta nói xấu anh nữa.” Trình Tú Tú bực bội nói. “Tôi không có.” Ngụy Như Phong trả lời kiểu không để bụng, nhưng giọng nói lại mang theo một sự kiên định. “Đương nhiên là anh không có! Nếu không thì không đợi ba em ra tay, em đã trực tiếp giết chết anh rồi, không nhìn thấy anh cho đỡ khó chịu, thấy rồi càng khó chịu hơn.” Trình Tú Tú mắt nhắm lại, nói.

Ngụy Như Phong nhàn nhạt nói: “Cô nương à, đừng có suốt này sống sống chết chết như thế.” “Chỉ có lúc này anh mới coi em là con gái.” Trình Tú Tú bĩu môi, lại cười. “Tú Tú, cảm ơn cô, cô về đi.” Ngụy Như Phong không nhìn kỹ nụ cười của cô, đứng lên nói.

“Ai lại đuổi khách đi như vậy? Gấp làm gì chứ?” Trình Tú Tú mắt hừng, trừng mắt nói. “Cô ấy sắp về rồi.” “Chị anh á?”

“Hạ Như Họa.” Ngụy Như Phong nói thẳng tên. “Thế thì sao chứ?” Trình Tú Tú tức giận nói. “Tôi không muốn cô ấy mất hứng.” Ngụy Như Phong không chút ngại ngùng nói, nhưng thái độ tự nhiên như thế lại khiến Trình Tú Tú ngại ngùng cả người.

“Được rồi! Tôi đi!” Trình Tú Tú cắn răng đứng dậy. Ngụy Như Phong đưa cô ra cửa, mở cửa giúp cô. Lúc gần kề cậu, Trình Tú Tú chợt nghiêng đầu, hung hăng cắn vào vai Ngụy Như Phong. Ngụy Như Phong không rên một tiếng, mặc cho cô lưu lại vết tích trên vai mình. “Tại sao em không thể đối xử với anh ác độc hơn một chút được nhĩ...” Trình Tú Tú roi lệ ôm chặt cậu nói, “Lúc ở bệnh viện, em đã cứu Hạ Như Họa, em thực sự muốn bóp chết cô ta đi! Tại sao anh lại thích cô ta? Nếu như không có cô ta, anh có thể thích em hay không?”

“Không có cô ấy thì sẽ không có tôi, nếu cô động đến cô ấy, tôi sẽ không khách khí đâu.” Ngụy Như Phong nhìn cô bằng một ánh mắt ác liệt. “Anh đừng khách khí! Cmn hay là anh giết quách em luôn đi, chết trong tay anh em cũng mãn nguyện.” Trình Tú Tú hung hăng ngẩng đầu nói. “Tôi sẽ đi tiễn cô.” Ngụy Như Phong kéo tay cô xuống, không chút do dự đóng cửa lại, ngăn cô ở bên ngoài.

Sau khi Trình Tú Tú đi khỏi, Ngụy Như Phong dán băng gạc lên vết thương trên bả vai, vết thương khá sâu, cậu vật vờ ngồi lên ghế salon, đốt một điếu thuốc, ngón tay hơi run. Lời của Trình Tú Tú khiến cho cậu lo lắng. Cậu nghĩ nếu như Trình Hào biết chuyện Hạ Như Họa lén lút liên lạc với cảnh sát thì chưa kịp chờ đến lúc Diệp Hường Vinh giúp họ, họ đã bị Trình Hào trừng trị mất rồi, giống như A Phúc, nếu như dám làm tổn hại đến lợi ích của Trình Hào thì người đó sẽ lập tức biến mất một cách không minh bạch. Lúc Hạ Như Họa kể hết cho cậu nghe lý do vì sao mà cô tìm đến Diệp Hường Vinh, giọng nói của cô mang theo sự hoảng sợ vô cùng. Cô cứ lặp đi lặp lại rằng cô sẽ không bao giờ làm thế nữa, cũng sẽ không bao giờ tin tưởng bất cứ người nào khác. Đến lúc đó Ngụy Như Phong mới biết mình đã hiểu lầm Hạ Như Họa, lần đầu tiên cảm thấy bị tổn thương mà lại buồn cười. Hai chữ tự thú khiến Ngụy Như Phong rất cảm động, cuộc sống của cậu rất uể oải, yêu và hận cũng một mớ quá rồi. Nhưng cậu và Hạ Như Họa đã vĩnh viễn đánh mất cơ hội này, sự nghi ngờ của Trình Hào làm cho Ngụy Như Phong kinh sợ. Chắc chắn hẳn sẽ không để cho họ được tự do, bây giờ họ chỉ còn một con đường duy nhất để đi.

Buổi tối Hạ Như Họa đứng giờ trở về nhà, cô tươi cười ném túi xách, chạy đến cạnh Ngụy Như Phong nói: “Như Phong, hôm nay lên lớp...” “Chúng ta đi thôi!” Ngụy Như Phong kéo cô, nghiêm túc nói, “Không thể đợi thêm được nữa, phải rời khỏi Hải Bình, càng nhanh càng tốt!” “Hả? Hạ Như Họa hơi

sững sờ.

“Anh sẽ đến bến tàu tìm, chúng ta cùng xuống miền Nam đi, trước tiên phải đến nơi nào có thật nhiều người, chờ đến lúc sóng yên biển lặng rồi hẵng đến miền Tây thưa người!” Ngụy Như Phong chỉ vào bản đồ ra hiệu. Ánh mắt của Hạ Như Họa lay động theo ngón tay cậu, trên bản đồ, màu lam đậm là biển cả trải dài, màu xanh lá cây là lục địa mênh mông, có rất nhiều địa xanh xa lạ mà cô chưa từng biết tới, cũng chẳng bao giờ muốn đến. Việc chạy trốn đang vô cùng cấp bách, Hạ Như Họa cảm thấy không khí rất nặng nề. Thật ra khi vào cửa, Hạ Như Họa muốn kể chuyện đi thực tập với Ngụy Như Phong, chỉ còn hơn nửa năm nữa là cô có thể tốt nghiệp. Nếu bây giờ phải đi ngay thì chắc chắn cô không thể quay về trường học được nữa. Họ sẽ phải bắt đầu lại từ đầu, tìm công việc đơn giản nhất, sống một cuộc sống đơn giản nhất, chạy trốn và mai danh ẩn tích giữa biển người mù mịt. Khó có thể nói rằng họ không sợ tình cảnh như vậy, nhưng họ đều đã sớm trải nghiệm hết sự đắng cay của cuộc đời, biết rõ mình phải xoay xở thế nào. Cho dù phải trải qua những tháng ngày cơ cực, nhưng chỉ cần có thể nắm chặt tay nhau, có thể có người ấy ở bên bầu bạn, có thể cùng nhau nếm trải niềm vui nỗi buồn thì sẽ không bao giờ cảm thấy cô đơn. Nghĩ tới đây Hạ Như Họa liền khẽ cười, cho dù có phải đi lang thang, chỉ cần có anh ở bên cạnh là được rồi.

“Em có đồng ý không? Em sẽ đi theo anh chứ?” Ngụy Như Phong vừa khấn khoản vừa lo lắng hỏi. Cô ngẩng đầu nhìn vào mắt cậu, kiên định nói: “Đồng ý.” Ánh mắt của Ngụy Như Phong chậm rãi sáng bừng lên, cậu ôm lấy Hạ Như Họa, nhẹ nhàng hôn cô. Bóng đêm lặng yên ngoài cửa sổ, mà bóng đêm càng sâu lại càng dễ dàng nhìn thấy màn sương bao phủ thành phố này. Dưới màn sương mờ ảo ấy, ai đúng ai sai đã chẳng còn rõ ràng, hi vọng cũng dần không rõ.

Thứ duy nhất có thể nhìn thấy rõ ràng là đôi mắt ấy, thứ duy nhất có thể nắm lấy là đôi bàn tay ấy, họ chặt chẽ dựa vào nhau, cùng dắt nhau đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.6 - Chương 3: Xin Lỗi

Ngụy Như Phong muốn đến trường xem Hạ Như Họa học thế nào. Hôm đó cậu đến bến tàu xem xét lộ trình, thời gian hãy còn sớm, cậu nhớ hôm nay Hạ Như Họa phải học nửa buổi nên tiện đường ghé vào trường cô. Lúc đi vào sân trường, Ngụy Như Phong vẫn có cảm giác lạ lẫm, khi ấy cậu mới biết thì ra so với trường trung học, trường đại học rộng lớn hơn nhiều, hóa ra trên cửa phòng học chỉ có đánh số chứ không đề tên lớp, nếu chỉ dựa vào hệ đào tạo và chuyên ngành thì không có cách nào tìm được cô. Cậu cứ loay hoay mãi trong khu giảng đường, đến từng phòng để xem thử.

Sau hơn 40 phút tìm kiếm, cậu được một sinh viên nữ gọi lại, cô ấy đang tự học, thấy cậu cứ đi tới đi lui nên tốt bụng hỏi: “Bạn gì ơi, bạn muốn tìm người hả?” “Ừ, nhưng tôi không biết cô ấy đang ở phòng nào.” Ngụy Như Phong gấp được cứu tinh, vội vàng nhờ vả, nói: “Tôi muốn tìm ngành tiếng Trung, cô có biết họ học ở đâu không?” “Cho nên anh mới đi tìm từng phòng sao? Ngoại trừ lúc sinh hoạt lớp, bình thường cứ học một tiết là lại đổi một phòng!” Cô gái kinh ngạc nói.

“Thế ư?” Ngụy Như Phong ngây ngô, nếu vậy thì cậu biết đi đâu để tìm Hạ Như Họa đây! “Hơn nữa, ngành tiếng Trung còn được phân ra tới mấy cấp học! Người mà bạn muốn tìm tên gì?” Nữ sinh ấy hỏi. “Hạ Như Họa, năm nay cô ấy sẽ tốt nghiệp!”

“Là con gái à? Sao không nói sớm! Tôi biết cô ấy! Chúng tôi cùng sinh hoạt trong câu lạc bộ kịch nghệ! Đi thôi, để tôi đưa bạn đi tìm!” Cô gái cười một, nói. Ngụy Như Phong rồi rít cảm ơn, cô gái nhìn nhìn cậu, hỏi: “Bạn là em trai cô ấy à?” Ngụy Như Phong ngừng một chút, nói: “Tôi là bạn trai của cô ấy.”

“Ừa? Có bạn trai rồi à? Hai người mới hẹn hò phải không? Trước giờ chưa từng thấy cô nói thích ai cả, toàn kể về em trai thôi!” Cô gái lại nhìn cậu thêm mấy lần. “Đúng vậy!” Ngụy Như Phong hiểu ý, cười cười. Lúc đến được giảng đường của khoa tiếng Trung thì vừa đúng giờ vào lớp, cô gái kia gọi Hạ Như Họa rất nhiệt tình, khi nhìn thấy Ngụy Như Phong, Hạ Như Họa kinh ngạc đến ngây người, cô đứng yên một bên, ngốc nghếch cười với Ngụy Như Phong. Nữ sinh kia huých cô một, nhỏ giọng nói: “Bạn trai cậu si tình thật đấy! Hai người cứ thông thả nói chuyện nhé, tớ đi trước!”

Hạ Như Họa đỏ mặt, Ngụy Như Phong có chút mất tự nhiên, gãi đầu nói: “Lòng vòng nửa ngày, cuối cùng cũng tìm được rồi, trông anh giống sinh viên không?” “Giống!” Hạ Như Họa vui vẻ nói, “Vào đây học với em đi!” Hạ Như Họa và Ngụy Như Phong cùng nhau vào phòng học, hai người ngồi ở chiếc bàn cuối lớp. Hạ Như Họa không che giấu được sự phấn khởi trong lòng, mặt đỏ bừng. Ngụy Như Phong hơi cau nộ lấy sách của cô nhìn nhìn, nhỏ giọng nói: “Có khi nào thầy giáo sẽ đuổi anh ra ngoài không?”

“Không đâu! Nhiều sinh viên như vậy, sao thầy ấy nhớ hết được chứ.” Hạ Như Họa cười nói. “Vậy chắc không sao đâu nhỉ?” Ngụy Như Phong có chút ngỡ ngàng khi nhìn vào sách của Hạ Như Họa. “Nếu bị thầy hỏi thì em sẽ nhắc bài cho anh!” Hạ Như Họa chỉ chỉ vào chiếc máy tính xách tay, vừa đánh máy vừa tự tin nói.

Ngụy Như Phong ngẩng đầu nhìn, trên màn hình toàn chữ là chữ, chữ viết vừa đẹp vừa chính tề. Cậu lại nhìn vào quyển sách trong tay mình, các dòng chữ được đánh dấu bằng bút dạ màu xanh, màu hồng, ghi chú rất cẩn thận. Ngụy Như Phong biết từ nhỏ Hạ Như Họa đã rất thích học, thế mà cậu lại khiến cho cô bỏ dở việc học giữa chừng, lén lén lút lút mang cô đi khỏi cái thành phố mà cô đã sống từ bé đến giờ. Trừ việc hết lòng yêu thương cô ra, cậu không thể làm được việc gì khác để đền đáp cô, có lẽ tình yêu này có phần hơi ích kỷ và bá đạo, nhưng Ngụy Như Phong chưa bao giờ nghĩ đến chuyện buông tay, Hạ Như Họa là người mà cậu khắc sâu trong tim mình từ rất lâu, rất lâu rồi. “Đã tìm được thuyền rồi, ngày kia đi.” Ngụy Như Phong

hạ giọng nói. Hạ Như Họa ngừng đánh máy, cô ngừng đầu, bảng đen, thầy cô, bạn bè, lớp học dường như xa cách cô chỉ trong tích tắc. Ngụy Như Phong lặng lẽ nắm lấy bàn tay trái của cô, lòng bàn tay ấm áp như lớp đầy nổi mắt mắt nhỏ nhỏ trong lòng Hạ Như Họa, cô thở ra một tiếng, ngồi thẳng lưng, nói: “Được.”

Tiết học đó dường như trôi qua rất chậm, mỗi một lời giảng của thầy Hạ Như Họa đều nhớ kỹ, đây là buổi học nghiêm túc nhất của cô từ lúc sinh ra cho tới giờ. Tay trái của cô vẫn nắm gọn trong tay Ngụy Như Phong, đáy lòng nổi sóng khiến cô không kìm được mà dùng sức, Ngụy Như Phong không rên một tiếng, mặc cô tùy ý lưu lại trong tay mình một hàng dấu tay hình trăng khuyết. Lúc Lục Nguyên đi vào phòng học liền nhìn thấy cảnh tượng này, Hạ Như Họa đang viết cái gì đó, và Ngụy Như Phong ngồi ở bên cạnh cô không nhúc nhích. Mặc dù trông họ và những sinh viên khác không có gì khác biệt, nhưng không hiểu vì sao Lục Nguyên lại cảm thấy xung quanh họ có một bầu không khí bình yên bao bọc, chia tách họ với phần còn lại của lớp học. Lúc đó Lục Nguyên đã bắt đầu tìm việc làm cho nên thường cúp học vài ba tiết, nếu có đi học cùng Hạ Như Họa thì cô toàn giúp cậu giữ chỗ. Nhưng hôm nay Ngụy Như Phong lại ngồi ở đó, Lục Nguyên vừa bị thầy quở trách, vừa cười trừ với thầy mà đi qua bên đó, Hạ Như Họa ngừng đầu cười với cậu, cậu cũng cười đáp lại, tùy tiện tìm một chỗ rồi ngồi xuống. Một thứ cảm giác mát mát nhàn nhạt dâng lên, thì ra cậu vẫn luôn coi trọng chỗ ngồi bên cạnh Hạ Như Họa, nhưng ở trong mắt cô, nó chỉ là một băng ghế thông thường mà thôi.

Sau khi tan học, Hạ Như Họa và Ngụy Như Phong cùng nhau thu dọn đồ đạc đi ra ngoài, lúc đi ngang qua chỗ của Lục Nguyên, Hạ Như Họa dừng lại nói: “Phòng vẫn thế nào rồi?” “Hoàn hảo.” Lục Nguyên khẽ nở nụ cười, “Nhưng chắc không qua được môn này quá, cậu xem, vừa rồi khi tớ vào lớp, suýt chút nữa thầy đã cho tớ ăn trứng vịt.” “Để tớ cho cậu mượn vở.” Hạ Như Họa lấy cuốn tập ở trong túi đưa cho cậu nói, “Cho tới hôm nay đều đầy đủ cả, còn phần sau, cậu hãy hỏi mượn người khác mà xem nhé.”

“Thế còn cậu?” Lục Nguyên nhận lấy, liếc nhìn nói, “Cậu lấy vở cho tớ rồi thì lấy gì mà ôn thi?” “Tớ không cần nữa.” Hạ Như Họa khẽ lắc đầu một, ánh mắt cô lại khiến cho Lục Nguyên mù mờ không rõ. Ba người cùng nhau đi ra ngoài, lúc xuống đến tầng một, bỗng thấy Tô Đồng đi ngang qua trước mặt. Cô đeo một giá vẽ trên lưng, dáng vẻ vô cùng uể oải. Cô nhìn thấy Ngụy Như Phong và Hạ Như Họa, lập tức dừng sững như trời trồng.

“Sao thế? Quen nhau à?” Lục Nguyên hỏi, ba người họ mỗi người một vẻ mặt, bầu không khí có chút gượng gạo. “Bạn tôi.” Ngụy Như Phong đáp. Tô Đồng xoa xoa mũi nói: “Anh tôi đây à, khéo quá, tôi cũng đang muốn tìm anh đây. Anh theo tôi qua bên kia đi, tôi có chút chuyện muốn nói với anh.”

Ngụy Như Phong dừng một chút, cúi đầu nói với Hạ Như Họa: “Em chờ anh một lát nhé.” “Vâng.” Hạ Như Họa nhìn Tô Đồng, mà Tô Đồng lại không có biểu cảm gì. “Hai người cứ trò chuyện đi, để tôi đưa Như Họa qua bên kia ngồi chờ.” Lục Nguyên chỉ vào chiếc ghế đá trước khu giảng đường nói.

Ngụy Như Phong gật đầu, theo Tô Đồng đi vào giảng đường, trên đường cô không nói gì cả, thân thể nhỏ gầy bị giá vẽ che hơn phân nửa, áo khoác không chỉnh tề tùy tiện buộc ở trên hông, trông có vẻ sa sút và tiêu điều, khiến người ta không khỏi đau lòng. Ngụy Như Phong vẫn luôn có chút tình cảm thương yêu đối với Tô Đồng, thứ tình cảm tình tế này nói không rõ được, có thể giải thích thành nhiều loại đáp án, thế nhưng, cậu có thể khẳng định rằng, đây không phải là tình yêu. Tình yêu là thứ cảm xúc không thể giải thích rạch ròi, giống như tình cảm mà cậu dành cho Hạ Như Họa vậy. “Hai người đã quyết định ở bên nhau rồi sao?” Tô Đồng dừng lại trước một bồn hoa, thờ ơ ngồi trên lan can nói.

“Ừ.” Ngụy Như Phong ngồi xuống cạnh cô trả lời. “Cô ấy vốn không ghét bỏ gì anh, nên đã giải thích với anh rồi phải không. Sau đó anh hết hành xử ngu ngốc, lại đến bệnh viện bệnh viện điều trị tiếp.” Tô Đồng dường như không ngạc nhiên chút nào. “Không phải, cô biết mà.” Ngụy Như Phong nói.

Tô Đồng khẽ hừ một tiếng, vừa dựng giá vẽ vừa chua chát nói: “Vậy hai người bây giờ là sao? Là do anh quyết định à?” “Chúng tôi... sắp phải rời khỏi Hải Bình rồi.” Ngụy Như Phong ngừng đầu nói. Tay của Tô Đồng khựng lại, cô kinh ngạc nhìn Ngụy Như Phong nói: “Khi nào thì đi?”

“Ngày mốt.” “Thứ tư?” “Ừ.”

Cả hai người đều im lặng, ngón tay của Tô Đồng hơi run rẩy, cô dùng sức cột sợi dây căng giá vẽ nói: “Ngụy Như Phong, vậy có phải nếu hôm nay em không gặp anh, anh sẽ cứ như vậy mà đi?” “Không đâu.” Ngụy Như Phong nhìn cô nói, “Tôi sẽ nói cho cô biết.” Ngụy Như Phong không nói dối, ở thành phố Hải Bình này, chỉ có một người bạn mà mà cậu có thể tin tưởng, đó chính là Tô Đồng.

“Hai người định chạy trốn à? Vậy chắc sau này không gặp được nhau nữa đâu nhỉ?” Giọng nói của Tô Đồng khàn đặc. “Xin lỗi.” Ngụy Như Phong nhẹ nhàng nói. Tô Đồng bĩu môi, thật ra “Xin lỗi” và “Anh yêu em” đều là hai lời khó nói như nhau, người nhận được “Xin lỗi” chưa chắc đã không đau lòng, bởi vì khi mỗi một câu “xin lỗi” được nói ra, tức là đã có một tấm lòng bị người ta từ chối.

“Được rồi, bớt khách sáo đi.” Tô Đồng nhảy xuống lan can, vỗ vai Ngụy Như Phong nói: “Anh đứng yên đừng nhúc nhích, giúp em một chuyện, làm mẫu cho em vẽ một bức.” Ngụy Như Phong nhìn cô tỏ vẻ không hiểu, Tô Đồng mở bản vẽ, chỉ vào bức tranh đã sắp được hoàn thành, nói: “Vẽ thêm vào cái này, sẽ không lâu lắm đâu.” Bức tranh đã được phác họa một bồn hoa, một chàng trai ngồi trên lan can, nhìn thân hình là có thể nhận ra ngay đó là Ngụy Như Phong, nhưng gương mặt vẫn chưa được vẽ xong, nhân vật không lộ vẻ gì.

Ngụy Như Phong yên lặng gật đầu, Tô Đồng chạy đến trước mặt cậu, ngồi trên một băng ghế nhỏ, cầm bút chì vừa đo đạc vừa vẽ lung tung, nói: “Em bắt đầu vẽ bức tranh này từ hồi hè, anh xem, những bông hoa này đã tàn cả rồi, nhưng em chỉ mới vẽ anh được phân nửa. Anh không biết đâu, khi bạn em nhìn thấy bức tranh này họ đều nói em bị tâm thần, rõ ràng chỉ có bốn hoa nhưng em cứ khẳng khẳng vẽ thêm người. Em liền hù dọa bọn họ, nói đó là một con ma, chỉ mình em thấy được, mấy người nhìn không ra đâu. Ha ha, thú vị không?” Ngụy Như Phong nhìn vào ánh mắt đang dần trở nên nhu hòa của cô, cậu tưởng tượng cảnh Tô Đồng một mình ngồi dưới ánh tịch dương khi mặt trời ngã về tây, vẽ một người không hề tồn tại ở đó, lòng cô hẳn là vô cùng tịch mịch. Tô Đồng nhìn ánh sáng nhu hòa trong mắt cậu, từ từ ngừng tay, cô nhỏ giọng nói: “Như Phong à, anh có biết không? Lúc vừa mới lên đại học em đã nghĩ, nhất định em phải tìm được một người, anh ấy có thể lên giảng đường từ sớm để giữ chỗ cho em, theo em đi mua màu vẽ giấy vẽ, đến quán Tam Thực giành đồ ăn ngon nhất cho em, nắm tay em cùng nhau đi dạo trong sân trường, còn em, em sẽ vẽ một bức tranh cho anh ấy, bức tranh phải vô cùng vô cùng đẹp, như vậy sau này già rồi còn có thể lấy ra khoe khoang với người khác, em đã gặp được một chàng trai rất tuấn tú, hai đứa đã có một khoảng thời gian vui vẻ. Em thấy chuyện muốn biết mình có yêu một người nào đó hay không rất đơn giản, chỉ cần 10 phút là đủ rồi. Khi em gặp được anh, chỉ cần 10 phút là em đã xác định xong. Nhưng em biết anh sẽ không bao giờ ở lại bên em, vì trước khi gặp em, anh đã trải qua 10 phút ấy của đời mình rồi. Ngụy Như Phong, cho tới bây giờ em vẫn chưa nói lời yêu với ai, nhưng, em thực sự yêu anh... Em yêu anh! Em yêu anh! Em

yêu anh em yêu anh em yêu anh em yêu anh em yêu anh em yêu anh em yêu anh...”

Nguy Như Phong lẳng lẳng nghe Tô Đồng thổ lộ, dường như cô muốn dùng hết sức lực của cả đời để nói “em yêu anh”, nhưng cô lại không hề phát hiện ra, khi nói “em yêu anh” liên tiếp như vậy thì giữa chữ “anh” và chữ “em, lại vừa vắng thiếu mất một chữ “yêu”. Một giọt lệ tràn ra khỏi khóe mắt Tô Đồng, ánh mắt của chàng trai dưới ngời bút run rẩy của cô mà càng thêm mong lung, ngay lúc về xong, một làn gió nhẹ lướt qua vườn hoa, hốt hoảng, cô dường như nghe thấy tiếng thở dài nhẹ nhàng của Nguy Như Phong. Cô biết, cuối cùng mình vẫn để lỡ người thanh niên trong bức tranh này. Tác thành là một sự rộng lượng khó khăn, chẳng có ai nguyện ý từ bỏ hạnh phúc của chính mình cả. Song mỗi người chỉ có thể đem lại hạnh phúc cho một người khác, những người còn lại đều là bất hạnh.

Quyển sổ có viết số điện thoại của anh; Chiếc ống hút để khuấy “tình yêu dâu tây”; Nửa chiếc bánh tiramisu méo mó;

Chiếc áo sơ mi bị máu nhuộm đỏ của anh... Những thứ đã từng được cẩn thận cất giữ này, Tô Đồng quyết định sẽ vứt bỏ đi hết trong ngày hôm nay. Tình yêu đẹp để một cách quý đi, phía sau cuộc sống thiên trường địa cửu của hai người, rất có thể là sự tiếc nuối cả đời của một người khác.

Hai chữ viên mãn, xa xỉ đến nực cười..

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 4: Cảm Ơn Cậu.

Lục Nguyên và Hạ Như Họa ngồi trên một chiếc ghế dài, Hải Bình đã sắp vào thu, lúc xế chiều trời mát lạnh, Lục Nguyên lấy áo gió của mình khoác thêm cho cô, sợ cô buồn chán nên kể cho cô nghe những chuyện thú vị khi đi xin việc. Hạ Như Họa vừa nhìn vườn trường vừa cẩn thận lắng nghe, cô biết mình không có cơ hội làm những chuyện mà Lục Nguyên đã làm, cuộc đời cô đã bị bẻ ngoặt từ lúc này, cùng Nguy Như Phong đi về một hướng khác. “Như Họa, cậu có dự tính gì không?” Lục Nguyên hỏi một cách tự nhiên.

“Có thể sẽ phải sống những ngày tháng không giống như bây giờ.” Hạ Như Họa mím môi nói. “Ồ, vậy ư? Thật ra tớ vẫn luôn không tưởng tượng nổi cậu sẽ làm công việc gì, tớ cảm thấy cậu là người không thích hợp với chuyện bon chen kiếm tiền, cậu nên sống một cuộc sống an nhàn, thong dong và yên ổn. Mỗi sớm mai thức dậy liền lẳng lẳng đọc một quyển sách, uống một ly trà, nếu như thời tiết đẹp thì đi ra ngoài vườn phơi nắng, tưới hoa...” Lục Nguyên ước ao. Hạ Như Họa nhớ tới Nguy Như Phong, híp mắt cười rộ lên: “Đúng vậy, như thế thật tốt, nhưng lại không đợi được đến lúc tốt nghiệp.”

“Sao vậy? Gấp đến thế ư? Ít nhất cũng phải viết xong luận văn đã chứ.” Lục Nguyên cho rằng cô nói đùa, vô tình nói, “Và lại, cậu còn phải viết giúp tớ diễn văn tốt nghiệp nữa!” “Lục Nguyên, tớ không thể tốt nghiệp được nữa rồi.” Hạ Như Họa cúi đầu, Lục Nguyên kinh ngạc nhìn cô, ngờ vực hỏi: “Không tốt nghiệp được là thế nào?”

“Tớ muốn đi đến nơi khác, không học nữa.” Hạ Như Họa khe khẽ thở dài. “Vi sao?” Lục Nguyên có chút mù mờ, Hạ Như Họa cười một nói: “Để sống những ngày tháng như cậu vừa mới kể đấy.”

“Như Họa, cậu đừng đùa nữa, cậu nói thật cho tớ nghe xem nào! Không học nữa là sao, vậy sau này cậu làm gì?” Lục Nguyên cau mày, vẻ mặt nghiêm túc của Hạ Như Họa khiến cậu hốt hoảng. “Tớ nói thật đấy.” Hạ Như Họa nhìn về phía Nguy Như Phong và Tô Đồng ở phía xa, cô đứng lên nói, “Lục Nguyên, có một số việc tớ không thể nói cho cậu biết được, tớ nghĩ cậu cũng không hiểu được tớ đâu, tớ biết là con đường này rất khó đi, nhưng tớ đã tìm thấy người mà tớ muốn đi theo rồi, tớ muốn đi theo anh ấy.” Lục Nguyên nhìn theo ánh mắt của Hạ Như Họa, bóng dáng đang chậm rãi đến gần của Nguy Như Phong khiến cho đáy lòng cậu run lên, dường như cậu đã hiểu ra được, nhưng lại cảm thấy chuyện này quá khó tin.

Nụ cười trên mặt Hạ Như Họa vô cùng dịu dàng, Lục Nguyên rất muốn cười với cô, nhưng cảm giác chua xót bất đắc dĩ lại thắt một nút ở trong lòng cậu, cậu đứng dậy đi tới cạnh Hạ Như Họa nói: “Cậu muốn nói tạm biệt tớ ư?” “Ừ, tớ muốn tạm biệt cậu.” Hạ Như Họa ngẩng đầu lên, vẻ mặt rất kiên định. “Sau này có thể gặp lại không?” Lục Nguyên mang theo tia hy vọng cuối cùng, hỏi.

Trong mắt Hạ Như Họa dâng lên một chút ánh sáng, cô đưa mắt nhìn Lục Nguyên, không trả lời. Cô không ngốc, nhưng tình cảm của cậu, cô không có cách nào đáp lại. Cái lạnh mùa thu cứ như thế thấm vào lòng Lục Nguyên, cậu đứng cách Hạ Như Họa chưa được nửa cánh tay, nhưng cậu lại có cảm giác không chạm được đến cô. Nguy Như Phong đã đến gần, Lục Nguyên khịt mũi, nhìn cậu nói: “Như Họa, thật ra hôm đi xem “Carmen”, tớ đã định đi tìm Nguy Như Phong đối vé với cậu ấy, như vậy sẽ có thể được ngồi cạnh cậu. Cậu nói xem, nếu như hôm đó tớ với cậu ấy đối vé cho nhau, có phải bây giờ có thể cậu sẽ không đi hay không?”

Hạ Như Họa chậm rãi lắc đầu, nói: “Chắc chắn anh ấy sẽ không đối vé với cậu.” Lục Nguyên mỉm cười, cõi bờ hạnh phúc của Hạ Như Họa, cậu chưa bao giờ có cơ hội đặt chân đến. Nguy Như Phong đi tới trước mặt họ, sửa lại chiếc khăn quàng cổ cho Hạ Như Họa một cách tự nhiên, nói: “Về nhà thôi.”

“Vâng.” Hạ Như Họa trả áo khoác lại cho Lục Nguyên, cố gắng cười với cậu, “Sáu đồng tiền, cảm ơn cậu.” “Cảm ơn cái gì, hai người đi chậm thôi” Lục Nguyên nhận lấy áo của mình, cũng cố gắng tươi cười. Cậu biết ba chữ kia là những lời tốt đẹp nhất mà Hạ Như Họa có thể nói với cậu, nhưng chúng lại không thể nào bỏ khuyết được khoảng trống mà cô lưu lại ở trong trái tim cậu. Lục Nguyên và Tô Đồng đều không nói gì, họ đưa Hạ Như

Họa và Ngự Như Phong ra khỏi vườn trường. Dưới ánh sao nhợt nhạt trong một ngày mùa thu ở Hải Bình, Ngự Như Phong và Hạ Như Họa lặng lẽ biến mất trong màn đêm. Đường như họ đã cầm tay nhau mà đi, nhưng thực sự thì nhìn cũng không rõ lắm. Bộ quần áo màu đen của Ngự Như Phong và màu trắng của Hạ Như Họa trộn lẫn thành một màu xám tro, giống như tương lai của bọn họ, khó mà đoán được nó sẽ ra sao. Mà Tô Đồng và Lục Nguyên đứng ở ngoài sáng, chỉ có thể yên lặng không nhúc nhích nhìn họ chậm rãi đi xa.

Ngày hôm sau, Hạ Như Họa không đến trường nữa, ở nhà thu dọn hành lý. Ngự Như Phong bảo không nên mang theo quá nhiều đồ đạc bởi như thế rất bất tiện. Hạ Như Họa cũng không muốn dùng những thứ được mua bằng tiền của Trình Hào nữa, cô chỉ lựa vài bộ quần áo và đồ dùng hàng ngày của hai người, cả một số thứ được đưa từ nhà cũ đến, ví dụ áo sơ mi của mẹ cô, chiếc khăn tay của bà nội. Cô nhất quyết không đem theo sách vở và đồ dùng học tập, cả những tập kịch bản của câu lạc bộ, chỉ mang theo chiếc máy ghi âm có thu lại vở ca kịch “Carmen” mà cô và Như Phong đi xem, cô thực sự rất luyện tiếu nó, nên bèn nhét nó vào ngăn phụ của chiếc túi. Ngự Như Phong rút hết tiền trong sổ tiết kiệm gửi ở ngân hàng của họ, chia ra thành hai phong thư, cậu và Hạ Như Họa một người cầm một, cậu sợ rằng nhờ đâu họ lạc nhau trên đường, Hạ Như Họa sẽ không có tiền để cầm cự. Cậu lo xa hơn Hạ Như Họa, còn chu đáo tính toán trước những trường hợp xấu nhất, mà thứ khiến cho cậu thấp thòm nhất, chính là Trình Hào. Trình Hào gọi điện mấy lần nhưng cậu không bắt máy, mà người của Đông Ca cũng không tới tìm cậu. Ngự Như Phong vạn lần hy vọng rằng Trình Hào tạm thời không muốn kêu cậu đến, nhưng vẫn cảm thấy có gì đó không thích hợp. Cậu không dám biến mất dứt khoát như vậy, cho nên vẫn âm thầm liên lạc với anh Tân, thăm dò tình hình ở bên Đông Ca.

Một ngày trước khi lên đường, Hạ Như Họa bảo cậu đi ra ngoài mua pin dự phòng, cậu tiện đường đi đến buồng điện thoại công cộng gọi điện cho anh Tân, xác nhận lần cuối cùng. Giọng của Anh Tân rất bình thường, hỏi tình trạng sức khỏe của cậu, Ngự Như Phong cẩn thận đáp: “Vẫn còn phải uống thuốc, cảm thấy trên người không có khí lực, nếu có chuyện thì hãy gọi em trở lại, nếu không thì cho em nghỉ thêm hai ngày nữa đã.” “Không có chuyện gì, cậu cứ nghỉ ngơi cho khỏe. Lần sau đừng có liều mạng với người ta như vậy.” Anh Tân nói.

“Nếu tóc vàng không xia xoi chị em thì em cũng chẳng động vào tụi nó đâu!” Ngự Như Phong hừ lạnh một tiếng nói, “Gần đây mọi người có đến bến tàu nhận hàng không?” “Không có, gần đây Trình tổng không cho thuyền đến, đã mấy ngày nay ông ta không đến Đông Ca, đi tỉnh khác hợp rồi. À, đúng rồi, ngày mai Trình Tú Tú lên máy bay đấy, cô ấy muốn qua Mỹ, cậu có đi tiễn không?” Anh Tân hỏi. Ngự Như Phong nghe được tin tức về Trình Tú Tú, ngăn người nói: “Ừ, để em gọi điện cho cô ấy.”

“Cô ấy đang ở đây, để tôi kêu cô ấy.” Anh Tân lớn tiếng gọi Trình Tú Tú, một lát sau, giọng nói của Trình Tú Tú truyền đến. “Em, em chờ điện thoại của anh mãi!”

Cô hơi hỗn hển, hình như là vội chạy tới, Ngự Như Phong khẽ thở dài nói: “Chẳng phải đã gọi rồi đây sao?” “Em cứ tưởng là anh đã quên mất... Thiếu chút nữa em đã đến nhà anh tìm người rồi.” Trình Tú Tú nghẹn ngào nói, “Thị thực đi qua Mỹ không dễ lắm, em không nghĩ sẽ nhanh như vậy...” “Mấy giờ thì lên máy bay?”

“6 giờ, anh tới Đông Ca nhé, chú Chung sẽ đưa chúng ta đi.” “Được.” “Như Phong, anh sẽ đến chứ?”

Giọng nói vốn luôn có vẻ ương ngạnh của Trình Tú Tú lúc này lại tràn ngập sự khẩn cầu, Ngự Như Phong dừng một chút nói: “Ừ.” Ngự Như Phong ngắt máy, đi ra khỏi buồng điện thoại công cộng. Cậu đứng ở dưới lầu, nhìn ánh đèn tỏa ra từ phòng họ, đốt một điếu thuốc. Cậu sẽ không đi tiễn Trình Tú Tú, chín giờ tối mai, cậu và Hạ Như Họa sẽ lên chiếc thuyền mang tên “Ngân Hà” rời khỏi Hải Bình. Cậu không thể rời khỏi Hạ Như Họa trong thời khắc then chốt đó, đối với Trình Tú Tú, cậu chỉ có thể phụ lòng cô.

Ngự Như Phong hít sâu một hơi, ném tàn thuốc xuống đất rồi dẫm tắt, tay cầm số pin mới mua, cậu đi lên lầu. Lúc còn thiếu một bước nữa là vượt qua cánh cửa, bỗng có một người đi ra khỏi bóng đen sau cánh cửa. Tay của Ngự Như Phong dừng giữa không trung, pin rơi trên mặt đất phát ra tiếng động thanh thúy. Lão Chung khom lưng nhặt lên, cười ha hả nói: “Như Phong, theo tôi quay về Đông Ca một chuyến.”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.6 - Chương 5: Sẽ Không Lâu Lắm Đâu.

Ngự Như Phong theo lão Chung lên xe, trên xe còn có hai người lạ mặt khác nữa, Ngự Như Phong ngồi ở ghế sau, bị hai người họ kẹp ở giữa. Trên đường cậu bình tĩnh hỏi: “Chú Chung, đã muộn thế này mà còn đến tìm tôi, tôi nay phải đi nhận hàng à?” “Trình tổng tìm cậu.” Lão Chung trả lời đơn giản.

Ngự Như Phong không lên tiếng nữa, anh Tân vừa mới nói với cậu là Trình Hào hiện không có mặt ở Hải Bình, thế mà bây giờ lão Chung lại nói Trình Hào tìm cậu, mặc dù không biết trong chiếc hồ lô này chứa cái gì, nhưng nhất định là có vấn đề. Ngự Như Phong nhìn ra ngoài cửa sổ, trấn rịn một tầng mồ hôi mỏng. Lão Chung dẫn Ngự Như Phong lên lầu tiến vào trong phòng làm việc của Trình Hào, trước khi vào cửa, Ngự Như Phong âm thầm hít một hơi, cậu cầm tay nắm cửa, đẩy ra rồi vào trong, nhưng điều khiến cậu kinh ngạc chính là, trong phòng chẳng có người nào cả, Trình Hào không hề xuất hiện. Ngự Như Phong khó hiểu nhìn về phía lão Chung, lão Chung cũng không để ý đến cậu, cầm điện thoại lên gọi vào một dãy số, đưa cho cậu.

Ngự Như Phong nhận chiếc điện thoại, giọng nói chậm rãi của Trình Hào từ trong ống nghe truyền ra: “Như Phong, nghỉ ngơi thế nào rồi? Vết thương đã lành chưa?” “Rồi ạ.” Ngự Như Phong tỉnh táo nói. “Vậy thì tốt rồi, tối mai chú có bận chuyện gì không? Tôi có hàng muốn nhập về, cậu đi nhận một

chút.”

“Vâng.” “Bão lão Chung đưa tờ giấy kia cho chú.” Giọng nói của Trình Hào không có gì đặc biệt, Ngụy Như Phong đi bất biến ứng vạn biến, không nói thừa lời. Cậu nhìn về phía lão Chung, lão Chung nửa cười nửa không lấy một tờ giấy nhúm ra đặt trong tay cậu. Khi nhìn thấy rõ tờ giấy kia, Ngụy Như Phong mặt cắt không còn một giọt máu, đó là tờ giấy có viết tên của Diệp Hường Vinh rơi ra khỏi tờ báo, là bằng chứng liên lạc giữa Hạ Như Họa và Diệp Hường Vinh, cậu không biết tại sao lão Chung lại có nó ở trong tay.

“Trình tổng, đó là một sự hiểu lầm, tôi không nói gì với bên ngoài cả, ông ta...” Ngụy Như Phong hoảng loạn giải thích, lời còn chưa nói xong đã bị Trình Hào ngắt lời, hình như hắn đã tính kỹ mọi việc từ trước nên không thêm để ý, chỉ nói: “Như Phong, chú không cần phải nói gì cả. Ngày mai chú đến bến tàu Tây Nhai nhận hàng, theo quy tắc cũ, lão Chung sẽ thông báo số kho cho chú biết trước. Lần này chỉ có một mình chú đi, tin tức cũng chỉ có một mình chú biết. Nếu như ngày mai tất cả đều thuận lợi thì cậu không cần nói gì cả, tôi sẽ xem như tờ giấy này không hề tồn tại. Nếu như ngày mai xảy ra vấn đề, thế thì...” Trình Hào dừng một chút, hơi thở của Ngụy Như Phong có chút dồn dập, cậu có một dự cảm chẳng lành, cho nên vô cùng căng thẳng.

“Đừng rồi, Như Phong này, tôi nhớ rõ là mình đã cho chú không ít tiền, nhưng sao chú lại chỉ mua vé hạng ba trên “Thiên hà” thế? Không cần sống dè sẻn như vậy đâu, sức khỏe của chị chú không được tốt, chịu nổi sao?” Dây cung vẫn căng cứng trong lòng Ngụy Như Phong chợt đứt, cậu chán nản ngồi phịch xuống băng ghế, tay không kim chế được mà run rẩy. “Ông... Ông hãy buông tha cho chị tôi! Ngụy Như Phong khẩn khoản cầu xin Trình Hào.

“Chờ tin tức tốt vào ngày mai của chú, người của tôi đang ở dưới lầu nhà chú, nếu tất cả đều thuận lợi, nó sẽ lái xe đưa chị cậu đến thẳng bến tàu.” Lão Chung ra ngoài rồi đóng cửa lại, lão không khóa trái cửa, Trình Hào đã nói với lão, không cần phải làm như thế, Ngụy Như Phong nhất định sẽ không chạy trốn. Lão Chung rất bội phục Trình Hào, diễn tiến bây giờ hoàn toàn giống như trong dự liệu của ông ta. Lúc phát hiện ra tờ giấy có viết tên của Diệp Hường Vinh, lão Chung đã chủ trương giết chết Ngụy Như Phong để ngăn ngừa hậu họa, giống như cái cách mà bọn chúng xử lý A Phúc năm xưa, thần không biết quỷ không hay trực tiếp diệt khẩu. Nhưng Trình Hào lại không tán thành, một mặt hắn buông lỏng cho Ngụy Như Phong và Hạ Như Họa sống ung dung tự tại, mặt khác hắn âm thầm theo dõi điều tra bọn họ. Trong khoảng thời gian này, ngoại trừ biết được bọn họ đang muốn chạy trốn đi nơi khác, hắn không phát hiện ra mối liên hệ nào giữa họ và cảnh sát. So với lão Chung, hắn cẩn thận hơn nhiều, cho nên hắn nghĩ tới một khả năng, đó là Ngụy Như Phong không hề làm việc cho cảnh sát. Nếu như xử trí Ngụy Như Phong đơn giản như vậy, thế thì tên cóm đang nằm vùng sẽ càng ẩn nấp kỹ càng hơn.

Lô hàng đang nằm trong tay kia để càng lâu lại càng nóng, mà nội bộ Đông Ca vẫn khó bề phân biệt như cũ, bởi vậy Trình Hào đã quyết định đi một nước cờ nhìn qua thì có vẻ cực kỳ nguy hiểm nhưng thực ra lại là “đi vào chỗ chết rồi lại tái sinh”. Hắn để cho Ngụy Như Phong đi nhận lô hàng LSD này một mình, nếu như cậu thực sự là cảnh sát nằm vùng, vậy chỉ cần nắm Hạ Như Họa trong tay thì cậu sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ. Nếu như cậu không phải là cảnh sát nằm vùng, thế thì tên nằm vùng thật cũng tuyệt đối không nhận được tin tức của lô hàng, mà sau khi an trí thỏa đáng chỗ hàng đó, tất cả chứng cứ đều đã được phi tang, đến lúc đó Trình Hào sẽ rửa tay chầu vàng, cho dù ai là kẻ nằm vùng thì Trình Hào cũng không sợ nữa. Lúc đầu lão Chung cảm thấy phương pháp này của Trình Hào quá mức nguy hiểm, mà câu nói đầu tiên của Trình Hào đã giải trừ hết mọi sự hoài nghi của lão. Trình Hào mơ hồ cười, nói: “Lão còn nhớ vì sao Ngụy Như Phong đến Đông Ca không?” “Là thế nào ạ?”

“Vì Hạ Như Họa, vì Hạ Như Họa, nó cho thể làm bất cứ chuyện gì.” Trình Hào vuốt ve chậu bonsai trên bàn, “Đây chính là lý do vì sao tôi rất thích dùng những đứa trẻ như nó, mục đích của chúng đều rất đơn giản, ưu điểm và khuyết điểm chỉ cần nhìn một là có thể nắm được ngay, trong đầu chúng nó lúc nào cũng tràn ngập ảo tưởng, tham luyến ái tình, tham luyến hư vinh, tham luyến thế giới không thuộc về chúng. Chỉ cần ném được một chút mật ngọt là không thể nào bỏ được, chỉ dựa vào mấy mảnh khôn vặt mà đã tưởng rằng chuyện gì mình cũng có thể làm được, nhưng cuối cùng đều bị tôi xoay trong lòng bàn tay.” Trình Hào nắm chặt tay, đóa hoa xinh đẹp bị hắn bóp nát, cánh hoa dập nát ở trong lòng bàn tay hắn, đổ đến mức nhìn thấy mà giật mình. Bây giờ lão Chung mới hiểu được sự quý dị của hình ảnh kia, Trình Hào khiến lão vô cùng sợ hãi.

Sau khi lão Chung rời khỏi, trong phòng làm việc của Trình Hào chỉ còn lại một mình Ngụy Như Phong, cậu thu người trên chiếc ghế salon mà Trình Hào hay ngồi, ngơ ngác nhìn về phía trước. Thiếu một bước, chỉ thiếu một bước nữa là cậu đã có thể cùng Hạ Như Họa rời khỏi Hải Bình, đến với cuộc sống chỉ thuộc về bọn họ. Nhưng thì ra khoảng cách ngắn ngủi này lại là một ngọn núi lớn khó lòng vượt qua nổi, Trình Hào bày ra trước mặt cậu một sự lựa chọn mà cậu không thể lựa chọn được. Chuyện đã đến bước này, Ngụy Như Phong không có cách nào lui lại, chỉ có thể tiến lên phía trước. Cậu không biết sau này mọi chuyện sẽ ra sao, cậu chỉ biết rằng, nếu như ngày mai cậu thuận lợi tiếp nhận được lô hàng kia, Hạ Như Họa sẽ được an toàn, chỉ dựa vào điều này cậu cũng đã đủ cho cậu hạ quyết tâm. Ngụy Như Phong đứng lên, cậu cần môi, bắt mình phải tỉnh táo lại, mãi cho đến khi tay không còn run rẩy nữa, cậu mới cầm điện thoại lên, gọi cho Hạ Như Họa.

Hạ Như Họa nức nở nhận điện thoại, nghe được giọng nói của Ngụy Như Phong, cô lập tức khóc thút thít: “Anh đi đâu thế? Em chờ anh tới nửa ngày mà vẫn không thấy người đâu, xuống lầu tìm anh một vòng nhưng vẫn không tìm được. Em không dám đi lung tung vì sợ anh gọi điện thoại cho em, nhưng em lại lo cho anh, em vẫn chạy lên chạy xuống...” Ngụy Như Phong nghe Hạ Như Họa khóc lóc kể lể, lòng đau như bị dao cắt, cậu che giấu hơi thở hoảng loạn của mình, trầm giọng nói: “Sợ cái gì chứ, chẳng phải là anh không có chuyện gì cả sao.” “Ừ.” Hạ Như Họa hít mũi, nói: “Anh làm gì thế? Bao giờ mới về?”

“Có chút chuyện quan trọng cần xử lý, tối nay anh không về được.” Hạ Như Họa nhất thời cảm thấy hồi hộp, Ngụy Như Phong không nói rõ “có việc” là việc gì, Hạ Như Họa thắc mắc. “Chuyện gì cơ?”

“Ngày mai phải đến bến tàu Tây Nhai.” “Đến đó làm gì?” “Nhận lời làm chút chuyện, chúng ta vẫn phải lên đường, không được phạm sai lầm.” Ngụy Như Phong nói một cách khó hiểu.

“À, ra thế...” Hạ Như Họa thoáng thở phào nhẹ nhõm, “Sẽ không lâu lắm phải không?” “Sẽ không lâu lắm đâu, yên tâm” “Em chờ anh ở nhà nhé.”

“Ừ, mà tốt nhất là em nên đi ngủ đi, đừng suy nghĩ lung tung, ngày mai chúng ta còn phải đi xa lắm đấy.” Ngụy Như Phong căn dặn những điều vụn vặt làm Hạ Như Họa cảm thấy rất buồn khổ, không hiểu sao lòng cô vẫn có một nỗi đau thương nhàn nhạt không nói rõ được. “Như Phong...”

“Sao cơ?” “Không có gì...” Hạ Như Họa không muốn cúp điện thoại, cô tham lam sự ấm áp từ Ngụy Như Phong, cho dù trong lòng đang sợ hãi nhưng vẫn không nói ra, không muốn cậu lo lắng. “Ngủ đi.”

Sự ngập ngừng của Hạ Như Họa gây vò thần kinh của Ngụy Như Phong, cậu cảm thấy mình sắp không chống đỡ được nữa. “Như Phong...” “Ừ?”

“Ngày mai em làm bánh đường cho anh nhé, anh nhất định phải về nhà ăn cơm đấy.” “Được.” “Vậy mai gặp.”

“Em ngắt máy trước đi.” Lúc dập điện thoại, sẽ một tiếng “tút” thê lương dội tới, âm thanh này thường khiến cho người ta cảm thấy mất mát, cho nên mỗi lần gọi điện đều là Hạ Như Họa gác máy trước, để Ngụy Như Phong gánh chịu sự tịch mịch nho nhỏ này. “Như Phong...”

“Ừ...” “Em yêu anh...” Hô hấp của Ngụy Như Phong lập tức dừng lại, cậu cảm giác một mảnh mộng lung tung trước mắt, nước mắt chậm rãi chảy xuống, cậu hít một hơi thật sâu, nói: “Hạ Như Họa, anh yêu em!”

Trong căn phòng trống trải tối tăm, nỗi tuyệt vọng, bi thương và sự tịch liêu của màn đêm cùng nhau kéo tới, Ngụy Như Phong cúp điện thoại, cắn vào quả đấm của mình, ngời phịch xuống đất khóc không thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.6 - Chương 6: Sương Mù.

Ngày 29 tháng 10, Hải Bình có sương mù dày đặc, cả thành phố chìm trong mơ hồ. Hạ Như Họa ngồi ở trước cửa sổ, cả đêm cô không thể nào chợp mắt, hưng phấn, căng thẳng và e ngại trộn lẫn vào nhau thành một loại tâm tình không rõ, chạy loạn trong lòng cô. Mắt phải và nốt ruồi nơi khóe mắt cô không ngừng giật giật. Người ta thường nói nháy mắt phải là điềm báo tai ương, Hạ Như Họa cảm thấy một nỗi bất an mơ hồ. Cứ như vậy đợi đến tận buổi trưa, lúc cảm thấy đói bụng, Hạ Như Họa mới nhớ tới chuyện mình đã hứa làm bánh đường cho Ngụy Như Phong, cô chiên một lúc vài cái, những chiếc bánh nóng hôi được đặt ở trên bàn, nhưng cô ăn không nổi. Vẫn không có tin tức của Ngụy Như Phong, Hạ Như Họa cũng không liên lạc được với cậu, tối qua cậu đi vội vội vàng vàng, không mang theo điện thoại đi động.

Hạ Như Họa cảm thấy sự tình không hề đơn giản như Ngụy Như Phong đã nói ở trong điện thoại, nếu không thì sao cậu có thể không chào hỏi cô đã vội đi mất hút? Cô nghĩ nhất định là ở bên Đông Ca đã xảy ra chuyện gì đó, thế nhưng rốt cuộc đó là chuyện gì mà lại khiến Ngụy Như Phong sốt ruột quay lại như vậy thì cô lại đoán không ra. Càng suy nghĩ lòng cô lại càng thêm hốt hoảng, vô số dự cảm xấu ập đến, buồn lậu, phạm tội, biến mất, chuyện gì cũng làm cho cô run sợ. Cảm giác này rất khó chịu, giống như bị người ta buộc một sợi dây trước ngực, không thể thở phào, mà cũng không hoàn toàn vô vọng. Đồng hồ báo thức điểm 4 giờ, cô không thể ngồi yên được nữa, cô gom hết hành lý sẽ đem đi vào bãi tối đặt cạnh cửa, nhìn chung gian nhà một vòng, mở cửa để đi đến hộp đêm Đông Ca một mình. Hạ Như Họa đã đến Đông Ca nhưng không vào trong, cô sợ gặp phải Trình Hào nên chỉ đứng ở bên kia đường nhìn ngó, muốn chờ Ngụy Như Phong đi ra. Nhưng Ngụy Như Phong không hề xuất hiện, ngược lại, lại có một người đứng hút thuốc ở cửa nhìn thấy cô, đi về phía cô.

“Cô là... chị của Ngụy Như Phong?” Người đàn ông nhìn cô từ trên xuống dưới nói. Hạ Như Họa bắn khoăn gật đầu, trước đây khi đến Đông Ca cô đã gặp qua người này, trên mặt anh ta có một vết sẹo nhọt nhọt, Ngụy Như Phong gọi anh ta là anh Tân, nhưng không chơi thân bằng A Cửu. “Sao lại đứng đây? Tôi tìm cậu ta?”

Anh Tân hất cằm về hướng Đông Ca, tìm Hạ Như Họa đáp “thình thịch”, thầm nghĩ quả nhiên là Ngụy Như Phong đã đến Đông Ca, vậy chuyện cậu đi Tây Nhai tuyệt đối không phải là nhận lời mà là bị Trình Hào sai khiến! “Có thể gọi anh ấy ra đây giúp tôi được không?” Hạ Như Họa sốt ruột nói, cô nhất định phải ngăn cản Ngụy Như Phong, không thể để cậu tiếp tục phạm pháp. “Cậu ta không có ở đây.” Anh Tân lắc đầu nói.

“Anh ấy đi lúc mấy giờ?” Hạ Như Họa nhíu chặt mày, thần sắc hoảng loạn hỏi. “Vừa mới đi thôi.” Hạ Như Họa nghĩ chắc vẫn còn kịp ngăn Ngụy Như Phong lại, chưa kịp nói với anh Tân lời nào đã quay đầu rồi đi. Anh Tân kéo Hạ Như Họa lại nói: “Cô đi đâu thế?”

“Tôi muốn đi tìm anh ấy!” Hạ Như Họa giùng giàng, nhưng sức cô quá yếu, không hất anh Tân ra nổi. “Cô biết đi đâu mà tìm!” Anh Tân khẽ cười phản đối. “Tôi biết! Anh ấy đến bến tàu Tây Nhai! Anh buông tôi ra đi!”

Hai người cứ lờ lờ kéo kéo như thế khiến cho người đi đường chú ý, anh Tân thoáng lo tay, kéo Hạ Như Họa qua bên kia đường. Hạ Như Họa bị anh ta kéo, ngay lúc cố gắng vùng ra thì đột nhiên bị một người nào đó vỗ vào vai. Hạ Như Họa quay đầu lại, thấy A Cửu đang đứng ở phía sau bọn họ, A Cửu cười với anh Tân, lên tiếng: “Anh Tân, anh buông cô ấy ra đi. Không sao đâu.” Anh Tân do dự buông lỏng tay ra, Hạ Như Họa vội vàng nắm chặt cổ tay của mình lui về phía sau một bước, dè dặt nhìn anh ta. A Cửu nói với anh Tân: “Nếu bạn thì anh cứ đi đi, chỗ này cứ để em trông coi.” Hạ Như Họa kinh hoàng nhìn A Cửu, A Cửu cười cười, nói nhỏ vào tai cô: “Như Phong gọi điện đến. Để tôi đưa hai người đi.”

Lòng Hạ Như Họa run lên, lập lúc ngẩng đầu, yên lặng nhìn A Cửu, A Cửu âm thầm nháy mắt với cô. Hạ Như Họa không khỏi nhích lại gần A Cửu một chút. Anh Tân nghi ngờ nhìn bọn họ, trầm ngâm một hồi nói: “Vậy được rồi, cẩn thận đừng gây chuyện!” A Cửu gật đầu, dẫn Hạ Như Họa rời đi, gã mở cửa xe, Hạ Như Họa chân chừ một chút nhưng vẫn quyết định ngồi vào.

“Như Phong... đã nói gì với anh?” Sau khi lên xe, Hạ Như Họa liền hỏi. “Chín giờ tối, tàu Thiên Hà, đúng không?” A Cửu gài dây an toàn, nghiêng đầu cười nói. Lúc này Hạ Như Họa mới chính thức yên tâm, cô tin rằng Ngụy Như Phong sẽ không tùy tiện tiết lộ cho người khác chuyện họ chạy trốn, nếu A Cửu biết thì chứng tỏ anh ta đã được Ngụy Như Phong chính miệng giao phó.

“Vẫn chưa mang theo hành lý à? Giờ tôi chờ cô quay về lấy đồ, sau đó lại đến bến tàu nhé.” A Cửu khởi động ô tô, Hạ Như Họa an tâm nói: “Cảm ơn anh!” A Cửu đưa Hạ Như Họa về nhà, Hạ Như Họa đi lấy hành lý, cô đã sắp xếp xong từ sớm, đồ đạc cũng không nhiều, cô và Ngụy Như Phong mỗi người một túi, nhanh chóng mang xuống lầu. A Cửu đứng ở dưới hút thuốc, Hạ Như Họa kêu gõ mở cốp sau, nhưng gọi hai tiếng mà gõ không đáp lời. Mãi cho đến khi Hạ Như Họa đi thẳng tới trước mặt gõ, gõ mới có phản ứng, vội vàng tiếp nhận chiếc túi trong tay cô, nói mấy câu khách sáo, nhưng tâm trạng có vẻ không yên.

Hạ Như Họa lên xe, A Cửu không châm lửa, chỉ hạ cửa xe rồi hút thuốc, Hạ Như Họa ngồi trên ghế, hơi lo lắng hỏi: “A Cửu, Như Phong còn nói với anh gì nữa? Lần này anh ấy đi có nguy hiểm hay không?” “Không sao đâu, cô cứ yên tâm.” A Cửu không nhiều lời, Hạ Như Họa ngừng một lúc rồi áp ung nói: “...Anh có thể đưa tôi đến bến tàu Tây Nhai không?”

“Hà? Hai người lên tàu tại Kỳ Gia Loan cơ mà?” A Cửu không biết nên mới hỏi. Hạ Như Họa giật mình nói: “Nhưng có thể bây giờ Như Phong đang ở Tây Nhai, Đông Ca của các anh có chuyện gì đó mà phải không?” “À, phải phải phải.” A Cửu cuống quýt gật đầu, “Cậu ta đến đó, chúng ta chờ tin tức của cậu ta là được rồi.”

“Anh dẫn tôi đến đó một chuyến đi, dù sao chúng ta cũng phải đi ngang qua Tây Nhai, không cần dừng lại cũng được, tôi chỉ nhìn một, tôi... vẫn hơi lo lắng.” Hạ Như Họa lặng lẽ nắm chặt vạt áo của mình nói. A Cửu ngoảnh đầu lại nhìn cô, ánh mắt của Hạ Như Họa trong suốt thấy đáy, tràn đầy sự tín nhiệm và khẩn cầu, A Cửu chân chừ một chút, chậm rãi gật đầu một nói: “Được rồi, nhưng không được dừng lại đâu. Chỉ đi ngang qua thôi đấy!” “Được ạ.” Hạ Như Họa mừng rỡ nói.

Sắc trời dần tối, ô tô lao như bay, Hạ Như Họa nhìn ra ngoài cửa sổ, xa xa, những đám mây và sương mù quấn thành một khối, phân biệt không rõ. Ánh đèn nê ông rực rỡ chiếu rọi hộp đêm Đông Ca giữa quảng trường xa hoa trụy lạc, nó che khuất ánh sáng trắng mờ hồ nơi xa vời, nhưng lại càng làm nổi bật sự tăm tối của màn đêm. Hạ Như Họa âm thầm cầu nguyện cho mình và Ngụy Như Phong có thể cùng nhau vượt qua đêm cuối cùng ở Hải Bình này, có thể ngheh tiếp tương lai sáng lạn ở một thành phố khác. Khi A Cửu mang Hạ Như Họa rời khỏi Đông Ca, Trình Tú Tú vẫn đang buồn bực chờ đợi Ngụy Như Phong. Cô ngồi trong phòng làm việc của Trình Hào, vừa nhìn chiếc chuông lớn được treo trên tường, vừa gọi điện thoại cho Ngụy Như Phong nhưng không có cách nào nói máy được, Trình Tú Tú tức giận ném chiếc điện thoại xuống đất. Lão Chung gõ cửa tiến vào, bình tĩnh nhìn mớ hỗn độn trên mặt đất, nói: “Tú Tú, đã đến giờ rồi, chúng ta xuất phát thôi.”

“Ngụy Như Phong đâu? Anh ấy tới chưa?” Trình Tú Tú đẩy về mong đợi, đứng lên nói. “Vẫn chưa.” “Tôi chờ anh ấy!” Trình Tú Tú hờn dỗi ngồi phịch xuống ghế.

“Tú Tú, nếu bây giờ không đi thì có thể lỡ mất chuyến bay đấy.” Lão Chung giờ vé nói. “Vậy không bay nữa! Anh ấy không đến, tôi sẽ không đi!” Trình Tú Tú đỏ mắt nói. “Tú Tú, sao cô lại kỳ cục như thế? Dù sao thì cô cũng phải nghĩ cho ba cô một chút chứ! Để cho cô có thể qua Mỹ, ông chủ đã tốn không ít công sức. Ông ấy lăn lộn nhiều năm như vậy chẳng phải là vì cô hay sao? Sao cô có thể chỉ vì một Ngụy Như Phong mà phụ lòng ba cô như vậy?” Lão Chung đến cạnh cô khuyên bảo.

“Rõ ràng là anh ấy đã đồng ý với tôi rồi mà! Vì sao lại không đến?” Trình Tú Tú gục mặt xuống bàn khóc nức lên. Lão Chung vỗ vỗ vai cô nói: “Bình thường cô vẫn hay chơi cùng Ngụy Như Phong, nó là hạng người gì chắc cô phải rõ hơn tôi chứ? Nó ở Đông Ca nhiều năm như vậy, Trình tổng, cô và tất cả những huynh đệ ở đây đều chưa từng bạc đãi nó, nhưng nó chỉ biết đặt ý thích của nó lên trên hết, cho tới bây giờ nó vẫn không hề từ bỏ!” “1 1 đặt Đông Ca, đặt chúng ta ở trong lòng. Xin lỗi cho tôi nói thẳng, Tú Tú, cô đừng quá đề ý tới nó, nếu không thì sau này cô sẽ càng hận nó hơn.” Trình Tú Tú nghe lão Chung nói xong, đột nhiên cảm thấy hình như lão đang che giấu điều gì đó, lòng chợt căng thẳng, nước mắt ngừng rơi. Cô không ngẩng đầu lên, chỉ ghé vào cánh tay mình nói: “Chú Chung, có phải anh ấy đã làm việc gì có lỗi với chúng ta hay không?”

“Trước tiên cô mau chỉnh đốn lại một chút đi, ra ngoài rồi hãy nói.” Lão Chung nháy mắt mấy cái, kéo cửa phòng ra đứng ở một bên chờ Trình Tú Tú. Trình Tú Tú lặng lẽ đứng lên, mắt cô đã không còn lưu lại dấu lệ, cô xách túi lên, hít sâu một hơi nói: “Đi, đi thôi.” Lão Chung và Trình Tú Tú cùng đi ra khỏi Đông Ca, họ không gọi người khác chờ đi, lão Chung tự mình lái xe, Trình Tú Tú ngồi ở phía sau, không hề nhắc lại chuyện của Ngụy Như Phong. Lão Chung bình tĩnh lại, chốc chốc lại liếc nhìn Trình Tú Tú qua gương chiếu hậu.

Trình Tú Tú cúi đầu nghịch móng tay, dường như lơ đãng nói: “Chú Chung, lần trước ba tôi nói chuyện gì đó giữa Ngụy Như Phong và cảnh sát ấy, rốt cuộc là sao vậy?” “Không có gì, có ba cô ở đây, nó có thể gặp chuyện gì sao?” Lão Chung vòng vo nói. “Ba tôi không định làm gì anh ấy đấy chứ?” Trình Tú Tú lại càng hoảng sợ, cuống quýt hỏi.

“Ha ha, quả nhiên là con gái lớn rồi sẽ coi trọng bạn trai hơn cả cha ruột, sao cô lại không hỏi nó đã quay ba cô như thế nào?” Câu nói của lão Chung khiến Trình Tú Tú có chút e lệ, cô quay mặt đi chỗ khác nói: “Ba tôi mà cũng sợ anh ấy à?” “Cô đừng nói thế, nó thực sự chỉ thiếu chút nữa đã hại ba cô! Giờ đã ra phi trường rồi tôi cũng không ngại nói cho cô hay, chưa biết chừng nó là người do cảnh sát phái tới đấy! Nó vô tình làm rơi một tờ giấy, ở trên đó có viết tên và số điện thoại của tay cảnh sát đang rình rập ba cô đó!” Lão Chung tức giận nói.

Lúc này Trình Tú Tú mới hiểu rõ chân tướng, cô nhớ lại cảnh hôm đó Ngụy Như Phong kiên định nói với cô rằng cậu không có, trong lòng thực sự rất khó chịu, một dự cảm xấu nổi lên. “Vậy bây giờ anh ấy đâu? Rốt cuộc thế nào rồi?” Trình Tú Tú vịn ghế ngồi của lão Chung, nhào người về trước hỏi. “Ba cô đối xử với nó cũng tình là có nhân có nghĩa, lúc nhìn thấy tờ giấy vẫn không vội xử lý nó ngay. Chắc là cô cũng có nghe nói, lô hàng LSD cuối cùng này, muốn nguy hiểm bao nhiêu có bấy nhiêu. Ba cô sai nó đi nhận hàng, chị gái nó đã bị người theo dõi rồi, nếu như lô hàng đó xảy ra chuyện thì thần tiên cũng không cứu được chúng nó, nếu như không có chuyện gì xảy ra thì xem như tụi nó may mắn, nếu như cô luyến tiếc nó thì cứ van xin ba cô, ba cô thương cô như vậy, có khi sẽ mềm lòng tha cho tụi nó đó.”

Trình Tú Tú nghe xong lòng liền lạnh lẽo, cô không ngờ sự tình lại nghiêm trọng như vậy, cô biết rằng ba cô, Trình Hào, luôn làm việc kín đáo cẩn thận, mặc dù lần này Ngụy Như Phong không gây ra sai lầm, nhưng chỉ cần dựa vào tờ giấy kia, Trình Hào cũng sẽ không dễ dàng buông tha cho cậu, để tránh lưu lại hậu họa. Nhưng cô tin tưởng Ngụy Như Phong, cô không muốn thừa nhận anh thanh niên đã che mắt cô trước mắt tanh, bảo vệ cô giữa đám cháy, đỡ một đao cho ba cô, và là người mà cô yêu say đắm sẽ triệt để phản bội họ. “Chú Chung, chú biết Ngụy Như Phong đang ở đâu đúng không, chú dẫn tôi đi gặp anh ấy đi!” Trình Tú Tú nắm chặt cánh tay lão Chung nói. Tay Lão Chung khẽ động, tay lái thiếu chút nữa đã lệch hướng, lão nhanh chóng đánh một cua nói: “Tú Tú! Cô nào loạn cái gì thế! Đang ở trên đường đây, cô không muốn sống nữa hay sao?”

“Dẫn tôi đi gặp Ngụy Như Phong!” Trình Tú Tú vẫn không buông tay, lớn tiếng quát. “Không được! Cô biết nó đang ở đâu hay không mà đòi đi? Bây giờ nó đang ở chỗ lô hàng! Nếu nó thực sự là kẻ nằm vùng thì cô chẳng khác nào tự chui đầu vào lưới!” “Không! Anh ấy không phải nằm vùng! Cho tôi gặp anh ấy một lần đi! Tôi không thể để cho ba tôi hại anh ấy được! Trình Tú Tú khóc nức nở nói.

“Vậy cô có còn đề ý tới ba cô không đó? Mà mấu chốt là, nếu như cô...” Lão Chung còn chưa nói hết câu thì liền ngưng bật, lão cảm thấy một thứ kim loại lạnh lẽo quỹ dị dán sát vào sau tai mình, lão Chung khó tin nhìn Trình Tú Tú qua gương chiếu hậu, Trình Tú Tú thở phì phò, run rẩy chìa một khẩu súng vào đầu lão. “Tú Tú...”

“Đưa tôi đi!” “Cô đừng đùa nữa...” “Chung thúc, tôi đang nghiêm túc đây! Trước khi đi ba tôi đã cho tôi thứ này, bảo tôi mang theo để phòng ngừa vạn nhất. Chú dẫn tôi đi gặp anh ấy, súng này sẽ bị khóa lại ở cốp sau, tôi cũng không nói với ba tôi một câu. Hôm nay nếu như không gặp được Ngụy Như Phong, chúng ta sẽ cùng chết tại đây, chú xem thử rồi làm đi!”

Trình Tú Tú cắn chặt môi, khẩu súng mỗi lúc một trườn về trước, lão Chung tuyệt vọng siết chặt tay lái, ở đường giao hung hăng quay đầu xe. Lão Chung lái xe vòng qua nội thành đi thẳng đến bến tàu Tây Nhai, mà ngay giờ khắc ấy, Diệp Hường Vinh cũng đang mang theo đội hình cảnh lao tới bến tàu Tây Nhai, im lặng chờ đợi mây thẳng, rốt cuộc anh cũng chờ được tới lúc nhận được tin tức xác thực từ 1149, trong điện thoại, giọng của 1149 mang theo sự kích động trước nay chưa từng có, thậm chí nghe có chút run run, lời của anh ta vẫn đơn giản như trước, nhưng lại kiên định và dứt khoát: Nhanh chóng phong tỏa bến tàu Tây Nhai!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.6 - Chương 7: Tây Nhai 10-29.

Ngụy Như Phong đứng ở cửa kho hàng Tây Nhai đón gió biển. Không có người của Đông Ca ở đây, người làm việc ai cũng lạ mặt. Dỡ xong hàng thì vỗ tay hai cái, tỏ vẻ không liên quan gì đến nhau. Trước đây những chuyện này đều là do lão Chung đích thân thực hiện, lần này lão không ra mặt nên đã nói trước cho Ngụy Như Phong làm như thế nào, Ngụy Như Phong cũng không hỏi thừa một câu, chỉ thành thành thật thật dựa vào chỉ thị của lão Chung mà tiến hành, không suy nghĩ gì nhiều. Cậu chẳng còn gì để mà vật lộn nữa rồi, ngay từ lúc ban đầu, khi quyết định về với Trình Hào, cậu đã đánh mất đồng xu lợi thế, nói chính xác thì đây cũng chẳng phải là một ván bạc, Ngụy Như Phong chỉ có thể bước trên con đường mà Trình Hào chỉ định, cậu không thể thua, mà cũng không được phép thua, bởi thứ đặt cược chính là ước trên chiếu bạc này chính là Hạ Như Họa mà cậu coi trọng hơn cả mạng sống.

Ngụy Như Phong sờ sờ ngực áo, ở trong đó có hai tấm vé tàu, một chiếc la bàn nhỏ, tấm bản đồ Trung Quốc bị Hạ Như Họa đánh dấu loạn, những đồ vật đơn giản ấy lại hàm chứa khát vọng của họ đối với cuộc sống tương lai. Nhưng hôm nay, tất cả các thứ ấy lại biến thành sợi dây vô hình siết chặt cổ họng cậu, mà đầu sợi dây ấy lại nằm trong tay Trình Hào. Thuyền đã cập cảng, hầu hết các thùng hàng đều đã được dỡ xuống, số lượng trùng khớp. Thân kinh vốn đang căng thẳng của Ngụy Như Phong thoáng thả lỏng một chút, bây giờ cậu chỉ cần xác nhận lần cuối cùng là có thể chuyển giao cho người khác tiếp tục xử lý. Trên mặt biển lác đác vài ánh đèn của thuyền chài. Ngụy Như Phong nhắm mắt lại, quay người đi, ánh đèn pha rọi vào người cậu từ phía xa, kéo thành một bóng dài thẳng tắp, rồi một một bóng đen xuất hiện bên cạnh cậu. Ngụy Như Phong chậm rãi ngừng đầu, anh Tân đứng trước mặt cậu, ánh mắt sâu không lường được.

Hai người yên lặng nhìn nhau, anh Tân mở miệng nói: “Hàng đã đủ chưa?” “Đủ rồi.” Ngụy Như Phong gật đầu. “Cậu kiểm tra rồi?”

“Kiểm rồi.” “LSD?” “LSD”

“Có súng và đạn được?” “Có súng và đạn được.” “Giơ tay lên, tôi là cảnh sát.” Hồ Vĩnh Tân lấy súng ra, chìa vào người Ngụy Như Phong nói.

“Tôi biết, trừ tôi ra, Đông Ca không cất giữ bất kỳ ai đến nơi này, trừ khi kẻ nằm vùng kia nắm được tin tức.” Trong mắt Ngụy Như Phong không có sắc thái gì đặc biệt, chỉ có tuyệt vọng trống rỗng và đau thương. “Từ trước đến giờ tôi thật sự không ngờ rằng anh là cảnh sát, các người đều là kẻ dối trá.” Hồ Vĩnh Tân nhủ nhủ mảy, không đáp lại, nhanh chóng níu giữ bóng đen đang cố lách người lẩn vào trong kho hàng. Làm người nằm vùng 1149, để nắm giữ được chứng cứ đáng tin cậy, mấy năm qua, dưới con mắt của Trình Hào, có thể nói anh như đi trên băng mỏng, có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào. Trong đó lần nguy hiểm nhất chính là sự hoài nghi của Trình Hào gần đây về nội bộ Đông Ca, bởi vì nếu như lúc này mà bị phát hiện thì không chỉ ảnh hưởng đến sự an toàn tính mạng của anh mà còn làm đổ sông đổ biển tất cả mọi nỗ lực cục cảnh sát thành phố trong mấy năm qua. Nhưng vừa lúc đó, Ngụy Như Phong tình cờ làm rơi tờ giấy có viết tên của Diệp Hường Vinh. Hồ Vĩnh Tân tương kế tựu kế, cố ý để cho A Cửu nhìn thấy tờ giấy đó, lợi dụng sự háms lợi của gã, mượn cái mồm của gã để mặt báo nhằm di dời lực chú ý của Trình Hào, nhờ đó mà hóa giải nguy hiểm gần trong gang tấc.

Thầm tính toán thời gian, Hồ Vĩnh Tân xác định Trình Hào sẽ ra tay trong một ngày gần đây, nhưng anh hoàn toàn không ngờ rằng Trình Hào lại đi nước

cờ mạo hiểm này. Mặc dù anh đã tránh được mối nguy, nhưng tin tức về hàng cấm lại kín kẽ không khe hở, Trình Hào và lão Chung đều không có động tĩnh gì, giấu diếm tất cả manh mối. Mà ngay lúc anh hết đường xoay sở, Ngụy Như Phong lại gây chú ý cho anh. Đầu tiên, điều khiến anh cảm thấy kỳ lạ chính là Ngụy Như Phong sốt ruột đi tìm điện thoại, nhưng nếu chỉ dựa vào điểm ấy thì không đủ để anh đoán được quan hệ giữa nó với lô hàng, chỉ cảm thấy Ngụy Như Phong có dự tính gì đó cho riêng mình, có lẽ cậu ta không muốn làm ở Đông Ca nữa. Điều khiến cho Hồ Vĩnh Tân thức tỉnh chính là sự xuất hiện của Hạ Như Họa, anh không nhìn thấy Ngụy Như Phong ở Đông Ca, còn Hạ Như Họa lại lo lắng chạy tới đây tìm cậu, điều này chứng minh rằng Ngụy Như Phong đã được cử đến một nơi mà anh không nhìn thấy, hơn nữa còn là một nơi bí mật, anh thuận thế gọi cho Hạ Như Họa tự mình nói ra, vừa nghe thấy tên bên tàu Tây Nhại anh liền hiểu ra ngay, anh đã gần như chắc chắn, Ngụy Như Phong được phái đi nhận hàng. Anh vốn định bảo vệ Hạ Như Họa, thế nhưng A Cửu lại đột nhiên xuất hiện, thời gian cấp bách, anh phải nhanh chóng thông báo cho Diệp Hường Vinh biết, đồng thời cũng không thể cho A Cửu nhìn ra manh mối, nên đành để gã mang Hạ Như Họa đi, bản thân anh cũng nhanh chóng chạy tới đó trước Diệp Hường Vinh một bước, chuẩn bị cho trận quyết chiến cuối cùng.

Thật ra trong mấy năm qua, trong Đông Ca, người khiến anh có chút cảm tình chính là Ngụy Như Phong. Đúng là anh có nhiệm vụ nắm bắt các hoạt động phạm tội dưới trướng Trình Hào, nhưng Hồ Vĩnh Tân vẫn tin rằng cậu chẳng qua chỉ là làm đường lạc lối. Qua những lần chuyện phiếm với lão Chung, anh có thể lắng nghe cảm giác được cặp chị em vẫn còn ít tuổi kia đã trải qua một chuyện không may nào đó, cho nên ngay từ đầu, Ngụy Như Phong luôn lộ vẻ cam chịu không tình nguyện. Thân ảnh cô đơn của cậu và tình cảm mà cậu dành cho Hạ Như Họa thực sự làm cho Hồ Vĩnh Tân xúc động, anh thấy được ở trên người hai người họ có một thứ tình cảm ấm áp ẩn giấu dưới hành vi phạm tội, bởi vậy anh nghĩ rằng ở thời khắc sau cùng, anh sẽ kéo họ khỏi vũng bùn. “Ngụy Như Phong, cậu nghe đây. Bây giờ cậu đừng nói gì cả, đi theo tôi ra ngoài, người của chúng tôi sắp đến rồi. Chúng tôi sẽ nghiêm túc thẩm tra chuyện của cậu, chúng tôi cũng sẽ cố hết sức cứu chị của cậu...” Hồ Vĩnh Tân trầm giọng nói. “Chị của tôi làm sao?” Ngụy Như Phong chợt giương mắt, sắc mặt tái nhợt.

“Trước hết cậu hãy bình tĩnh một chút! Chị cậu bị A Cửu mang đi rồi, Trình Hào không có mặt ở Hải Bình, lão Chung và Trình Tú Tú ra sân bay, người của chúng tôi sẽ chặn hết bọn họ lại, cho nên sẽ không có vấn đề gì lớn xảy ra đâu. Bây giờ cậu phải phối hợp hành động với chúng tôi, hãy đầu hàng đi!” Anh Tân nhìn chăm chú vào động tĩnh ở trong kho hàng, lo lắng nói, “Như Phong, tôi muốn lấy thân phận anh Tân để nói với cậu một câu, cậu vẫn chưa đến mức vô phương cứu chữa! Cậu vẫn còn cơ hội, cậu hãy suy nghĩ cho tương lai của mình một chút!”” Anh Tân, anh không biết, nếu anh đã đến đây rồi thì chúng tôi không còn tương lai nữa...” Ngụy Như Phong lầm bầm nói, ánh mắt của cậu như ngưng kết một tầng băng mỏng. Hồ Vĩnh Tân kinh ngạc nhìn cậu, Ngụy Như Phong bất ngờ đẩy anh ra nói: “Chỉ cần ở đây xảy ra chuyện, bọn họ sẽ giết chết cô ấy, anh Tân, nếu như anh thực lòng muốn giúp tôi thì đừng ngăn cản tôi, tôi phải đi cứu cô ấy, tôi đã hứa là sẽ mang cô ấy đi rồi!”

Hồ Vĩnh Tân vươn tay nhưng chỉ bắt được vạt áo cậu, Ngụy Như Phong liều mạng chạy ra bên ngoài kho hàng. Hành động này của cậu có thể mang lại phiền toái rất lớn cho việc truy bắt của Diệp Hường Vinh, trong kho hàng có người đã nhìn thấy anh và đề cao cảnh giác. Thời gian cấp bách, dù thương hại cậu ta đến đâu thì cũng chỉ có thể mai phục, Hồ Vĩnh Tân hít sâu một hơi, anh nhắm mắt lại, tay đặt lên cò súng. Tiếng súng chất chứa quý dị vang vọng trong kho hàng, xa xa mang máng truyền đến tiếng còi cảnh sát, nhưng tất cả đều không thể ngăn nổi bước chân của Ngụy Như Phong. Trong lòng cậu chỉ còn lại một chấp niệm đơn thuần nhất, đó là chạy ra ngoài, đi cứu Hạ Như Họa. Khoi súng và ánh đèn u ám đan vào nhau thành một thứ ánh sáng mờ ảo dập dờn, cậu ngược sáng mà chạy, không hề ngừng bước. Lão Chung đưa Trình Tú Tú đến bến tàu, lão không đi vào cùng Trình Tú Tú, lão có một dự cảm không lành, cảm thấy lúc này sẽ có chuyện gì đó phát sinh. Trình Tú Tú cũng không thêm đếm xỉa đến lão, lấy khẩu súng ra khỏi túi xách đem giấu trong áo khoác.

Vừa mới kho hàng, cô liền nghe thấy tiếng súng của Hồ Vĩnh Tân, tiếng động chói tai ấy đâm xuyên qua đáy lòng cô, cô tưởng tượng ra cảnh Ngụy Như Phong cả người toàn là máu, tay chân không khỏi run rẩy. Trình Tú Tú không để ý tới sự hỗn loạn chung quanh, gọi to tên của Ngụy Như Phong, chạy như điên vào trong kho hàng. Chạy chưa được bao xa, Trình Tú Tú liền nghe thấy được giọng nói của Ngụy Như Phong, cậu vừa thoát khỏi vòng vây lại liền bị Diệp Hường Vinh bắt tại trận, ép trên mặt đất. “Diệp Hường Vinh! Ông buông tôi ra! Là tôi đây! Tôi là Ngụy Như Phong!”

Ngụy Như Phong ra sức vật lộn, Diệp Hường Vinh gắt gao chế trụ cánh tay của cậu, nói: “Tôi biết là cậu! Không được nhúc nhích!” “Ông giúp tôi một chút! Tôi xin ông hãy giúp tôi một chút, trước đây ông đã từng hứa với tôi, ông đã nói tôi chỉ cần tìm ông là được!” Ngụy Như Phong gấp đến độ hai mắt đỏ bừng, nói năng lộn xộn: “Tôi họ Ngụy, hôm đó trời mưa, ông nói ông nhất định sẽ giúp tôi, đưa tôi về nhà! Ông đã quên rồi sao?” Ba chữ “Tôi họ Ngụy” lập tức khuấy động hồi ức phủ đầy bụi của Diệp Hường Vinh, ông ta kéo Ngụy Như Phong lên, nhìn cậu chăm chăm, người niên thiếu anh tuổi trước mắt và cậu bé gầy yếu ngày trước hợp thành một thể, Diệp Hường Vinh lâm bâm với vẻ không thể tin được: “Là cậu? Sao lại là cậu?”

“Diệp Hường Vinh, ông buông tôi ra, tôi muốn đi cứu chị tôi, cô ấy vẫn còn đang nằm trong tay bọn Trình Hào! Tôi sẽ không chạy trốn đâu, ông bảo tôi làm cái gì cũng được! Tôi biết chuyện của Đông ca, cũng biết chuyện của Trình Hào, tôi sẽ nói cho ông biết hết, nhưng xin ông bây giờ hãy thả tôi ra, tôi phải đi, không kịp, không kịp nữa rồi!” Ngụy Như Phong gần như quỳ gối trước Diệp Hường Vinh, Diệp Hường Vinh kéo cậu, lo lắng hỏi: “Như Họa làm sao? Cô ấy đang ở đâu?” Ngụy Như Phong vừa muốn nói, thì lại bị một tiếng súng chất chứa căt đứt, cậu rên lên một tiếng vì đau, cánh tay mềm nhũn rũ xuống, Diệp Hường Vinh vội vàng đỡ cậu, móc súng ra hướng nòng bắn về phía sau cậu.

Trình Tú Tú đứng đó, nòng súng của cô bốc khói, cơ thể cô vì sức giật của súng và sự bi phẫn của bản thân mà có chút lảo đảo, cô run rẩy giờ cao súng, hàm răng không khỏi va vào nhau lập cập. Trình Tú Tú không thể ngờ rằng Ngụy Như Phong thực sự quen biết Diệp Hường Vinh, không ngờ cậu lại vì Hạ Như Họa mà thực sự muốn đưa ba cô vào chỗ chết, không ngờ mình lại vì cậu mà chạy đến đây, lại càng không thể ngờ rằng mình sẽ chứng kiến hết cảnh phản bội này. Ngay lúc ấy, tất cả tình yêu say đắm đều biến thành mối căm hận mãnh liệt, cô cảm thấy hối hận, không cam lòng, khua tay, và cả đau lòng nữa. Khi bóp cò, Trình Tú Tú chảy nước mắt, cô tuyệt vọng hét: “Ngụy Như Phong! Tôi giết anh! Tôi cmn giết chết anh!”

Đường bắn của Trình Tú Tú không chính xác, nhưng cô không thêm đếm xỉa, dù đối mặt với Diệp Hường Vinh nhưng cô vẫn đi về phía trước vài bước. Diệp Hường Vinh đẩy Ngụy Như Phong ra sau một thùng hàng, đạn bắn trúng vào thùng hàng làm khói đen toát ra, Diệp Hường Vinh dùng sức hít một hơi, sắc mặt cứng lại hỏi: “Các người vận chuyển thuốc nổ ư?” Ngụy Như Phong che cánh tay, gạt đầu, đầu Diệp Hường Vinh “ong” một tiếng, anh vừa xoay người chạy đi vừa hô to: “Nằm xuống! Tất cả nằm xuống! Sắp nổ rồi!” Diệp Hường Vinh xoay tay lại đón Ngụy Như Phong, nhưng anh chỉ sờ được một khoảng không trống rỗng. Ngay khi chạy ra khỏi kho hàng, giữa ngọn lửa hừng hực, dường như anh nhìn thấy Ngụy Như Phong chạy về phía Trình Tú Tú, Trình Tú Tú vẫn đang giờ súng, cậu kéo kéo cô nói gì đó, giọng nói tuyệt vọng của Trình Tú Tú lắng đọng truyền đến tai anh, nhưng Diệp Hường Vinh không thể nghe rõ.

Sau đó, toàn bộ Tây Nhai nhẹ nhàng run lên một. Lúc A Cửu và Hạ Như Họa lái xe chạy tới bến tàu Tây Nhai, nơi đó đã bị lưới lửa nuốt hết. Xe cảnh sát, xe cấp cứu, xe cứu hỏa chen chúc cùng một chỗ, phát ra những tiếng rú khác nhau. Rất nhiều người run sợ đứng một bên, cũng không ít người khàn giọng gào thét tên thân nhân của mình.

Biển nhuộm máu tanh, không khí tản ra mùi khét khó chịu, Hạ Như Họa si ngốc nhìn khói đen bốc lên, lẩm bẩm nói: Như Phong ở bên trong?” “Là... sao...? A Cửu nghen hòng nhìn trần trời. Lúc trước lão Chung bảo cậu theo dõi Hạ Như Họa, lão rất thận trọng gọi A Cửu vào, bảo gã cứ từ từ nghe thông báo về bước tiếp theo, ngoài ra không nói thêm điều gì. A Cửu cũng không hỏi nhiều, lão Chung úp úp mở mở ý muốn chỉ điểm, khiến gã cảm thấy cuối cùng mình cũng được công nhận và tôn trọng, trong lòng cực kì thoải mái. A Cửu vẫn luôn canh giữ ở chỗ của Hạ Như Họa và Ngụy Như Phong, khi Hạ Như Họa đi ra khỏi nhà, gã gọi điện cho lão Chung. Nghe nói cô không mang theo hành lý, lão Chung cũng không quá lo lắng, bảo hần tiếp tục theo sát. Mãi cho đến khi ở trước Đông Ca, thấy cô muốn chạy trốn khỏi anh Tân, gã mới hiện thân ngăn cô lại. Trong suốt quá trình, gã đều mơ mơ tỉnh tỉnh, có thể lảng máng cảm giác được chuyện này có liên quan tới Ngụy Như Phong, nhưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì A Cửu lại không biết rõ. Cho nên khi nhìn thấy đám cháy nhuộm đỏ chân trời ở trước mắt, nghĩ đã không còn cách nào tìm được Ngụy Như Phong nữa, gã sợ hãi đến ngất người.

Điện thoại của A Cửu đột nhiên đổ chuông, gã luống cuống tay chân nhận máy, giọng nói của Trình Hào mang theo chút khàn khàn truyền vào tai gã: “A Cửu, mày mau lái xe đưa Hạ Như Họa rời khỏi Hải Bình! Đi về phía Nam đi!” “Trình... Trình tổng, cháy... cháy rồi, Ngụy Như Phong ở bên trong, tôi... tôi...” A Cửu trong lòng run sợ nói năng lộn xộn. “Tôi biết rồi! Chú mau đưa con bé kia đi! Trên đường tôi sẽ cho chú biết địa điểm, sau đó đến gặp tôi! Nhanh lên!” Trình Hào đột nhiên cao giọng nói.

“Nhưng... nhưng mà...” A Cửu liếc mắt nhìn Hạ Như Họa dường như đã mất đi hồn phách, do dự nói. “A Cửu, Tú Tú cũng ở trong đó, bây giờ tôi không còn con gái rồi, sau này chú sẽ là con nuôi tôi, tài sản của tôi chú cũng sẽ được chia phần! Chú, ngay bây giờ, lập tức, đưa Như Họa đi!” Giọng của Trình Hào mang theo sự ngoan tuyệt và mê hoặc vô cùng. A Cửu lập tức ngất ngẫn cả người, gã ngẩng đầu nhìn hải cảng và con hóa hoạn, lòng kịch liệt sôi trào. Gã có chút sợ hãi, nhưng sự động tâm còn mãnh liệt hơn, thứ khiến cho gã hăm mộ không gì sánh được, bây giờ đã sắp thuộc về gã, sự hứa hẹn kiểu này khiến gã khó mà chống cự. Lời nói của Trình Hào giống như ma chú, đầu độc trái tim của gã.

“A Cửu!” Trình Hào không cho gã nhiều thời gian để suy nghĩ, gắt gao bức bách. “Được!” A Cửu hít sâu một hơi, mở to hai mắt nói. Lúc Hạ Như Họa chạy vào biển lửa, A Cửu liền sít sao giữ cô lại. Gã đánh ngất cô, bẻ ngoặt hai tay của cô ra sau lưng, đặt cô nằm ngang trên ghế sau ô tô. Khi khóa cửa xe, A Cửu cố ý phớt lờ dòng nước mắt trên mặt Hạ Như Họa, tay gã có chút run rẩy, đập ga ba lần mới khởi động được xe. A Cửu hung hăng đạp chân ga, lái ô tô rời khỏi Hải Bình như bay.

Mà trong khoảnh khắc thanh tĩnh sau cùng của Hạ Như Họa, tất cả mọi ký ức bỗng chốc hóa thành mây khói, vô số lời hẹn thề bị đốt thành tro bụi. Cô chỉ nhớ rõ cảnh mình cô độc đứng giữa biển lửa đỏ tui, mà ở bên cạnh cô, đã không còn Ngụy Như Phong nữa....

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.6 - Chương 8: Lỡ Nhau Cả Đời.

Vụ nổ vào ngày 29. 10 ở Tây Nhai đã gây ra không ít thương vong, có liên quan đến nghi phạm buôn lậu, có công nhân bến tàu, có công an phá án, có người qua đường vô tội. Và đi đôi với vụ việc chấn động Hải Bình này, án buôn lậu của Trình Hào trên cơ bản đã được triệt phá toàn diện. Hôm đó Ngô Cường tóm được lão Chung ở trạm thu phí đường bộ của Hải Bình, lão Chung không chống cự nhiều, bị giải về cục một cách công khai, nhưng mà lão lại gây giũa trước khi chết, khi thẩm vấn đảo toàn giả ngu, không chịu thừa nhận hành vi phạm tội của chính mình, mãi cho đến khi Diệp Hường Vinh mang theo Hồ Vĩnh Tân bước vào phòng thẩm vấn, lão Chung mới biết được mình sẽ không có cách nào thoát được, lão trần trời nhìn Hồ Vĩnh Tân nói: “Mày ấy! Có gan thật đấy! Mặc áo vào rồi trông cũng giống cảnh sát nhân dân lắm!” “Lão Chung, bây giờ ông thành thật vẫn còn kịp.” Hồ Vĩnh Tân không thèm để ý tới sự đùa cợt của lão, tỉnh táo nói.

“Có cái gì để mà thành thật, nhất định là mày đã nắm rõ hết mối hạ thù! Chúng ta cũng đã quen biết nhiều năm như vậy, mày nói xem, mày muốn xử tao thế nào?” Lão Chung dựa vào ghế nói. “Lão Chung, tôi hỏi ông, bây giờ Trình Hào đang ở đâu?” Diệp Hường Vinh hỏi. “Đi họp ở Thanh An! Nó cũng biết mà.” Lão Chung liếc nhìn Hồ Vĩnh Tân nói.

Diệp Hường Vinh hung hăng vỗ bàn một nói: “Ông bớt nói nhảm đi! Hần đã rời khỏi Thanh An rồi! Tôi hỏi ông, hần có thể trốn ở đâu?” “Tôi cũng không biết, mấy người không có phái người đi kèm ông ta sao? Thế thì là do cảnh sát Hồ làm việc thất trách thôi! Lão Chung ngoài cười nhưng trong không cười, nói. Diệp Hường Vinh rất buồn phiền, Trình Hào quả thực rất tài tình, có thể cắt đuôi được nhóm điều tra viên của bọn họ, thần không biết quỷ không hay biến mất khỏi Thanh An. Bây giờ đã nắm được chứng cứ vô cùng xác thực, nhưng thủ phạm lại đào thoát mất, hơn nữa vụ nổ 10. 29 khiến cho vụ án này càng được quần chúng chú ý, thành phố, trong cục, trong đội, cùng với tất cả các cảnh sát phá án đều chịu áp lực vô cùng lớn. Không giống với họ, Diệp Hường Vinh còn phải đang lo lắng chuyện của Hạ Như Họa và Ngụy Như Phong, Ngụy Như Phong đứng ở giữa nguồn nổ, cơ bản không còn khả năng sống sót, mà theo như dự đoán của anh, Hạ Như Họa đã bị Trình Hào xử lý, cũng là lãnh ít dữ nhiều. Diệp Hường Vinh cảm thấy mình thừa sức lực để đi giúp họ, nhưng bây giờ anh lại không biết bắt đầu từ đâu. Lời của lão Chung từng chút một kích thích anh, Diệp Hường Vinh phần hạn đến nỗi chỉ cần đụng vào là lập tức bùng nổ, ngay lúc anh nhảy dựng lên đi nín cổ áo lão Chung, Hồ Vĩnh Tân đã kéo anh lại, đặt anh lên ghế.

“Tôi thật sự không ngờ ông lại trung thành với Trình Hào đến thế, nhưng tôi phải nhắc nhở ông, ông che chở cho ông ta như vậy, liệu có ý nghĩa gì

không?” Hồ Vĩnh Tân lạnh lùng nói. Lão Chung hừ một tiếng nghiêng đầu qua chỗ khác, cũng không đáp lời, Hồ Vĩnh Tân nói tiếp: “Ông biết điểm khác biệt lớn nhất giữa ông và Trình Hào là gì không? Rất đơn giản, đó chính là bây giờ ông ngồi trước mặt chúng tôi, còn ông ta thì không.” Lão Chung ngẩng đầu, nhìn Hồ Vĩnh Tân một, lại vội vã cúi đầu, Diệp Hường Vinh phát hiện thần sắc của lão đã có chút bất an, giọng nói của Hồ Vĩnh Tân không hề thay đổi, vẫn lạnh nhạt nói: “Ông cho rằng do ông xui xẻo nên mới bị chúng tôi bắt được ư? Ông tự mình nghĩ thế cũng được, nhưng tôi nói với ông ba chuyện, thứ nhất, ông nghĩ xem tại sao Trình Hào lại đưa cho Trình Tú Tú một khẩu súng, người mà ông ta đang đề phòng hẳn không phải là tên cảnh sát nằm vùng nhỉ. Chúng tôi đã kiểm tra khẩu súng kia, rất có ý nghĩa, ở trên đó có dấu vân tay của Trình Tú Tú và dấu tay của hai người khác, nếu như hôm nay Trình Tú Tú chưa dùng qua khẩu súng kia, thế thì tôi sẽ nghĩ khẩu súng kia hẳn phải là của ông, có phải không? Thứ hai, vì sao ông ta không mua vé máy bay để cho ông sang Mỹ cùng một ngày với Trình Tú Tú? Không sai, những lời ông ta nói cũng có chút sự thật trong đó, thị thực rất khó làm, lô hàng cũng sắp cập cảng rồi, khó mà sắp xếp được thời gian. Nhưng mà, tôi nói cho ông biết, cho tới bây giờ hồ sơ của ông vẫn chưa từng xuất hiện ở chỗ hải quan. Thứ ba, lão Chung, ông hẳn là hiểu Trình Hào rõ hơn cả tôi nhỉ? Có cần tôi tiếp tục nói ra không? Trình Hào vốn sắp đặt cho ông ở lại để giúp ông ta xử lý lô hàng kia, nhưng ông tương kế tựu kế để cho Ngụy Như Phong ở lại và đi nhận hàng. Cả hai người các ông đều đang tìm một người chịu tội thay thích hợp nhất có phải không?”

Miệng lão Chung hơi hé ra, bộ dạng khác xa với vẻ lộc lỏi lúc bình thường, nhưng chính lão cũng không hề phát hiện ra, chỉ nhìn Hồ Vĩnh Tân chăm chap. Hồ Vĩnh Tân đối diện với lão, lão Chung dần dần lung lay, sau đó bắt đầu thờ hờ hển. Diệp Hường Vinh nhìn Hồ Vĩnh Tân với vẻ kính nể, quay đầu nói: “Tôi hỏi ông lần cuối, Trình Hào đang ẩn trốn ở đâu?” “Tôi... Tôi thật sự không biết...” Lão Chung mặt trắng bệch nói: “Hắn ta không nói cho tôi biết cụ thể là sẽ đi đâu, có thể đã xuất ngoại rồi cũng nên.”

Hồ Vĩnh Tân và Diệp Hường Vinh nhìn nhau một chút, họ đều biết, bây giờ lão Chung nhất định không nói dối, lão thực sự không biết Trình Hào đã đi đâu. Đi ra khỏi phòng thẩm vấn, Diệp Hường Vinh đốt thuốc lá, nói: “Trình Hào vẫn chưa ra nước ngoài được đâu, từ sáng sớm chúng ta đã phái người theo dõi rồi, gần đây cũng không thấy hồ sơ xuất nhập cảnh ghi tên hắn, khả năng hắn dùng giấy tờ giả cũng không cao, ảnh của hắn cũng đã được thông báo ra ngoài rồi, nhất định bây giờ hắn vẫn còn đang ở Trung Quốc, chỉ có điều mn không biết hắn thực sự đang ở chỗ nào!” “Anh đừng sốt ruột, hắn trốn được vài ngày chứ không trốn được cả đời đâu, trong vụ án này, anh đã làm rất tốt. Hồ Vĩnh Tân vỗ vai anh.

“Còn chưa bắt được Trình Hào mà tốt cái gì?” Diệp Hường Vinh tức giận nói, “Anh cũng phải chú ý an toàn đấy, tôi sợ sau khi bại lộ thân phận, anh sẽ gặp phiền toái.” Hồ Vĩnh Tân mỉm cười nói: “Yên tâm đi, tôi biết rồi.” Hai người cùng nhau đi đến phòng làm việc của đội trưởng Hầu, khi đến cửa, họ gặp được Ngô Cường, Ngô Cường kéo Diệp Hường Vinh, len lén đưa cho anh một bức hình, nói: “Tại hiện trường vụ nổ đã tìm được thi thể của Trình Tú Tú, các anh đi xem một chút đi, lúc đó cô ta đưa lưng về trung tâm phát nổ, tức là muốn chạy ra ngoài, nhưng... cuối cùng lại không qua khỏi.”

Hồ Vĩnh Tân kinh ngạc nhìn thân ảnh khó mà thấy rõ diện mạo giữa tấm ảnh, nhớ lại bộ dáng của Trình Tú Tú khi vỗ vai anh bảo anh rót rượu, tâm trạng có chút thê lương. Anh lại nhớ tới Ngụy Như Phong vẫn luôn âm thầm ở bên cạnh anh, tuyệt vọng khẩn cầu anh, thấp giọng hỏi: “Ngụy Như Phong đâu?” Ngô Cường lắc đầu nói: “Bây giờ vẫn chưa phát hiện ra... Người ta nói so với Trình Tú Tú thì Ngụy Như Phong càng đứng gần trung tâm phát nổ hơn, cho nên...” Ngô Cường khiến Hồ Vĩnh Tân và Diệp Hường Vinh trầm mặc lại, tay của Diệp Hường Vinh bắt tri bắt giác siết chặt, anh từng gặp mặt hai chị em cậu, hứa sẽ giúp đỡ họ, thế mà giờ khắc này, họ đang ở nơi nào anh lại không biết.

A Cửu đưa Hạ Như Họa xuống miền Nam, họ không thuê nhà nghỉ để trú lại, A Cửu lúc nào cũng lúc nào cũng chạy xe đến một chỗ hẻo lánh để chợp mắt, sau đó sẽ chờ điện thoại của Trình Hào, lại tiếp tục lên đường theo chỉ thị của hắn. Gã sợ trên đường đi Hạ Như Họa sẽ phản kháng cho nên trời có lại, ép cô uống thuốc ngủ, thậm chí để phòng ngừa cô trốn thoát, gã chỉ cho cô ăn chút cháo loãng cảm hơi, Hạ Như Họa cứ u u mê mê, hầu như không có lúc nào tỉnh táo, lúc nào cô cũng gọi tên Ngụy Như Phong trong cơn mê man, chuyện này khiến cho A Cửu rụng tóc gáy. A Cửu không hề tiếp xúc với Hạ Như Họa, gã không biết phải đối mặt với Hạ Như Họa như thế nào, mấy ngày nay gã đều ngủ không yên giấc, hễ nhắm mắt lại là Ngụy Như Phong liền hiện ra trước mắt, bật ngón cái với gã, cười cười nói nói xưng huynh gọi đệ. Mỗi khi mơ đến khúc này là gã lại giật mình tỉnh lại, không có cách nào ngủ tiếp được. Nếu Trình Hào không thường xuyên gọi điện tới, nhất định gã sẽ không chống đỡ được nữa. Cuối cùng A Cửu đưa Hạ Như Họa đến gặp Trình Hào tại Hán Phong, bộ dạng của ba người đều không giống như trước đây, Trình Hào vốn luôn ăn vận chỉnh tề giờ đây lại mặc một chiếc áo sơ mi cũ kỹ, hai mắt A Cửu thâm quầng, râu ria lởm chởm, còn Hạ Như Họa thì vô cùng gầy yếu, đôi mắt vô hồn không sức sống. Sau khi gặp mặt, Trình Hào không nói thêm gì với gã, chỉ vỗ vỗ vai gã, đưa cho gã một xấp tiền và một bao thuốc lá. A Cửu siết chặt món tiền dày cộp mà trước nay gã chưa từng được cầm, nhưng lòng lại trống rỗng, cùng Trình Hào bước thấp bước cao mà đem Hạ Như Họa vào một căn phòng nhỏ tồi tàn, A Cửu đã hiểu, gã đã đạp nôi chìm thuyền (*), không còn đường lui.

(* Đạp nôi chìm thuyền: Dựa theo tích Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì chìm hết thuyền, đạp vỡ nôi nôi để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng.) Đến tối thì Hạ Như Họa tỉnh lại, bên ngoài trời đổ mưa, thanh âm tí ta tí tách khiến cho cô run rẩy, cô mở mắt nhìn quanh 4 phía, ở đây không có bất cứ thứ gì mà cô quen thuộc, cô không khỏi co người lại, ánh mắt rơi trên mặt Trình Hào. “Như... Phong?” Hạ Như Họa im lặng thật lâu mới mở miệng, giọng nói hơi khàn, cô liếm liếm đôi môi khô khốc nói: “Bảo anh ấy vào đây với tôi.”

“Cô xem, trông con bé có giống tôi không?” Trình Hào không trả lời cô, hần gợn tờ báo trong tay lên, chỉ vào tấm ảnh của Trình Tú Tú trên bài báo đưa tin vụ án 10-29, hỏi Hạ Như Họa một lần nữa, “Mắt và mũi trông cũng có vẻ giống. Con bé cũng giống mẹ nó nữa, nhưng đẹp hơn chúng tôi nhiều, từ nhỏ đã có người khen khi lớn lên, con bé sẽ thừa hưởng ưu điểm của tôi và mẹ nó.” “Như Phong đâu? Ông gọi Như Phong vào đây đi.” Hạ Như Họa bối rối, cô khóc thút thít nói. “Mẹ con bé chết khi sinh nó ra, khi đó tôi rất nghèo, nghèo rớt mồng tơi, mẹ con bé bị khó sinh, bị mất máu nhiều, bệnh viện thành phố không chịu cho cô ấy nhập viện, tôi đưa cô ấy về thị trấn, dọc đường cô ấy cứ khóc suốt, nhưng không ai giúp chúng tôi cả. Bác sĩ trực trong bệnh viện thị trấn hỏi lâu mới chịu ra mở cửa, còn chưa nhìn kỹ thì lão ấy đã nói bị khó sinh, mẹ con bé cố ý mạo hiểm để sinh nó ra, kết quả là 3 tiếng sau khi Tú Tú ra đời, mẹ con bé đã phải ra đi... Rõ ràng là cô ấy có thể sống tiếp, cô ấy thích trẻ con như vậy, nhưng chỉ được làm mẹ trong ba tiếng đồng hồ... Từ đó trở đi, tôi dồn hết tình cảm cho con bé, tôi đã thề rằng tôi sẽ ở bên mẹ con bé cả đời, cho nên tôi đặt hết tình cảm mà lẽ ra mẹ con bé được hưởng lên hết trên người Tú Tú. Tôi muốn kiếm thật nhiều tiền, tôi muốn Tú Tú sẽ không bao giờ phải trải qua những ngày tháng cơ cực, tôi muốn con bé được hạnh phúc, tôi muốn mẹ con bé có thể mỉm cười ở nơi chín suối!”

Giọng nói của Trình Hào càng lúc càng lớn, hắn kích động run rẩy, Hạ Như Họa sợ hãi lùi sâu vào trong góc giường, mà Trình Hào lại đi về phía cô mỗi lúc một gần. “Tú Tú của tôi rất xuất sắc, con bé xinh đẹp, nhân nghĩa, đơn thuần. Nhưng nó đã chết rồi! Nó còn chưa bằng tuổi mẹ nó khi chết! Con bé đã chết với Ngụy Như Phong rồi!” “Không! Không phải! Như Phong anh ấy không chết! Không chết!”

Hạ Như Họa như nghe thấy một ma chú đáng sợ, cô điên cuồng lắc đầu, lớn tiếng quát lên. Trình Hào mất đồ ngẫu, đề cô trên giường, siết cổ cô nói: “Thằng đó đã chết rồi! Chết rồi là chết rồi! Bị nó chết rồi! Là chết cháy đó! Hóa thành tro rồi! Ngay cả xương cũng không còn một mẩu! Tôi bảo nó chết thì nó phải chết!” “Vì sao, vì sao?” Nước mắt chảy ra từ đôi mắt trống rỗng của Hạ Như Họa. “Cô tự hỏi chính mình đi.” Sự thống khổ và đặc ý cùng hiển hiện trên mặt Trình Hào, dữ tợn và vặn vẹo, ánh mắt hẩn toát ra ngọn lửa quỷ dị, dường như trận hỏa hoạn ở Tây Nhai đêm đó dần dần trở nên rõ ràng trong mắt Hạ Như Họa, “Lần đầu tiên tôi thấy cô, người cô rất bản thủ, nhuộm đầm máu của A Phúc, đôi mắt như hạt trân châu, nhưng trong đó lại trống rỗng, vẻ mặt tuyệt vọng đó cực giống bây giờ... khiến tôi cảm thấy rất thú vị, nhược điểm của hai người ở ngay trước mắt tôi, yếu ớt đến mức chỉ cần nhẹ nhàng chạm một là có thể vỡ vụn. Tôi cho cô biết, từ trước đến giờ hai người chưa từng có cơ hội lựa chọn, có người có thể quyết định vận mệnh của hàng ngàn hàng vạn người, cũng có người chỉ có thể chịu đựng sự an bài của người khác. Ngụy Như Phong đánh giá rất cao bản thân, nó thể mà lại dám đi tìm cảnh sát! Thậm chí nó còn liên lụy tới Tú Tú! Tôi muốn khiến cho Ngụy Như Phong dù đã chết cũng cảm thấy tuyệt vọng! Tôi sẽ báo thù cho con gái tôi! Tôi sẽ khiến cho cô sống không bằng chết!”

Trình Hào cười ha hả, tay hẩn càng thêm siết chặt, cảm giác ngạt thở khiến cho thần trí Hạ Như Họa dần rệu rã, nỗi bi thương cực lớn lan tỏa trong không gian và thời gian, nước mưa và ngọn lửa hào vào nhau, một bên lạnh lẽo, một bên nóng hổi. Hạ Như Họa cảm thấy sợi dây nối giữa tim mình và Ngụy Như Phong đã bị tin tức kia cắt đứt, một tia chớp sáng lóe ngoài cửa sổ, số phận luân hồi, cô dường như quay trở lại buổi tối đã làm đời mình thay đổi. Hạ Như Họa ra sức giãy giụa, đột nhiên cô có sức mạnh lớn đến kinh người, Trình Hào bị cô đánh trúng trán, máu từ khóe mắt hẩn nhỏ giọt xuống. Hẩn hơi nói lỏng tay, Hạ Như Họa xoay người chạy xuống giường, nhưng cô cũng không chạy trốn, chỉ ngơ ngác nhìn ra cửa sổ rồi chạy đến, ghé vào bệ cửa cười nói: “Ông xem, trời tối rồi. Như Phong sắp về rồi, anh ấy đã hứa với tôi, sẽ không lâu lắm. Trời mưa rồi kia, tôi phải lấy ô đi đón anh ấy. Đúng rồi, ông mau trốn đi đi! Khi về anh ấy sẽ lấy dao chém ông đó.”

Hạ Như Họa đi tới trước người Trình Hào, ngón tay xẹt qua bờ vai của hẩn nói: “Lập tức chém vào chỗ này, chảy máu...” Hạ Như Họa cười khanh khách xoay người, rồi cô bỗng quay đầu lại, vô cùng nghiêm túc nói: “Dù có chết chúng tôi cũng ở cạnh nhau, chúng tôi thực sự cảm thấy hạnh phúc, nhất định sẽ có một ngày tôi gặp lại anh ấy! Ông có tin không? Tôi thì tôi tin!” Trình Hào si ngốc nhìn cô, mặc cho máu tươi làm mờ đôi mắt. Trên tờ báo, Trình Tú Tú lẳng lặng nằm trên mặt đất, cao ngạo liếc nhìn cha cô, tia máu nhỏ lên cạnh gò má cô, giống như một đóa hoa yêu đã đang nở rộ.

Năm ấy, Hạ Như Họa 22 tuổi, Ngụy Như Phong không rõ..

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.7 - Chương 1: Chấn Nản.

Trình Hào và A Cửu mang Hạ Như Họa chạy trốn về Cam Nam, ở đó có một căn nhà mà Trình Hào mua rất lâu trước đây. Không có bất cứ người nào biết về sự tồn tại của căn nhà này, từ trước đến giờ hẩn vẫn giao cho một người bạn cũ lúc còn ở Hải Bình trông coi. Người đó họ Quách, lúc đầu là công nhân kỹ thuật, cùng Trình Hào lái ô tô ở bến tàu, nhưng sau một tai nạn ngoài ý muốn, gã bị xe rơi-moóc quệt gãy một chân, trở thành người tàn tật. Quách Từ không trụ lại ở Hải Bình được nữa, đành bắt đắ dĩ quay về quê ở Cam Nam. Gia đình gã chẳng còn ai, sống rất cực khổ, trước khi quay về, chính Trình Hào đã chuẩn bị lộ phí thay cho gã. Sau này khi kiếm được chút tiền, Trình Hào liền giúp Quách Từ sửa lại căn nhà cũ, người đứng tên vẫn là Quách Từ, ngoài mặt là giúp huynh đệ cũ một chuyện, nhưng thực tế cũng là chữa lại một đường lùi bí mật cho chính mình. Quách Từ cảm kích Trình Hào đến rơi nước mắt, gã rất kín miệng, đã nhiều năm như vậy nhưng vẫn không hề tiết lộ cho người khác biết chuyện căn nhà, chỉ nói là ông chủ Trình cho mình ít tiền xây nhà, sở dĩ gã chữa lại một gian là để dành cho một người anh em đang đi làm ở Hải Bình sau này về quê cưới vợ. Bình thường Trình Hào cũng không tìm gã, gã cũng không chủ động liên hệ với Trình Hào, tự mình nuôi vài con lợn, sống yên ổn bình dị suốt bao nhiêu năm qua. Lúc Trình Hào đến Cam Nam thì trời đã sập tối, Quách Từ mở cửa liền nhìn thấy Trình Hào, gã ngay ngẩn cả người, lập tức tránh đường, để bọn họ đi vào trong nhà. A Cửu công Hạ Như Họa đang mê man, Quách Từ định sắp xếp giường chiếu, tìm thuốc cho cô, Trình Hào ngăn cản gã, nói: “Không cần đâu, đừng để cho người ta chú ý, đừng quá để ý tới chúng tôi, cứ như bình thường là được.”

Quách Từ dạ dạ đáp lời, sau một hồi bận rộn sắp xếp, Trình Hào ngồi xuống vỗ vỗ vào vai gã, nói: “Quách Từ, tôi phải ở nhờ nhà chú một thời gian.” “Vâng, được ạ! Căn nhà này vốn là của anh, chỗ này neo người, nhà cửa lại nằm cách xa nhau, anh cứ yên tâm.” Quách Từ rót cho Trình Hào một cốc nước, nói. Trình Hào nhìn gã với vẻ suy tư, Quách Từ chống gậy, đi đóng cửa sổ, nói: “Chỗ này chênh lệch nhiệt độ dữ lắm, em thấy hình như Tú Tú bị bệnh, để em đóng cửa chặt một chút, tối gió khỏi lùa vào.”

“Con bé ấy không phải là Tú Tú.” Trình Hào rừ rứt nói. Quách Từ lúng túng nói: “Hồi em gặp con bé thì nó vẫn còn nhỏ, bây giờ không nhận ra nổi rồi.” “Nếu Tú Tú gặp chú chắc cũng không nhận ra được nữa, chú còn nhớ không, hồi còn nhỏ nó vẫn hay tìm chú xin đường để ăn đấy.” Trình Hào mỉm cười, nhưng lòng đau nhói.

“Nhớ chứ, từ nhỏ con bé đã rất xinh đẹp, bây giờ nhất định là càng có tiền đồ. Con bé có khỏe không ạ? Sao lại không đi cùng anh thế?” “Nó rất tốt, tôi đưa nó qua Mỹ rồi.” Trình Hào chua chát nói. “Anh thực sự rất có bản lĩnh!” Quách Từ thật lòng ca ngợi.

“Mấy người chúng tôi ở đây cũng muốn sang đó, nhưng mà trước khi đi còn có chút chuyện phải làm, cho nên thời gian này đành phải làm phiền chú, bây giờ ra nước ngoài rất khó, nước ta quản lý rất nghiêm, chú cũng đừng nói ra bên ngoài nhé.” Trình Hào uống một hớp nước, chậm rãi nói. “Anh Trình, anh đừng khách khí với em, anh cũng biết em rất kín miệng, anh cứ làm chuyện của anh, em sẽ không nói với bên ngoài tiếng nào đâu.” Quách Từ trịnh trọng nói, Trình Hào gật đầu với gã. Từ đó ba người ăn náu tại đây, cảnh sát cũng không tra xét đến tận chỗ khi họ cò gày này, đối với Trình Hào mà nói, ít ra lúc này cũng tạm thời an toàn.

Thế nhưng tình trạng của Hạ Như Họa lại không ổn, năm 17 tuổi cô đã phải chịu sự kích thích mãnh liệt, cả tâm lý lẫn sinh lý đều bị ảnh hưởng nghiêm trọng, mà lần kích thích này lại càng thêm mãnh liệt, đã hoàn toàn phá hủy tinh thần của cô. Nỗi thống khổ mãnh liệt đè nén thần kinh của Hạ Như Họa, cô tự khóa chặt bản thân, mỗi ngày ngoại trừ những hành động sinh tồn cần thiết, cô chỉ toàn co người lại rúc ở trong góc tường. Trình Hào từng cố tình nói một vài câu kích thích cô, thậm chí là đánh đập, nhưng cô hoàn toàn không phản ứng lại. Loại trạng thái này của Hạ Như Họa khiến Trình Hào rất bức bối, cho nên đến cuối năm, Trình Hào cho cô hút LSD. Thứ thuốc phiện này cuối cùng cũng khiến cho sinh mệnh giống như tro tàn của Hạ Như Họa có chút sức sống. Cô rất y lại vào LSD, mỗi lúc bị ảo giác, cô lại lầm nhảm mấy chuyện không đầu không đuôi với Trình Hào. Trong ý thức hỗn loạn ấy, cô trốn tránh thời gian, thỉnh linh xuân hạ, đột ngột thu đông, hồi ức và hiện thực đan vào nhau thành một giấc mộng, cô vẫn tin rằng Ngụy Như Phong sẽ trở về tìm cô, cho nên cô tình nguyện chìm sâu vào trong đó, không muốn thức tỉnh.

Quách Tử cho Hạ Như Họa mượn một chiếc máy ghi âm cũ kỹ, mỗi ngày cô đều nghe lại vở “Carmen”. Trước đây vì sơ suất quên tắt máy ghi âm, cho nên trên băng vẫn còn lưu lại một đoạn đối thoại ngắn giữa cô và Ngụy Như Phong: “Chị, em còn có chút chuyện.” “Chuyện gì? Tôi nay em có về không?”

“Yên tâm, chỉ đi gặp một người bạn thôi, còn tối nay... được ạ.” “Phải về nhé! Chị có chuyện muốn nói với em!” “Vâng.”

“Chị đi trước! Nhưng em nhất định phải về đây!” “Ừ.” Hạ Như Họa rất thích nghe tiếng “ừ” của Ngụy Như Phong, cô cứ tua đi tua lại đoạn đó, cẩn thận áp vào tai, nghiêm túc lắng nghe. Lúc này cho dù là ai ở bên cạnh cô, cô cũng sẽ vui vẻ đưa máy ghi âm tới trước mặt người đó, nói: “Nghe xem, anh ấy nói ‘ừ’ đó, Như Phong đã hứa với tôi rồi, tối nay anh ấy sẽ về!”

Có một dạo Trình Hào không nhận được ném máy ghi âm xuống đất, Hạ Như Họa liền liều mạng với hắn, A Cửu phải cô hết sức mới lôi được tay cô ra khỏi cổ Trình Hào, ngay cả LSD cũng không dụ được cô, cuối cùng Quách Tử phải bật đoạn ghi âm đó lên, Hạ Như Họa mới bình tĩnh lại. Bình thường Hạ Như Họa sẽ mặc chiếc áo sơ mi của Ngụy Như Phong được cất trong túi hành lý, chiếc áo rộng thùng thình không vừa với cơ thể chỉ nặng chưa đến 45 cân của cô, cứ phiêu phiêu dật dật, cô cẩn thận xắn vạt tay áo lên, không cho ai đụng vào. Ngay cả lúc ăn cơm, cô cũng cố gắng vươn dài cổ, duy trì một tư thế quái dị, sợ đồ ăn rơi lên áo, muốn giữ lại mùi hương của Ngụy Như Phong. Thấy cô như vậy, Trình Hào cố tình nói ra một câu rất tàn nhẫn: “Người cũng đã chết rồi, mùi hương ở chỗ nào!”

Hạ Như Họa nghiêm túc lắc đầu nói: “Như Phong anh ấy không chết.” “Nó đã sớm biến thành tro bụi rồi, có đứng trước mặt cô, cô cũng không nhận ra.” Trình Hào khinh miệt nói. “Biến thành tro tôi cũng có thể nhận ra anh ấy, anh ấy bị ngã gãy tay, bả vai trái cao hơn vai phải, xương sườn đã từng bị gãy, đốt thứ tư bên trái, trên cánh tay có một vết bông to bằng nửa bàn tay, tôi vẫn nhớ cả mà.” Hạ Như Họa miêu tả những nét đặc trưng trên thân thể Ngụy Như Phong một lượt, giống như cậu đang đứng ngay trước mặt cô.

“Dù cô có nhận ra thì nó cũng đã là người chết rồi! Cô đừng hy vọng nó sẽ tìm thấy cô!” Trình Hào hung tợn nói. “Như Phong anh ấy không chết, anh ấy đã bảo là mình sẽ về.” Hạ Như Họa kiên định nói. Cuộc đối thoại lại lặp lại, Trình Hào nhốt Hạ Như Họa lại, Hạ Như Họa lại giam cầm trái tim của chính mình. Cảnh tượng đó khiến cho A Cửu dần dần mất kiên nhẫn, gã cảm thấy ai ở đây cũng có bệnh, Quách Tử thì bị bệnh về thân thể, còn Trình Hào và Hạ Như Họa đều bị bệnh về tinh thần. Ngày qua ngày đều phải ở chung với những kẻ bệnh tật này, A Cửu cực kỳ áp lực, những nỗi sợ hãi đã qua và tương lai mờ mịt phía trước ép gã gần như phát điên. Gã đã từng hỏi Trình Hào không dưới 1 lần rằng bọn họ phải làm sao. Lúc nào Trình Hào cũng nói, hắn đang tìm cách xuất ngoại, hắn sẽ chỉ mang theo A Cửu, còn Hạ Như Họa sẽ bị bỏ lại đây tự sinh tự diệt.

Trong mỗi câu nói, Trình Hào đều lảng máng nhắc nhở A Cửu, ý bảo gã đừng nên hành động thiếu suy nghĩ, nếu như gã dám tính kế với Trình Hào thì ngay cả một xu gã cũng không rớt tới được. Từ trước tới giờ Trình Hào không hề nói cho A Cửu biết tiền của hắn rốt cuộc là ở chỗ nào, chỉ bảo là đang sắp xếp, cứ từ từ rồi gã sẽ có được một phần. Nhưng bây giờ A Cửu lại không xác định được mình thêm muốn tiền tài và được ra nước ngoài đến độ nào, gã cảm thấy bất đắc dĩ nhiều hơn, khi đưa chân thì đã không còn đường thối lui. Lúc đầu gã cảm thấy một mối hoàn toàn là do cái chết của Ngụy Như Phong, luôn cảm giác mình cũng ít nhiều gây ra trận hòa loạn kia, lại càng có lỗi với cậu khi mang Hạ Như Họa đi mất. Nhưng sau đó gã hoàn toàn tê liệt, thậm chí gã còn nghĩ thực ra Ngụy Như Phong thành ra như thế cũng là một loại giải thoát, không phải ném trái cảm giác trốn chui trốn lủi, mọi chuyện coi như xong. Chạy trốn khổ sở hơn nhiều so với cái chết, chết là một kết cục không thể nào tránh khỏi, là giới hạn cuối cùng của con người, nhưng chạy trốn lại là sống mà không thể yêu, chết mà không ai viếng, chán nản vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.7 - Chương 2: Tam Thế.

Hành vi phạm tội của Trình Hào đã hoàn toàn bại lộ, vụ án buôn lậu chấn động nhất từ trước tới nay của thành phố Hải Bình cuối cùng cũng được phá. Lưới trời lồng lộng, tuy thưa nhưng khó lọt, trong chiến dịch kéo dài đằng đẵng này, cuối cùng chính nghĩa cũng chiến thắng phe tà ác. Mùa đông năm ấy, đội trưởng Hầu nghi hưu trong sự vẻ vang, vụ án 10.29 đã đặt một dấu chấm hết viên mãn cho bức tranh cuộc đời cảnh sát của ông. Chuyên mục pháp luật của đài truyền hình thành phố Hải Bình đã chế tác hai số đặc biệt cùng một lúc, đặt tên là “Tinh thần cảnh sát”. Vào ngày đi làm cuối cùng của đội trưởng Hầu, tất cả thành viên của đội hình cảnh cùng nhau tổ chức một buổi tiệc rượu cho ông. Đội trưởng Hầu uống nhiều rượu, ông gọi Hồ Vĩnh Tân lại gần, tự mình đội chiếc mũ cảnh sát cho anh, nghiêm trang chào anh một. Nước mắt của Hồ Vĩnh Tân cứ thế tuôn ra, thân là một người đàn ông mà lại nghẹn ngào khóc trước mặt rất nhiều người khác. Trong ấn tượng của Diệp Hường Vinh, anh vẫn là 1149, là một người nằm vùng nhạy cảm cần thận, lạnh lùng tới mức gần như không có cảm xúc cá nhân. Thế nhưng hôm đó, dù anh khóc lóc rất mất hình tượng nhưng Diệp Hường Vinh lại cảm thấy anh

là một người cảnh sát kiên cường hơn ai hết.

Cục công an thành phố Hải Bình phát lệnh truy nã Trình Hào trên toàn quốc, Diệp Hường Vinh chính thức tiếp nhận vị trí của đội trưởng Hào, thì ra từ trước đến nay Trình Hào vẫn luôn ngấm ngầm tranh chấp với Trương Thanh Long trong lĩnh vực địa ốc, có người tố cáo hẳn có một khoản tiền không rõ nguồn gốc, đội hình cảnh và đội chống buôn lậu lại ngập trong công việc. Diệp Hường Vinh vẫn giống như trước đây, làm việc cực kỳ nghiêm túc, toàn tâm toàn ý. Sự khác biệt duy nhất chính là, bây giờ Diệp Hường Vinh luôn toát ra một vẻ đau buồn sâu sắc mà trước đây chưa từng có. Mà nguồn gốc của nỗi buồn này chính là vì Hạ Như Họa và Ngụy Như Phong. Diệp Hường Vinh đặt hai tấm ảnh chụp Hạ Như Họa và Ngụy Như Phong mà anh có được lúc mới đi điều tra vào trong cùng một khung hình, để ở trong nhà mình. Vào những lúc đêm khuya vắng lặng, gương mặt của họ cứ luân phiên chạy loạn trong đầu anh, một người kinh ngạc nhìn anh nói: “Chờ chú, Diệp Hường Vinh!”, người kia bi ai than thở “Diệp đại ca, cầu xin anh!” Hai câu này giống như con dao đâm thật sâu vào lòng Diệp Hường Vinh. Khi đó anh cho rằng mình là kẻ vĩ đại ở trước mặt hai người họ, anh xem thường nhược điểm của nhân tính, cũng đánh giá thấp sự đau khổ của những người trẻ tuổi. Trong buổi thăm vấn hôm đó, lão Chung đã khai ra hết những chuyện mà lão biết về Trình Hào. Qua lời khai của lão, rốt cuộc Diệp Hường Vinh cũng biết được vụ cưỡng gian năm đó, đã biết tình yêu bí mật mà tuyệt vọng của họ, đã biết được nguyên nhân vì sao Ngụy Như Phong chịu làm việc cho Trình Hào, đã biết tại sao Hạ Như Họa lại không tiếp tục tin tưởng anh vào những thời khắc cuối cùng.

Thì ra cho tới bây giờ anh vẫn chưa giúp được họ cái gì, khi họ cần sự giúp đỡ nhất thì người xuất hiện ở trước họ lại là Trình Hào. Họ còn quá nhỏ, quá ngốc nghếch, cuộc sống này rất khác với trường học, mà căn bản là họ cũng không có cơ hội hỏi lỗi, cũng không kịp đưa ra lựa chọn chính xác. Lệnh truy nã Trình Hào không hề liên quan tới A Cửu và Hạ Như Họa, bởi vì lúc phá được vụ án 10. 29, A Cửu vẫn nằm ngoài hệ thống buôn lậu của Trình Hào. Mặc dù ngày đó Hồ Vĩnh Tân nhìn thấy A Cửu mang Hạ Như Họa đi, nhưng đó cũng không phải là bắt cóc mà chính Hạ Như Họa tự nguyện đi theo A Cửu, còn chuyện họ có đang ở cùng Trình Hào hay không thì không ai xác định được. Diệp Hường Vinh tự lấy tiền túi đi đăng tin tìm người, người đón tiếp ông ta tình cờ lại là Lục Nguyên, cậu đang đi thực tập ở tòa soạn, làm phóng viên. Cậu biết thân phận của Diệp Hường Vinh, cho nên không hề nói cho Diệp Hường Vinh biết quan hệ giữa mình và Hạ Như Họa, chỉ âm thầm chờ đợi tin tức tìm người. Nhưng trải qua một khoảng thời gian rất lâu mà vẫn không có bất cứ manh mối nào.

Lục Nguyên và Tô Đồng vẫn chưa cắt đứt liên lạc, họ đã hẹn với nhau là sẽ cùng nhau chờ Hạ Như Họa và Ngụy Như Phong gửi thư về, chỉ cần có tin tức thì nhất định phải thông báo ngay cho người kia. Vụ đại án 10. 29 khiến cho cả hai người họ sợ khiếp vía, họ biết rõ hôm đó là hôm nào, nhưng họ không biết Hạ Như Họa và Ngụy Như Phong đã trốn đi đâu. Sau khi xem tin tức về vụ án, Tô Đồng chạy đến bến tàu Tây Nhai ngay, cô ngơ ngác đứng trên bờ biển nhìn nhìn, hiện trường đã được kéo dây cảnh giới, xa xa là biển rộng vô biên, cảm giác bất đắc dĩ theo ngọn thủy triều trào lên trong lòng cô. Đây là bờ biển của thành phố mà cô quen thuộc nhất, nhưng cô lại không tìm được người mà cô muốn tìm nhất. Khi đó không ai biết được, Ngụy Như Phong và Hạ Như Họa ly biệt trong tình cảnh nào.

Cứ như vậy ngày qua ngày, thần trí của Hạ Như Họa đã trở nên cực kỳ hỗn loạn, cô về vùi lung tung lên khắp 4 vách tường phòng mình, số ngày Ngụy Như Phong không có ở đây được vạch lên tường chẳng chịt, có lúc không nhớ rõ, cô liền chạy đến hỏi Trình Hào và A Cửu, không biết rốt cuộc thì đoạn đối thoại kia được ghi âm lại vào buổi sáng hay là buổi chiều, Ngụy Như Phong nói “ừ” là thật hay không. Trình Hào cảm thấy phiền hà nên bèn nhốt cô lại, LSD dự trữ trên người hẳn sớm muộn gì cũng sẽ hết, mà Hạ Như Họa đã bị thuốc gặm nhắm, nhìn thần sắc mơ mơ màng màng của cô, Trình Hào biết sinh mệnh của cô đã sắp đến hồi kết thúc. Thình thoảng trong lúc thanh tỉnh Hạ Như Họa cũng lên lút chạy ra ngoài một chút, mặc dù sau khi bọn Trình Hào phát hiện ra thì sẽ khóa cô lại vài ngày, nhưng bọn chúng không lo lắng như lúc ban đầu. Bởi vì xung quanh không có bao nhiêu người sinh sống, ai đã từng gặp cô đều biết đầu óc cô không được bình thường, sẽ không có ai tin lời cô nói. Hơn nữa Trình Hào biết rằng cô sẽ không chạy trốn, hẳn chỉ thuận miệng nói rằng nếu Hạ Như Họa thành thật đi theo hắn, hẳn sẽ mang cô đến gặp Ngụy Như Phong. Hạ Như Họa liền coi những lời ấy là giáo lý Phúc m, ngày ngày ngóng trông Trình Hào đưa cô đi tìm Ngụy Như Phong, thế nên không dám chạy đi xa.

Hôm đó Hạ Như Họa thấy cửa nhà không khóa, liền mơ mơ màng màng đi ra ngoài. Chân núi Cam Nam có một ngôi miếu nhỏ, Hạ Như Họa gặp một bà lão coi bói ngồi dưới bóng cây đại thụ trước ngôi miếu, có một tấm biển bày ra trước mặt cô, trên đó viết: “Ngẫu nhiên mở thiên nhãn thấy hồng trần, mới biết người đang ở trong mắt người.” Hạ Như Họa đi tới gần bà lão tò mò nhìn, bà lão ra sức giương đôi mắt vẩn đục lên, chỉ chỉ chiếc ghế nhỏ ở trước mặt nói: “Này cô bé, muốn xem số mạng phải không? Xem đi xem đi, rất chuẩn đấy!” Hạ Như Họa ngồi ở trước mặt bà lão, bà kéo tay cô qua, sờ sờ lên đó nói: “Muốn hỏi gì? Nhân duyên, sự nghiệp, tài vận...”

“Cháu muốn đi tìm người, nhưng cháu không biết anh ấy đã đi đâu.” Hạ Như Họa tha thiết nói. “Ồ.” Bà lão gật đầu, lấy ra một tờ giấy nhúm nói: “Viết tên và ngày sinh tháng đẻ của người đó lên đây đi.” Hạ Như Họa nhận lấy tờ giấy, nắn nót viết tên của Ngụy Như Phong, nâng lên giao cho bà lão.

Bà lão nhìn một chút, lại đưa tờ giấy cho cô: “Viết cả tên cô vào nữa.” Hạ Như Họa lại viết tên của mình, song song với tên của Ngụy Như Phong. Bà lão nhắm mắt lại, suy nghĩ thật lâu, chậm rãi mở mắt ra nói: “Cô có thể tìm thấy người đó.” “Vậy anh ấy đang ở đâu?” Hạ Như Họa vui vẻ cười nói, “Để cháu đi tìm anh ấy!”

Bà lão không trả lời, dừng một chút nói: “Cô đã từng nhìn thấy huyết quang (cảnh đồ máu) chưa?” “Rồi ạ.” Hạ Như Họa không khỏi run lên một, cô đã từng nhìn thấy cảnh máu me rất nhiều lần. “... Hai người chỉ có thể gặp lại nhau một lần nữa thôi!” Bà lão nhắm mắt lại.

“Tại sao ạ?” Hạ Như Họa mặt như đưa đám, nụ cười cứng lại. “Tên của người kia có quý khí, đường về không rõ, lối đi cũng bất minh. Người kia và cô vốn mắc nợ tình duyên với nhau, tam thế một vòng luân hồi, tam sinh gặp nhau một khắc, nhưng lúc đi qua cầu Nại Hà lại có sơ sót, kiếp này người đó đuổi theo cô đến nhân gian. Chỉ cần cô đồ máu thì lời nguyện sẽ được phá... Đáng tiếc đáng tiếc, hai người chỉ có cơ duyên gặp nhau một lần nữa mà thôi.” Bà lão nhìn cô với ánh mắt gian xảo ngấm ngầm, ánh mắt mở nháy lên một tia sáng không giải thích được, “Nếu không tin thì cô suy nghĩ một chút thử đi, người kia biến mất chẳng phải là vì cô, cô đặt tới nơi này chẳng phải là vì người đó, hai người chẳng phải là nghiệt duyên hay sao?” Hạ Như Họa kinh ngạc nhìn bà lão, không nói tiếng nào. Trong thoáng chốc cô nhớ lại rất nhiều chuyện, bộ dạng bản thủ của Ngụy Như Phong lúc mới gặp cô, bộ dạng của cậu khi lần đầu tiên cô gọi tên cậu, bộ dạng khi cậu nói yêu cô, bộ dạng che dù cho cô khi trời mưa của cậu, bộ dạng của cậu khi cô gặp cậu lần cuối...

“Này? Cô kia, cô còn chưa trả tiền mà!” Hạ Như Họa chậm rãi đứng lên, không để ý bà lão đang la lối, xoay người rời đi. Bà lão không còn vẻ yên tĩnh như lúc này, bà ta đứng lên níu cô lại, bắt cô phải trả đúng 3 đồng tiền. Mà Hạ Như Họa lại giống như nghe không hiểu bà ta nói cái gì, ánh mắt trống

rõng lướt qua người bà, nhìn về phía xa xa. Khi A Cửu tìm được cô thì cô đang quần thảo với bà lão, gã vội vàng chạy tới, hỏi đầu đuôi sự việc, bức mình ném cho bà ta 3 đồng, kéo Hạ Như Họa nói: “Người cmm cũng đã chết rồi, còn xem bói cái gì chứ!”

“Không liên quan.” Hạ Như Họa lắc lắc đầu nói. “Cái gì?” A Cửu không hiểu hỏi. “Chỉ cần ngẩng đầu, chúng tôi có thể nhìn thấy cùng một bầu trời phải không? Nhớ tới tôi, anh ấy sẽ cảm thấy hạnh phúc phải không? Cho dù ở nơi nào, tôi vẫn có thể gặp lại anh ấy phải không?” Hạ Như Họa lẩm bẩm, “Tôi phải chờ đến lúc được gặp lại anh ấy, chỉ cần một lần, một lần nữa thôi là đủ rồi.”

Hạ Như Họa neho mắt lại, ngọn gió hanh khô thổi loạn tóc cô, một luồng ánh sáng mặt trời xuyên qua tầng mây chiếu xuống Cam Nam bé nhỏ, rơi trên người Hạ Như Họa. Luồng sáng đặc biệt đó khiến cơ thể cô dường như hóa thành trong suốt, giống như sắp biến mất. A Cửu nhìn cô, bỗng chốc giật mình, mãi cho đến khi luồng sáng đó bị đám mây che khuất, A Cửu mới quay đầu, đưa tay kéo cô lại, tức giận mắng một câu: “Đồ tâm thần!” Lúc A Cửu dẫn Hạ Như Họa về lại nhà Quách Tử, bất ngờ là Quách Tử lại đang thu dọn đồ đạc, Trình Hào ngồi ở cạnh cửa hút thuốc, u ám gương mặt lên nói: “Hai người đi đâu đấy?”

“Cô ta chạy ra ngoài, tôi đi bắt cô ta về.” A Cửu sợ bộ dạng âm trầm như có điều gì suy nghĩ này của Trình Hào nhất, nên vội vàng giải thích với hắn. “Chú đi thu dọn một ít hành lý đi! Một lát nữa chúng ta sẽ rời khỏi chỗ này.” Giọng điệu của Trình Hào vô cùng đáng tin. A Cửu há hốc miệng, đã lâu như vậy, gã vốn không còn trông mong gì vào việc được rời khỏi Cam Nam, gã cho rằng mình phải lẩn trốn ở chốn khi ho cò gáy này cả đời. Gã không thể ngờ rằng Trình Hào lại đưa ra quyết định bất ngờ như vậy, vội vàng gật đầu, nhanh chân chạy về phòng mình, giống như rất sợ hắn đòi ý.

Hạ Như Họa cũng tỏ ra vui vẻ, cô nghĩ có lẽ Trình Hào muốn dẫn cô đi tìm Ngụy Như Phong, cô vui tươi hơn hờ ngồi trên bệ cửa sổ, ngâm nga theo một khúc nhạc trên TV: “Mây mùa mưa gió, mây độ xuân thu...” Trình Hào nhìn cô một, hít một hơi thật sâu, bài hát này là ca khúc chủ đề trong phim “cảnh sát ngầm“, đã từng phổ biến một thời. Nhưng TV không chiếu lại bộ phim này mà lại đang phát số đặc biệt của chương trình pháp luật tên là “Tình thân cảnh sát”, Trình Hào mới xem xong chương trình này, trong đó có đề cập tới hắn, liệt kê ra những tội danh không thể nào tha thứ của hắn. Trình Hào biết mình không thể ngồi đợi ở cái chốn Cam Nam này nữa, mặc dù ở đây ít người, nhưng ngộ nhỡ có người nào đó nhận ra hắn thì chết chắc. Hắn gọi Quách Tử đến, kêu gã lập tức thu dọn một chút, lúc chạng vạng tối sẽ đi ngay. Quách Tử không rõ đầu đuôi, nhưng thấy Trình Hào vẻ mặt căng thẳng như thế, gã biết nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, vội vàng chạy đi lo liệu. Sợ Quách Tử biết được quá nhiều chuyện; Trình Hào lấy điều khiển từ xa tắt TV, trên màn hình, phóng viên đang đứng trước đại sảnh cục cảnh sát thành phố phỏng vấn Đội trưởng Hầu, đằng sau ông có một tấm áp-phích in hình vài viên cảnh sát, Trình Hào nhìn những tấm hình kia liền ngáy ngẩn cả người, hắn nhìn chằm chằm TV không nhúc nhích, tay khẽ run lên.

Trên đó có một người mà hắn vô cùng quen thuộc – Hồ Vĩnh Tân.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.7 - Chương 3: Hoa Rơi Có Hận.

Nhóm người Trình Hào nhanh chóng thu xếp xong đồ đạc, ngoài những thứ đáng tiền quan trọng, họ không lấy gì thêm, nhìn qua chỉ giống như sắp đi lên thị trấn một lát chứ không phải là đi xa. Hạ Như Họa mặc một chiếc áo sơ mi trắng mà Ngụy Như Phong để lại, cô cẩn thận xắn tay áo, cột tóc lên, phủi phủi nếp nếp nhăn trên quần. Sau đó cô lại mở chiếc túi của mình ra, lấy chiếc máy ghi âm mà cô không bao giờ rời tay và quần áo cẩn thận xếp vào. A Cửu sợ cô chậm chạp, muốn chạy qua ngăn cô lại, nhưng Trình Hào lại ngăn cản A Cửu nói: “Mặc kệ cô, cứ để cho cô chơi đi.”

Hạ Như Họa cười với Trình Hào một nói: “Tôi sắp được đi gặp Như Phong phải không?” Lúc cười, khuôn mặt gầy gò của cô lại toát ta vẻ kiêu kiêu, Trình Hào nhìn cô, ngẩn người. Lần đầu gặp mặt, Trình Hào đã cảm thấy cô bé này rất xinh đẹp, nhưng số kiếp long đong khiến cho vẻ đẹp của cô tăng thêm một điểm yếu đuối, chính sự yếu đuối này đã làm hắn cảm động, và rồi hắn bắt đầu điều khiển vận mạng của cô và Ngụy Như Phong. Trong tiềm thức của Trình Hào, hắn đã từng có những ý nghĩ khác đối với Hạ Như Họa, nhưng sau đó tất cả những thứ này đều bị trộn hòa loạn ở bên tàu Tây Nhai che giấu. Hắn hận Ngụy Như Phong bởi cậu người khiến mọi chuyện thành ra như vậy, cho nên mới không thương hoa tiếc ngọc, tàn nhẫn biến Hạ Như Họa thành thế này.

Nhưng bây giờ rồi cuộc hắn cũng đã biết, mặc dù Trình Tú Tú vì quay lại tìm Ngụy Như Phong mới chết, nhưng chuyện ở Tây Nhai không phải do Ngụy Như Phong làm. Ngay khi nhìn thấy tấm ảnh của Hồ Vĩnh Tân, Trình Hào lập tức nghĩ, lúc quay về Hải Bình, mình phải bắn chết tên cảnh sát chìm kia. Hắn hận Hồ Vĩnh Tân vì đã khiến sự nghiệp mà hắn gây dựng suốt bao nhiêu năm qua sụp đổ, hận Ngụy Như Phong đã làm liên lụy con gái của hắn, nhưng đối với Hạ Như Họa, hắn lại không hận nổi. Thậm chí hắn còn nghĩ, bây giờ chỉ còn Hạ Như Họa là ở gần hắn nhất, và cô cũng thuộc về hắn. Trình Hào đến cạnh Hạ Như Họa nói: “Tôi dẫn cô đi tìm Như Phong, cô cứ đi theo tôi, sau này không cần dùng mấy thứ đồ đạc này nữa.” Hạ Như Họa ngọe đầu, nhìn hắn như có điều suy nghĩ, hỏi: “Ông không gạt tôi đấy chứ?”

“Không đâu.” Trình Hào kéo cô nói, hắn nghĩ nếu như còn có cơ hội, sau này họ có thể sống một cuộc đời mới. Mọi người cùng lái xe lên đường, lúc đến gần cửa hàng nằm cạnh ngôi miếu nhỏ, Trình Hào bảo Quách Tử xuống xe đi mua một ít đồ ăn và nước uống. Chờ gã đi xa, Trình Hào xoay người nói với A Cửu: “Lần này ra ngoài, tôi muốn làm một chuyện, làm xong chúng ta có thể đi.” “Đi?” A Cửu kinh ngạc nhìn hắn, hỏi.

“Đi, đi khỏi đây, ra nước ngoài.” Trình Hào nhìn gã, kiên định nói. “Thật sao? Chúng ta có thể đi thật sao?” Giọng nói của A Cửu vì không kìm nén được sự hưng phấn mà run rẩy. “Đương nhiên rồi, không lẽ chú cho rằng tôi chỉ có một con đường lùi là Quách Tử ư?” Trình Hào hừ nhẹ một tiếng.

“Không ạ!” A Cửu cười nói, “Vậy chúng ta làm chuyện gì?” “Đến lúc đó tôi sẽ nói cho chú biết, chú cũng đừng nói cho Quách Tử, tôi chỉ có thể mang thêm một người, mà người ngòm của gã như kia bất tiện lắm.” Trình Hào nhìn Quách Tử đang mua đồ ở đằng xa nói. “Vâng! Tôi biết rồi!” A Cửu không ngừng gật đầu hứa. Gã biết Trình Hào muốn hất Quách Tử ra, sợ dĩ hấn mang Quách Tử theo là vì sợ cảnh sát tìm đến nhà gã, gã sẽ để lộ hành tung của họ. Nghĩ đến sự lãnh khốc và lươn lẹo của Trình Hào, A Cửu đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng.

Hạ Như Họa ngồi một bên, không hề chú ý đến đoạn đối thoại của bọn họ, cô bám vào cửa xe nhìn ra ngoài. Bà lão mới coi bói cho cô lúc này vẫn còn ngồi ở chỗ đó, một bác gái trung niên mặc đồ đỏ đang ngồi trước mặt bà ta, thành khẩn lắng nghe bà ta đoán định mệnh số. “Bà đã từng nhìn thấy huyết quang chưa?” Bà lão hỏi. “Huyết quang?” Bác gái trung niên cau mày suy nghĩ cẩn thận, vỗ tay một nói: “A! Có! Hai ngày trước tôi nấy com cắt trứng tay! Chảy rất nhiều máu...”

“Bà và chồng bà chỉ có thể gặp lại nhau một lần nữa thôi.” Bà lão không chờ bác gái nói hết đã cướp lời, “Hai người vốn có nợ tình duyên, tam thế một vòng luân hồi, tam sinh gặp nhau một khắc, nhưng mà lúc đi qua cầu Nại Hà lại có sai sót, kiếp này ông ấy đuổi theo bà đến nhân gian. Bà đồ máu thì lời nguyên sẽ được phá giải, đáng tiếc đáng tiếc, hai người cũng chỉ có duyên gặp lại nhau một lần nữa thôi.” Bà ta nói lời thoại này vô cùng lưu loát, sắc mặt của bác gái ảo đỏ thoáng chốc tái nhợt, lẩm bầm nói: “Sao... sao lại như thế?” “Tôi có một cách để phá lời nguyên, bà có muốn thử không?” Bà lão hí híp mắt nói.

“Thử, thử chứ! Bà nói nhanh đi!” Bác gái lo lắng nói, thấy bà lão chỉ ngồi bất động, bác ấy vội vàng lấy 5 đồng tiền nhét vào tay bà ta. Bà lão cười cười, ghé vào tai bác gái thì thầm nói gì đó, bác gái gật đầu lia lịa, đứng lên vui vẻ rời đi. Hạ Như Họa mở cửa xe đi xuống, Trình Hào cuống quýt đuổi theo cô, nói: “Như Họa, đi đâu đấy? Mau quay lại xe ngay!”

Hạ Như Họa không thèm để ý tới hắn, chỉ đi thẳng tới trước mặt bà lão kia, cô móc chiếc khăn tay mà bà Hạ để lại ra khỏi túi quần, mở chiếc khăn ra, trút hết tiền lên tấm bảng viết dòng chữ “Ngẫu nhiên mở thiên nhãn thấy hồng trần, mới biết người đang ở trong mắt người”. Cặp mắt vốn luôn hí hí của bà lão bỗng nhiên tròn tròn, không giống cái người vừa mới tức giận lúc nãy chút nào. “Cảm ơn, cảm ơn cô!” Bà ta hốt đồng tiền xu lại nói, “Cô gái, nhất định là cô rất tốt số! Tôi chỉ cần liếc mắt một là biết ngay!”

Trình Hào chặn tay bà ta, kéo Hạ Như Họa lại nói: “Về thôi, chúng ta phải đi rồi.” Hạ Như Họa nghe lời đi theo hắn, cười một nói: “Phá được rồi, tôi có thể gặp được Như Phong rồi.” Trình Hào nhìn ngấm nộ cười của cô, vuốt tóc cô ra sau thùy tai, nói: “Đúng vậy, phá được rồi.” Quách Tử mua xong đồ, cất ra sau thùng xe, A Cửu mắt tự nhiên nhìn gã một, lại nhìn Trình Hào và Hạ Như Họa đang ngồi ở ghế sau qua kính chiếu hậu, Trình Hào hất hất cằm, A Cửu vội vàng đập chân ga, lái xe đi.

— Hải Bình đã vào giữa hè, mùi của biển lan tỏa trong không khí, ánh mặt trời rất chói mắt, Hồ Vĩnh Tân xuống xe, giơ tay lên ngăn trở ánh mặt trời, đi vào một cửa hàng bán hoa. “Cho tôi một bó cúc đại, màu trắng nhé.” Hồ Vĩnh Tân nói với cô gái đang khom lưng tỉa hoa ở trong tiệm.

“Được ạ, anh chờ...” Cô gái mỉm cười ngẩng đầu, bỗng ngây ngẩn cả người. “Linda?” Hồ Vĩnh Tân kinh ngạc thốt lên. Linda há hốc mồm, nhìn Hồ Vĩnh Tân đang mặc đồng phục cảnh sát với vẻ khó tin, nói: “Sao... lại là anh?”

“Là tôi đây.” Hồ Vĩnh Tân gật đầu, hai người cùng nhau trầm mặc. “Thì ra là thế... Chẳng trách.” Linda buồn rầu cười một, nói, “Sau khi Trình Hào gặp chuyện không may, tôi liền đến chỗ đó hỏi thăm tin tức về anh, nhưng làm thế nào cũng không tìm được. Nghe nói Như Phong và Trình Tử Tú đều chết cháy trong trận hỏa hoạn ở Tây Nhai nên tôi rất sợ, sợ lúc đó anh cũng ở cùng bọn họ. Từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ xem thời sự, nhưng khoảng thời gian đó ngày nào tôi cũng ngồi ôm TV, tôi chỉ muốn biết có phải anh đã... Thì ra chuyện là như vậy, tôi thật là ngu ngốc, nên sớm nghĩ ra mới phải.” “Bây giờ em vẫn tốt chứ? Không đi hát nữa?” Hồ Vĩnh Tân rũ mắt nói, nghe Linda kể chuyện xong, lòng anh bỗng dấy lên một tia chua xót.

“Đồng Ca bị đóng cửa rồi, sau này sẽ không hát nữa, tôi cũng không có bản lĩnh gì, may mà lúc đó đi tôi mở một cửa hàng bán hoa, tôi liền tới đây giúp một tay.” Linda không trang điểm, cũng không đeo những thứ đồ trang sức như trước đây nữa, gương mặt mộc mạc hơi đỏ lên, cô thuần thục lấy vài nhánh hoa nói: “Còn anh thế nào? Bây giờ hẳn là sống tốt lắm? Anh muốn mua hoa cho ai thế, lãng mạn quá. Chắc là bạn gái nhỉ? Là cảnh sát nữ à? Vậy thì đừng nên mua màu trắng.” Hồ Vĩnh Tân lắc đầu nói: “Tôi đi viếng mộ chị tôi.” “Ồ.” Linda dừng một chút, lấy thêm mấy cành hoa, cẩn thận bó lại.

“Tôi là cảnh sát nằm vùng, trước khi đến Đồng Ca tôi cũng đã phá được một vụ án, chị tôi đã chết trong lần hành động đó.” Hồ Vĩnh Tân ngồi trên một chiếc ghế nhỏ, chậm rãi kể lại: “Mẹ tôi chết sớm, chị tôi nuôi tôi từ nhỏ đến lớn. Trong thời gian tôi làm nằm vùng, ngoại trừ lãnh đạo phụ trách, tôi phải giấu diếm thân phận thật của tôi với tất cả mọi người, khi đó chị tôi tưởng rằng tôi thực sự học theo cái xấu, chị ấy rất đau lòng, chị không muốn tôi, mãi cho đến nửa đêm mới lên khóc một mình, tôi nghe chị khóc mà lòng như bị nghiền nát, nói thật là tôi đã từng dao động, tôi thực sự không muốn để cho chị tôi đau khổ như vậy. Tôi sợ chị chết rồi mới biết được chân tướng, như thế quá là tàn nhẫn với chị ấy. Khi đó tôi vẫn nghĩ, có lẽ tôi sẽ chết như thế, chết vì bị cho là tội phạm, chứ không phải là hy sinh với tư cách là một cảnh sát. Nhưng dù sao thì tôi vẫn là cảnh sát, cho dù người khác không biết nhưng tôi vẫn quyết giữ bí mật thân phận này, tôi không thể chỉ vì nỗi lòng của bản thân mà gây ảnh hưởng cho toàn bộ công cuộc phá án. Cho nên tôi chỉ có thể âm thầm ước ao, sau này nhất định phải đường đường chính chính mặc cảnh phục cho chị nhìn. Tiếc là cuối cùng chị tôi không thể thấy được bộ dạng của tôi khi mặc cảnh phục, trước hành động lần đó tôi bị bại lộ, chị tôi bị bọn chúng bắt đi, tôi tới trễ một bước, trơ mắt nhìn chị bị bắt đi mất. Chị rất dũng cảm, cố gắng gạt bọn chúng để chạy ra ngoài, nhưng không thành công. Lúc được cứu, chị đã thoi thóp, chị chỉ nói với tôi một câu: “Tiểu Tân, thật tốt quá, em là cảnh sát!” Mắt Hồ Vĩnh Tân hoe đỏ, hầu kết của anh nhấp nhô lên xuống, cách một hồi lại nói tiếp: “Tôi làm nằm vùng, đó là trách nhiệm và sứ mệnh của tôi, cũng là niềm tự hào sau cùng của chị tôi. Linda, em có thể trách tôi, nhưng tôi sẽ không hối hận.” Linda lặng lẽ sửa lại bó hoa, nước mắt nhẹ dàng lên trong mắt, rơi xuống cánh hoa cúc, giống như một giọt sương mai. Cô giao hoa cho Hồ Vĩnh Tân nói: “Anh cầm đi, em không lấy tiền đâu, coi như em tặng cho chị anh.”

Hồ Vĩnh Tân chần chừ nhận lấy bó hoa, nói: “Cảm ơn, tôi còn cho rằng em...” “Em không trách anh đâu, nhưng em muốn hỏi anh một câu, anh hãy nói thật, đừng gạt em.” Hồ Vĩnh Tân còn chưa kịp lên tiếng đã bị Linda cắt ngang, cô sâu kín nhìn anh, ánh mắt hàm chứa sự âu sầu xen lẫn trông đợi, hỏi, “Hồi trước anh rất quan tâm em, không cho em hút thuốc. Rốt cuộc đó là động kịch cho người khác xem, hay anh thực sự lo nghĩ cho em?” Hồ Vĩnh Tân ngẩn người, sau đó nở một nụ cười nhàn nhạt khẳng định: “Vi thực sự lo nghĩ cho em đấy.”

Linda chột ngẩng đầu, gương mặt đầy lệ của cô lộ vẻ thoải mái và mừng rỡ. “Cảm ơn anh, khi ở bên cạnh em, ít nhất anh cũng có đôi phần là Hồ Vĩnh

Tân thực sự.” Linda cười với anh, đưa hoa cho anh, Hồ Vĩnh Tân cũng mỉm cười, anh đón lấy bó hoa rồi rời khỏi cửa hàng, Linda nhìn theo bóng lưng của anh nói lớn tiếng: “Bây giờ em không còn hút thuốc nữa rồi!”

Hồ Vĩnh Tân quay đầu lại, vẫy vẫy bó hoa với cô. Hoa đứng ở cửa, nhìn anh mở cửa xe, nổ máy. Cô nhẹ nhàng đi vào trong nhà, vừa mỉm cười, vừa nhỏ tiếng hát một bài, vừa tưới nước cho hoa. Bên ngoài đột nhiên truyền tới một tiếng thảng xe dồn dập, cánh cửa của cửa tiệm bán hoa bị chấn động, Linda cuống quýt chạy ra ngoài. Trên đường mọi người vây quanh nhìn nhìn gì đó, Linda đi về phía trước vài bước, qua kẻ hở giữa đám người, một mảnh trắng thấp thoáng lộ ra, tim cô đập thình thịch, bước chân dần dần run rẩy. Linda đẩy đẩy dòng người, chiếc xe của Hồ Vĩnh Tân xuất hiện ở trước mắt cô, chiếc xe bị lật nhào ngay ở ngã tư đường trước mặt cửa hàng của cô, mùi xăng mờ hồ bốc lên, cánh hoa cúc từ bó hoa mà cô vừa mới bó lại kỹ càng rơi là là khỏi cửa sổ xe vỡ vụn, những cánh hoa trắng muốt vấy máu...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.7 - Chương 4: Rơi Trong Tĩnh Lặng.

Hồ Vĩnh Tân không phải là tử vong ngoài ý muốn, vụ tai nạn giao thông này là một vụ mưu sát, xe của anh đã bị người ta động tay động chân, phanh xe không ăn, lúc cua xe liền tông vào một chiếc xe khác. Dưới gầm xe của anh còn bị người ta giấu thêm một thùng xăng, sau khi lật, xe nhanh chóng phát cháy, không thể nào cứu được người. Vụ cháy này gần như thiêu đốt toàn bộ cục công an thành phố Hải Bình, đội trưởng Hầu đã về hưu đích thân tham gia lễ tang của Hồ Vĩnh Tân. Mặt của Hồ Vĩnh Tân đã bị biến dạng, chỉ có thể dùng cờ Đảng che khuất, đội trưởng Hầu lão đảo đi tới, ôm thi thể của anh khóc thất thanh, ai đến viếng cũng rung rung nước mắt. Mấy ngày nay Diệp Hường Vinh không chớp mắt, mà căn bản là anh không dám chớp mắt, đến bây giờ anh vẫn nhớ rõ cảnh tượng ở dưới tầng hầm, Hồ Vĩnh Tân chỉ vào biển số 1149 nói mình cũng là cảnh sát, khi đó bọn họ cùng nhau bắt đầu hành trình, nhưng bây giờ chỉ còn lại anh một thân một mình bước tiếp. Ngọn lửa hư ảo bốc lên từ chiếc xe của Hồ Vĩnh Tân và trận hỏa hoạn ở Tây Nhai cùng nhau thiêu đốt lòng dạ của Diệp Hường Vinh, anh cực kỳ sốt ruột muốn bắt Trình Hào về quy án. Anh mong rằng người đã hy sinh tính mạng sẽ được hoàn toàn yên nghỉ, nếu không anh sẽ ôm hận cả đời, mãi mãi không thể nguôi ngoai.

Diệp Hường Vinh làm việc suốt một ngày một đêm, rốt cuộc cũng thấy được tiến triển, sau khi điều tra hết tất cả những nơi mà Hồ Vĩnh Tân đã đi qua ngày hôm đó, có một người làm chứng cung cấp một đầu mối vô cùng quan trọng, anh ta nói khi đi qua cửa hàng hoa, anh ta đã nhìn thấy một người bị què làm rơi đồ, gã ta lẩn mò ở dưới gầm xe hồi lâu, bởi vì gã đi lại không tiện, cho nên người làm chứng còn nhìn đi nhìn lại những hai lần. Diệp Hường Vinh căn cứ vào mô tả của người làm chứng, thức suốt đêm để họa lại chân dung của kẻ bị tình nghi, chuyển phát đến các đơn vị trong thành phố Hải Bình. Mấy ngày nay Ngô Cường thức đến sung cả mắt, tin tức này khiến cho đội hình cảnh sát rất phấn chấn, anh vỗ bàn hô to, cho dù phải xới ba tấc đất cũng phải đào cho được kẻ kia lên. Diệp Hường Vinh cũng rất phấn khởi, anh hiểu, kẻ đang ẩn nấp phía sau tên què này chắc chắn là Trình Hào. Chỉ cần tìm hiểu thêm một chút, nhất định có thể bắt được tên đầu sỏ gây ra chuyện đó. Diệp Hường Vinh cũng gửi ảnh cho Lục Nguyên, qua hôm sau báo chí liền đăng tải nhận dạng của kẻ tình nghi, phát lệnh truy nã trên toàn thành phố.

Tô Đồng đọc báo xong liền gọi điện cho Lục Nguyên, lo lắng nói: “Anh cảnh sát mới hy sinh mấy hôm trước mà báo chí đưa tin đây, tôi đã từng gặp ở Đông Ca rồi, trước đây anh ta nhất định là người nằm vùng, cậu nói xem có phải Trình Hào đã trở về rồi hay không?” “Hình như bây giờ phía cảnh sát cũng đang nghi ngờ đấy, đã truy nã khắp thành phố rồi. Mong là lần này Trình Hào sẽ sa lưới, như thế thì Như Họa Như Phong có thể quay về Hải Bình.” Lục Nguyên thấp giọng nói. “Họ... có thể sẽ không về nữa đâu.” Tô Đồng thở dài nói, “Tôi không biết Như Phong tham dự vào việc làm ăn của Trình Hào nhiều hay ít, nhưng nếu anh ấy cố tình trốn đi thì sẽ không đơn giản như vậy. Nhưng mà tôi nghĩ ít nhất sẽ có ít tin tức về họ, thế thì mình cũng yên tâm hơn.”

“Ừ, tôi cũng đã bóng gió hỏi thăm rồi. Cảnh sát Diệp chỉ đăng thông báo tìm Như Họa chứ không tìm Như Phong.” Tô Đồng nghe xong liền căng thẳng trong lòng, cảm giác không ổn lắm, nói: “Dù sao thì mấy ngày nay cậu nhớ lưu ý một chút nhé, nhất định đừng nói chuyện của họ cho người khác biết!” “Tôi biết rồi.”

Lục Nguyên cúp điện thoại, rầu rĩ ngồi xuống ghế. Cậu vẫn luôn có chút chú ý tới Ngụy Như Phong, cậu cảm thấy Hạ Như Họa phải chịu những nỗi khổ này đều là vì chuộc lỗi cho Ngụy Như Phong. Đây là thứ tình yêu thâm kín vô biên vô tận, cho nên lòng Lục Nguyên rất khó chịu. Mỗi lần gặp Diệp Hường Vinh, cậu đều muốn nói ra chuyện của Ngụy Như Phong, nhưng cuối cùng cậu lại không nói. Bởi vì mặc dù phải đeo sự cảm kỳ nặng nề trên lưng nhưng họ vẫn mang theo sự thanh khiết giữa nơi tàn khốc, mang theo sự cứu chuộc giữa những hình phạt. Hạ Như Họa là người kiên định như thế, cô cam tâm tình nguyện đuổi theo Ngụy Như Phong. Lục Nguyên không muốn làm trái tâm ý của cô, mặc dù cậu không biết tình cảm này là may mắn hay bất hạnh. Diệp Hường Vinh đã nhờ cậu đến các phương tiện truyền thông khác nhau nhưng kết quả lại làm anh thất vọng. Tấm ảnh phát họa mờ hồ đó như đá chìm đáy biển, ngoại trừ một chút manh mối từ người làm chứng, không có bất kỳ người nào cung cấp thêm được tin tức gì hữu ích. Mất thấy cuốn lịch bị bóc ngày càng mỏng dần, Diệp Hường Vinh nôn nóng đến độ mồm miệng bị nhiệt đến bỏng rát. Anh cũng không về nhà, ngày nào cũng túc trực ở đội hình cảnh sát, một mặt sắp xếp đội ngũ trinh sát một cách kỹ lưỡng hơn, mặt khác lại tìm tài liệu về Trình Hào, tỉ mỉ phân tích. Anh rất ăn mất ngủ, toàn bộ tâm tư đều đặt vào vụ án, tính khí càng ngày càng cáu kỉnh khiến cho mấy anh cảnh sát mới được bổ nhiệm đến ngay cả thở cũng không dám thở mạnh. Ngô Cường thực sự không dám nhìn cảnh đó nữa, anh đến căn tin mua một hộp cơm, tự mình đưa đến phòng làm việc của Diệp Hường Vinh, nói: “Lão Diệp, ăn chút gì đi!”

“Không ăn!” Diệp Hường Vinh không buồn ngẩng đầu lên, tiếp tục xem hồ sơ. Ngô Cường đi tới, giật mất tài liệu trong tay anh, Diệp Hường Vinh chột ngẩng đầu, đôi mắt đỏ ngầu, lớn tiếng quát: “Cmm ông mau trả lại cho tôi!” “Xem cái quái gì mà xem! Xem bao nhiêu lần thì cũng chỉ từng này thôi, sao ông không đi ngủ lưng một chút cho nó khỏe! Bộ ông tưởng ông không ăn cơm là có thể bắt được Trình Hào chắc? Hay là có thể ăn uì được Vĩnh Tân?”

Có thể bắt áy này với Ngụy Như Phong? Có thể...” Ngô Cường dừng một chút nói, “Có thể tìm Hạ Như Họa về được? Lão Diệp, ông bình tĩnh lại một chút đi, năm đó đội trưởng Hầu đã dạy hai chúng ta những gì? Vì sao chúng ta lại làm cảnh sát? Lưới trời lồng lộng, tuy thưa khó lọt, tôi tin những lời này, chẳng lẽ ông không tin sao?”

Bóng lưng thẳng băng của Diệp Hường Vinh chậm rãi cong xuống, anh tựa lưng vào ghế ngồi, chậm rãi nói: “Lòng tôi rất khó chịu...” “Tôi biết.” Ngô Cường vỗ vỗ vào vai anh. Hai người lặng lẽ ngồi đó, chiếc điện thoại trên bàn làm việc đột nhiên vang lên, Diệp Hường Vinh nhắc ông nghe, một thanh âm sợ hãi truyền đến, hình như phía bên kia đã hạ quyết tâm thật lớn, tiếng thở rất nặng nề, run rẩy nói: “Cảnh sát Diệp... Tôi là A Cửu... Nếu như tôi tự thú thì có thể thoát khỏi tội tử hình được hay không?”

Diệp Hường Vinh giật nảy mình, anh đem ông nghe dán thật chặt vào lỗ tai, tận lực nói thật chậm rãi rõ ràng: “A Cửu, chỉ cần cậu tự ra đầu thú, tất cả đều còn có hy vọng! Bây giờ cậu đang ở đâu? Hạ Như Họa có ở chỗ cậu không? Chẳng phải từ trước đến nay các người đều ở cùng một chỗ với Trình Hào ư?” “Đừng thế... Cảnh sát Diệp, tôi biết các anh đang tìm Quách Tử, chính là cái gã phá hỏng phanh trên xe anh Tân đấy. Nhưng mà Quách Tử chết mất rồi... là do Trình Hào làm, hắn có súng... Hắn muốn đi khỏi đây ngay, tôi biết sớm muộn gì hắn cũng giết luôn tôi, hắn bảo tôi lái xe, đến bến tàu Kỳ Gia Loan, tôi sẽ đến đường Lan Tân, biển số xe là 73097, các anh hãy đuổi theo tôi, nhất định phải đến cứu tôi đây!” A Cửu gấp rút nói, gã đang cực kỳ sợ hãi, cứ liếc nhìn động tĩnh bên ngoài. Thân ảnh của Trình Hào lóe lên một ngoài cửa sổ, A Cửu cuống quýt cúp điện thoại, tiện tay gọi vào ba số khác.

Trình Hào đẩy cửa ra, nghi ngờ nhìn A Cửu nói: “Chú đang làm cái gì thế?” A Cửu giả vờ trấn định nói: “Không có gì đâu ạ, sắp xếp lại một chút, đang chuẩn bị đi tìm ông đấy.” Trình Hào nhìn sợi dây điện thoại vẫn còn đang rung động, đi tới sờ sờ ông nghe, trên đó vẫn còn sót lại hơi ẩm, hắn quay đầu, nhìn A Cửu chằm chằm, hỏi: “Mày đã gọi điện thoại?”

Lòng A Cửu hoảng hốt, nhưng vẫn thản nhiên nói: “Vâng, gọi cho dự báo thời tiết.” “Tối nay ngoài biển thế nào?” “Tạm được, mưa nhỏ, gió cấp 4.”

Trình Hào nhìn gã, cảm lấy ông nghe, quay số gọi, A Cửu cảm thấy tim mình sắp vọt lên cổ họng, ông nghe mơ hồ truyền ra giọng nói của dự báo viên, về mặt Trình Hào dần dần hòa hoãn lại, hắn dập điện thoại nói: “Chú đừng trách tôi, bây giờ là thời điểm mấu chốt, tôi phải cẩn thận một chút để phòng ngừa bất trắc. Chúng ta đang cùng ngồi trên một chiếc thuyền, chú hãy nhớ cho kỹ đấy.” A Cửu gật đầu lia lịa, âm thầm cảm thấy may mắn vì buổi trưa đã xem dự báo thời tiết, Trình Hào nhìn đồng hồ đeo tay một nói: “Đi thôi, đến Kỳ Gia Loan.” Bọn họ đi ra khỏi phòng, Trình Hào đưa Hạ Như Họa ra ngoài, ba người cùng nhau xuống lầu, A Cửu đi trước, Hạ Như Họa ở chính giữa, Trình Hào cuối cùng. Lúc bước xuống bậc thang cuối cùng, Hạ Như Họa loạng choạng, Trình Hào vững vàng đỡ lấy cô. A Cửu nhìn họ một, im lặng không lên tiếng. Cho dù Trình Hào có nói ngọt cỡ nào, gã cũng không tin Trình Hào được nữa, trực giác mách bảo gã, đúng là Trình Hào sẽ chỉ mang theo một người đi cùng, nhưng người đó là Hạ Như Họa chứ không phải gã.

Chuyện của Hồ Vĩnh Tân là do Trình Hào sai Quách Tử đi làm, gã ta rất ranh máy móc, xuống tay gọn ghẽ, hơn nữa người què sẽ ít bị hoài nghi hơn. Thế nhưng Trình Hào lại không ngờ được rằng Diệp Hường Vinh lại hành động nhanh như vậy, chuyện phát lệnh truy nã làm Quách Tử sợ hãi, tin tức mấy ngày nay khiến gã lảng máng biết được chuyện Trình Hào phạm tội, nghiêm trọng hơn nhiều so với những gì gã nghĩ, bởi vậy gã liên tục theo sát Trình Hào, sợ bị hắn bỏ rơi. Thế nhưng gã lại không nghĩ tới, làm như thế chỉ càng khiến Trình Hào muốn nhanh chóng trừ khử gã để không để lại dấu vết. Tối hôm sau, Quách Tử bị Trình Hào nổ súng bắn chết, lúc chết gã không nhắm mắt, miệng hơi héch lên, giống như còn đang kinh ngạc vì sao lại thế. Trình Hào và A Cửu cùng đi xử lý thi thể, A Cửu nhìn thấy bộ dạng khi chết của Quách Tử một cách rõ ràng. Viên đạn xuyên qua gần huyệt thái dương phía bên trái của gã, vùng da gần lỗ tai đều bị cháy đen thui. A Cửu nhớ lại một bộ phim về mafia mà mình xem trước đây, mấy pha thanh trừng trong nội bộ bang phái đều diễn ra như vậy, lấy việc nổ súng vào gần huyệt thái dương ở bên trái để làm ký hiệu đặc trưng. Khi đó A Cửu cảm thấy làm như thế rất soái, rất ngẫu, gã và rất nhiều cậu bé khác ôm mộng giang hồ nghĩa hiệp, ao ước được thoát khỏi mọi sự trói buộc, tự mình oai phong một cõi. Nhưng khi thực sự đối mặt với hiện thực máu me bê bết này, gã đã hoàn toàn bị kinh hãi. A Cửu ném vào túi đựng thi thể xuống biển, sóng biển màu lam đậm nhấp nhô, thoáng cái đã nuốt chửng Quách Tử. Chẳng ai biết gã cũng đã từng nỗ lực phấn đấu, chẳng ai biết gã đến từ Cam Nam, cũng chẳng ai biết rằng gã đã từng giúp Trình Hào để rồi cuối cùng lại chết trong tay hân.

A Cửu lão đảo quay trở về bên cạnh Trình Hào, dưới ánh trăng, mặt của hân trắng toát một cách tàn nhẫn, Trình Hào gơ tay ra với gã, nhưng gã không nắm lấy. Con đường chạy trốn vô tận này, gã đã đi không nổi nữa..

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.7 - Chương 5: Mùa Hạ Đau Thương.

Sau khi nhận được điện thoại của A Cửu, Diệp Hường Vinh liền tập hợp lực lượng cảnh sát bằng tốc độ nhanh nhất, vì Hạ Như Họa còn ở trong tay bọn chúng nên đoàn xe cảnh sát dùng để truy đuổi không bật đèn, Diệp Hường Vinh là người phụ trách chung. Phía bến tàu Kỳ Gia Loan do Ngô Cường sắp xếp, nếu như Trình Hào tránh được đoàn đuổi bắt thì nhất định phải chế trụ được hân trước khi hân lên thuyền. Lúc ngồi trên xe, Diệp Hường Vinh có một sự phấn khởi xen lẫn căng thẳng chưa từng có. Ngoài cửa sổ, cảnh vật thành phố lướt như bay, Diệp Hường Vinh hít thở bầu không khí mang theo hương vị của biển và anh quen thuộc nhất, nhớ lại những lời mà đội trưởng Hầu đã nói với anh lúc bắt đầu vụ án. Sau bao nhiêu năm, cho đến giờ phút này anh mới thực sự hiểu rõ được sứ mạng của mình, không chỉ là trách nhiệm bắt giữ tội phạm, không chỉ là giữ gìn sinh mệnh và tài sản cho nhân dân, không chỉ là là thực thi pháp luật, mà đó còn là niềm thôi thúc xuất phát từ nội tâm, nhân văn vô cùng, kiên cường cứng cỏi. Diệp Hường Vinh nắm chặt khẩu súng trong tay, nụ cười thanh khiết như hoa cúc của Hạ Như Họa chợt xuất hiện ở trước mắt anh. Anh thầm nghĩ, lần này mình phải giúp cô, phải

nỗ lực cả phần của Ngụy Như Phong nữa.

A Cửu lái xe, lập tức rẽ sang đường Lan Tân, không thấy xe cảnh sát qua gương chiếu hậu, lòng bàn tay gã toát đầy mồ hôi, cho nên tay lái có chút trơn trượt. Đường như Trình Hào cảm giác được lòng gã đang hoảng loạn, đột nhiên tiến đến gần tai gã nói: “Lái nhanh một chút, nếu như có chuyện gì phát sinh thì cũng không được dừng lại!” Sau đó A Cửu nghe thấy tiếng “rắc” truyền đến, gã đã từng nghe âm thanh này rất nhiều lần, là tiếng lên nòng của súng lục. A Cửu gạt đầu, nuốt nước miếng, quyết đạp mạnh chân ga. Hạ Như Họa yên tĩnh ngồi trên xe, khoảng thời gian mơ hồ kia đã giết chết sự nhận thức của cô, không có sợ hãi cũng không có hy vọng, dường như cô đang nhìn mọi thứ ở trên đường rất cẩn thận, thế nhưng trong mắt cô không có tia cảm xúc nào cả.

Ô tô gấp phải đèn đỏ nên ngừng lại, Trình Hào thấp giọng chửi thề một câu, Hạ Như Họa theo bản năng thu người lại, liếc mắt nhìn ra ngoài. Chỉ trong nháy mắt, thời gian như ngừng lại, trong dòng người xuôi ngược bỗng lóe ra một bóng lưng thẳng tắp, trông có vẻ hơi gầy gò, lúc bước đi, vai trái cao hơn vai phải một chút, thấp tha thấp thoáng. Ánh mắt của Hạ Như Họa dần dần ngưng đọng lại, cô nhận ra người này, cô đã từng nói với Trình Hào, cho dù cậu có hóa thành tro cô cũng nhận ra được.

Hạ Như Họa mạnh mẽ mở cửa xe chạy xuống, A Cửu và Trình Hào đều bất ngờ, Trình Hào ngoài người ra ngoài nhưng không bắt được cô, lo lắng hô to: “Như Họa! Về đây!” Hạ Như Họa không mấy may quan tâm tới lời hắn, lao đảo chạy qua đường, những chiếc xe ở trên đường đều ra sức bóp còi, Trình Hào cũng nhảy xuống xe, hấn chạy vài bước tới kéo Hạ Như Họa lại, Hạ Như Họa điên cuồng giằng co, cô mơ mơ hồ hồ nói: “Ông buông tôi ra! Tôi nhìn thấy anh ấy rồi! Ông để tôi đi tìm anh ấy đi!” Trình Hào còn chưa lên tiếng thì đã nhìn thấy một đoàn người xông đến, họ nhìn hẩn chăm chăm, đưa tay về phía hông. Trình Hào nhìn thấy Diệp Hường Vinh giữa những người kia, không đợi Diệp Hường Vinh mở miệng, hắn đã gắt gao ôm Hạ Như Họa nói: “Các người dừng qua đây! Chỉ cần tiến thêm một bước thì tôi sẽ giết cô ta!”

Diệp Hường Vinh cuống quýt phát tay, tất cả mọi người đều dừng lại, người đi đường thấy họ móc súng ra nên sợ hãi tránh né, cảnh sát dần dần không chế được hiện trường, Trình Hào chia súng vào đầu Hạ Như Họa, dáo dác nhìn quanh. Hạ Như Họa thấy mọi người dần đi xa, nên lại càng thêm sốt ruột, cô vừa vịn vẹo trong tay Trình Hào, vừa khóc gọi: “Như Phong! Ngụy Như Phong!” Giọng nói thê lương của Hạ Như Họa xuyên qua toàn bộ phố xá, thấm vào lòng người. Trình Hào và Diệp Hường Vinh đều bị tiếng hô tuyệt vọng như gọi vong linh làm cho chấn động, Trình Hào loay tay, Hạ Như Họa cựa ra khỏi người hắn rồi chạy về phía trước.

Mà sau tầng tầng lớp lớp những người xa lạ, cuối cùng người kia cũng quay mặt lại, Hạ Như Họa nhìn cậu, nở một nụ người thơ trẻ. Cô chậm rãi vuron tay, ngay lúc cô vừa muốn chạy về phía cậu, một tiếng súng chất chứa vang lên từ phía sau, sau đó mấy tiếng súng khác lại liên tiếp vang lên, nhưng Hạ Như Họa chẳng thể nghe rõ nữa. Cô và Trình Hào tạo thành một góc độ kỳ quái, mỗi người một phương. Máu mạng nê chảy ra từ đầu cô, men theo nốt ruồi nơi khóe mắt, từng giọt tí tách rơi xuống đất, giống như khóc ra máu, như một đóa hoa bị xé nát. Lúc ngã xuống, Hạ Như Họa vẫn không nhắm mắt, thân ảnh của người kia hiện trong đôi mắt cô, rồi từng chút, từng chút một biến mất. Cô nằm trên mặt đất, tóc tán ra như gấm, tóc đen và máu đỏ phân tách gương mặt cô, khiến cho nó giống như một bức tranh tan vỡ.

Từ phía xa, người kia kinh ngạc nhìn Hạ Như Họa ngã trên mặt đất, người đàn ông trung niên đứng cạnh đẩy cậu một, nói: “Như Họa! Còn không mau tránh ra!” “Chú Uy, chú vừa gọi cậu ta là gì?” Người đàn ông gầy gò đi cạnh ông ta hỏi. “Như Họa.” Chú Uy nhặt thanh sắt rơi trên mặt đất nói.

“Sao lại lấy cái tên ấy? Nghe gái quá đi mất!” Người gầy buồn bực hỏi. “Thôi đừng nói nữa, tên nhóc này là do tôi cứu từ dưới biển lên vào cái hôm cháy lớn ở Tây Nhai, người khác đều có người thân đến nhận, có mỗi nó là không, tôi đoán chắc là người nhà của nó cũng đã mất cả rồi. Tôi hỏi gì nó cũng không biết, hình như bị trận hỏa hoạn đó dọa sợ, miệng cứ lẩm bẩm ‘Như Họa, Như Họa’ mãi, chỉ khi gọi cái tên này nó mới có phản ứng. Dù gì thì nó cũng là do tôi cứu, cũng không thể bán nó ra ngoài, vừa khéo lúc đó trong xưởng thiếu người, tôi bèn kêu nó tới làm.” “Haizz, cũng đáng thương thật.” Người gầy lắc đầu nói.

“Như Họa! Đi thôi đi thôi! Thật là, chẳng còn nhớ gì cả mà cũng thích náo nhiệt nhỉ!” Chú Uy lớn tiếng quát. Người gầy quay đầu lại, chỉ vào cậu kinh ngạc nói: “Chú Uy, chú nhìn xem! Cậu ta ... cậu ta làm sao thế? Sao lại khóc thế này?” Trên mặt của cậu thanh niên tên Như Họa ấy, hai hàng lệ chảy dài, chú Uy đi tới nói: “Đã bảo mày đừng xem rồi mà! Đừng nhìn nữa! Chắc bị dọa rồi chứ gì?”

“Chỗ này của tôi...” Cậu thanh niên đưa tay lên ngực che trái tim mình lại, “Đau...” “Đau cái cc! Có ai đánh mày đâu! Đi mau! Cẩn thận cảnh sát tới bắt mày đó!” Chú Uy hù dọa cậu, ném thanh sắt cho cậu. Chàng trai run lên một, giống như đang sợ điều gì đó, cậu nhìn về nơi mà Hạ Như Họa ngã xuống một, nghi hoặc, bất lực, vừa khóc vừa nhìn. Cuối cùng cậu vẫn nghiêng người chậm rãi đi khỏi nơi đó.

Trình Hào đã bị bắn chết, con người một thời hiên hách khiến cho Diệp Hường Vinh tiêu tốn ba năm điều tra cứ như thế mà vật vờ nằm dưới chân anh. Nhưng Diệp Hường Vinh không thèm cúi đầu nhìn hắn, anh lao đảo chạy qua thi thể của Trình Hào, đến cạnh Hạ Như Họa, quỳ gối, run rẩy ôm lấy cô, nhẹ giọng gọi: “Như Họa... Như Họa...” Cuối cùng Trình Hào vẫn không chịu buông tha cho cô, hấn nỗ súng bắn Hạ Như Họa, máu nhuộm đỏ gương mặt thuần khiết của cô giống như tô son, mang theo màu sắc mỹ lệ mà tàn khốc. Cô vẫn đang còn hồn hên thờ đốc, nhưng trước mắt cô đã là một mảnh tối tăm. Ở giữa ánh sáng nhạt trong thời khắc sau cùng của sinh mệnh, hết thảy mọi thứ đều biến mất, chỉ sót lại bóng hình của Ngụy Như Phong.

“Ngày mai chúng ta còn phải đi xa lắm đấy.” “Em có nguyện ý không? Em sẽ đi theo anh chứ?” “Nhưng anh lại càng sợ một mình anh tịch mình, mà em lại không yêu anh.”

“Chị, đây không phải là lỗi của người khác, người sai là chính em.” “Ai còn dám nói chị tôi một tiếng! Tôi sẽ đem kẻ đó từ chỗ này ném xuống! Nhớ kỹ cho tôi! Chị! Chúng ta về thôi!” “Hạ Như Họa, hôm đó anh nói thật lòng đấy! Anh nói yêu em là thật lòng!”

“Anh yêu em!” “Anh không nói dối, anh thực sự nghĩ vậy.” “Bánh đậu ngọt quá, em không thích ăn.”

“Em sẽ không để cho chị chết đói! Hai chúng ta phải cùng nhau sống thật tốt!” “Chị, chị cảm thấy em rất đáng thương sao?” “Đừng khóc, sau này em sẽ kiếm nhiều tiền hơn để đưa cho chị.”

“Ồ ngay khóe mắt ấy, cậu lau đi!” “Nguy cái gì?” “Không vì cái gì cả...”

Hình bóng Ngụy Như Phong từ từ nhỏ đi, cuối cùng biến thành cậu bé mà Hạ Như Họa lần đầu gặp mặt. Cậu đứng ở đó, đứng giữa dòng thời gian, đứng ở cuối con đường sinh mệnh, lẳng lặng, lẳng lặng chờ cô. Hạ Như Họa khẽ mỉm cười, nốt ruồi nơi khóe mắt giống như giọt lệ cuối cùng của cô, ánh lên màu máu. Cô thầm nghĩ, cuối cùng mình cũng có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ với Ngụy Như Phong rồi. Nếu như thật sự tam thế một vòng luân hồi, thế thì cô nhất định sẽ gặp lại cậu trong một ngày mưa. Đến lúc đó cô nhất định sẽ nói cậu biết, cô thực sự thực sự rất yêu cậu, vẫn yêu cậu mãi. Hạ Như Họa nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, một cơn mưa nhẹ trút xuống trần gian, nước mưa xối lên mặt của Diệp Hường Vinh, hòa vào dòng nước mắt của cô... Hạ Như Họa qua đời năm 26 tuổi, Ngụy Như Phong không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.7 - Chương 6: Vĩ Thanh.

Ở thành phố Hải Bình, hộp đêm Đông Ca huy hoàng như mặt trăng thứ hai trong đêm tối đã tan hoang. Ở vị trí đối diện với Đông Ca, Trương Thanh Long mở một hộp đêm mới xa hoa hơn cả Đông Ca ngày trước, dưới màn đêm, biển hiệu của Đông Ca bị ngôi sao mới nổi kia che khuất, ánh sáng chói lòa lúc ban đầu dần dần trở nên âm đạm thất sắc. Thời đại của Trình Hào đã chấm dứt. Trong những buổi trà dư tửu hậu cũng chẳng có ai buồn nhắc tới cái tên đã từng một thời khuyh đảo thành phố kia, những yêu hận tình thù năm đó đã từ từ bị tháng năm vùi lấp, bị người đời quên lãng. Hiện nay Diệp Hường Vinh đang điều tra Trương Thanh Long, chứng cứ thu thập được đều rất chính xác, mặc dù vụ này không giống với vụ của Trình Hào, nhưng bản chất đều như nhau. Bọn chúng đều quá tham lam, mà tham càng nhiều thì thua càng lớn.

Sau nhiều ngày liên tục làm thêm giờ, cuối cùng Diệp Hường Vinh cũng nghỉ ngơi một ngày, ông đến cửa hàng của Linda mua hai bó hoa, Linda hiểu ý, làm cho ông hai bó hoa thật đẹp, mỗi lần tới đây ông đều mua hai bó, một bó cúc trắng, một bó cúc đại. Lúc chờ cô lấy hoa, Diệp Hường Vinh nhìn bức ảnh treo trên tường. Đó là tấm ảnh mà A Cửu chụp ở hộp đêm Đông Ca, Linda mặc trang phục biểu diễn, đầu môi hút thuốc, Hồ Vĩnh Tân ở trong quầy bar lau chùi ly rượu, ánh mắt trong trẻo nhìn vào ống kính như thoát ly khỏi sự huyền ảo. Người ở trong tấm ảnh này khiến Diệp Hường Vinh cảm thấy hơi xa lạ, nhưng qua ánh mắt của Linda, anh có thể cảm giác được những dấu tích này đã từng tồn tại qua năm tháng. Hồ Vĩnh Tân vừa là 1149 vừa là anh Tân, trong ký ức của những người còn sống, anh vẫn tồn tại mãi. Sau khi lấy hoa, Diệp Hường Vinh đi ra ngoài, lái xe đến nghĩa trang Hải Bình. Anh đến nghĩa trang liệt sĩ viếng mộ Hồ Vĩnh Tân trước, ở trên bia mộ, Hồ Vĩnh Tân mặc cảnh phục có vẻ kiên nghị và chính trực, Diệp Hường Vinh đặt bó cúc trắng trước mộ, cúi mũi ngắm sát xuống, cúi người một thật sâu với anh. Vẫn có một câu mà anh luôn muốn nói cho Hồ Vĩnh Tân biết, trước kia thì cứ quên hết lần này đến lần khác, sau này thì lại không còn kịp nữa. Anh nhìn vào tấm ảnh trên bia mộ, lẩm bầm nói: “Vĩnh Tân, cậu là một người cảnh sát tốt.”

Đi ra khỏi nghĩa trang liệt sĩ, phải còn qua một sườn núi nhỏ mới đến được nghĩa địa nhân dân, lúc Diệp Hường Vinh đi tới đó trời đã xế chiều. Vượt qua những phần mộ nằm ngang dọc, anh đi tới trước một bia mộ nhỏ. Đó là một nấm mồ, trên tảng đá màu xám tro còn lưu giữ dòng chữ đỏ diễm lệ, văn bia rất đơn giản: Ngụy Như Phong Hạ Như Họa sống cùng một chỗ, táng chung một huyệt. Đây là nơi yên nghỉ mà Lục Nguyên đã an trí cho bọn họ, Diệp Hường Vinh cũng muốn giúp một tay nhưng lại bị cậu cự tuyệt. Anh biết Lục Nguyên trách anh, trách anh không thể cứu được Hạ Như Họa ở thời khắc cuối cùng. Diệp Hường Vinh không giải thích gì với Lục Nguyên cả, đúng vậy, anh đã không thể giúp được bọn họ, nhưng anh đã khắc sâu giọng nói và dáng điệu của hai người. Sự tồn tại của bọn họ khiến anh hiểu ra luật pháp lúc nào cũng có chỗ trống, và chỗ trống đó đã vùi lấp biết bao sinh mệnh vô danh và khốn khổ mà không ai có thể cứu vớt được. Thân là một cảnh sát, anh phải nỗ lực suốt đời, cố gắng bảo vệ hết thấy những sinh mệnh vốn nên có một cuộc sống tốt đẹp này, bảo vệ quốc pháp và chính nghĩa, đây chính là trách nhiệm của anh. Diệp Hường Vinh nhặt nhánh thông dưới đất, phui phui mấy vết bẩn ở trên nấm mồ. Anh đặt bó cúc đại ở dưới tên hai người họ, lẳng lặng ngắm nhìn. Chuyện cũ trước kia giống như một bức tranh, lại tựa như cơn gió (chơi chữ: Họa = bức tranh, Phong = gió), những đau khổ và hạnh phúc trong tuổi thanh xuân của bọn họ đều hóa thành một nắm đất vàng. Nhưng Diệp Hường Vinh nghĩ, họ vẫn chưa biến mất, chỉ cần có người còn nhớ đến những yêu và phạt, tuổi trẻ và ưu sầu vào mùa hè năm ấy, thế thì bọn họ vẫn còn tồn tại.

Diệp Hường Vinh đứng thật lâu ở đó, mãi cho đến khi mặt trời khuất núi mới xoay người rời đi. Ông đã hứa với hai chị em đang ở trong cô nhi viện, tối nay sẽ đi gặp chúng, kể chuyện cho chúng nghe. Lần này, anh sẽ không thất hứa nữa. Bóng dáng của Diệp Hường Vinh mỗi lúc một xa, một ngọn gió giữa hè lướt qua, hoa mai vổ vào người, cánh hoa vàng là tà rơi trên mặt đất, bầu bạn với những cái tên trên bia mộ, chậm rãi điều linh..

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.7 - Chương 7: Pn1: Cái Chết Rất Gần, Hồi Ức Rất Xa.

Tôi là Tô Đồng. ... 26 tuổi, đã kết hôn, có một đứa con gái, làm thiết kế cho một công ty quảng cáo.

... Vào năm 1993, tình cờ quen biết với nạn nhân. ...

Tôi nhặt được túi xách của cô ấy. ... Lần liên lạc cuối cùng là vào 4 năm trước.

... Gặp được ở trường. ...

Nguy Như Phong? ... Cũng không quen thân lắm. ...

Lúc tôi đi ra khỏi cục công an thành phố Hải Bình, trời đã sập tối. Gió biển mùa thu lạnh lùng tấp vào má, che kín áo khoác mà vẫn cảm thấy rét buốt. Mấy cô bé học sinh cười cười nói nói đi ngang qua, các em mặc váy, lưng mang băng vẽ, trông chẳng lạnh tí nào. Khi còn trẻ, người ta thường nhiệt tình đến nỗi không quan tâm tới nóng lạnh, năm ấy khi tôi học đại học, quen biết với Nguy Như Phong, chẳng phải cũng như thế hay sao?

Không khỏi nhớ lại mấy câu chất vấn của vị cảnh sát kia, nhất định là anh ta không biết tôi đã từng gặp anh ta một lần ở quán cà phê đối diện với Hải đại, bắt đầu từ khi đó, tôi đã vô tình xông vào cuộc sống của hai người kia, sau đó diễn một tràng hí kịch, rồi lại không đành lòng bước xuống sân. Tôi đã từng nghĩ rằng, sau khi từ biệt họ, tôi sẽ không bao giờ nhớ lại những chuyện xảy ra hồi đó nữa. Nhưng hôm nay, giữa lúc bị cảnh sát truy vấn, tôi lại từng tầng từng tầng một lột khoảng thời gian ngắn ngủi ấy ra, có cảm giác dường như chuyện đã xảy ra từ mấy đời. Thì ra tạm biệt ngày đó đã trở thành vĩnh biệt. Thì ra anh ấy đã chết lâu như vậy.

Thì ra tôi đã là gái có chồng. Thì ra Hạ Như Họa cũng đã mất. Thì ra chẳng ai trong chúng ta có thể trốn chạy...

Tôi siết chặt áo khoác, đưa lưng về phía cục cảnh sát, bước từng bước một từ từ đi xa. Tôi hay tin Hạ Như Họa qua đời thông qua tờ báo của tòa soạn nơi Lục Nguyên công tác. Báo giật tít tội phạm đang đào tẩu Trình Hào bị cảnh sát bắn chết ở đầu đường, trong bài báo có viết một câu thế này: "Phía cảnh sát cho hay, trong vụ này còn có một người chết nữa, là tình nhân của Trình Hào, họ Hạ. Theo một nguồn tin đáng tin cậy khác, lần này hai người đã lên kế hoạch bí mật xuất cảnh, hiện nay cảnh sát đang tiếp tục điều tra thêm, nhưng trên cơ bản, đại án Tây Nhại 10.29 đã giành được thắng lợi hoàn toàn."

Tấm ảnh được in trắng đen, khiến cho vẻ đẹp của Hạ Như Họa suy giảm ít nhiều, ánh mắt của cô ấy ai oán ưu thương như xuyên thấu qua mặt giấy, đâm thẳng vào tim tôi. Trong trí nhớ của tôi, Hạ Như Họa lúc nào cũng mang theo vẻ mặt ưu sầu nhàn nhạt, nhưng chẳng giống như trong tấm hình này, tôi vẫn còn nhớ lần đầu gặp được cô ấy ở trong quán cà phê, rõ ràng là bộ dạng của cô ấy không phải thế này. Mặc dù lúc nào cô ấy cũng nhàn nhàn, nhưng ánh mắt lại rất trong sáng, đôi mắt sâu và đen như đầm nước ấy mơ hồ chứa đựng một sự kiên định không có cách nào rung chuyển nổi. Có thể là quá xinh đẹp, xinh đẹp một cách mê hoặc, khiến cho người ta không tự chủ được mà muốn xâm phạm cô. Cho nên khi Tiểu Béo khen cô, tôi mới cười cợt như vậy. Ngẫm lại thì hình như là do tôi ghen tị, nhất là sau khi tôi gặp được Nguy Như Phong. Cái lần mà tôi nói rõ mọi chuyện với cô ấy, thực ra tôi chẳng có bao nhiêu tự tin cả, trái lại, tôi mạnh miệng như thế là do tuyệt vọng. Tôi phải trở mặt nhìn người mà mình thích đi trên con đường không thể quay đầu, lại không thể khuyên nhủ anh ấy. Dù có cảm thấy không cam tâm bao nhiêu đi chăng nữa thì cũng vô dụng, tôi chỉ có thể xin Hạ Như Họa giúp đỡ, chỉ có lời do cô ấy nói mới có thể thay đổi được quyết định của Nguy Như Phong.

Tôi vẫn còn nhớ rõ vẻ mặt của cô khi đó, giống như một con thú nhỏ bị thương, ngây ngốc dùng bộ lông mềm mại để bảo vệ chỗ thức ăn quý giá của bản thân, cho dù chẳng có bao nhiêu sức lực nhưng vẫn ngấm ngấm chịu đựng chứ tuyệt đối không chịu vứt bỏ. Lúc đó tôi đã nghĩ, kiểu con gái như vậy thường khiến cho người khác muốn thương tổn cô, nhưng cũng có người muốn che chở cho cô. Sau đó, số mệnh của tôi đã dây dưa không rõ với hai người họ. Lúc nào họ cũng làm ra những chuyện ngoài dự liệu của tôi, gián tiếp khiến cho cuộc sống của tôi không được yên ổn. Mà quá trình ấy đã làm tiêu hao hơn phân nửa những cảm xúc hi vọng ái ân trong cuộc đời tôi. ... Cái lần ở trong rạp hát Hải Bình, tôi vốn đã nghĩ xong hết tất cả mọi lời kịch. Tôi muốn chính miệng Nguy Như Phong nói cho tôi biết quyết định của anh, xác định xem anh đã thay đổi kế hoạch cho tương lai chưa, sau đó sẽ chân thành nói ra tâm ý của mình, cho dù không được chấp nhận thì cũng sẽ quay người đi trong tư thái ưu nhã nhất, đặt dấu chấm hết cho mối tình đầu không tầm thường, không đẹp đẽ nhưng vẫn vô cùng kiêu ngạo của tôi.

Kết quả là anh ấy máu me đầm đìa ngã trong lòng tôi. Tôi xin thề, tôi chưa từng sợ hãi như thế bao giờ. Nếu như có thể lấy mạng đổi mạng, khi đó tôi sẽ không do dự mà chọn cái chết. Cho tới bây giờ, mỗi khi giờ tay trái lên tôi đều có thể mơ hồ nhìn thấy vết máu, đỏ sẫm, ám áp chảy qua kẽ tay tôi. Một giọt lại một giọt nện vào tim tôi, tuyên bố sự bất khuất và trung thành. Tôi cảm thấy vô cùng vô cùng đau khổ, tình yêu và cái chết, hai chữ này vừa gần như vậy, vừa xa đến thế! Bắt đầu từ đó trở đi, tôi nguyện cam chịu số phận mà buông tay tình yêu của mình. Tuyệt đối không phải vì muốn thành toàn cho họ, cũng không phải là thừa nhận tình yêu của họ, càng không phải vì cảm động sự kiên trì của nam nữ chính. Tôi cảm thấy rất tủi thân, tình yêu của tôi giống như bị hai người họ hiếp bức, không ngờ phải rơi nhiều nước mắt như thế, tôi buông tay một cách không đành lòng. Thật ra Nguy Như Phong đối xử với tôi không phải là không tốt.

Anh ấy có thể trêu chọc tôi, tâm sự những chuyện vô thưởng vô phạt với tôi; anh ấy có thể vô tư ăn một đồng lớn chocolate ở trước mặt tôi, sau đó híp mắt an tâm mà ngủ như một con mèo lười; anh ấy có thể im lặng lắng nghe tôi luyên thuyên chửi rủa mấy cái môn số học, vi phân, vi tích phân, anh ấy lái xe đưa tôi đi ăn cơm; anh ấy có thể không tin bất cứ người nào, nhưng có thể nói cho tôi nghe hết những bí mật của mình. Thật ra anh ấy đã cho tôi rất nhiều. Thế nhưng, vì Hạ Như Họa, anh ấy có thể vứt bỏ sự sống.

Vẫn luôn có một khoảng cách tồn tại giữa tôi và anh, đưa tay ra, lại không bắt được. Cũng có thể chính là vì vậy, cho nên dù họ có hoàn toàn biến mất khỏi thế giới của tôi, tôi vẫn có thể sống tốt. Nhưng còn cô ấy?

Đã chết rồi. Tôi cúi đầu nhìn dòng chữ được in bằng thể chữ Tống trên tờ báo lạnh như băng, rồi dòng chữ dần dần nhòe nhoẹt, bắt tri bắt giác, mặt đã đầm lẹ... Buông tờ báo xuống, tôi liền gọi điện thoại cho Lục Nguyên nhưng chẳng có ai bắt máy, tôi rất sốt ruột, dứt khoát xin nghỉ nửa buổi để đến tòa soạn báo của cậu ấy.

Nói đến lại buồn, có thể kết bạn với nhân vật cũng khá nổi tiếng trong giới phóng viên này là nhờ lần gặp gỡ tình cờ ở trường lần đó. Hôm ấy chúng tôi

cùng tiễn họ đi xa, cùng nhau cảm nhận nỗi đau của sự ly biệt, cùng nhau giữ kín bí mật của bọn họ. Nhìn họ chậm rãi biến mất trong bóng tối, tôi vẫn có chút không cam lòng, tôi nghĩ Lục Nguyên cũng giống như tôi. “Đừng nhìn nữa, đến bóng cũng đã khuất dạng rồi.” Lục Nguyên cười nói, cậu ta cười rộ lên trông rất dễ nhìn.

“Chẳng phải cậu vẫn còn đang nhìn đấy sao.” Tôi cười không nổi. “Do tớ quen thôi.” Lại là một người cam chịu số phận, tôi xóc lại băng vệ trên lưng, vươn tay, nghiêm chỉnh nói: “Bắt tay đi, tôi cũng có thói quen đó.”

Cậu ta kinh ngạc nhìn tôi một, sau đó cười ha ha. “Tớ là Lục Nguyên, Lục là số 6, nguyên là đồng tiền, cậu có thể gọi tớ là sáu đồng tiền.” “Tò Đồng.” Tôi cũng phóng khoáng gật đầu.

“Vì thói quen giống nhau, tớ đề nghị cùng nhau đi ăn một bữa!” Lục Nguyên chỉ vào căn tin ở trong trường nói. Tôi vui vẻ đáp ứng. Thế là chúng tôi cùng nhau xoay người, đi ngược hướng với hai người kia. Cuộc sống luôn gọi ra ít nhiều điểm báo, họ biến mất ở trong bóng tối, còn chúng tôi lại đi dưới ánh đèn.

Khi đó tôi không thể ngờ rằng, nhiều năm sau đó, chúng tôi vẫn là người phải nhìn theo bóng lưng của bọn họ mà tiễn đưa. Nhưng lúc này, lại là âm dương cách biệt. Lúc đến nơi, tòa soạn rất hỗn loạn, từ xa mà tôi đã nghe thấy tiếng mắng giận dữ của Lục Nguyên truyền ra từ phòng biên tập: “Cái chuyện cô ấy là tình nhân của Trình Hào là do ai viết? Là cmn do ai viết! Các cô các cậu đã phỏng vấn cảnh sát chưa? Mấy người hiểu rõ cô ấy sao? Mấy người có biết cô ấy là người như thế nào hay không? Cô ấy bị bắt cóc! Cô ấy bị người ta hại chết cơ mà!” Tôi vội vàng chạy vào phòng, kéo Lục Nguyên vẫn đang cãi cọ với đám đồng nghiệp, nói: “Lục Nguyên! Cậu bình tĩnh lại đi!”

“Tôi không bình tĩnh nổi! Tôi cho cậu biết, cậu cũng không bình tĩnh được đâu! Ngụy Như Phong cũng đã chết rồi! Hôm đó hai người họ không chạy trốn được! Ngụy Như Phong đã bị chết cháy ở bến tàu Tây Nhai, Hạ Như Họa bị Trình Hào bắt cóc! Bọn họ, bọn họ đều đã chết hết rồi!” Lục Nguyên đỏ mặt, tuyệt vọng gào thét. Tôi lập tức dừng người tại chỗ, sau khi thấy tin Hạ Như Họa đã chết tôi vẫn có một dự cảm xấu, nhưng thật không ngờ thì ra dự cảm kia đã ứng nghiệm từ mấy năm trước rồi, anh ấy có cái tên mới hợp với mình làm sao, Như Phong, cứ thế biến mất như một con gió. “Lục Nguyên, chúng ta đi thôi.” Tôi lúi cuội tay của cậu ta, thấp giọng nói.

“Họ...” Lục Nguyên chỉ vào tờ báo, còn muốn nói thêm gì đó nữa, tôi chợt ngừng đầu, rót nước mắt nói: “Cậu còn quản họ làm gì nữa! Hạ Như Họa chết ở trên phố, chẳng lẽ cậu muốn chờ cảnh sát đến nhất xác cho cô ấy, hỏa táng cho cô ấy à?” Lục Nguyên nghiêng đầu kinh ngạc nhìn tôi, lòng tôi đang rất rối, lau lau mặt rồi xoay người đi ra ngoài, Lục Nguyên hung hăng ném tờ báo xuống bàn, theo tôi đi xuống lầu.

Lục Nguyên lái xe đưa tôi tới cục công an thành phố Hải Bình, trên đường chúng tôi đã thương lượng qua loa với nhau, để tránh việc cậu ta nhìn thấy Hạ Như Họa xong sẽ không khống chế được tâm tình, tôi sẽ đi nhận thi thể của Hạ Như Họa, còn cậu ta đi nghe ngóng tình hình cụ thể từ phía cảnh sát. Tôi tiếp nhận mấy câu hỏi theo thông lệ của Diệp Hường Vinh, khi hỏi tới Ngụy Như Phong, tôi đã nói dối với anh ta. Sao tôi có thể không quen thân với anh ấy được? Gương mặt anh, mỗi câu nói của anh tôi đều khắc ở trong lòng, thế nhưng đây là những bí mật tốt đẹp giữa tôi và anh, tôi sẽ không tiết lộ cho bất kì ai, hiện thực cũng không cho phép tôi nói cho bất kì ai biết, cho dù anh đã chết nhưng dù sao thì anh cũng là người có tội, mà tôi vẫn phải tiếp tục sống trên cõi đời này, để tránh phiền toái không cần thiết, tôi chỉ có thể tỏ ra lạnh lùng, đây cũng chính là nỗi bi ai của những con người đã trưởng thành. Hôm ấy Lục Nguyên cũng không nói cho tôi biết rốt cuộc là Ngụy Như Phong chết như thế nào, sau khi hỏi Diệp Hường Vinh đầu đuôi về vụ cháy ngày hôm đó, cậu ta liền theo cảnh sát vào phòng ướp lạnh. Tôi đứng ở một bên nhìn cậu ta từng tắc từng tắc nhấc chiếc khăn tang trắng loang lổ màu máu đỏ, Hạ Như Họa hoàn toàn không giống với trước đây, cô ấy gầy nhom, xương quai xanh nhô lên, yếu ớt như một đứa trẻ. Tay của Lục Nguyên run rẩy, cậu ta ôn nhu cọ cọ vào vết máu còn lưu trên mặt Hạ Như Họa, cẩn thận vuốt ve da thịt đã hoàn toàn lạnh như băng của cô, khe khẽ gọi tên cô.

Mà trong căn phòng lạnh như băng này, không có ai đáp lại lời cậu ta, cậu ta quỳ ở đó, ôm chặt lấy người con gái mà cậu ta yêu mến, bật khóc. Hôm đó tôi không ở cạnh cậu ta đến cùng, tôi phải về nhà làm cơm cho chồng, kể chuyện cho con gái nghe. Đàn ông có thể không cưới vợ nhưng phụ nữ không thể không lấy chồng. Giống như Hạ Như Họa đã nói, tôi đang sống những ngày tháng mà mọi người thường sống, làm những chuyện mà mọi người thường làm. Nhìn di thể an tĩnh của cô, tôi thầm cảm thán, trước đây cô ấy thực sự đã suy nghĩ cho tôi rất nhiều.

Cuối cùng chúng tôi quyết định hợp táng cho cả hai người họ, Lục Nguyên cố chấp cự tuyệt sự giúp đỡ của Diệp Hường Vinh, tôi có thể hiểu được cậu ấy, mặc dù tôi biết viên cảnh sát kia đã cố gắng hết sức, nỗi bi thương trong mắt anh ta không hề thua kém Lục Nguyên, nhưng chúng tôi vẫn không có cách nào ngừng oán giận anh ta. Cái chết là ranh giới lớn nhất vì nó đã định trước kết cục, không may may lại bắt lại bất cứ cơ hội nào cho những người còn sống. Hải cốt của Ngụy Như Phong đã tan thành mây khói, theo như cách nói của cảnh sát thì DNA cũng không phải là thứ vạn năng gì không thu thập được bất cứ cái gì ở hiện trường. Lúc chết, Hạ Như Họa mặc áo sơ mi của Ngụy Như Phong, cũng có thể miễn cưỡng xem là còn lưu lại một chút áo mũ. Nghĩa địa là do tôi và Lục Nguyên cùng nhau chọn, hôm hạ táng cũng chỉ có hai người chúng tôi, khi nhìn hũ tro cốt bọc trong chiếc áo sơ mi được chôn xuống đất, tôi không khống chế được tâm tình, òa khóc. Tôi nhớ lại một câu nói trong “thánh kinh”: “Chúng ta đến từ đâu thì sẽ quay lại nơi ấy, cát bụi trở về với cát bụi, đất trở về với đất. Họ đã thực sự hóa thành tro bụi rồi.”

Lục Nguyên chuẩn bị một bó hoa hồng trắng lớn, cậu ta tự mình lấp đất, lấp bia. Bài minh (bài văn khắc trên bia đá) cũng là do cậu ta viết, đáng vẽ cẩn thận thâm tình, không giống như viết chữ cho vong nhân mà giống như vẽ mây cho người tình. Mãi cho đến khi trời nhá nhem tối mà Lục Nguyên vẫn không chịu rời đi, bóng dáng cô độc của cậu ta khiến lòng tôi vô cùng chua xót. “Đi thôi.” Tôi lặng lẽ ngồi xổm trước mặt Lục Nguyên nói. “Cậu nói xem, họ đã từng có được hạnh phúc chưa?” Lục Nguyên ngơ ngác nhìn, hỏi, “Giữa sinh mệnh ngắn ngủi đó, họ đã từng hạnh phúc chứ?”

Tôi liền nhớ lại ánh mắt của Ngụy Như Phong, giữa ánh mắt sâu thẳm của anh luôn luôn tồn tại một tia ôn nhu nhân nhật, tôi nghĩ đó chính là sự chờ mong và hy vọng giữa cuộc sống tăm tối của anh. “Họ đã từng hạnh phúc, lẽ ra họ nên được hưởng niềm hạnh phúc đó mãi mãi.” “Vậy họ đã từng hối hận hay chưa?” Lục Nguyên thu gom lại bút mực, mắt đỏ hoe. Tôi nhìn vào tên của hai người, nói: “Họ còn chưa kịp hối hận.”

“Lúc tạm biệt chúng ta, chắc họ không ngờ mọi chuyện sẽ thành ra như vậy.” Lục Nguyên thở dài nói, “Khi đó có lẽ họ đã nghĩ mình sẽ được sống thật tốt dù chỉ một lần? Chẳng ai biết được vào phút giây sau cùng đó họ đã nghĩ những gì. Diệp Hường Vinh nói, hai người họ đều không lưu lại di ngôn, khi đó Như Họa đã không còn tỉnh táo nữa, cô ấy chỉ gọi tên Ngụy Như Phong...” Tôi vỗ vỗ vào vai Lục Nguyên, cậu ta gạt lệ nơi khóe mắt, cười nhạt với tôi một, nói: “Đã khiến cậu chê cười rồi. Tôi nghĩ chắc cô ấy phải khó chịu lắm, mấy năm nay cô ấy đã chịu giày vò quá nhiều. Diệp Hường Vinh nói bọn

chúng giam giữ cô ấy, cho cô ấy hút LSD, đó là thuốc phiện, cuối cùng tinh thần của cô ấy trở nên rối loạn. Một ngày nữa tôi sẽ cùng họ đến Cam Nam một chuyến, nơi mà Như Hòa lưu lại trước khi về Hải Bình hẳn là còn sót lại một ít di vật. “Cậu hãy nghĩ thông suốt một chút, lúc đến đó cũng đừng buồn quá nhé.” Tôi nói.

“Ừ, đi thôi, để tôi đưa cậu về, con cậu đã tan học chưa?” Lục Nguyên phui phui đất trên tay, nói. Tôi nhìn đồng hồ một chút, nói: “Nhà tôi đã đi đón con bé rồi.” “Tôi thấy bây giờ cậu sống rất tốt, thật đấy.” Lục Nguyên nhìn tôi, thành thật nói, “Ít nhất có thể buông tay, sống cuộc sống của chính mình.”

Tôi cười cười, không trả lời, chúng tôi cùng nhau sóng vai đi ra khỏi nghĩa trang, những áng mây phía cuối chân trời che khuất ánh chiều tà, như được mạ lớp lớp vàng kim, tôi âm thầm ngắm nghĩ câu nói của Lục Nguyên. Tôi đã hết bận lòng? Cứ cho là vậy đi.

Lục Nguyên chở tôi đến cửa tiểu khu, tôi tạm biệt cậu ta, tiện đường đi mua ít đồ ăn. Trước đó vụ việc nông sản bị nhiễm hóa chất độc hại gây xô xao dư luận một thời gian dài, cho nên gần đây người ta kiểm tra hàng hóa rất gắt gao. Có vài mặt hàng không được phép lưu hành nữa, dân trồng rau lại hết giá, mấy thứ đồ bình thường cũng vô duyên vô cớ mà tăng tiền. Khi tôi định rời đi, một bà chủ có quen biết với tôi đang tranh cãi với người bán hàng ở cạnh đó, chỉ vì mấy món hàng còn con mà âm ỷ không dứt. Khi thấy tôi, bà ta liền kéo tôi lại để tăng thêm thanh thế, mặc cả với người kia càng thêm hăng say. Người bán hàng cuối cùng đành chịu thiệt, không lấy phần tiền lẻ.

Bà ta mừng rỡ trả tiền, sau đó kể cho tôi nghe phương thức mua bán của người miền Nam các bà: “Mấy người kia hay bắt chẹt lắm, cô tưởng là do hàng hóa khan hiếm nên người ta mới tăng giá sao? Sáng sớm nay tôi đi tìm chó mới thấy xe hàng nhà bà ta mới về, trong kho chất đầy hàng! A, sao cái gì cũng tăng giá hết vậy? Tiền điện, tiền xăng, cái gì cũng tăng! Còn tiền lương thì vẫn cứ dậm chân tại chỗ, lão chồng tôi cũng chẳng xì ra được bao nhiêu tiền. Ôi, làm đàn bà phải tính toán nhiều thứ quá.” Tôi đáp lời cho có lệ, lúc đi ngang qua tiệm bánh gato, tôi nói muốn mua ít đồ rồi liền tránh khỏi bà ta. Giao du với những người như bà ta lâu ngày, bản thân liền thực sự sa vào vòng xoáy cơm áo gạo tiền. Trong tiệm bánh có vài nữ sinh trung học đang cười nói bàn chuyện thần tượng, tôi nhìn đơn giá và ngày sản xuất của mấy chiếc bánh mì đặt cạnh các cô ấy, sự tương phản này khiến cho tôi cảm thấy buồn cười, trước đây chẳng phải tôi cũng là một thiếu nữ yêu thích nghệ thuật hội họa hay sao, nhưng giờ ước mơ đã bay xa lắm rồi, túi to túi nhỏ trong tay mới là cuộc sống. Lấy chùm chìa khóa đã xin màu ra mở cửa, người thấy mùi hương quen thuộc, nhìn con gái vui vẻ chạy ra đón mình, cuối cùng tôi cũng an lòng. Cuộc đời như giấc mộng, bình thường cũng tốt, vụn vặt cũng tốt, có thể ôm chặt lấy mới là cuộc sống của chính mình.

Hôm nay con gái tôi cực kì vui vẻ, nó kéo kéo tay tôi, dùng chất giọng mang theo âm mũi nũng nịu nói với tôi: “Mẹ ơi mẹ! Cho mẹ xem cái này hay lắm! Mẹ nhắm mắt lại đi!” Tôi ngoan ngoãn nhắm mắt lại, mỉm cười chờ con bé làm trò ảo thuật dễ thương. “Mẹ nhìn xem!” Nó chia một nắm đồ xanh xanh đỏ đỏ ra trước mặt tôi.

“Cái gì thế con?” Tôi ôm lấy con bé hỏi. “Kẹo ạ!” Nó thỏa mãn nhìn mấy viên kẹo bán ngoài vỉa hè nói, “Đẹp không mẹ?” Thật ra đó chẳng qua chỉ là mớ kẹo hoa quả hạ giá, ngay cả giấy gói cũng không có, chỉ đựng trong một bì nhựa trong suốt, mùi tinh dầu nồng nặc bay lên.

“Ai cho con thế?” Tôi hỏi con bé. “Chủ ở cửa hàng sắt thép bên cạnh nhà mình đó mẹ.” “À.” Tôi suy nghĩ một chút nhưng không nhớ ra có ai như vậy, lũ trẻ hay chơi ở bên ngoài nên cũng quen biết nhiều hàng xóm hơn người lớn, “Đã cảm ơn chú ấy chưa con?”

“Rồi ạ!” Con bé vừa nói vừa lấy một viên kẹo ra ăn. “Đừng ăn, ăn nhiều sẽ bị sâu răng đó, mẹ giữ lại làm kỉ niệm giúp con có được không?” Tôi nắm tay con bé, kẹo này có quá nhiều phẩm màu, tôi nghĩ chắc ăn cũng chẳng ngon. “Mẹ ơi, con không ăn nữa, nhưng con muốn tự mình giữ cơ.” Nó hơi tủi thân nhìn tôi nói, “Bởi vì đây là quà mà chú tặng con, con biết mẹ sợ kẹo này không tốt, nhưng mà chú không có tiền, đây là thứ tốt nhất mà chú có thể cho con rồi.”

Tôi kinh ngạc nhìn con bé, cảm thấy vui mừng vì con bé rất hiểu chuyện và thiện lương, xem ra mặc dù là chỉ là kẹo hoa quả giảm giá nhưng giá trị thì không bị giảm thấp chút nào. Con bé thấy tôi không nói gì, liền lay lay cánh tay tôi làm nũng nói: “Có được không mẹ, con hứa là sẽ không lén lút lấy ra ăn đâu!” “Thôi được.” Tôi tươi cười trả lại bọc kẹo cho con bé nói, “Vậy con phải giữ gìn thật tốt nhé!”

“Vâng ạ!” Nó vui vẻ gật đầu, cẩn thận cầm bọc kẹo đi vào phòng. Nhìn bóng dáng nho nhỏ của con, tôi loáng thoáng nhớ lại, bản thân mình trước đây hình như cũng đã từng làm chuyện như vậy. Một mảnh giấy, một sợi dây, một chút vết tích có liên quan tới người ấy tôi đều trân trọng cất giữ. Thậm chí hộp bánh tiramisu bị người ấy đánh rơi, tôi cũng giữ lại cho đến khi lên mốc. Vì có thể nhận được quá ít, tâm lòng này có quá nhiều chỗ trống cần bù đắp, cho nên mới phải quý trọng những thứ đồ kỷ niệm kia.

Bây giờ nghĩ lại, đó cũng là những thứ tốt nhất mà người ấy có thể tặng cho tôi...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.7 - Chương 8: Pn2: Họ Ở Rất Gần, Chúng Ta Rất Xa.

Bằng đi một thời gian, Lục Nguyên lại tìm đến tôi. Chỉ đi có một chuyến mà cậu ta đã gầy rộc, nhìn bộ dạng này của cậu ta tôi cũng không biết an ủi thế nào. Có một số việc, trừ mình ra, chẳng ai có thể tháo gỡ thay được. Lục Nguyên lấy được một ít đồ từ Cam Nam về, còn chụp không ít ảnh. Lúc cậu ta lấy mấy thứ kia ra khỏi túi, đôi mắt liền đỏ hoe. Cậu ta đưa cho tôi mấy tấm ảnh trước, trên đó là một bức tường đồ nát có những dòng chữ chẳng chịt được viết bằng than củi, cậu ta chỉ vào những chữ ấy, nhẹ nhàng nói: “Cậu có tin không Tô Đồng? Như Hòa không được ra khỏi nhà nên viết mấy

thứ này lên tường, đều là những chuyện trước đây của cô ấy và Ngụy Như Phong, cứ lặp đi lặp lại, chồng chéo lẫn nhau, nhưng cô ấy viết rất nghiêm túc, chỉ cần là lời mà Ngụy Như Phong đã nói thì đều có cùng một nội dung, đủ thấy cô ấy đã yên lặng nhớ lại biết bao nhiêu lần. Mấy năm nay, cô ấy toàn lặp lại hồi ức khi còn ở bên Ngụy Như Phong... Mùa hè có thể biến thành mùa đông, mùa xuân có thể biến thành mùa thu, hôm nay có thể trở về năm 12 tuổi, ngày mai có thể quay lại năm 20 tuổi, chỉ có điều, không ai có thể trở thành Ngụy Như Phong. Ngụy Như Phong chỉ có một, vẫn ở mãi trong tim cô ấy, cô ấy vẫn một mực đợi chờ cậu ta...” Sau đó tôi không rõ cậu ta đang nói chuyện với tôi hay là đang nói với một ai khác, hôm ấy Lục Nguyên nói rất nhiều, mỗi lần lấy một món đồ, một tấm ảnh ra khỏi túi, cậu ta sẽ luận thuyết một hồi, tỉ mỉ tái hiện lại cuộc sống của Hạ Như Họa. Một chốc lại nói cô ấy hay ngủ ở chỗ này, một hồi lại nói cô ấy đã từng bị trói ở chỗ kia, một chốc lại nói cô ấy chưa bao giờ mặc trang phục của mình mà chỉ mặc áo sơ mi của Ngụy Như Phong, một hồi lại nói cô ấy đã uống rất nhiều thuốc, chai chai lọ lọ nằm ngổn ngang khiến cho người ta thấy mà đau lòng... Cuối cùng Lục Nguyên lấy ra một chiếc băng cát xét, bỏ vào chiếc đài nhỏ, đưa tai nghe cho tôi. Vì thời gian mà chiếc băng phát ra tạp âm ầm ỹ, ở cuối màn ca kịch, tôi nghe thấy giọng nói đã vùi lấp sâu trong nội tâm của tôi.

“Alo?” ... “Cô chọn thời gian chuẩn ghê, tốt lắm, cô tới tìm tôi đi, tôi đang ở tại rạp hát Hải Bình, vừa khéo cách nhà cô rất gần.”

... “Chuyện gì thế? Tôi nay có về không?” Yên tâm, chỉ đi gặp một người bạn thôi, còn buổi tối... Được ạ.”

“Phải về nhé! Chị có chuyện muốn nói với em!” “Vâng.” “Chị đi trước đây! Nhum em nhất định phải về nhà đấy!”

“Ừ.” Nghe tiếng “ừ” đồng ý ôn nhu của anh ấy, cuối cùng tôi cũng khóc trong câm lặng. Lục Nguyên nhấn nút dừng, tháo ống nghe xuống nói: “Cái này được vô tình ghi âm trong lần chúng tôi đi xem ca kịch, thật không ngờ Như Họa vẫn còn giữ lại, lúc Diệp Hường Vinh thăm vấn A Cửu mới biết được cô ấy vẫn còn giữ lại cuộn băng, khó có thể tưởng tượng được cô ấy đã nghe đi nghe lại bao nhiêu lần, lời hứa của Ngụy Như Phong đã khiến cho cô ấy khăng khăng đợi chờ. Nhiều năm như vậy, cô ấy vẫn cho rằng Ngụy Như Phong còn sống, cô ấy quá yêu cậu ta.”

Đúng vậy, cô ấy quá yêu anh, cho nên ngay từ lúc bắt đầu, chúng tôi đều chịu thua trước họ. Nhớ lại những tâm tư làm tôi phiền não trước đây, bây giờ nhìn lại, thật ra tôi vẫn nhất mực quý trọng, bất kể là sự lạnh lùng của Ngụy Như Phong, hay là sự yếu ớt của Hạ Như Họa, tôi cũng đều thích, nhưng mà cho tới bây giờ, tôi vẫn chưa kịp nói cho họ biết... Sau đó Lục Nguyên sao lại một cuộn băng khác cho tôi, cậu ta nhờ vào quan hệ với Diệp Hường Vinh, mua lại căn nhà ở Cam Nam, còn những tấm ảnh chụp những dòng chữ trên tường của Hạ Như Họa đều giao cho tôi giữ gìn. Tôi định chỉnh lý lại một chút, dù sao thì những dòng chữ này tương đương với cuộc đời của hai người họ, mà một phần lớn cuộc đời của bọn họ lại không có tôi tham dự. Tôi tốn khá nhiều thời gian mới sắp xếp lại được những những sự việc mà cô ấy viết, Lục Nguyên nói không sai, trong đó có rất nhiều việc bị lặp lại. Tôi không thể tưởng tượng nổi Hạ Như Họa làm cách nào mà viết được những thứ này khi tinh thần đang rối loạn, còn viết trong rất nhiều năm, hơn nữa những gì cô ấy viết lại khiến cho con người ta đau lòng như vậy. Nhìn lại từ đầu đến cuối một lần nữa, tôi biết được rất nhiều chuyện và cũng không rõ rất nhiều chuyện. Tỷ như chuyện Hạ Như Họa bị cưỡng bạo năm 17 tuổi làm thay đổi vận mệnh cả đời cô, tỷ như vì sao Ngụy Như Phong rời khỏi hộp đêm Đông Ca, tỷ như Trình Hào tàn nhẫn âm hiểm đến mức nào...

Cách lộp lộp thời gian, tôi cảm thấy thương xót cho thời bọn họ còn nhỏ. Khi nhật Như Phong về nhà, có lẽ bà nội của Hạ Như Họa chỉ cảm thấy hoàn cảnh của cậu bé này quá đáng thương, nhưng không biết bà có nghĩ tới chuyện cậu bé này sẽ mang tới cho cháu gái mình một cuộc sống như thế nào hay không? Nếu như cha mẹ ruột của Ngụy Như Phong còn sống ở trên đời, liệu họ có biết được con trai họ sẽ trải qua những ngày tháng như thế nào, sẽ chết một cách không cam lòng như thế nào không?

Nếu như những kẻ buôn người kia có chút lương tri, hẳn có đưa đứa trẻ nhỏ như vậy rời khỏi quê hương, để cho cậu sa chân vào vũng bùn giam hãm con người khó lòng thoát ra được hay không? Nếu như Lâm San có thể thân thiện hơn một chút, không độc ác và xa lánh Hạ Như Họa, thế thì Hạ Như Họa có đánh mất khát vọng tươi sáng của mình không? Nếu như A Phúc biết trước mình sẽ phải trả giá bằng cả tính mạng, biết trước là cuộc sống của rất nhiều người sẽ vì sự dâm dục nhất thời của mình mà vạn kiếp bất phục, liệu rằng gã có quyết tâm phạm tội với mối tình đầu của mình hay không?

Nếu như trước đây Ngụy Như Phong bình tĩnh một chút, không lấy dao đi chém người, nếu như anh ấy đi báo cảnh sát, nếu như sau đó cảnh sát hay bắt kì người người có chức có quyền nào đó có thể giơ tay ra giúp họ, liệu rằng anh và Hạ Như Họa có thể có được một cuộc sống bình thường hay không? Nếu như Trình Hào buông tha cho họ, làm chút việc thiện cho cô gái trẻ tuổi con gái của hắn ta, biến sự hứng thú đối với cô ấy thành sự bảo vệ chứ không phải là một màn lừa đùa tàn khốc, thế thì Hạ Như Họa sẽ thật lòng mỉm cười với hắn một lần hay không? Nếu như sau khi cứu được Trình Hào, Ngụy Như Phong liền dứt khoát rời khỏi hắn ta, nếu như Trình Tú Tú không ích kỷ giữ anh lại, đi thuyết phục cha cô ta, có phải vụ cháy ở Tây Nhai sẽ không xảy ra hay không? Nếu như trước khi lấy chứng cứ, Hồ Vĩnh Tân kéo Ngụy Như Phong lại, khuyên anh đi tự thú, có phải anh sẽ giữ được tính mạng của mình hay không?

Nếu như A Cửu suy nghĩ kỹ một chút, nếu gã biết trước được rằng đằng sau sự tham lam sẽ là trọng tội, nếu gã nhớ lại tình bằng hữu với Ngụy Như Phong ngày trước, thế thì gã có dừng lại hay không? Có thể không bắt cóc Hạ Như Họa hay không? Nếu như sau khi Trình Tú Tú chết, Trình Hào có thể gác kiếm buông đao, có thể buông tha cho Hạ Như Họa, vậy có phải hắn sẽ không phải trốn chui trốn lủi, sẽ không phải phơi thây đầu đường? Nếu như, nếu như... Tiếc là trên đời cái gì cũng có, chỉ không có nếu như.

Trong một năm nào đó tại một thành phố nào đó, một người nào đó gặp phải một bi kịch nào đó... Ngay lúc tôi bị sa lầy trong hồi ức, cuộc sống đã kéo tôi về với quỹ đạo bình thường. Tôi lại mang thai, tính toán ngày một chút, không ngờ lại chỉ mấy ngày trước khi Hạ Như Họa chết. Sự tiếc nuối khi một sinh mệnh kết thúc cuối rồi sẽ từ từ phai đi, thay vào đó là niềm hy vọng đối với sinh mệnh mới. Con gái tôi cứ một mực khẳng định em bé sẽ là một cậu em trai, sự chờ mong của con bé khiến cho tôi khuây khỏa nỗi buồn.

Những câu chữ mà Hạ Như Họa viết trên tường được tôi chép lại thành tập mang đi cất. Tôi chọn một chiếc hộp thật đẹp, bìa cứng màu xanh đậm, ở trên có mấy chữ màu bạc dập chìm BEAUTYFULCOLLECTION. Tôi đặt cuốn tập vào tầng cuối cùng, nhìn nó một lần nữa rồi đẩy nắp hộp lại. Ngẫm lại thì một tháng nay tôi vẫn bận bịu với những chuyện ngày trước nên không chăm sóc tốt cho con gái và ông xã. Tôi đó tôi quyết định về nhà sớm một chút, đến siêu thị mua không ít đồ đoàn, định làm mấy món ăn ngon bù đắp cho hai cha con một chút. Lúc làm xong hơn phân nửa thì chồng tôi gọi điện về, nói tôi nay có xã giao, chẳng biết mấy giờ mới về được, không cần chờ. Tôi bất đắc dĩ nhìn bàn đồ ăn, dọn đồ anh ấy hai ba câu rồi thôi. Con gái thì cũng chẳng thấy đâu, hôm nay nó đi chơi cực kỳ trễ, mãi đến lúc trời sẩm tối mới về nhà, dường như nó không được hoạt bát như thường ngày, tôi bắt chuyện mà nó không đáp lời, chỉ lặng lẽ đi vào phòng.

Tôi hơi tức giận, đi tới xem thử, không ngờ con bé lại đang khóc. “Sao thế? Lại cãi nhau với bạn à?” Tôi ngồi ở bên giường nhẹ nhàng vuốt ve tóc nó. “Mẹ ơi!” Con bé nhào vào trong lòng tôi, khóc lớn tiếng hơn.

“Rốt cuộc là thế nào, ngoan, nói mẹ nghe xem.” Tôi bắt đầu lo lắng, con bé này vừa nhút nhát vừa ngoan ngoãn, ít khi hờn dỗi với bạn nặng đến mức này. “Mẹ... Chú... Hu hu... Chú đi mất rồi.” Con bé cố kìm tiếng nấc nói. “Chú nào cơ? Sao lại đi mất?” Tôi khẽ thở phào, dịu dàng hỏi nó.

“Chính là chú cho con kẹo đó... Chú Như Hòa...” “Chú... Như Hòa...” Đầu tôi ong một tiếng, tim đập thình thịch, bỗng nhiên cảm thấy có cái gì đó không đúng. “Chính là chú ấy, ông chủ của chú ấy không buồn bán sắt thép nữa, chú Như Hòa bảo là muốn đi nơi khác... Chú ấy đã hứa với con là cuối tuần mới đi, còn cho con thêm một ít kẹo, nhưng hôm nay con qua đó thì mọi người đều biến mất cả rồi... hu hu.”

Tiếng nức nở của con bé lại làm cho tôi run lên từng đợt, tôi kéo con bé, có chút kích động hỏi: “Ng ngoan, chú Như Hòa đó trông như thế nào? Bao nhiêu tuổi? Mau nói cho mẹ biết!” Con bé thấy tôi như vậy nên hơi sợ, quên cả khóc, đứt quãng nói: “Chú ấy cao, tóc dài đến đây, lớn hơn mẹ...” Con bé miêu tả không có trọng điểm, tôi lo lắng hỏi: “Còn người nhà? Chú ấy có nói mình có chị hay gì gì đó không?”

“Không thấy chú ấy nói ạ, đầu óc của chú ấy không được tốt, chuyện trước đây đều không nhớ rõ... A, đúng rồi! Chỉ nhớ rõ cái tên Như Hòa thôi, con thấy cái tên này rất hay nhưng người ta cứ chê cười chú ấy suốt. Mắt của chú Như Hòa nhìn không rõ lắm, tai cũng hơi bị lằng. Ông Uy mắng chú ấy ngốc, nói năm đó cứu được chú ấy ở bến tàu Tây Nhai... Nhưng chú Như Hòa là người tốt! Con thích chú ấy lắm. Mẹ, mẹ có biết chú Như Hòa không?” Nghe đến đó tôi đã không suy nghĩ được gì nữa, chỉ cảm thấy có thứ gì đó đang trào ra trong thân thể, nó bị mắc kẹt giữa cuồng hống tôi, rất bí bách. Ký ức cứ thế ùa về, kéo cái tên ấy ra, sau đó nhẹ nhàng gọi, Như Phong, Như Hòa... Như Hòa, Như Phong, kêu gào bên tai tôi hết lần này đến lần khác, càng lúc càng rõ ràng, rồi lại càng lúc càng xa xôi... Tôi không để ý tới tiếng hò của con gái, lao đảo chạy xuống lầu. Cửa hàng sắt thép kia cách nhà tôi rất gần, chỉ cần quẹo một là tới, tôi run rẩy đi vào gian nhà đó, những chiếc giá hoen gỉ nằm bất động, tôi vuốt ve chiếc tủ nhỏ, tủ phòng trong đến gian ngoài, từng bước từng bước một, đi tới lại đi lui. Ngụ Như Phong đã tới nơi này được bao lâu? Có phải hằng ngày anh cũng vội vàng chạy ra chạy vào, cũng sờ những chiếc giá sắt này, cũng mở những cánh cửa sổ này ra hay không.

Anh đã từng nhìn thấy tôi chưa? Thấy tôi gả cho người khác, sinh con, nghiêm chỉnh sống từng ngày; thấy tôi ta đi mua thức ăn, đi đổ rác, từ một cô gái trở thành một người đàn bà rồi làm mẹ; thấy tôi đêm ngủ không yên, phải thức dậy đi nhìn bức tranh mà tôi vẽ vì anh. Nhất định là đã từng nhìn thấy! Có lẽ đã từng gặp thoáng qua cũng không chừng. Nhưng anh không gọi tôi lại, mặc tôi lo lắng cho anh nhiều năm như vậy, mặc tôi rõ ràng cách anh gần như vậy nhưng lại không thể nói một câu với anh, mặc tôi từ từ già đi ngay trước mặt anh, để mặc những kỉ niệm giữa tôi và anh vuột mất... Thật là vô tình.

Anh ấy thực sự đã quên mất tôi rồi... À, cũng không đúng. Anh ấy quên luôn cả bản thân mình!

Nhưng lại nhớ kỹ cái tên đó, Như Hòa, chú Như Hòa... Nực cười... Quá nực cười...

Khi con gái tìm được tôi, tôi đang cười. Vừa cười vừa rơi lệ. Con bé sợ hãi chạy lại ôm lấy tôi, không ngừng kêu mẹ ơi mẹ ơi. Tôi ngồi bệt xuống, ôm con bé vào lòng thật chặt. Sắc trời mỗi lúc một đậm, trên đường có rất ít người, ở một góc nhỏ trong cửa hàng sắt thép trống rỗng, tôi ôm con gái khóc lớn.

Rất đau xót. Thì ra tôi chưa bao giờ rời khỏi câu chuyện của họ. Chưa từng...

Bảy tháng sau, tôi thuận lợi sinh được một bé trai. Con gái rất vui vẻ, lúc nào cũng ríu rít gọi em trai em trai. Hai năm sau, thằng bé biết gọi mẹ, tôi theo ông xã rời khỏi Hải Bình, triệt để vứt bỏ hết tất cả tiền duyên liên quan đến nơi đây. Ba năm sau, con gái đi học, tôi lấy chiếc hộp màu lam đậm kia ra. Tôi quyết định phải ghi nhớ chuyện này, khi già rồi sẽ kể cho các con nghe. Câu chuyện rất dài rất dài.

Từ lúc sơ sinh cho đến khi chết đi, từ trẻ dại đến già nua, từ lương thiện đến hung tàn, từ trung thành đến phản bội, từ chính nghĩa đến tà ác, từ bảo vệ đến giết chóc, từ tình yêu đến tội lỗi, từ xử phạt đến chuộc, từ yêu đến hận... Có lẽ người hoài niệm có thể nhìn thấy. Có lẽ người quên đi có thể nhìn thấy.

Có lẽ linh hồn có thể nhìn thấy. Có lẽ kẻ giết người có thể nhìn thấy. Có lẽ người từng trải có thể nhìn thấy.

Có lẽ người đang hối hận có thể nhìn thấy. Có lẽ người có tên Như Phong Như Hòa, có thể nhìn thấy... Tôi quay đầu lại, treo bức tranh tôi vẫn lưu giữ bên người suốt nhiều năm qua lên tường, trong bức tranh, người thanh niên ôn nhu năm đó, vẫn dịu dàng tựa con gió như xưa.

Lời tác giả Khi viết xong mấy chữ cuối cùng, Bắc Kinh liên tiếp mưa, ngoài trời hơi lạnh, lòng tôi cũng có phần lạnh lẽo. Ngay từ phần dẫn truyện, tôi nghĩ rằng đại đa số độc giả đều cảm nhận được hương vị bi kịch, tôi không muốn đột ngột kết thúc truyện này trong sự viên mãn, theo như lời Tô Đồng nói thì, hai chữ viên mãn này, xa xỉ đến mức nực cười.

Những người bạn quen thân với tôi chắc đã biết, vào năm 2005, tôi đã từng post lên mạng một bộ truyện dài có nhan đề “em trai, hãy yêu chị một lần nữa nhé”, đó là tiền thân của cuốn tiểu thuyết này. Nhưng bây giờ mọi người có thể thấy “hoa nở giữa hè” và “em trai, hãy yêu chị một lần nữa nhé” hoàn toàn khác nhau, ngoại trừ các nhân vật chính và mối quan hệ giữa họ vẫn được tôi sử dụng, lời lẽ cho hai bộ truyện này gần như không có chỗ nào giống nhau. Sở dĩ tôi thay đổi nhiều như vậy là vì đề tài. “Hoa nở giữa hè” “được xây dựng trên một vụ án có thật, hồi tôi còn đi học, người ta có phát cho chúng tôi một quyển tạp chí, trong quyển tạp chí đó có chuyên mục nhân tin, tức là mình có thể viết thư cho người khác và sẽ được đăng lên tạp chí. Tôi nhìn thấy một bức thư do một cô gái tầm 20 tuổi viết, người nhận là một cậu bé đã qua đời. Từ những hàng chữ đó có thể nhìn ra, cậu bé kia là một thiếu niên từng phạm tội, giữa lúc cảnh sát phá án thì cậu bị bắn chết. Vì cậu bé nhỏ hơn cô gái kia một chút, cho nên cô gái ấy gọi cậu là em trai. Tôi có ấn tượng rất sâu đậm với câu cuối cùng trong bức thư, cô gái nói, “em trai, em đã hứa với chị là nhất định sẽ quay về mà, chẳng lẽ em đã quên rồi ư?” Lúc đó đọc xong bức thư này tôi đã khóc rất nhiều, còn đặc biệt viết một đoạn văn tình cảm, bản viết tay của tôi được các bạn học chuyển tay nhau đọc, tựa đề là “hãy yêu chị một lần nữa nhé”, đó chính là phần sơ khai nhất của bộ tiểu thuyết này. Đến năm 2005 tôi lại viết lại một lần nữa, để kỷ niệm những câu chữ thuở ban sơ của mình, tôi dùng lại đề tài đó và mở rộng thành “em trai, hãy yêu chị một lần nữa nhé”. Lúc ấy tôi chỉ quan tâm tới chuyện tình yêu

thê lương mà mỹ lệ, cho nên xây dựng câu chuyện cũng dựa trên chủ đề tình yêu và vận mệnh. Nhưng giờ đây, khi một lần nữa nghĩ về câu chuyện này, tôi có ý tưởng khác so với lúc trước. Cho dù là cậu bé cô bé trong tạp chí, hay là Ngụy Như Phong và Hạ Như Họa, sở dĩ tình yêu của họ trở thành bi kịch là vì có liên quan tới hành vi phạm tội của trẻ vị thành niên.

Có thể sẽ có người thắc mắc, thực sự có chuyện như vậy sao? Tuổi còn nhỏ như vậy mà lại làm ra chuyện như vậy ư? Tôi muốn nói rằng, có, thực sự là có. Phạm tội ở lứa tuổi vị thành niên là một chuyện u ám khiến cho người ta thương xót, thế nhưng nó cách chúng ta không quá xa đâu ạ. Những bạn đã từng đọc “Năm tháng vội vã” hẳn đều còn nhớ rõ, trong truyện tôi đã đề cập tới một thiếu niên phạm tội, cậu bé Lý Hạ, lúc ấu ả với những đứa thanh niên lêu lổng khác, cậu ta bị đâm trúng tim mà chết ở ngay cổng trường. Đây là một chuyện có thật xảy ra tại một ngôi trường ở gần chỗ tôi lúc tôi học cấp 2. Tôi có một người bạn có quen biết với nạn nhân, cậu ta nói cho tôi biết, trước khi đánh nhau vào xế chiều hôm ấy, nạn nhân đã gọi cậu ta tới đó hỗ trợ, nhưng trùng hợp là cậu ta bận việc nên không đến. Kết quả là ngay ngày hôm sau, tin người kia đã chết được truyền đi. Sau đó tôi hỏi cậu ta, nếu như hôm đó cậu không bận thì sao? Cậu có đi qua đó không? Cậu ta chần chờ một chút, sau đó gật đầu nói, sẽ đi, không ai ngờ được là người kia sẽ chết! Những người trẻ tuổi có mấy ai có thể nghĩ xa tới chuyện đối diện trực tiếp với cái chết chứ? Những thiếu niên phạm tội cũng như thế, không ai ngờ được chuyện sẽ đột ngột phát sinh khi mình chưa kịp chuẩn bị gì cả.

Tôi vốn dĩ cho rằng đó là một chuyện cá biệt, nhưng không ngờ khi đọc những bình luận online có liên qua tới “Năm tháng vội vã”, tôi thấy có rất nhiều người kể ra những chuyện tương tự như vậy, các độc giả đều cho rằng “Năm tháng vội vã” là một câu chuyện có thực, bởi lẽ ở trường của họ cũng đã từng phát sinh “sự kiện Lý Hạ”, thậm chí là mười mấy vụ trong cùng một trường, hơn nữa chuyện cũng xảy ra khắp nơi trên toàn quốc. Điều đó khiến tôi rất kinh ngạc, tôi nhớ lại hồi còn học cấp ba, có lần đang học môn đạo đức thì nghe được một thông báo, đó là tổ chức “Tam hợp đường” của nhóm thiếu niên bất hảo đã được phá, các thành viên đều bị bắt giam, trong đó tên lão đại mới chỉ có 17 tuổi, và thủ hạ của hắn lên tới 1000 người! Hội ấy được tổ chức thành cấp trên cấp dưới y như trong tiểu thuyết võ hiệp, phân bố chặt chẽ, sắp xếp chặt chẽ, khiến cho người ta mất hồn. Sau đó càng tìm hiểu thêm, tôi lại càng biết được nhiều chuyện như thế này, ví dụ như nạn bắt nạt học đường, thanh thiếu niên hút thuốc phiện, vv... Cũng bởi lẽ đó mà tôi một lần nữa hư cấu toàn bộ cốt truyện, viết ra “Hoa nở giữa hè” mà mọi người đang đọc đây.

“Hoa nở giữa hè” không phải là một bộ tiểu thuyết rao giảng đạo lý, tôi chỉ muốn kể cho mọi người một câu chuyện tình yêu cùng với gút mắt số phận một cách nghiêm túc. Sự bi ai, sự vô thường của vận mệnh, sự hèn nhát của con người, sự sơ hở của luật pháp, sự cứu chuộc tội lỗi. Trong câu chuyện này có 4 thiếu niên phạm tội, A Phúc cường hiếp, A Cửu tham lam, Trình Tú Tú lêu lổng, Ngụy Như Phong phạm tội khi còn quá trẻ, sai lầm của 4 người ấy tạo thành toàn bộ câu chuyện, từng bước đi đến kết cục cuối cùng. Nhưng lúc đầu họ vốn dĩ không nghĩ như vậy, A Phúc chẳng qua là do thích Hạ Như Họa, A Cửu chỉ là muốn kiếm nhiều tiền, Trình Tú Tú chỉ muốn có được Ngụy Như Phong, Ngụy Như Phong chỉ muốn vĩnh viễn được sống bên cạnh chị gái mình, họ đều không phạm tội chỉ vì muốn thế, chỉ do họ đã lựa chọn sai lầm, đi lầm đường mà thôi.

Thật ra lúc trạc tuổi bọn họ, mỗi người chúng ta hẳn đã từng phạm sai lầm, nhẹ thì bị phê bình, viết kiểm điểm, nặng thì bị mồi phụ huynh, bị cảnh cáo. Nhưng thanh thiếu niên phạm tội nên được xử phạt như thế nào? Tôi cảm thấy tất cả các mức hình phạt đều rất khó xác định. Bởi vì áp lực xã hội không có cách nào cân đo được, pháp lý không thể nào cân đo được, sự thống khổ ở trong lòng không có cách nào cân đo được, tương lai u ám cũng không có cách nào cân đo được. Mà tất cả những điều này đều dẫn đến một kết quả duy nhất, đó chính là bi kịch cuộc sống. Ở cuối truyện, Lục Nguyên hỏi Tô Đồng, họ đã từng hối hận hay chưa? Tô Đồng trả lời, họ còn chưa kịp hối hận. Bởi vậy tôi rất thương họ, bi họ đã không kịp nữa rồi. Tuổi thanh xuân và tình yêu đều thật đẹp, mà cái đẹp của Ngụy Như Phong và Hạ Như Họa lại quá mức tàn nhẫn. Họ rất nỗ lực mưu cầu hạnh phúc, cũng đã từng có được hạnh phúc, nhưng không thể hạnh phúc mãi mãi. Sinh ra như đóa hoa mùa hạ, nhưng họ chỉ có thể là hoa nở giữa hè.

Trong hiện thực có ảo mộng, trong ảo mộng lại có hiện thực. Tình yêu thuần khiết không có tội, sau khi bị xử phạt chúng ta đều được cứu chuộc. Tôi hy vọng sau này sẽ không có Ngụy Như Phong và Hạ Như Họa khiến người khác thương cảm nữa. Cửu Dạ Hồi, mùa đông năm 2008, Bắc Kinh.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Nở Giữa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).